Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel | Title:	Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark
Bindbetegnelse | Volume Statement:	1825; Vol. 30
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Aarhuus, 1818-1833
Fysiske størrelse | Physical extent:	60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

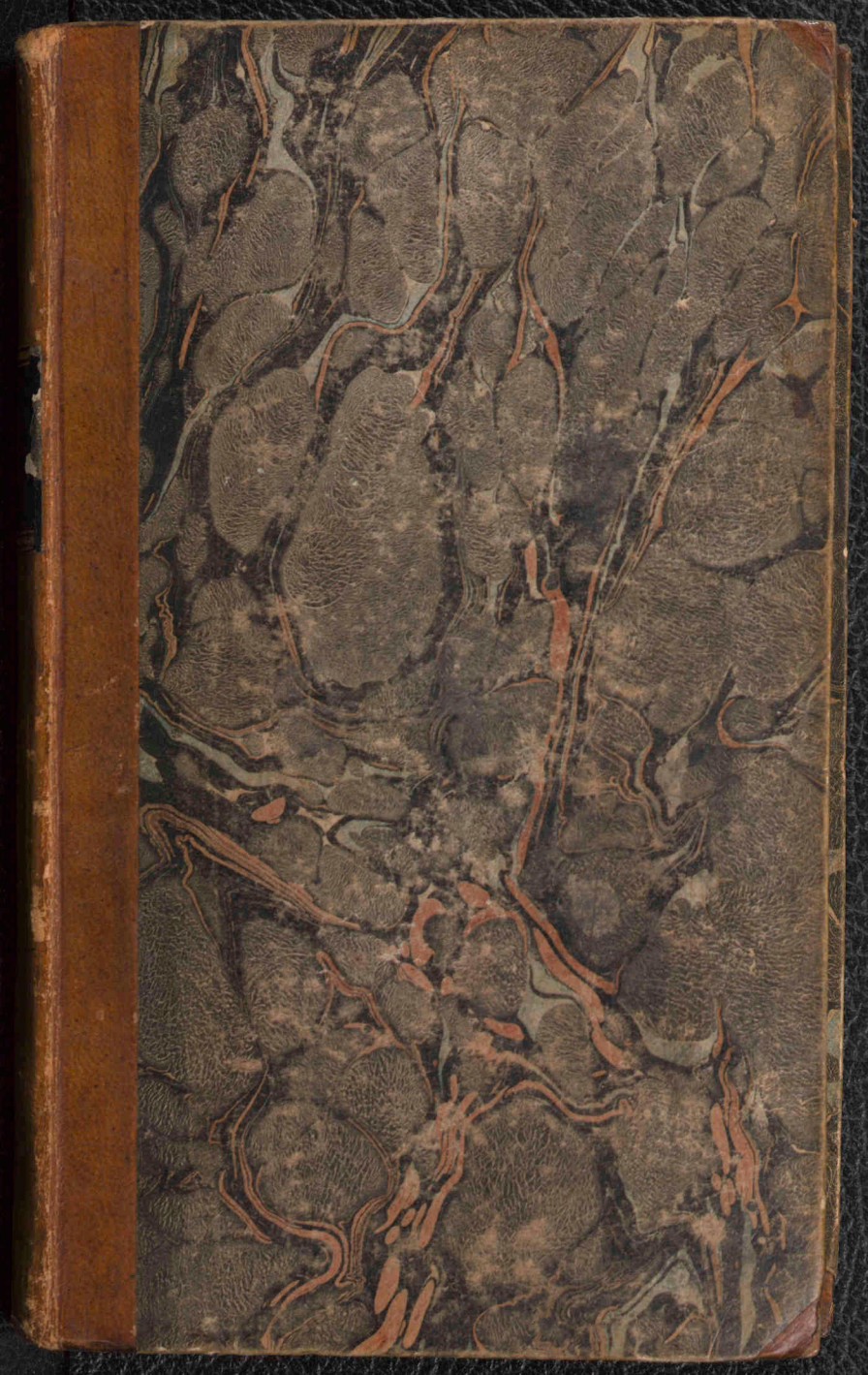

57.-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00100 1

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Læsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

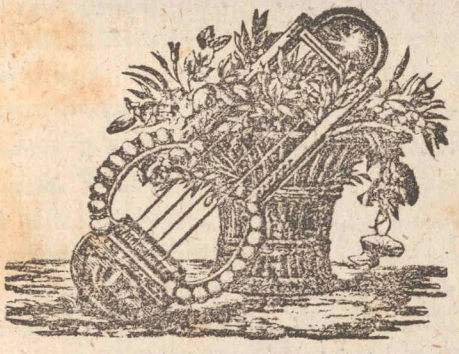

Tredivte Bind.

Trykt i Aarhuus Stiftsbogtrykkerie.

1825.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Indhold.

Side

Elisabeth, Prindsesse af Frankrig.....1
Keiserkroningen i Frankfurt og Eventyrene i Holland.
Fortælling af G. Döring.....49
Middelalderens Nebucadnezar. En spansk Legende....69
Hvad foraarsagede Urverdenens Undergang?.....72
Den afsatte Privatskriver Jeremias Kätzlein's biographiske Hospitalsglæder; kundgjorte af C. Weisflog.77
Napoleon i Valladolid.....126
Breve om Paris, af Gesandten fra Tunis.....130
Reisen til Maanen.....132
Maurice Persat, Ludvig den Sextendes foregivne Søn.137
Yamma, Kjærlighedsofferet.....139
De slukte Lamper.....143
Nygræske Elskovs-Riim.....144
Polonaisen. En original Fortælling af Violanta...145
Fædrenearven. Fortælling af Clauren.....171
Eventyrene i Holland. Fortælling af Dr. Doering.....235
Johanna Gray.....288
Biographiske Notitser af Engellands Ninons, Miss Henriette Wilsons Memoirer.....290
Jomfru Lieschen, Pseudo-Arveprinds af Sachsen....293
Kappen i Bulderup Kirke. En sønderjydsk Legende.....299
Skimmel-Rytteren.....301
Grethe i Kjøbstaden.....303

Side
Dandseskolen. Fortælling af C. Waller.....305
Iwan. En russisk Historie.....329
Elisabeth, Keiserinde af Rusland.....380
Johan Hermann L'Estocq.....381
Brudstykker af Grevinde Genlis's Memoirer.....373
Fanden og Tom Walker. Et Folkesagn.....393
Toldforvalteren i Saalhorn.....407
Digteren Hoffmann og Skuespilleren Leo.....413
Keiser Alexander og Bondekonen.....416
Søster Anastasia.....419
Lord Wellington og Miß Wilson.....423
Lord Byron og Miß Wilson.....424
Amazonesøstrene.....427
En Nats Begivenheder i Neapel.....429
Dødskaldet. Fortalt af en tydsk Officeer i Grækenland...431
Nogle holsteenske Talemaaders Oprindelse.....436
En mærkværdig Kriminalhistorie.....442
En gammel Modeartikel.....446
Den sjeldne Julefest.....448
Poetiske Misceller.....449

Elisabeth,
Prindsesse af Frankrig.

Det var en Efteraarsdag 1792, da der i Temple, Paris's Stadsfængsel, oplodes en Dør, som førte til de indre Gemakker, og en Dame sagte treen ud. Frygtsom saae hun sig om i Forsalen, thi den Larm, de udenfor vagthavende Soldater af Nationalmilitsen gjorde, skrækkede hende; derpaa gik hun hurtigt hen i en Vinduesfordybning, hvor Officeren, som kommanderede dem, sad, støttende begge Hænder paa Kaarden, og hvilende sit Hoved paa dem, som i tunge Tanker. „Her er jeg igjen, Alphons! sagde Damen, idet hun berørte ham blidt: Min Broder slumrer lidet, og min Søster vugger sin Søn paa sine Knæe. Lad os benytte denne Pause, fortsæt den Fortælling, hvori Du blev afbrudt. Vi have ikke talt med hinanden længe, og det har taget en stor Forandring med os siden den Tid!"

„Jeg har intet Mere at sige! sagde Officeren, som var en Ungersvend omtrent paa 22 Aar: De kjender mig nu gandske, mine Tanker, mine

Følelser, mine Grundsætninger, mit Forhold til Verden. Og idet jeg afslørede alt dette for Dem, er ogsaa den sidste Byrde falden af mit Hjerte. Thi ved denne fuldkomne Tillid troer jeg at have afdraget en Deel af den Gjeld, Deres tidligere Velgjerninger have paalagt mig."

Damen følte sig saaret ved disse Ord, og letrødmende sagde hun: „Havde jeg, i Lykkens Dage, Leilighed til at vise Dig Tjenester, saa skete det ikke i den Hensigt, at Erindringen derom skulde falde Dig til Byrde. Gode Alphons! Jeg løser Dig fra enhver Forbindtlighed, skjøndt jeg gjør det med Smerte, thi hvorledes skulde jeg, uden Kummer, kunne see et af Naturen saa riigtudstyret Gemyt, som Dit, midt i en græsselig Unaturs Elendighed!"

„Unatur! raabte Ynglingen heftigt: Finder De det da saa unaturligt, at en bedre Erkjendelses Straale har oplyst mit Indre, at jeg, greben af mit Folks Frihedsaand, kastede de Lænker, den nulevende Slægt maatte blues ved at bære? Jeg veed, Madame, at De maa ansee mig for en Forræder, en Utaknemmelig, men netop det, at jeg har Mod til, saaledes at staae for Dem, tilregner jeg mig som Fortjeneste. At trodse Deres Mening, Deres Foragt, Deres Stands Fordomme, det er jo den første Dyd hos en lykkelig Demokrat!"

„Lykkelig, min Ven? smiilte Damen smerteligt: Lad mig ikke troe, at Du er lykkelig. Som jeg har kjendt Dig fra Din Barndom, og som Du saatidt har viist Dig for mig, kan jeg ikke troe, at Du finder Din Lykke i dette blodige Demokratie. Nei, Alphons, til-

staae mig, at selv i Din Roses Favn, der, som Du siger, skjenker Dig alle Kjærlighedens Saligheder, er Din Lykke kun en indbildt Drøm, som, naar den forsvinder, efterlader Dig i en desto sørgeligere Virkelighed; tilstaae mig, at Din saakaldte Begeistrings Ild udslukkes af en Taare, som en mishandlet Konges Øie fælder!"

„Gid De dog betænkte, sagde Ynglingen: at den monarkiske Despotismus er en Kæmpe, som, naar den styrter, maa rive sin Verden med sig i sit Fald. Den undertrykte Frihed vil stedse reise sig paa Ruiner, og netop det er jo det Herlige, at den nærværende Slægt, offrende sig selv, styrter sig i Luerne, paa det den kommende kan gaae fræm af Asken, lykkeligere og bedre, liig en forynget Phoenix. Det er sandt, Begyndelsen har være. haard; meget Uhørt er skeet, mange gamle Vedtægter ere omstyrtede, meget Blod er allerede runden."—

„Og I haabe, afbrød Damen ham: at Velsignelse kan fremspire af denne gruelige Sæd? Alphons, see Dig om, betragt det deilige Frankrigs Jammer, dette Folk i sin dybeste Fordærvelse, og tilluk ikke Dit klare Øie med en Trods, som lader Dig selv gaae tilgrunde. Despotie vovede Du nys at kalde det gamle System, der velgjørende udbredte sine Grene, liigt et tusindaarigt Træ, og vil dølge for Dig selv, at I, uden Beskjermelse og Varetægt, ere givne til Priis for alle Elementer, da I have oprykket Træet med Rod? I ville Frihed, og have bygget Eder et frygteligt Lag af Lovenes Ruiner; I ville Harmonie, og have slaget Instrumentet sønder!"

„Harmonie? gjentog Alphons, og søgte med en let Bevægelse at skjule sin indvortes Bevægelse: Harmonie findes endnu kun i Deres Sjel, Madame: Deres hele Tilværelse og Virken var aldrig andet, end en skjøn, englereen Akkord, hvis Klang ingen Jordens Magt har kunnet forstyrre. Endnu, naar jeg seer Dem for mig med denne Rolighed, med denne skyfrie Pande, denne salige Fred i Øiet — —

„Den er det, sagde Damen: den er det just, som styede min Alphons, da han iførte sig denne Dragt og stillede sig i vore Bødlers Række. Han kan ikke forene sin Sjels Mildhed med sine Pligter, ikke tvinge sit Hjerte, at det jo bløder, idet han lader sig bruge som Tyrannernes Redskab; gjerne vilde han ansee sin lidenskabelige Forblindelse for Begeistring, gjerne skjule den lette Gysen, som griber ham ligeoverfor mig!" —

„Vær ikke vred, min kjære Pleieson, vedblev hun, idet hun greb hans Haand: jeg var uretfærdig mod Dig, thi jeg veed ret, at naar Mennesket, overmandet af heftig Lidenskab, taber sin Villies Tomme, da griber en høiere Faderhaand den, og leder ham endda, uden at han veed det, til et ædelt Maal. Hør en Historie, min Ven: Det var den tiende August, da Folket med Magt brød ind i Thuillerierne. Vi sadde ved Bordet, og hørte Larmen voxe fra Minut til Minut, hørte den komme stedse nærmere vore Gemakker. Alle stode op; kun min Broder og Dronningen bleve siddende. Jeg treen til et Vindue, og saae Gaarden fuld af Bevæbnede, saae Terrasserne vrimle af Pøbel. „Min Søster, sagde jeg, vendende mig til Dronningen: vil De ikke sende Bud efter Deres Børn? Det vil, troer jeg, være

bedre, naar vi have dem hos os." Hun stirrede paa mig, derpaa sprang hun op, greb min Arm, og drog mig bort; men samme Øieblik faldt Skud i den ydre Corridor; man hørte Saaredes Skrig. Min kongelige Broder forlod sit Sæde, og skred frem mod Døren. Jeg vilde holde ham tilbage, men den ængstede Moder styrtede i min Favn, og besvoer mig, at ile med hende til Kronprindsens Værelse. Det var umuligt, at modstaae hende; jeg fulgte hende gjennem den modsatte Dør, og vi havde just naaet Galleriet, da der, fra Ludvig den Fjortendes Trappe, lød et vildt Skrig; Vaaben klirrede og en Larm, hvorved Palladset rystede i sin Grundvold, bedøvede vore Sandser. De medicæiske Arkader bleve just nedrevne. Dronningen blegnede, jeg saae hendes Knæe vakle, ogsaa jeg frygtede det Værste, thi Larmen kom fra den Egn, hvor Dauphinen boede, og vældede sig stedse nærmere. Alt saae jeg røde Huer, Spyde og Karabiner paa Trappen. Pøbelen stormede op, anført af hiin frygtelige Henriot, hvis Billed jeg endnu seer levende for mig. Snart vare vi omringede, og Dronningen — ja, Alphons! Dronningen sank paa Knæ for de Rasende, og løftede bedende sine Hænder imod dem. „Ned med hende! brølte Uhyrerne: til Døden med Østerrigerinden!" Jeg saae Henriot løfte sit Vaaben mod hende, og kastede mig over den ulykkelige Dronning, for at bedække hende med mit Legeme. Alt befalte jeg Herren min Sjel, da vi pludseligen hørte grædende Børn kalde paa os. Det vakte vor Livskraft. Dronningen foer op, tilbagestødende Alt; med et Mod uden Lige skaffede hun sig Plads, og jeg saae — — hør det, Alphons! Jeg saae

en Yngling, i Santerres Gardeuniform, med en rød Hue paa Hovedet, førende Dauphinen ved den ene Haand, Mademoiselle ved den anden, saae ham styrte imod os, kaste Børnene Dronningen imøde, derpaa standse en Sekund og see sig omkring. Pludseligen foer han, lig en Rasende, mod Henriot, kastede ham til Jorden, greb hans eget Vaaben, gav ham adskillige Stød dermed, og slog ham tilsidst med Sabelen over Hovedet, saa Blodet styrtede frem og farvede Marmorgulvet. Blod! Blod! lød det hylende gjennem Thuilleriernes vide Corridorer. Blod! gjentog den gaadefulde Jakobiner, med rædsomt mod Himlen rullende Øine. Nogle Øieblikke stode Alle, ligesom stivnede af Forfærdelse. Men snart brød den vilde Tumult løs paany, endnu grueligere, end før. Alle Vaaben, alle Arme, løftede sig mod Ynglingen. Alt fnyste Hævn, Hallens Qvinder trængte frem, jeg saae deres Hænder gribe efter min Alphons's flagrende Haar. — Hvad der nu skeete, veed jeg ikke, kun saameget, at Dronningen, Børnene og jeg ikke havde Kraft til at flye, men kun hørte Vaabnenes Klirren og de Saaredes Skrig. — Een Eneste, saa hørte jeg siden, havde betvunget den vilde Pøbel. Med Døden paa sin Sværdod, med Døden i sit Øie, jog han de Larmende mod Indgangene; Trapperne og Ballustraderne styrtede sammen. Alle tumlede ned, og tusinde mordlystne Sjele besejredes af een Eneste's tirrede Kraft."

Damen taug, og rødmende saae Alphons mod Jorden. Han foer med Haanden over Panden, som om han befindede sig paa det Forgangne. „Hvad forunderligt finder De deri? spurgte han omsider: Var det

saa sælsomt, at jeg ikke lod Dem og Dronningen vorde Offere for disse raae Naturer? Eller var det ikke i sin Orden? De havde engang draget mig frem af Elendighed, havde opholdt min Moders Liv og forskjønnede det med Deres Velgjerninger. De selv blev min anden Moder; jeg tjente Dem som Page, jeg elskede Deres Huus, jeg elskede Dem!"

„Og jeg Dig, min kjære Alphons! sagde Damen med ubeskrivelig Ynde: Inderligere og ømmere kunde Din Moder ikke elske Dig. Ogsaa har Du, ved hiin kjække, heltemodige Daad, tusindfold opveiet hver ringe Omhu, jeg maaskee har viist Dig. Du har reddet Din Dronning og Din tilkommende Konge, med Dit Livs Fare har Du udrevet dem af vilde Barbarers Hænder — men, min Alphons! Da Du gjorde dette, var ogsaa Dit eget Selv sønderrevet paa den skrækkeligste Maade. Du handlede ikke som et frit Menneske — nei, af raa Instinkt, som Rovdyret, der, mellem en dobbelt Ild, i frygtelig Vildhed knuser og sønderriver Alt omkring sig. Fortid, Nutid og Fremtid, Kjærlighed og Had og Din Begeistrings falske Ild — Alt blussede op i een Flamme, som greb Din Hjerne. Du maatte forstyrre, eller selv gaae tilgrunde, Du maatte udgyde Blod, for at kjøle Din uhyre Smerte deri. Har jeg ikke Ret, Alphons? Kjender jeg Dig ikke bedre, end Du Dig selv? — See, jeg er overbeviist om, at havde Du ikke truffet os i den Fare, hvori vi svævede, da havde Du været forloren. Du havde myrdet Dronningen og mig og Børnene, eller løbet Dig selv Staalet i Brystet. Men nu har Du reddet os og vi Dig — lader os prise Himlen derfor!"

Damens skjønne Øine glindsede af Taarer, og idet hun foer med et Tørklæde over Ansigtet, styrtede Yngslingen rask ned for hende, og trykte sine Læber paa hendes Haand.

„Endnu engang! raabte han: Elisabeth, endnu engang lade De mig tænke, at Alt er, som det var tilforn. De er endnu min tilbedte Herskerinde, jeg endnu Deres Page, og disse uhyre Tider slumre endnu! Elisabeth, lader os gaae i Døden, inden de vaagne!"

„Stille, stille! hviskede Damen, og strøbte, at reise ham op: Slig Tale sømmer sig ikke for Rosa's Elsker og Santerres Lieutenant, ligesaalidet som det, jeg nu vil fortælle Dig, naar Du ikke vil afbryde mig."

„ — Vi gik, efter hiint skrækkelige Optrin i Galleriet, tilbage til det Værelse, vi havde forladt. Vor kjække Redningsmand ledte Dronningen og mig; Mademoiselle og Dauphinen havde grebet ham i Kjolefligen. Han selv var stum, bleg og mørk, som Døden; hans flammende Øie mat, hans blodplettede Dragt i den vildeste Uorden. Saaledes traadte vi ind i Spiseværelset, og fandt min ulykkelige Broder i en Stilling, som sønderrev mit Hjerte. Hans rasende Undersaatter larmede om ham, han var given til Priis for de raaeste Mishandlinger. Hans kongelige Pande, som for kort siden havde baaret Frankrigs skjønne Diadem, var bedækket med Oprørets hæsligste Sindbilled, med en rød Hue; man opfordrede ham til, at drikke af en Flaske, som kom af de ureneste Hænder — og han gjorde det, han satte Flasken til sin Mund, og drak paa en Nations Velgaaende, som bragte hver Skjændsel og Jammer over hans Hoved! — O Alphons, hvad

var endnu tilbage, som man ei lod ham lide! Jeg føler, at jeg vorder bitter, derfor lad mig ihast fuldende!"

„Fuldend ikke! afbrød hende Alphons: Jeg veed alt, hvad De vil sige — En af Soldaterne trængte ind paa Deres Broder med blottet Klinge. Jeg saae paa Dem, jeg saae Deres Ryslen, saae Deres bedende Øie, og det bevægede mig til, at lægge mig derimellem."

„Ja, sagde Elisabeth: Du styrtede mod Umennesket, kastede ham til Jorden foran Kongen, og tvang ham til det Udraab: „Leve Kongen!" Dette uhørte Exempel virkede mere, end al Gardernes Modstand, meer, end Kongens medynkvækkende Skikkelse, meer end alle vore Taarer; hver Mund forstummede, hver opløftet Haand sank — Menneskehedens Rettigheder havde seiret — en ærefrygtsfuld Kreds dannede sig om Kongen, og det letbevægelige Folk, ligesaa modtageligt for det Laveste som for det Høieste, førte den kjække Yngling, som havde vovet sit Liv for sin Konges, bort i Triumph; men vi skyldte ham allene vor Redning!"

„Madame! tog Ynglingen Ordet: Forskaan mig for at rødme, enten over denne Tak, eller over den Tilstand, hvori jeg handlede, og som De nys gandske rigtigt har betegnet. — Men, vedblev han, idet han saae paa Uhret: det er allerede silde, og ret strax vil Kommandanten besøge dette Sted. Gaae tilbage til Deres Værelse, Elisabeth, og lev vel! Jeg haaber — lagde han til, idet hans Øine søgte at undvige hendes — jeg haaber, at Prøvens Tid snart er omme, og at disse Fængselsdøre snart skulle aabne sig for Dem. Da vil De være den lykkeligste, den meest agtede Borgerinde i Frankrig!"

„Virkeligen? smilte Elisabeth smerteligt: Hvor troværdig maa denne Spaadom være, siden Alphons befaler mig, at forlade ham! Nu, jeg gaaer! Men een Bøn tillade Du mig endnu. Bliv ikke utaalmodig, vedblev hun, da hun saae Alphons rødme: bliv ikke utaalmodig over mit snaksomme Lune; betænk, at mit saarede Hjerte ikke i lang Tid er bleven husvalet ved et oplivende Ord. Hiintide ville Alle have Trøst af mig; jeg hengiver alle mine Kræfter, mit inderste Liv, men Ingen giver mig en Draabe igjen. Det er ude, Alphons! Jeg kan ikke mere! O, hav Medynk med Din arme Pleiemoder, og lad hende endnu engang aande ved Dit ungdommelige Bryst, endnu engang forfriske sit vansmægtende Hjerte ved Dit Mod, Din Mandighed, ja selv Din Trods, ved hele Dit varme, rige Liv!" —

Uden at vide, hvad han gjorde, greb Ynglingen den herlige, hensynkende Skikkelse i sine Arme. Hun græd heftigt, men hans Øie blev tørt. Egentligen følte han slet intet i sin Bedsvelse; med hver Sekund følte han sine Kræfter aftage og sin Afmagt voxe. Endeligen gjorde han en rask Bevægelse, og sagde med skjærende Kulde: „Slip mig, det er nok!" — Men alligevel stræbte hans Arme at holde den himmelske, den elskte Byrde fast; heftigt omfattede han hende, men Elisabeth tørrede sine Taarer, og rakte ham Haanden til Afsked.

Da hørtes en Larm udenfor. Døren sprang op, og gjennem den saaes en lille føer Mand, i Generalsuniform, som uddeelte Befalinger til adskillige Mænd af Nationalmilitsen.

Han treen i Døren, og da han saae Prindsessen, blev han staaende nogle Minuter her, med bedækket Hoved; de smaae Øine, som man neppe blev vaer idet røde, kjødrige Ansigt, stirrede snart paa Alphons, snart paa Elisabeth, som, langsomt og med Værdighed, gik tilbage til sit Værelse.

Alphons, hurtigt begribende, hvad han havde at gjøre, bød hende ærbødig sin Arm, og fulgte hende lige til Døren; derpaa gik han den Indtrædende imøde.

Denne gik, med pathetiske Skridt, noglegange omkring ham, kastede Hovedet tilbage, og maalte Yngslingen, der havde gjenvundet sin Rolighed, fra alle Sider. — „Nu?" spurgte Alphons omsider. — „Gid Du dog engang kunde vænne Dig af med Din fordømte underdanige Høflighed mod disse Mennesker! sagde Generalen vredt: Siig, hvad vilde Borgerinden?" — „Intet, som angaaer Eder, Kommandant, svarte hiin: og hvad Høfligheden angaaer, da agter jeg i saa Fald Enhvers egen Art, og I veed, jeg vil, at Andre skulle agte Min. Overhovedet, Santerre — vedblev han, uden at styre sig — er jeg ikke oplagt til, at see Jer idag, allermindst nu: jeg finder Jer ubeskrivelig fatal, jeg kan ærgre mig over Jer. Eders Fedme, Eders Smiil, fremfor Alt, Eders Generalsuniform, vække intet Andet i mig, end Galde! Jeg kunde have Lyst til at forgive Jer!"

„Hør engang, Du! svarte Santerre, vaklende mellem Spøg og Alvor: Meget kan jeg taale af Dig, men Alt har sine Grændser! Seer man det! Knegten pukker, fordi min Datter er forgabet i ham. Derfor troer han, at kunne sige mig alle de Grovheder, som

komme ham paa Tungen, uden ringeste Omsvøb. Men vogt Dig! Tiendedelen af det, Du allerede har sagt og gjort mig imod, vilde have kostet en Anden Livet! Men han slipper immer vel fra det, og intet Menneske krummer et Haar paa hans Hoved!"

„O Du Karrikatur af en Kommandant! raabte Alphons, ude af Stand til at tæmme sin Harme: Gak hjem til Dine Øltønder, der har Du Din Plads, og ombyt Din gale Ruus med en lettere, som Du kan drikke Dig i selvbryggede Vare *).

Santerre reiste sig paa Tæerne. I hans Træk spillede en sælsom, gruelig Kamp mellem den dybeste Forundring, tvungen Væsen, Hævn og ondskabsfuld Venlighed. Intet kunde krænke ham mere, end naar man bragte ham hans forrige Haandtering i Minde. Besynderligt var det, at Alphons havde en næsten uindskrænket Magt over denne Mands Charakteer. Skjøndt kun hans Undergivne, var han dog stedse den Befalende, og ofte betjente han sig af denne Overvægt med virkeligen despotisk Lune.

Saaledes ogsaa nu. Efter at Alphons havde kastet sig paa en Stol, og vendt sin General Ryggen, treen Denne, gandske formildet, hen til ham, og klappede ham paa Kinden. „Ikke jeg, Du, Du, Mosjø, er drukken! spøgede han: Har maaskee den smukke Dame bragt Dig en lille Lærke? Det duer ikke, der maa tænkes paa Indskrænkning, det skal ikke arrivere tiere. Men jeg vil give Dig et godt Raad, Sønnike! Gak tilsengs! Jeg løser Dig af. Maillard skal blive her iste-

*) Santerre havde før været Ølbrygger.

detfor Dig. Gaae kun, Gaae kun, gaae! Rose har allerede ventet to Dage forgjeves!"

Uden Bevægelse stirrede Alphons paa ham en Stund; heftig tog han derpaa Hat og Kaarde, og inden Kommandanten kunde følge ham, løb han forbi ham, udaf Salen og nedad Palladsets Trapper.

Noget tidligere skete det, at der ved Porten, som fører ud til Landsbyen Choisi, stedfandt et Oplob, foranlediget derved, at en Mand havde villet snige sig igjennem uden gyldigt Pas.

Om han havde villet ind eller ud, kunde ikke mere opdages, thi Larmen voxte med hvert Minut. Nysgjerrige og Saadanne, som haabe at vinde ved slige Sammenløb, hidilte fra alle Kanter, og snart vrimlede Pøbelen fra Forstaden St. Antoine om den ulykkelige Olding, som alt blev mishandlet under nogle Sansculotters Hænder.

Han bar sædvanlige, simple Klæder, men til Ulykke blev hans Hat stødt af i Trængselen; endnu bedækkedes hans Hoved af en sort Fløielshue, men ogsaa denne fløi af, og nu lod Præste-Tonsuren sig ikke skjule længer.

Efter den anden Septembers Rædselsscener, da næsten alle Religionens Tjenere bleve myrdede, efter hiin Dag, hvis Blodstrømme endnu ikke vare tørrede, blev Paris's Luft et farligt Element for hver Geistlig, der endnu, som ved et Vidunder, var ilive. Ogsaa her lod det dødbringende Raab. „Ned med den Klerk! Paa Laternen med den Bedrager!"

For strax at fuldbyrde denne Dødsdom, som dengang udtaltes saa let, væltede sig den sammenrottede Hob, slæbende sit Offer med sig, mod et anseeligt Huus, udenfor hvis frie Facade stod en Lygtepæl.

Alt begyndte man at knytte Tørklæder sammen, en Stige lagdes til, og Gubben beredte sig, med et Blik mod Himlen, til Døden. Han søgte ei at vække Medynk, thi han vidste, at en Tiger før slipper sit Bytte, end dette udartede oprørte Folk sin Mordlyst Offre. „Forlad dem, min Fader! stammede han, idet han oplæftede sine skjælvende Hænder: Forlad dem, de vide ikke hvad de gjøre!" —

Alt greb man ham, og han meente, hans sidste Øieblik var kommen, da han blev reddet paa den sælsomste Maade. — En Pige brød igjennem Folkehoben; leende, uddelende Puf til begge Sider, banede hun sig Vei til ham, der allerede var sygnet bevidstløs ned under sine Bødlers Hænder.

„Dumme Folk! raabte Pigen: Ere J da gandske blinde og gale, at J ville hænge denne gamle Graaskjæg? See J da ikke, hvem han er? See J ikke, det er min Faders gamle Onkel, som det stundom rapler en Smule for, og som idag har villet sole sig lidt? Himlen veed, hvorledes han er kommen paa det Indfald — men, fat Jer, Oldefa — J ryster jo som et Espeløv? Bie kun, jeg skal nok passe bedre paa Jer herefter!"

Forbløffet saae Folket trindtomkring. „Rose Santerre! lød det gjennem Mængden: Borger Santerres Datter, den skjønne Rose!" — Alle vege tilbage. Rose

nærmede sig den blege Olding og greb hans Arm; forundret stirrede han paa hende.

„Men, raabte en Ungersvend, idet han kjækt treen hen for hende: han kom jo indad Porten og havde falsk Pas fra Choisi!" — „Du ønsker nok et Pas til Daarekisten!" afbrød Pigen ham, idet hun betonte hver Stavelse saa snorrigt, at Alle trindtomkring brast i lydelig Latter, og den Modsigende beskjæmmet veeg tilbage.

„Leve Santerre! Leve Borgerinden Rose!" lød det fra hundrede Munde, og Rose, som nikkede til alle Sider, hvorved Jubelen og Raabet stedse blev vildere, forsvandt omsider med den Reddede i det nærliggende Huus.

Saa let var det dengang for Den, som forstod at behandle Folket, at drive det fra et Extrem til et andet. En i rette Tid anbragt Spøg, en kjæk, maaskee paa Intet pukkende Dristighed, begeistrede Hoben, forblindede og henrev den, og gjorde den til et Legetøi for Enhver, som vilde forsøge sit Genie eller sit Vid paa denne raa, ofte saa frygtelige Masse.

Neppe vare de inde, før Oldingen kastede sig paa Knæ og med Taarer i Øinene takkede den Almægtige for sin vidunderlige Frelse. „Ikke for min Skyld, o Herre! sagde han: er mig dette frelste Liv en saa dyrebar Gave! Jeg har erfaret Formeget [illegible] denne Jord, til at jeg ikke skulde længes efter Hvile! Men jeg aner det dunkelt, og ved den sidste Begivenhed er det bleven mig til Vished, at Du, o evige Forsyn, først vil forunde mig at ende Livet, efter at jeg har udøvet de tungeste og helligste Pligter! O, hvilke Taarer skal denne Haand endnu af-

tørre, hvilket Blod skulle disse Øine endnu see flyde, hvilken Smerte skulle disse Læber endnu husvale med Herrens Ord!"

Rose havde imidlertid fjernet sig, og saae, ikke uden Bevægelse, den skjønne Olding knæle midt i Stuen, saae hans sølvgraae Lokker, det sjelfulde Øie, svømmende i Taarer, den hele Skikkelse, forklaret af usigelig Andagt.

„Siig mig, ubegribelige Pige! tiltalte han hende nu: Hvad er der foregaaet med os Begge? Du frelste mig fra Døden, fordi Du anseer mig for Din Slægtning, men veed Du vel, Ulykkelige, at Du farer vild — Du har reddet en Vildfremmed, jeg kjender Dig ikke, og har aldrig seet Dig!"

„Jeg veed det, svarte Rose: men uden denne List var I nu alt død. Vil Folket bedrages, saa maa man bedrage det!" — „Men hvad indgjød Dig, min Datter, den Deeltagelse, hvormed Du tog mig i Forsvar? Var det Menneskelighedens rene Drift, eller var det en anden Interesse?" — „Jeg kjendte Jer, min Fader!" svarte Rose med nedslagne Øine. — „Du kjendte mig? raabte Oldingen: og Du frelste mig? Rose Santerre frelste mig, hun, Jakobinerinden, En af de meest rasende Faktionisters Datter? O Forsyn, hvor forunderlige, hvor utrolige ere Dine Veie! Og veed Du, Pige, hvorfor jeg kom? For at trøste en ædel Sjel, et lidende Hjerte, for at bringe Trøst og Husvalelse til dem, som — —

„Ha! afbrød ham Rose i næsten skjærende Tone: Hvad angaaer det mig, hvorfor I kom? Hvad bekymrer jeg mig om Eders lidende Hjerter og Eders ædle Sjele! Hvad ænder jeg overhovedet Eders Hensigter,

Eder selv, Eders hele forhadte Slæng!" Hele hendes Holdning var, idet hun sagde dette, saa lidenskabelig, hendes Kind saa blussende, hendes hele Væsen saa voldsomt oprørt, at Oldingen længe saae studsende paa hende.

„Jeg forstaaer Dig ikke, min Datter! sagde han omsider: Hvad mener Du?" — „Intet, Intet! raabte Rose noget blidere: men saameget begriber J vel, at J hverken idag eller imorgen kan forfølge Eders Maal med Sikkerhed. Og at J altsaa maa holde Eder skjult til en beleiligere Tid, som nok vil komme." — „Du har Ret, mit Barn! sagde Oldingen: men hvor finder jeg et Tilflugtssted?" — „Kom blot, kom!" sagde den sælsomme Pige, og ledte ham rask ud af Stuen.

To Dage efter kom Alphons hid. Han var usædvanligen forstemt, og gjengjeldte kun med liden Varme de Kjærtegn, hvormed Rose omgaglede ham. Dybt Alvor laae paa hans Pande; han satte sig ved et Vindue, med Haanden under Kinden. Da Rose saae, at alle hendes Konster og Bestræbelser idag vare frugtesløse, satte hun sig ligeoverfor ham paa en Skammel, satte en Haand under hver Kind, og betragtede ham længe med forskende, dog skalkagtigt Blik.

„Nu, Hr. Hovedhænger! sagde hun omsider, uden at forandre sin Stilling: Skal man ikke høre noget venligt Ord af Ham idag, ikke faae et eneste Kys, ikke saameget som et simpelt Haandtryk?" — Han tav. Hun rykkede nærmere, og idet hun lod Skammelen dippe forover, knælede hun for ham, opløstede Armene

mod ham og lagde det skjønne, skjelmske Hoved paa hans Skjød. Uden at vorde stort mildere, strøg han hende ad det brune Haar, og modsatte sig ikke, da hun berørte hans Haand med sine hede Læber.

Endeligen sprang hun op. „Nei, det er alt for galt! raabte hun, treen hen for et Speil og løste sit Haar, saa det i yppige Bølgelinier flød over Hals og Skuldre, derpaa tog hun en Tambourin, og trykte paa Fjeren af et Valtseuhr, som strax spilte en rask Dands, efter en bekjendt og yndet Melodie. Rose begyndte at dandse; lilig en let Zephyr, lilig en Tanke svævede hun hen, idet hun snart, med ubeskrivelig Ynde, kastede Tambourinen iveiret og i fortryllende Fylde udfoldede alle Bevægelsens Skjønheder, al Legemets Gratie, snart stormede. med stigende Hurtighed, fyrig, som en Bachantinde, det var den berømte Gavotte, hun opførte. Alphons havde i Begyndelsen kun skjenket hende liden Opmærksomhed, men han maatte ikke have været en Ungersvend paa 22 Aar, hvis ikke det henrykkende Skuespil havde grebet ham. Han vendte sig til hende; jo længere hun dandsede, destomere betragtede han hende med stigende Lyst.

Rose bemærkede hver hans Bevægelse, hver hans Mine; hun saae hans Uro voxe, hans Øine lyne, og det var hende vist, at hun havde seiret. Med Dandsens sidste Takt hoppede hun hen til ham, og stod for ham, samme Øieblik, Uhret ophørte at spille. — Den raske Bevægelse havde bragt hendes Blod i Oprør, hendes Barm bølgede, hendes Lemmers elastiske Fylde aandede Ynglingen imøde; henreven greb han hende i sin Favn, og trykte hende mod sit Bryst. „Rose! ud-

raabte han: Rose, Du er Jordens skjønneste Pige, men hun er en Himmelborgerinde! Hvo kunde modstaae Din Fristelse og hendes Dyd? Jeg kan hverken dette eller hiint, jeg Ulykkalige!" — Rose foer op; et Lyn gjennemkrydsede hendes Sjel, hun vilde rive sig løs fra ham. „Pige! vedblev Alphons, idet han favnede hende fastere: Jeg var i Temple — —

Her losrev Rose sig voldsomt med et Smertesskrig, kastede et Tørklæde over sig, og skjøi til den fjerneste Vraa i Stuen. Her kastede hun sig paa en Stol, og blev siddende taus, medens Alphons tilhyllede sit Ansigt.

Han bluedes for Rose, for sig selv. Han besluttede, at træde ud af denne Vaklen, denne umandige Bevægelse, at kaste sig i sin Piges Favn, paany at vorde Santerres Yndling. Men kun en Tanke paa Elisabeth, og hele hans Bygning styrtede sammen! Usselt syntes ham Alt ved Siden af hende. Han følte, at han var for slet til at komme hende nær, og at han var for god for den Sphære, hvori han havde nedstødt sig selv. En usigelig Smerte greb ham. Taarer, som han endnu aldrig havde fældet dem, traadte i hans Øine, han trykte Tørklædet fastere mod sit Ansigt, og bad Himlen tilintetgjøre sig.

Pludseligen fornam han en varm Aande, Roses søde Hoved bøiede sig over ham. Med taarefuldt Blik tilhviskede hun ham: „Min Ven, er jeg ikke smukkere end hun? Elsker dette Hjerte Dig ei fyrigt, med sand Hengivenhed, ja, med barnlig Ydmyghed? Har jeg ikke altid stræbt at fryde Dig? Har jeg nogensinde kræn-

ket Dig med en Bebreidelse eller plaget Dig med en Lune? Er jeg Dig ikke lydig, som en simpel Pige, læser jeg ikke hvert Dit Ønske af Dine Øine, skjøndt jeg nu staaer høiere end Du, og min Fader er Din Chef? Hvorledes? Og Du kan opoffre mig for hende, for dette blege Voxbilled, som alt er Døden hjemfalden, og ikke har Andet at byde, ikke Andet at give Dig, end en Plads ved sin Side i Graven? For denne Comedieheltinde, som snart vil have udspilt sin Rolle — ?"

„Hold inde! raabte Alphons forbittret, og sprang op med Heftighed: Hold inde, Du Dydsmønster fra Forstaden Antoine, og vov ei at nævne det Navn, Du ei er værdig at udsige. Før skal Din Mund lukke sig for evigt, før Du haaner denne Helgeninde, fra hvem Du er adskilt ved alle Himle. Det er sandt, hendes Throne er styrtet, og hun er den Ulykkeligste af alle Qvinder; men om hun betlede for Døren her, om hun vred sig som en Orm for Dine Fødder — saa er hun dog en Dronning, og Du er Santerres Datter!"

Ved disse Ord, som Alphons ei udtalte uden grusom Vellyst, var Rose blegnet meer og meer, og omsider segnede hun ned som i Afmagt.

Med flammende Øine saae han ned paa hende, men ikke længe varede det, inden dette Syn afvæbnede hans Harme; han bøiede sig over hende, tog hende i sine Arme, og bar hende hen paa en Stol, hvor hun langsomt kom til sig selv.

„Rose! kjære Rose! bad han, idet han trykte sin Mund paa de lukkede Læber — tilgiv mig, jeg vidste ikke, hvad jeg gjorde! Har jeg stødt Kniven i Dit Bryst,

v, saa tag denne Klinge og hævn Dig paa mig — gjer: ne vil jeg bløde for Dine Fødder, til jeg dør!"

Rose svarte Intet; hun stødte ham blidt tilbage, bragte sit Haar i Orden for Speilet, og smilte stundom ret smerteligt til ham. Det vilde været en pinlig Til: stand for Begge, hvis ikke Kommandanten kort efter var indtraadt med nogle Officerer og et Par Medlem: mer af Conventet. Blandt dem befandt sig Præsident Danton, et raat Menneske af kæmpemæssig Statur og simpel Herkomst, som havde svoret Alt, hvad skjønt og hæderligt var, et evigt Fjendskab, og som Alphons med sit ridderlige Væsen og sin ranke Helteskikkelse, der ikke gandske kunde fornægte den medfødte Adel og det tidlige Liv i Hoffets Element, allerede længe havde vær: ret en Torn i Øiet.

Samtalen bevægede sig, efter Tidsaandens Med: før, kun om politiske Gjenstande, om Gaarsdagens Rædsler, og om dem, man imødesaae. Saaledes kom man ogsaa til at tale om den kongelige Familie, og den yngre St. Just foreviste et Bønskrift, hvori den ulykke: lige Ludvig bad Nationalforsamlingen forunde ham og hans Familie en Geistligs Omgang. Alphons saae Bladet, Elisabeth havde skrevet det. En Rysten paakom ham, han trykte, ubemærket af de Øvrige, de elskte Træk mod sit Hjerte og sine Læber.

„Man vil — saa sluttede Bønskriftet — man vil ikke være saa umenneskelig, at nægte os Opfyldelsen af denne Bøn. Skulde man ikke indrømme den af Ag: telse for min ophøiede Broder, saa vil dog det franske Folk ikke lukke sit Øre for den ulykkelige Elisabeth. I de Lidelser, hvorunder vi sukke, trænge vi haardt til Kir:

kens Raademidler. Alt for længe have vi maattet savne dens Trøst og dens hellige Sakramenter. Men blandt alle Præster findes Ingen, som besidder større Magt over vore Sjele, end Pater Edgeworth Firmont, vor Skriftefader ved Hoffet i Versailles, som vi ikke have seet siden vor Reise til Varennes. Skulde denne Mand endnu være ilive, da bede vi, han maa vorde kaldt til Paris — gjerne vil han dele vort Fængsel med os. Dette, Franskmænd! er det Sidste, Eders Konge udbeder sig af Eder, og Elisabeth, som I aldrig have sigtet for nogen Brøde, anraaber Eder om samme Velgjerning."

„Nu? sagde Alphons, efter at han havde forelæst dette med lydelig Røst og neppe kunnet tvinge sin Bevægelse: Har man ladet Pateren komme?"

„I glemmer vel, svarte Danton, idet han saae ham over Skuldrene: at der, siden den anden September, ikke findes nogen Klerkesel mere i hele Paris? Borgerinden skulde blues ved at lægge Magt paa Noget, som den Nation, hvortil hun hører, har banlyst." — „Og I, Danton, svarte Alphons hidsig: gjorde vel i at tie, hvor Talen er om Ting, som Eders plumpe Sands ikke kan begribe. Hvor kan I fatte den lidende Uskyldigheds Længsel og Trang, I, som kun tørster efter Blod og aldrig er glad, uden naar I hører Guillotinen hamre?" — „Hør dog, sagde Danton, idet han satte Næverne i Siden: hør mig dog, hvor smukt den Straajunker, den følsomme, royalistiske Mandsling kan moralisere!" — Alphons's Haand foer efter Kaarden, og sikkert var det kommen til et blodigt Op-

trin, hvis ikke Santerre var traadt mellem Begge og havde talt den forbittrede Danton tilrette.

„Vær dog rolig, Hr. Præsident! sagde han: og dæmp Jer Iver. Han er nu engang saadan underlig Personage, som gjerne siger Folk Grovheder; ogsaa noget følsom teer han sig af og til, men alligevel er han i sit Hjerte den ivrigste Demokrat, det kan I troe paa mit Ord. I kan vel tænke, jeg vilde ikke kaste min Datter i Armene paa en royalistisk Usling, og det siger jeg Ed er, de To ere allerede saa godt som Mand og Kone."

Alphons kastede ved disse Ord et Blik paa Rose, som, stille og ydmyg, sad i en Vraa af Stuen, og ingen Deel syntes at tage i det, der foregik omkring hende. Hun var saare bleg og hendes Legem nedbøiet; det var, som om hun nedtyngedes af hine haarde Ord, hvormed den Elskte havde nedtordnet hende. I denne Stilling og i denne Taushed forblev hun endnu, da hendes Fader og hans Ledsagere forlængst vare ude af Stuen. — Alphons nærmede sig hende, tiltalte hende; hun opløftede det blege Ansigt og svarte ham mildt, men kort.

Da det blev mørkt, stod hun op, og kom snart igjen med en Haandkurv, hvori laae en Flaske Viin, Brød og andre Næringsmidler. Hun tog Alphons ved Haanden, og bad ham følge med. Hun førte ham gjennem en Bagdør ned i den lille Have, som omgav Huset. „Hvorhen staaer Din Hu, Pige?" spurgte han, og standsede et Øieblik. — „Pst! Pst!" svarte Rose, og lagde Fingeren paa Munden.

Nu stode de for en liden Eremitage, som laae skjult blandt Buskene, og hvis Dør var lukket. Her satte

Rose Kurven ned, og idet hun lukkede op, fæstede hun sine Øine veemodigtbedende paa Ynglingen. Pludselig sank hun for hans Fødder. „O, Alphons! raabte hun, omfavnende hans Knæe: Siig det ikke engang endnu, at jeg har et ondt Hjerte — jeg kan ikke taale at høre det af Dine Læber. Hvad har jeg da gjort, Grusomme, at Du træder mig saa dybt i Støvet? Kan jeg for, at jeg er Santerre's Datter, at jeg ikke er født i Thuillerierne — er det en Forbrydelse, at jeg elsker Dig?"

Hendes Stemme qvaltes af Graad; men inden Alphons havde Tid til at afbryde hende, vedblev hun: „Jeg er ikke slet, min Ven! Du kan troe mig. Stundom bevæger sig ogsaa noget Stort i min Sjel. Ydmyg mig ei for dybt, idet Du roser hende, som ingen Kjærlighed og ingen Flammer kjender, fordi hun er oprunden af koldt germanisk Blod — opoffre mig ikke gandske for hende — jeg hader hende, og hader hende dog ikke! Jeg tørster efter Hævn, og jeg sørger for hendes Frelse!"

Døren oplodes i dette Øieblik. Alphons, som ikke vidste, hvad han skulde tænke om alt dette, saae uvilkaarligen mod Døren, og fik Øie paa hiin gamle Mand, som Rose for nogle Dage siden havde frelst af Pøbelens Hænder. I sit Skjul havde han hørt hendes Røst, hendes lidenskabelige Hvisken; han troede sig forraadt, eller idetmindste sin ædelmodige Befrierinde i Fare; derfor treen han ud, for, ved at overgive sin Person, at gjøre en Ende paa al Strid, og beskytte Pigen mod Mishandling.

Neppe havde Alphons seet ham, før han treen et Skridt tilbage og i høieste Forundring udraabte: „Pater Firmont Edgeworth! Er det Dem? Umuligt, mine Øine forblinde mig — hvorledes kom De hid?"

Oldingen studsede ikke mindre. Ynglingens Stemme, hans Skikkelse, hans Træk forekom ham bekjendte, kun hans Dragt og den sælsomme Stilling, hvori han traf ham med Rose, forvirrede i Begyndelsen hans Erindring. Omsider rakte han ham Haanden og udraabte: „Alphons, min høie Herskerindes Plejeson, seer jeg Dig igjen? Vær mig velkommen, elskte Søn! trefold velkommen, da jeg har kjendt Dig som en ærlig Ungersvend, og den ophøiede Elisabeth har værdiget Dig sin synderlige Naade! O, nu er Alting godt, Du forekommer mig som et Sendebud fra Himlen, der bringer Fred. Du vil beskytte mig og denne Pige; Du vil føre mig did, hvor alle Pligtens Stemmer kalde mig!"

Alphons, hvem det forekom, som om hele Fortiden fremtreen for ham i denne tilforn saa høitagtede Gubbes Skikkelse, og mindede ham, med blid, men dog sønderknusende Stemme om Nutidens Forbandelse, sank, mere overmandet af denne Følelse, end af sand Ærefrygt for Præsten Edgeworth, paa Knæe, da Denne aabnede Armene, for at slutte ham i sin Favn.

„Jeg meddeler Dig Guds Velsignelse, min Søn! sagde Præsten: Vi trænge Alle haardt dertil i denne Forfærdelsens Tid; men inden vi spørge om noget Andet, inden vi forklare hinanden det vidunderlige Tilfælde, som fører os sammen her, os, det ulykkeligste og meest ophøiede Huses trofaste Tjenere, berolige Du mig i Henseende til de høie Korsdrageres Skjebne. Siig,

hvorledes lider Ludvig og den ædle Maria Antoinette? Er Elisabeth endnu den samme fromme, over hver Krænkelse ophøiede Sjel? Dauphinen endnu det blomstrende Barn — og den huldе Theresia? eller ere de henvisnede i Fængselsluften?"

Pater Firmont bestormede Ynglingen endnu med tusinde Spørgsmaal, uden at give ham Tid til Svar, som Alphons kun meddeelte i meget afbrudte Sætninger.

Rose, som dette Gjensynsoptrin allerede varede for længe, havde imidlertid, i Eremitagens snevre Rum, tømt Kurven, og paa et Steenbord fremsat et nydeligt Maaltid. — Nu kom hun springende ud, ledte Begge ind i Hytten, og overtog, med den meest fortryllende Ynde, en Vertindes Sysler. Intet Spor af hendes forrige Bevægelse var mere at see, ingen Taare mørknede hendes klare Øie. Hun fortalte, med Lune og Vid, det Optrin udenfor Huset, som havde truet at vorde farligt for Edgeworth's Liv; hun tilstod leende, hun havde kjendt ham, og havde dog umuligen kunnet tilstede, at man myrdede slig en gammel Mand; iøvrigt, sagde hun, havde egentligen den Omstændighed havt meest Indflydelse paa hendes raske Beslutning, at Laternen stod tæt udenfor hendes Vinduer, og hun havde en naturlig Afsky for Synet af Hængte.

„Besynderligt, min Datter! sagde Pater Firmont, idet han betragtede Rose opmærksomt: Du stræber med Flid at forringe Motivet til en Handling, som i sig selv var saa skjøn. Da Du kjendte mig, vidste Du uden tvivl, hvilke Hensigter, der førte mig hid, og kun det

raske Overlæg, hvor nyttigt mit arme Liv kan vorde de ophøiede Fanger, ledte Dit Skridt!"

„Hvor I dog kan feile! sagde Rose rødmende: idet I underlægger mig slige Bevæggrunde, som jeg neppe har nogen Anelse om. Jeg er kun en simpel Pige — vedblev hun med et rask Sideblik paa Alphons — Santerres Datter, og altsaa maa man ikke vente Sligt af mig!"

„Pige! sagde Alphons, idet han betragtede hende med flammende Øine: Om Du havde kjendt ham, om Du, af himmelsk Barmhjertighed mod dem, Du hader, — nei, sig nei — jeg kan ikke fatte det, og mig gjorde det ikke lykkeligere!"

Roses Blikke mødte hans, og i dem laae et Udtryk, han ikke mægtede at modstaae. Han drog hende til sig, og trykte hende til sit Bryst. „Pater Edgeworth! raabte han! Lad Dem ikke vildlede, Pigen er god, jeg sværger det ved Deres Gud, hun er god!"

Det varede længe, inden den ærværdige Præst kunde begribe, hvad der foregik for hans Øine. Endelig fik han Lys, da Alphons fortalte ham sit Livs Historie, og afslørede alle de Omstændigheder, som havde indvirket derpaa.

Edgeworth betragtede Ynglingen med stigende Deeltagelse, men ogsaa med voxende Forundring. Jo mere han hørte, destomere gik Forundringen over til Uvillie og Harme. Nu først blev han opmærksom paa den Dragt, Alphons bar, og saae Kokarden paa hans Hue.

Allerede længe havde Alphons udtalt, men Pateren kunde ingen Ord finde. Stedse mørkere traf hans Al-

vorsblik Ynglingen, som forgjeves stræbte at bekæmpe sin Forlegenhed, og omsider tog sin Tilflugt til hiin Trods, bag hvilken en usikker Samvittighed saa ofte pleier at forskandse sig.

„Unge Menneske! sagde Pater Edgeworth langt om længe: Tilstaae for Din egen Skyld, stig til min Beroligelse, at Dit hele Skriftemaal er et Opspind! Du, Du, vil være blandt Din Konges Bødler. Du har sveget Din Troskabseed, og vil nu stande fjendtligt lige over for dem, hvis himmelske Mildhed har overøst Dig med Velgjerninger, vil forraade dem, som droge Din Ungdom frem af Mørket, dannede Din Aand, og gjorde Dit blode Hjerte modtageligt for Dydens Indtryk — det vil Du, Du?"

„Siig mig, Ulykkelige! vedblev han, efter en Pause, med stigende Affekt: Du kunde svigte Hende, som har givet Dig hver Glæde, der smykkede Din Tilværelse! Forlade hende kunde Du, fly kunde Du, naar Du ikke havde Mod til, at forsvare hende med Dit Blod, som saamange andre ædle Mænd have gjort, der ridderligen ere faldne — men at bære denne Dragt, som en feig, nederdrægtig Forræder — —

„Kom, Rose!" stønnede Alphons, idet han tog hende ved Haanden og vaklede mod Døren. Han var saa bleg, hans Hænder saa iisnende kolde, at Rose saae paa ham med Forfærdelse.

„Ha! vedblev Pater Edgeworth i hellig Iver: Din Flugt og Din Dødningbleghed stadfæste mig Din uhyre Brøde! O, hvi maatte jeg see Dig igjen, for at forbande Dig — ja, Du Forlorne, jeg forbander Dig!"

„Forbarmelse!" skreg Rose, styrtende ham tilfode. Alphons rev hende bort. Han stod pludseligen stille, Livsfarve vendte tilbage paa hans Kinder, hans Puls begyndte at slaae paany. Han følte, at Pater Edgeworth var for streng, hans ædlere Natur rørte sig, og idet den hævede sig seirende over hine græsselige Beskyldninger, indgjød den ham et Slags Stolthed, som i dette Øieblik frelste ham fra Fortvivlelse, ja, trøstede ham saa sødt, at han saae paa Præsten med et barnligt, rørende Smiil. En Fred, han ikke længe havde følt, husvalede hans Hjerte. Han sukkede dybt, greb derpaa Paterens Haand, kyssede den, og sagde med sin Stemmes blødeste Accent:

„Ærværdige Fader, tænk ei saa slet om mig. En feig Niding er jeg idetmindste ikke — jeg var et afrevet Blad, som villieløst bortførtes af Stormen — vil I derfor fordømme mig? Overhovedet skulde I ikke forbande, min Fader; aabn Eders ærværdige Læber kun for at velsigne, om det ogsaa var en Uværdig! Forbandelse have vi jo nok af desuden — hvi skulle vi mane onde Aander op af Helved, at forøge vore Qvaler?"

Alphons's skjønne Øie var fæstet paa Præsten ved disse Ord, hele hans Sjel svømmede deri; det bedende Udtryk var uimodstaaeligt. Edgeworth vendte sig bort, og satte sig paa Steenbænken. Alphons nærmede sig ham, berørte Oldingens hvide Lokker, bøiede sig over ham, og et Par varme Taarer dryppede paa hans Isse. „O min Gud! raabte Edgeworth: Du Alforbarmende, Du Naadeligmiskundelige! Vil Du tilgive mig, at jeg tilgiver ham!"

„Disse Ord, sagde Alphons: sømmer sig for Eders hellige Læber, min Fader! Velsign mig, thi jeg er et ulykkeligt Barn, som, reven fra Moderens Bryst, vansmægter i Elendighed, og lad os raadslaae om den næste Fremtid, om de sikkreste Midler til at føre Dem ind i Temple — saa ville vi skilles fra hinanden i Fred. De seer, min Fader, endnu kan jeg tænke paa det Nødvendige, endnu er min Sjel ikke syg, min Tilværelses Mekanisme ikke gaaet i Staa, men nær, nær havde De forstyrret den!"

Den ulykkelige Ludvig var død; ogsaa den ophøiede Maria Antoinette havde fundet Fred i Døden. Pater Edgeworth, hvem det ved Alphons og Santerre var lykkedes, at vorde indladt i den mishandlede Families Fængsel, for at udgyde Sakramenternes Trøst og Himlens Fred over de bøiede Sjele, havde ledsaget den Ulykkeligste af alle Fyrster ligetil Livets Udgang. Ham var det, ved hvis Haand Ludvig steeg op paa Skafottet, ham, der tilraabte Drotten de Ord: „Æt-ling af den hellige Ludvig! stiig op til Himlen, at forkynde Dom over Dine Mordere!"

Majestætisk, som den høieste Smerte stod Præsten der, da Mordjernet faldt, og Monarkens Blod risslede for hans Fødder. Uvilkaarligen opløftede han Haanden, og man saae mange af Tilskuerne, grebne af Rædsel, tilhylle deres Ansigter. Selv Santerre blegnede paa sin Ganger. Paa hans Vink rørtes alle Trommer. „Jeg begyndte — tilstod han siden — jeg begyndte virkeligen at tabe Modet!"

Denne Religionens, en Guddoms Nærhed forkyndende Værdighed var det maaskee, som forklarede Pater Edgeworth andengang, da han, mange Aar efter, foredrog en stor Monark hine Øieblikkes Historie: thi den fremmede Hersker styrtede for hans Fødder, og udgjød en Strøm af Taarer *).

Aftenen efter en klar Foraarsdag sad paa en Hjørnesteen, i en af Conciergiets Gaarde, en høiet Qvindeskikkelse, i en viid, sort Silkekaabe, med Hætten over Hovedet, og syntes sysselsat paa en sælsom Maade. For hende stod et gandske lidet Feltbord; Papiir og Blyant, samt en fiin Sax, laae derpaa, og medens den Gaadefulde tegnede flittigt og klippede ud med stor Færdighed, saae hun ofte over til et høit Gittervindue, som, paa den anden Side af Gaarden, hævede sig fra Jorden næsten til første Stokværk.

Bag Gitteret viste sig stundom en Skikkelse, indhyllet i sorte, til Fødderne nedbølgende Slør; naar hun stod for det, slog hun dem tilbage og saae mod Himlen med et ubeskriveligt Udtryk, hvorhos Maanen kastede sit hvide melankolske Lys paa de rørende Træk, og forklarede hende til en Skjønhed, som syntes at tilhøre en lykkeligere Verden.

Neppe kunde det bemærkes, at stille Taarer rullede over hendes Kinder og at de fine Læber bevægede sig, som om de talte med forudgangne Venners usynlige og

---

*) Paul, Keiser af Rusland.

dog saa nære Aander. Kun som en flygtig Aande foer Smerten over disse klare Træk, for snart igjen at vige for et saligt Haabs Straale.

Nu havde den Tegnende sammenpakket sine Apparater, og ubemærkt listet sig tæt hen til Gitteret. „Madame Elisabeth! sagde hun sagte, og slog sin Hætte tilbage: Madame Elisabeth, forund mig et Par Øieblikkes Samtale!"

Da Hiin hørte sit Navn, lod hun forfærdet Sløret synke, og vilde træde hen i Baggrunden af Værelset, men den Udenforstaaende vedblev: „Frygt Intet, jeg har Tilladelse til at være her. Imorgen vorder De stillet for Tribunalet, derfor har jeg benyttet denne Nat til at bestjæle Dem!" — „Bestjæle? sagde Elisabeth, idet hun betragtede det skjønne, blege Barns ungdommelige Træk, som laae paa Knæene udenfor: Jeg har Intet mere, som Du kunde stjæle, mit Barn! Nei, jeg har ikke et eneste Sted mere, hvor man kunde saare mig." — „Det vil jeg ikke heller! sagde Pigen: Ved Gud, det vil jeg ikke heller! Men Deres Træk har jeg tilsneget mig, Omridsene af denne hellige Skikkelse, som jeg engang hadede saa bittert! Tilgiv mig mit Had!" — „Os have Saamange hadet, smiilte Elisabeth: og vi have tilgivet dem Alle, alle vore Fjender have vi tilgivet, ogsaa Dig, mit Barn! skjøndt jeg ikke begriber, hvad jeg kan have gjort Dig imod. Du synes endnu saa ung, og seer saa kjærlighedsfuld ud." — „Dog! dog! hulkede Pigen: Fordi jeg ikke kjendte Dem, fordi jeg var en Daare! Nu omsider er jeg helbredt. Til Dem flygter jeg, Elisabeth! Lad mig endnu engang

skue Deres Ansigt, ræk mig Deres Haand, lad mig blot berøre Deres Kjoleslig!"

Mild til sidste Øieblik, slog Prindsessen Sløret tilbage, og rakte den Knælende sin skjønne Haand. Denne greb den, og brast i heftig, vedholdende Graad. Blidt berørte Elisabeth hendes Lokker og hendes hede Kinder; derpaa tog hun sit eget Lommetørklæde, og trykte det mod den Fremmedes Øine. „Hvo er Du da, mit Barn?" spurgte hun endeligen. — „Begjer ikke at vide det! stammede den Anden, efter at have fattet sig lidet: Forlang ikke, at jeg skal nævne Dem et Navn, hvorpaa Forbandelse hviler! De vilde bortstøde mig og med Foragt vise mit Tilbud tilbage, naar De vidste, hvo jeg er!" — „Jeg støder Ingen tilbage med Foragt! sagde Elisabeth: mindst Dig, som synes nedbøiet af en dyb Smerte. Siig mig, hvad Du vil!"

„Velan da! sagde Pigen: Imorgen vorder De ført for Revolutionstribunalet — veed De, hvad dette vil sige?" — „Jeg veed det! smilte Prindsessen: O, tager Du Deel i min Skjebne, saa fryd Dig med mig, at jeg endeligen, endeligen kommer til Hvile. Jeg veed, mit Barn, hvad det betyder, at være i dette Kammer; det var jo den salige Antoine's sidste Bolig!" — „Og har De intet Ønske mere? vedblev Pigen med stille Graad: Intet Brev, intet Ord til Afsked, ingen Amindelse for fjerne Venner? Betroe mig det, jeg skal besørge det sikkert." — „Dig? sagde Elisabeth, og traadte et Skridt tilbage: Hvo er Du?"

Hun betænkte sig en Stund, vendte sig mod Kammerets Baggrund, og kom snart tilbage med en Æske,

som hun aabnede og optog Noget af. „Jeg troer Dig, Pige! sagde hun derpaa: Hvo kunde Du være, uden hiin Rose, som min Alphons elsker; i Dig gjenkjender jeg ham. O, skjælv ikke, smukke Pige, græd ikke saa saare, fryd Dig ved Dit Valg, og tak Himlen, at han har Dig kjær. Hans Hjerte er ædelt. Han er den Eneste paa Jorden, som jeg kunde ønske at see endnu engang!" — „Snart, snart seer De ham igjen!" hulkede Rose stedse heftigere. — „Tag da denne Sløife, vedblev Elisabeth: som jeg tidt har baaret i mit Haar, og smyk med den Din Brudedragt. I denne Medaillon er en Lok af mit Haar — bring min Alphons den, og bed ham bære den paa sit Bryst, naar jeg er borte!" — „O, bring ham selv Deres hellige Gave! udbrød Rose i skjærende Jammer: Det dyrebare Hjerte slaaer ei mere! Hvor kunde De troe, Elisabeth, at han levede endnu — nei, han er død, forlængst død!"

Elisabeth løftede Øinene mod Himlen, og saae derpaa, med dybeste Medynk, ned paa Rose, som, efter en lang Pause, vedblev: „Vel ham, at han hviler i Fred! Hans syge Sjel kunde ikke helbredes mere, dens sønderrevne Harmonie kunde aldrig gjenoprettes. Kjendte De ham da ikke, Elisabeth? Vidste De ikke, at han elskede Dem, kun Dem, mere end barnligt, mere end et Barn sin Moder, hedere end han torde elske Dem? At han hengav sig min Fader, at han indbildte sig, han elskede en Anden, end Dem, — mig Ulykkelige nemlig — det var den gruelige Vildfarelse, som kostede ham hans Liv. Han søgte Døden, og det blev ham ikke vanskeligt, at finde den. Uhyret Henriot, den lumske Danton, Tigeren Robespjerre, som længe havde hadet

ham, bleve med Forsæt fornærmede af ham, og Intet var da istand til at redde ham. Da han var dømt til Døden — vedblev Rose, efter en lang Pause — udbredte en sød og fuldkommen Fred sig atter over hans Aasyn. De blege Kinder farvedes paany, det udslukte Øie blev fyrigt og sjelfuldt, et nyt kraftigt Liv bevægede sig i ham. Jeg saae ham aldrig saa skjøn, som i den Time, da jeg skulde miste ham for evigt. Han talte om Dem, og omfavnede mig; han talte kun om Dem, og jeg blev ikke skinsyg. Jeg maatte afskjære En af hans Lokker, og helligt love, at bringe Dem den. Her er den, men kun den halve — tillad mig, at beholde den anden!"

Elisabeth tog den, førte den sagte mod sine Læber, og sagde derpaa: „Du stakkels Barn, hvad har Du nu paa Jorden?" — „Jeg veed det ikke, svarte Rose: men ere da denne Lok og denne Sløife og mine Erindringer Intet? Vær rolig for mig! Livets Smerter skylle nu min Sjel forbi som raske Strømme; de bøie mig til Jorden, som det vaklende Rør, men de knuse mig ikke. Jeg var letsindig, lunefuld — det er forbi, Ulykken har gjort mig bedre — i Alphons's Blod sluktes mine Luer."

Vagterne raabte ud, og Rose følte, det var paa Tiden at gaae. Endnu engang bedækkede hun den skjønne Elisabeths Hænder med Taarer og Kys, endnu engang bøiede Prindsessen sig ned, og trykte Læberne paa Pigens, mod Gitteret lænede Pande.

„Guds Fred med Dig!" sagde den ædle Prindsesse, derpaa tog hun atter Æsken og vedblev: „Disse Breve

til Keiseren af Tydskland lægger jeg i Dine Hænder. De ere fra hans Søster Antoine og indeholde den eneste Hemmelighed, som ikke blev forraadt *). Det lykkedes mig at redde dem; giv dem i Keiserens egne Hænder, eller brænd dem. — Denne Bog, min Broders Yndlingsbog, hvoraf jeg har forelæst ham saa ofte, den ædle Romer Tacitus's Levnetsviisdom, oversende Du min Neveu, Kongen af Frankrig, naar han engang har gjenoprettet sin Faders Throne. Jeg har skrevet nogle Vers deri — sig ham, han skal tænke paa sin ulykkelige Tante derved. Denne Perlekrands er for min Niece; dette lille Crucifix for Pater Edgeworth, min Sjelehyrde. Og nu lev vel, Du huldе, skjønne Barn, Du søde Rose, ved hvis Hjerte Alphons har fundet Hvile. — Lev vel, lev vel!"

Hun rakte hende Æsken; Rose greb den halvt i Drømme. „Jeg seer Dig endnu engang, Du Himlens Brud!" raabte hun begeistret, og strakte Armene efter hende; Elisabeth vinkede med Haanden, tilsmiilte hende venligt endnu engang, og gik tilbage i sit mørke Kammer.

Som Rose havde sagt, blev Elisabeth næste Morgen stævnet for Folkeforsamlingen. En Officeer af Nationalgarden traadte ind til hende, for at følge hende did, og med Skræk gjenkjendte hun i ham den vilde Henriot, som paa hiin Morddag havde blødt under Alphons's retfærdige Vrede.

---

*) Det var Breve fra Marie Antoinette til Joseph II, hvori hun anraabte ham om Hjelp. Det franske Folk gav hende Skyld for noget Lignende, og tilregnede hende det som en Forbrydelse.

Med grinende Fagter stillede Henriot sig for Prindsessen, betragtede hende længe og spurgte endeligen: „Saa elsket og saa forladt?" — „Ha! vedblev han, da Prindsessen sagte sukkende taug, og pegede paa sit arfulde, af en djævelsk Triumph overstraalede Ansigt: Kjender I mig ikke mere, Elisabeth! See, jeg er Henriot!"

„Jeg seer det, svarte Elisabeth bittert: men Du gjør ikke vel i, at minde mig derom. Hvor jeg saae Dig, saae jeg Dit Folks Skjændsel og Din egen." — „Leve Hævnen! brølte Henriot: Han er død! Han og Dronningen ere døde, og jeg har henrettet dem; af denne Haand, som nu griber Eders, styrtede Øxen ned paa deres Nakke." — „Afsted herfra! afbrød bam Prindsessen svimlende, og stødte Henriots Arm tilbage: Bort, bort, for Himlens Skyld!"

Men Henriot greb fræk efter hendes Haand, og forfulgte hende, da hun vendte sig fra ham, saa hun tilsidst, som en Flygtende, trængtes fra et Hjørne af Stuen til et andet. — „O, I himmelske Magter! raabte hun forsagende: Hvo redder mig?" — „Ja, raab kun! loe Morderen: I undgaaer ikke Eders Skjebne! De Himmelske have vendt sig fra Eder og Menneskene forlade Eder!"

Sig selv ei mere mægtig, rev Elisabeth Vinduet op, og raabte om Hjelp. Derpaa slog hun sit Slør tilbage, opløftede de vidunderligskjønne Hænder mod Himlen, og ilte forbi Henriot, udaf Døren. Gjennem de lange Gange fløi hun, svævende som en forklaret Aand. Endeligen kom hun, ikke standset af nogen Vagt, ned i Conciergeriets Gaard, som vrimlede af Pøbel og Soldater,

og sank kraftløs og afmægtig ned midt imellem Bajonetterne, som stode plantede her. Man kjendte strax Prindsessen, og det rørende Syn, hendes Stilling og Jammer frembød, vakte dog nogen Medynk hos det forvorpne Folk. Ærbødigen nærmede sig hende nogle Militssoldater, reiste hende op og løftede hende i Vognen, som var bestemt til at føre hende til Conventets Pallads. Idet Vognen rullede bort, hørte man Folket mumle: „O, hun er smuk! Hun er smuk! Skade, at hun er en Bourbonide!"

Imidlertid fyldtes Bænkene og Gallerierne i Revolutions-Palladsets Sal. Over 3000 Jakobinere holdt dets Portal omleiret, og tiljublede Enhver, som gik ind, for at høre Elisabeth af Frankrigs Dødsdom. Dobbelte Rader af Nationalmilits stode i Corridorerne; Gallerierne bugnede under mange tusinde Tilskueres Byrde. Under dem var de Deputeredes amphitheatralske Sæde. Dommernes og Folkerepræsentanternes Stole, som vare stillede i en viid Halvkreds om et rødt Bord, vare tomme endnu. — Folket hvisked uroligt. Længe var intet kongeligt Offer falden, og hvert Hjerte hoppede krampagtigt i vanvittig Feberlyst.

Nu fremledte to Drenge En af Dommerne, den elendige Couthon, som, udmarvet af Synder, gik ved Krykker. Han var en raa Vellystling, som alle Paris's Bolerske pegede med Fingre efter. I hans magre Ansigt stod Mordlysten malet. Hans Liv var udbrændt, hans Phantasie udtømt; kun i fremmed Elendigheds Billeder fandt den Næring endnu.

Ham fulgte Callot d'Herbois, hiint Uhyre, som for kort siden havde vendt sig fra sit sønderrevne Offer,

det udsugede Lyon, til Paris, for her at begynde, hvor han hist havde maattet slippe. I sine Fagter og Bevægelser, i sit Hoveds skjæve Dreining, lignede han Hyænen, hvis Blodtørst dog er mindre, end hans var. Idet han greb i Ryggen af sin Stol og hans lange Fingre borede sig ind i det mørkrøde Fløiel, var det, som om han dyppede dem i Blod, og mangt et Ansigt i Forsamlingen blegnede.

Ind larmede nu Lindet og Villaud de Varenne, værdige Repræsentanter for Sansculottismen, i det smudsigste Optog. Med ukæmmet, vildtflyvende Haar, i Lærredskitler og med Træsko paa, kastede de sig ned paa deres Dommerstole, og vakte, ved deres pøbelagtige Væsen, en Enthusiasme blandt Pøbelen, som udbrød i larmende Tilraab.

Stedse mere fyldtes Tribunen med Medlemmer af Conventet. Prinur de la Marne, Thüriot, og mange Andre, indtoge deres farlige Plads, ogsaa Barrere og St. Just saae man komme, rykke Præsidentens Stol frem, ordne Papirerne paa hans Plads, og derpaa begive sig til Sekretariatet. — Hvo foragtede ikke den nederdrægtigen krybende Barrere! Hvo frygtede ikke St. Just, Tyrannens høire Haand, hans Indsigt, hans Klogskab, hans djævelske Tænkemaade! Ham var det, som ikke skrev Andet, end Dødsdomme, og disse begeistrede ham ofte til den fineste, meest udsøgte Spøg.

Kun Een manglede endnu — saa var Retten fuldstændig. En pludselig Taushed, liig Gravens, forkyndte hans Komme. Alle Blikke stirrede mod Indgangen; hver Bevægelse syntes forvandlet til Steen,

da han nu treen ind, Dagens almeenfrygtede Herre! Men mangen Speidende maatte vel overſee den lille Mand, ſom, bleg og tør, iilte mod Tribunen med rappe, bevægelige Fjed. Hans omhyggelige, næſten prægtige Dragt, det pudrede Haar, det fine Linned og den zirlige Chapeaubas, hvormed han forbindtligen hilſte Senatet, ſtak ſælſomt nok af mod de Øvriges ſmudſige Sansculottisme, og ſyntes ſnarere at betegne en betydningsløs Spradebasſe, end Frankrigs uindſkrænkede Deſpot. Om hans Læber ſpillede et ſorgløſt, næſten godmodigt Smiil, det ſamme Smiil, ſom havde ſtyrtet Danton og hans Partie; Enhver, ſom han ſaae paa med dette Smiil, kunde være vis paa, at Øxen ſvævede over ham. — Denne Mand var Robespierre.

Da han havde ſat ſig, og Blodretten ſkulde begynde ſine Forhandlinger, befandtes det, at der endnu ikke var bleven opſat nogen Anklageakt mod Madame Eliſabeth. „Hvad Anklageakt! raabte Callot d'Herbois: Binder man ſig til Sligt i Paris? Hun er Ludvig Capet's Søſter — hvad behøves der mere!“ — „Stille! læſpede Couthon i ſin Læneſtol og oploftede ſin Knokkelhaand: Stille, mine Venner, Eliſabeth er en Qvinde, lader os ſee hende, førſt ſee hende, og ſiden domme hende.“ — „Anklageakt, eller Ingen! raabte nu Villaud de Varenne: Vi ere frie Republikanere, hvad bryde vi os om Formaliteter!“ — „I har Ret, raabte Callot: Tyrannernes Slægt maa døe!“ — „Døe!“ gjentoge hundrede Stemmer. Men bleg ſom Døden ſmilte Robespierre til Callot d'Herbois; det var hans dødbringende Smiil, thi i dette Øieblik

besluttede han, ved første Leilighed at bringe de dristige Skrighalse under Øxen, hvilket ogsaa lykkedes ham fuldkommen. — Godmodig, som et Barn, bad han om Rolighed, og gav derpaa sin Secretair St. Just nogle betydningsfulde Vink. Denne forstod ham, falsede Papiret og greb den konstøvede græsselige Pen.

Imidlertid kimedes med Klokkerne i den nærliggende Notre-Damekirke. Dette ærværdige Tempel, som endnu igaar var helliget Fornuften og den galeste Cultus, blev just nu paany indviet til den gamle Guds Tjeneste, hvis Tilværelse man, efter Robespierres Befaling, proklamerede paa alle Gadehjørner. Mange sønderrevne Hjerter tyede atter til de kjære Altre og vædede deres Marmor med Taarer.

Ogsaa Elisabeth's Øine bleve vaade, da hun kjørte forbi. En lykkelig Fortids Erindringer bestormede hendes Sjel. Saaledes, just saaledes lyde Klokkerne, da de kaldte Ludvig til Kroning, og hans glade Søster, i liliegjennemvævet Purpurkaabe, gik bag efter ham; det var den samme Kirke, hvor hun havde flette Brudekransen i Antoinettes Haar, den samme, i hvis ærværdige Haller hvert Hovedaffnit af hendes Liv var bleven helliget af Kirken, den samme, hvor hendes ydmyge Hjerte saa tidt havde aabnet sig for Religionens Fred.

„Henriot! bad Elisabeth sin Fører: Henriot, lad mig træde indenfor et Øieblik!" Han vovede ikke at nægte det. Toget standsede. Elisabeth traadte ind, og sløi med udbredte Arme mod Hovedalteret. Her segnede hun ned, og en Taarestrøm brast frem af hendes Øine. „Fader! min Fader! hulkede hun: Du har givet mig en bitter Kalk at drikke! Omsider er den

tomt, tag den fra mine Læber!" Derpaa bedækkede hun sit Ansigt med begge Hænder, og bad ret inderligen.

Længe laae hun saaledes. Da blev Henriot utaalmodig. „Herfrem, Borgerinde! raabte han: Conventet venter Eder!" — Elisabeth reiste sig, og gik ham imøde med stille Majestæt. „Ikke sandt, min Ven, sagde hun, rækkende ham sin Haand: de jordiske Kroner ere saare forgængelige Ting? Let falde de af den Pande, som bærer dem, let slukkes deres Glands — kun den himmelske Krone er evig og ægte. — Stræb ei efter Høihed, Henriot, vedblev hun: den forgaaer som en Drøm! See paa mig! Hvo var lykkeligere født, end jeg, og hvo gaaer armere, end jeg, bort fra denne Verdens Skueplads?" — Forvirret af denne himmelske Mildhed greb Henriot den skjønne Haand, og førte hende tilbage til Vognen.

Dette Ophold i Kirken gav St. Just Tid til, at opsætte Anklagepunkterne mod Elisabeth, og imidlertid udtalte Senatet Dødsdommen over fireogtyve andre anklagede Slagtoffere. Disse Ulykkelige havde just hørt deres Dom, og vare endnu forsamlede ved Skrankerne, da Madame Elisabeth, ført af Santerre og Henriot, traadte ind i Salen. Himmelsk Fred laae paa hendes blege Ansigt, hendes Trin vare faste, hendes Anstand kongelig, og den Mumlen, som reiste sig ved hendes Indtrædelse, forstyrrede ikke hendes Fatning.

Lydtgrædende trængte hine Ulykkesfæller sig frem til hende, styrtede ned for hende, og søgte at berøre hendes Kjole, at kysse hendes Hænder. Hun frabad sig, med usigelig Mildhed, dette sidste Hyldingstegn,

og fulgte sine Førere, der ledte hende indenfor Skrankerne.

Ingen af Dommerne stod op for hende, man bød hende ingen Stol. Den frække Couthon betragtede Omridsene af den herlige Skikkelse gjennem et Glas, og St. Just vinkede hende for sig til Forhør. „Hvo er De?" spurgte han den ædle Kongedatter. — „Skulde det være Dem saa ubekjendt? svarte hun: Men hører det endeligen til Formen, at jeg skal nævne Dem mit Navn, saa er jeg Deres Konges *) Tante, og hedder Elisabeth af Frankrig!"

„Bravo! Bravo!" lød det fra Gallerierne i rasende Larm. Ved det modige Svar, ved det Bifald, det vakte, vare Dommerne rystede, bestyrtede, og Robespierre saae efter Klokkestrængen, som hang over ham og gik til Palladsets Stormklokke.

Forhøret var afbrudt, og kunde først efter en lang Pause vorde fortsat. Endeligen greb man atter Traaden, og med en Frækhed uden Lige forelagde man den ophøiede Fyrstinde de meest oprørende Spørgsmaal. I Begyndelsen besvarte Elisabeth dem; omsider taug hun, og et foragteligt Blik var Alt, hvad hun værdigede sine Dommere.

Nu vilde St. Just forelæse Anklageakten, og greb sit fuldtskrevne Papiir. „Gjør Dem ingen Uleilighed, sagde Elisabeth, jeg har Nok. Deres Fremfærd er bekjendt; Europa har seet den, og der er intet Hensyn mere, som byder Dem skaane. Hvad mig venter, veed

*) Ludvig den Syttendes.

jeg, og venter fuldkommen rolig min Lod." — „Til Døden, til Døden!" skreg d'Herbois, reisende sig, med truende Haand og stygtfordreiede Træk; Lorgnetten sank af Couthon's skjælvende Haand. — „Til Døden!" raabte samtlige Dommere, og selv paa Robespierres Læber zittrede det skrækkelige Ord.

Sessionen var hævet, Dommen fældet, og man vilde, til dens nære Fuldbyrdelse, sammenspærre Prindsessen med de øvrige Fanger, men derimod satte Santerre sig med ængstelig Heftighed. Hun fik da et lidet Kammer for sig selv i en afsides Deel af Palladset, og her blev hun allene, i vedholdende Bøn, indtil den tredie Time efter Middag.

Endeligen hørte hun Vagterne træde i Gevær paa Corridoren; Fængselsdøren blev aabnet, og ind treen en Mand, af hvem Elisabeth allermindst ønskede at forstyrres nu.

Det var Santerre. Forlegen blev han staaende i Døren, sælsomt blinkede de smaae Øine frem af det fede, blege Ansigt, og den Stemme, hvormed den ellers saa raske Jakobiner undskyldte sit Komme, havde noget Pibende og Vaklende. — Elisabeth spurgte, hvad han vilde, og da hun bemærkede Mandens hemmelige Angst, kom hun ham imøde med opmuntrende Venlighed. — Santerre treen nærmere, og greb, med stigende Mod, hendes Haand.

„Derom drømte De neppe, Madame, stammede han: at De nogensinde skulde komme i dette Kammer?

„Der er saameget, jeg aldrig drømte om, svarte Elisabeth, sagtesukkende: men nu, da jeg er rede at dø, er hvert Kammer og hver jordisk Skjebne mig lige."

„Der er dog en Forskjel med dette Kammer! sagde Santerre rask: See Dem om, Madame! O, i sin sidste Stund har her ogsaa boet En, som kjendte Dem og tidt udraabte Deres Navn. Min Pige, min Rose var hos ham, og vilde trøste ham; men han behøvede ingen Trøst. Du er et godt Barn, Rose, sagde han vel: men bedrag Dig ikke selv, Elisabeth er min Kjærlighed! Jeg har krænket hende uhyrebittert; men jeg dør for min Brøde, jeg er atter reen, hun vredes ikke mere." — „O, Alphons!" sukkede Elisabeth. — „Ja, Alphons, ham var det! vedblev Obersten, og brast i en modbydelig Hulken: Alphons, min Yndling, hvi har Du saaledes, med Vold og Magt, kastet Dig i Døden? Troe mig, Madame! Jeg havde kunnet redde ham, men han var et Stivhoved, en Forræder, et Menneske, der ikke fortjener, at Santerre skal græde over ham — han vilde ikke. Jeg havde ham kjærere end min Pige, kjærere end mig selv, kjærere end hele Verden — men han stødte os Alle tilbage, og — døde!"

Santerre overmandedes af en vanvittig Smerte, han løb omkring i Kammeret og udstøte Strømme af Taarer. Nu hørtes Larm i Forsalen; man hørte Stemmer langt borte, og Soldaternes Geværer raslede lydt. — „Forlad mig, Borger!" bad Elisabeth. — „Endnu Eet, stønnede Obersten, og greb med kolde Hænder begge hendes: endnu en Bøn, inden De gaaer til ham, Madame! Thi — sagde han — komme til ham . . . det vilde De vist . . . hinside Graven, i det evige Liv,

eller i Himlen, som han sværmede saa tidt . . . ja, en Sværmer var han, jeg forsikkrer Dem, Madame, han var en Sværmer!"

„Seer De, vedblev Santerre, da han bemærkede Elisabeths Utaalmodighed: hvor De nu staaer, der stod han, og var først saa mild, saa behagelig og fattet, men derpaa betragtede han mig vredefunklende. Santerre . . . sagde han . . . Du, Du er Skyld i saamangen Taare, som hendes himmelske Øie har fældet, Du har draget mig fra hende, Du har . . . ak, nu opramsede han en Mængde underlige Ting, og sluttede omsider med de Ord: Du er forloren, her og i Evighed, hvis hun ikke tilgiver Dig. Jeg vil martre Dig, naar Du vaager, jeg vil plage Dig i Dine Drømme, hvis Du ikke faaer hendes Tilgivelse. Du skal ikke kunne leve, ikke kunne døe; naar engang Din sidste Time kommer, skal Du vælte Dig paa Dit Leie i trøstløs Fortvivlelse, hvis Du ikke er luttret ved hendes Tilgivelse. Gak hen og knæl for hendes Fødder, kys Støvet af den Plet, hvor hun har vandret, græd og klag, til hun tilgiver Dig!"

Hans Stemme qvaltes; det gjøs i Elisabeth, da hun nu saae den raae, umenneskelige Santerre for sine Fødder, opløst i Taarer, sønderknust — ikke af Anger, men af Frygt for et høiere Princip.

„Vee! raabte hun hændervridende: Jeg formaaer det ikke! Franskmænd, I have sønderrevet dette skyldfrie Hjerte, som kun slog for Eder! Jeg elsker Eder ikke mere! — Santerre, under Deres Hænder udaandede min Broder sit Liv . . . min Søster, Dronningen, mine Venner . . . Alt, hvad jeg elskede . . . Alt . . . og kun mit martrede Liv sparede Eders Barbarie

indtil den uendelige Smerte var tømt til sidste Draabe." Hun tilhyllede sit Ansigt. Taarnklokken slog fire, og man hørte to Hjul rulle langsomt frem.

„Tilgivelse! hylte Santerre, og omklamrede, som greben af Dødsangst, Prindsessens Knæe med begge Arme; da sloi Døren op, og ind styrtede en Dreng, som, ved Synet af den knælende Santerre, pludseligen standsede, stirrede paa Gruppen, og derpaa ligeledes sank for Elisabeths Fødder. Han strøg de brune Lokker tilbage, det skjønne flammende Øie hævede sig inderligtbedende til hende. Elisabeth gjenkjendte Rose, sagde: „Tilgivelse!" og rakte hende og Santerre de skjønne Hænder: „Jeg tilgiver Eder, Oberst, fordi han har ønsket det, men stat nu op og følg Eders Kald." — Obersten stod op, Kammeret fyldtes med bevæbnede Jakobinere, ved Indgangen stod Henriot.

Rose's Ansigt blegnede, hendes Læber bævede, hun mægtede neppe at holde sig paa Benene. „Styrk mig, Du Hellige! hviskede hun sagte ved Elisabeths Barm: Din Dødstime slaaer!"

Man havde ikke Mod til, at formene den bruunklædte Dreng, at ledsage Prindsessen paa den sidste Vandring. Rose steeg med hende paa Sluffen, der førte Kongedatteren til Maalet for hendes Lidelser; hun laae for hende paa sine Knæe, med Hovedet i hendes Skjød, og kunde, trods sin Anstrengelse, ikke undertrykke en uophørlig Graad. Veien til Grevepladsen var temmelig lang, og Gaderne, hvorigjennem Ulykkestoget gik, vrimlede af Hundredtusinder. Hoved ved Hoved saaes i Vinduerne, men Intet uden blege Ansigter, i hvilke Rædsel og Forfærdelse stod malet. Fra Tid til anden

oplöftede sig et Skrig, der skulde være Fryderaab, men det qvaltes strax, og kun Hestenes monotone Hovslag, kun Hjulenes Rullen, afbrød Stilheden.

Efter en halv Times Forløb naaede man Pladsen la Greve, i hvis Midte Skafottet hævede sig. Santerre fandt sine Tropper opstillede trindt derom; selv tog han Plads hos Henriot, ved Opgangen af den Trappe, hvorpaa Saamangen var stegen fra Liv til Død. Uvilkaarligen trykte han, nu og da, sin Ganger Sporerne i Siden, ligesom for at holde sig fast, thi en convulsivisk Feber rystede hans Legeme.

Det var et Indfald af hiint Uhyre, Callot d'Herbois, at lade de øvrige fireogtyve Ulykkelige henrette før Elisabeth. Slag i Slag nedsuste Guillotinens dræbende Jern; man hørte de Dødendes Jamren — deres strømmende Blod overflød Retterstedet.

Da vaagnede endnu engang al Qval i Elisabeths Sjel. Hun blev mattere og mattere, og truede at segne om. „O, min Fyrstinde! hvisked Rose bedende: Endnu et Øiebliks Mod! Vend Deres Blik fra hine Rædsler, fæst det paa Himlen. See Engle- og Helgenskaren, som vinker Dem — see Deres kongelige Broder og Søster — de fryde sig til at hilse Dem igjen!" — Ved saadan Tiltale opmuntrede Rose den ulykkelige Elisabeths synkende Mod, indtil Henriot kom og bød hende bestige Skafottet.

Ved Roses Haand forlod Elisabeth Sluffen, og gik, ledt af hende, opad Trappen med faste Trin. — Da hun gik forbi Santerre, gled Kaarden ham udaf Haanden, og faldt klirrende ned paa Steenbroen for hendes Fødder. Forvirret oplöftede han, som han alt

engang tilforn havde gjort i et lignende Tilfælde, sin Haand, og i et Nu rørtes hundrede Trommer. Denne vilde Larm reddede hans Anseelse i Folkets Øine, og gav ham Mod til at holde sig opret.

Fra Retterstedet kastede Elisabeth endnu et Blik paa den utallige Folkevrimmel og mod Thuillerierne, som viste sig langtborte. Derpaa bandt Rose et hvidt Klæde for Elisabeths Øine, og tilhviskede hende: „Far vel!"

To Minuter efter var den Herlige ikke mere. Men den bruunklædte Dreng bar man afmægtig ned af Trappen.

(Ernst Wodomerius.)

Keiserkroningen i Frankfurt,
og
Eventyrene i Holland.

Fortælling af Georg Döring *).

(Af min Grandonkels Papirer.)

Aldrig har der, saalænge jeg har levet, været saadan Larm og Pragt i min kjære Fødeby, Frankfurt am Main, som i de første Maaneder af Aaret 1742, da Alt beredte sig til Keiservalget og Kroningen, som fore-

*) Af Frauentaschenbuch, 1826.

stod. Over hundrede Fyrster, Prindser og Prindsesser, henved tusinde Grever og Baroner vare tilstede; Fester og Banketter, Fyrværkerier og Illuminationer, Maskerade- og andre Baller, franske og tydske Komedier, Valgsessioner og Hazardspil — Alt gik Haand i Haand eller skifteviis.

Jeg selv underrettedes om alle disse Herligheder kun ved Andres Fortælling og ved Avisernes Beretninger. Min Fader, en anseet Vexelerer, elskede sine Handelssysler alt for høit, til at han skulde have ladet sig forstyrre deri. Derfor holdt han sig og Sine saa langt som muligt fra den vilde Sværm, benyttede, som klog Kjøbmand, de Fordele, den bød ham, men forandrede ikke det mindste i sine huuslige Forhold. Alle Søgnedagene var jeg smedet til Contoirbænken; om Aftenen havde vi gjerne Besøg af nogle Nærbeslægtede, blandt hvilke den aldrende Cousine Coco især syntes mig huld, og efter Aftensmaaltidet holdt vi Huusandagt, hvorpaa vi samtligen forføiede os til Hvile. Til Søndagen frydede jeg mig altid hjerteligt. Saa kom vi i den friske Luft. Hele Familien gik i Høimesse, og naar Veiret var ret klart, gjorde Fader om Eftermiddagen en Spadseretour med os paa Volden, men aldrig længere, end en lille halv Time.

Saa indskrænket var min Levemaade, skjøndt jeg nu alt var treogtyve Aar, og allerede i to Aar havde arbeidet som Medhjelper ved min Faders Side. Ak, saa hjertensgjerne havde jeg dog taget Deel i de offentlige Lystigheder, havde saa gjerne seet de fornemme Herrer og Fruer i deres af Ædelstene, Guld og Sølv stivnende Stads! Efter det, jeg havde hørt og læst, skabte

min muntre Phantasie sig egne Billeder, og i Indbildningen saae jeg alle de høie og høieste Personer, Congressen havde hidført. Himmelherlig, begavet med Aands- og Legemsynde, i uopnaaelig Pragt, tænkte jeg mig især den franske Gesandt og Feltmarskalk Grev de Belle-Isle's Gemalinde, over hvis Skjønhed, Forstand og fortryllende Væsen jeg hørte de høieste Lovtaler. Med Henrykkelse læste jeg denne Dames Roes i de offentlige Blade, med glædetindrende Øine og glødende Kinder hørte jeg til, naar den lød fra mine Slægtningers Læber. Ofte søgte jeg, som jeg troede, uformærkt, at lede Samtalen paa den Forgudede, for blot at høre det Tidthørte endnu engang. Den yngre Deel af mine Slægtninger bemærkede snart min sælsomme Inklination, og jeg maatte nu taale mangfoldige Drillerier, især fordi jeg aldrig havde seet den Skjønne, jeg ilsom tilbad.

Stedse nærmere kom Kroningsdagen, og jeg glædede mig dertil som et Barn, thi den skulde skjenke mig tolv Timers Frihed, og jeg nærede det sikkre Haab, da omsider at skue mit Hjertes Dame. Som en Drømmende listede jeg mig omkring, og Alle, som saae mig, rystede paa Hovedet. „Lad ham kun drømme! sagde min Fader: Det er et Gjøglebilled, som opløser sig i Intet, naar han træder det nær. For vore Hensigter er det ikke til Hinder!"

Disse Ord undgik mig ikke. „Hvorledes? sagde jeg til mig selv: Mine Forældre have Hensigter med mig — udentvivl Giftermaalshensigter? Paa hvem kunde deres Valg da være falden?" Vildbevæget i min

Inderste gik jeg op og ned paa mit Kammer med store Skridt. Den ene Tanke jog den anden; de brogeste Billeder fremgjøgledes for mig af min Indbildningskraft. Umuligen kunde jeg sige Ja til det, man rimeligviis med det allerførste vilde fordre af mig. Den herlige Marskalkinde skulde nedstødes af mit Hjertes Throne, og en Anden sættes derpaa? Og hvo var denne Anden? Maaskee et ubetydeligt Nabobarn; vel endogsaa en kjedsommelig Frænke.

„Hei, jeg har det! raabte jeg nu, heftigt stampende med Foden, med høi Røst: Cousine Coco er det! Men man skal erfare, hvad et krænket Hjerte formaaer, man skal see . . .

Nu bankede det paa min Kammerdør. Paa mit barsk udraabte: „Herein!" treen Stuepigen ind og hilste mig fra min Fader, jeg skulde holde inde med den gruelige Stampen og Trampen, da man nede i Stuen ikke kunde høre Ørelyd derfor; var jeg daarlig, skulde jeg klæde mig af og lægge mig i Sengen, saa gik det nok over.

Trodsig viste jeg den paa Svar ventende Pige ud af Kammeret, kastede mig, efter min Faders Raad, paa Sengen, sov snart ind, og drømte om Marskalkinden af Belle-Isle.

Ikke ret længe kunde jeg have ligget i denne salige Slummer, da vaktes jeg pludseligen ved det tæt under mine Vinduer tonende Rædselsraab: „Brand!" ved Larmtrommens Hvirvel, ved Stormklokkens hylende Drøn. At springe op og fare i Klæderne, var et Øie-

bliks Sag. Hvor strengt end min Fader ledte alle sine Børns Skridt, var det dog, eengang for Alle, hans alvorligen udtalte Villie, at hver Huusfælle, som kunde hjelpe, skulde ile did, hvor det almene Vel truedes af Fare, for at arbeide og redde. Selv foregik han altid med det bedste Exempel.

Idet jeg iilte ned af Trappen, spurgte jeg Pigen, som mødte mig, hvor min Fader var. Han var allerede borte. I Gaderne fandt jeg en utaalelig Brandlugt. Endnu iilte kun faa Mennesker til Brandstedet. Et Beviis, at Ilden maatte være udbrudt gandske nyligen.

Hvilket frygteligt Syn, da jeg nu kom til dette Forfærdelsens Sted! Det var vor Snedkers Huus, som alt blussede op i klaren Lue. Hele Huset var een Ildsøile, Sidebygningernes Tag og Sparværk var allerede greben af Flammerne, og endnu vare Hænderne til at hjelpe saa faa! Halvnøgne Qvinder og Børn løb hylende omkring.

Jeg vidste i min første Skræk ikke, hvad jeg skulde gribe til, da jeg pludseligen følte mig greben ved Armen af en stærk, men skjælvende Haand. Jeg vendte mig. Min Fader stod ved min Side. Den høieste Angst stod malet i hans Ansigt; med den venstre Haand pegede han mod Gavlen af det styrtefærdige Huus. Blodet i mine Aarer blev til Jis: gjennem et Tagkammervindue udstrakte en Kone, omringet af en Flok jamrende Børn, sine Hænder, anraabende om Redning!

„Stiger hid, Dyner hid, at de kunne springe ned derpaa!" raabte jeg. Stiger var der ikke; min Fa-

der og jeg sprang ind i et Nabohuus, for at hente Sengeklæder.

I dette Øieblik styrtede en næsten nøgen, med Blod og Brandpletter bedækket Mandsskikkelse, udaf det brændende Huus hen imod os. Vi gjenkjendte Husets ulykkelige Eiermand. „Min Kone, mine Børn! skreg han i den grædeligste Fortvivlelses Tone: Jeg kunde ikke mere komme op til dem — Trappen, Alt staaer i lys Lue. Red, hjelp, men hurtigt! Gud vil . . . Han segnede afmægtig om. Samme Moment styrtede det brændende Huus sammen, og begrov under sine Ruiner en Moder med syv Børn.

Hidilende Naboer bragte den ulykkelige Mand bort. „Her er intet Mere at gjøre! sagde min Fader: Lad os ile did, hvor der endnu er Noget at redde.“ Mekanisk fulgte jeg min Fader til næste Huus. Ogsaa her raste Flammen alt. Taget var allerede sunken. Da vi ilte til Trappen, vaklede, bleg og skjælvende, en aldrende Kone imod os. Hun segnede i min Faders Favn og hviskede neppe hørligt: „Hun er endnu deroppe — men maa døe: den skjønne Fremmede. Hun faldt i Afmagt, da hun vilde flye med mig.“

Min Fader tog Konen i sine kraftige Arme og bar hende ned. Jeg brød gjennem hvirvlende Røgskyer, stedse høiere iveiret, og styrtede, ængsteligtsøgende den afmægtige „skjønne Fremmede“, ind i det første det bedste aabentstaaende Kammer. Her laae hun, hensunken paa Gulvet, uden Besindelse, støttende Hovedet med det blege, vidunderligdeilige Ansigt og den bølgende Lokkefylde mod en Stol. Jeg var uvis, hvad jeg skulde gjøre. Dog blev jeg saavidt Herre over min

Undseelighed, at jeg greb den Ubekjendtes Haand, i det Haab, ved en sagte Berørelse at vække hendes Livsaandedræt. Forgjeves blev dette Forsøg! Hendes Afmagt var alt for dyb. Min Forlegenhed blev stedse større. Da traadte pludseligen min Fader i Døren. Med et Vredesblik saae han paa mig og sagde: „Hvad nøler Han efter? Alt truer Taget at styrte — hvi tager Han ikke fat?"

Nu vendte mit Mod og min Fatning tilbage. Vi grebe den fortryllende Fremmede. Flammen havde imidlertid naaet Trappen. Ikke uden Fare bragte vi vor skjønne Byrde ned. Her modtoges vi af Mængdens rasende Tumult. Den Frelste slog just Øinene op, da min Fader pludseligen blev skilt fra os. „O Gud, hvor er jeg? Hvad er foregaaet med mig?" stammede hun; jeg svarte ikke, men stræbte at bringe hende ud af Trængslen. Med Kæmpestyrke banede jeg mig Vei gjennem Vrimlen. Frygtsom og ængstelig sluttede sig den Ubekjendte til mig. Da vi omsider kom ud af Trængslen, saae hun sig endnu engang tilbage. Nu først syntes den skrækkelige Begivenhed at vorde hende ret tydelig. En Strøm af Taarer brast af hendes Øine, hendes hidtil blege Kinder bleve blussende røde. Pludseligen greb hun mig under Armen, iilte, som dreven af frygtelig Angst, fremad, og rev mig med sig. Saaledes løb vi stiltiende gjennem mange Gader, indtil hun omsider standsede aandeløs paa en eensom, øde Plads.

Der stod hun for mig, og saae spørgende paa mig med de store blaae Øine. I hendes fortryllende Aasyn laae et ubeskriveligt Udtryk af Taknemmelighed. Jeg

maatte nedslaae mine Øine, mit Bryst var beklemt, mit Aandedræt standsede: jeg kunde ikke fremføre et Ord. Og dog følte jeg mig igjen saa lykkelig i dette Øieblik, saa salig i den huldе Piges Nærhed, at jeg — Gud forlade mig det! — reent glemte den Ulykke, jeg nys havde været Vidne til, og frydede mig ved det Tilfælde, som havde bragt mig sammen med den Fremmede.

Hun brød Tausheden først. Rolig, i den sødeste Tone, spurgte hun: „Ikke sandt, jeg skylder Dem min Redning? De har frelst mig fra den frygtelige Flammedød?" — Nu udgjød hun sig i en Strøm af Taknemmelighedsyttringer, der gjorde mig ubeskrivelig forlegen. I min store Forvirring svarte jeg det urimeligste Tøi af Verden, talte om den store Ære, den overvættes Lykke, som var bleven mig til Deel — kort: jeg maa have spilt en saare taabelig Rolle. Hun afbrød mig, sigende: „Fuldend nu det gode Værk, hvis vanskeligste og ærefuldeste Opgave De alt har løst, og før mig til min Veninde, Marskalkinden af Belle-Isle, der sikkert er i største Angst for min Skyld."

Som et Tordenslag traf mig disse Ord. Til hende skulde jeg føre hende, som saalænge havde hersket i mit Hjerte, og nu paa een Gang fortrængtes af dets Throne? Endnu for faa Timer siden havde jeg anseet mig for den Lykkeligste af alle Dødelige, hvis det var bleven mig forundt, at see mit Hjertes Dronning. Nu skred jeg bange og bævende, ved den deilige Ubekjendtes Side, mod det franske Gesandtskabshotel. Hvorledes skulde jeg fremtræde for Marskalkinden? Maatte jeg ikke blues ved min vaklende Troskab? Kunde hun, som jeg dog aldrig torde haabe at besidde, kunde hun ikke være endnu

langt herligere, end min Phantasie havde malet mig hende, og med et uimodstaaeligt Herskerblik døde min vaagnende Tilbøielighed til den hulde Blondine, ja, fængsle mig til sin Seiersvogn, som en i daarlig Længsel sig selv fortærende Slave? Ak, hvor havde ikke mine Anskuelser forandret sig, hvor frygtede jeg nu, hvad der før vilde have gjort mig saa lykkelig!

Min skjønne Ledsagerinde var ligesaa taus og syntes ligesaa tankefuld, som jeg. Nogenlunde fattet og rolig traadte jeg til Hotellets Dør, som strax aabnedes, efter at der var ringet paa. Inde i Huset blev den hulde Blondine strax omringet af hidstrømmende Mænd og Qvinder, som overøste hende med Glædesyttringer og Lykønskninger. Paa mig agtede Ingen. En Herre, der endnu syntes at være i de saakaldte bedste Aar, sluttede det skjønne Barn i sine Arme, og med Inderlighed gjengjeldte hun hans Favntag og Kys. Jeg var ude af mig selv. Jeg ønskede den paatrængende Herre femtusinde Mile bort. „Falske! Troløse!" mumlede jeg i Skjægget. Da gik pludseligen Døren op til et Sidegemak. En snærrende Qvindestemme sagde: „Ah, ma chère Emilie, c'est Vous?" — „Madame la Maréchalle!" raabte den forhadte Herre i de bedste Aar.

Atter greben af panisk Frygt, trængte jeg mig gjennem Tjenerskaren, styrtede som rasende udaf Hotellet, og løb, som om et Spøgelse var efter mig, gjennem de endnu meget levende Gader, til mit Hjem.

Flittig arbeidede jeg næste Dag paa Contoiret, for at forslaae Grillerne. Men stor var min Forun-

dring, da min Fader, med ærgerlig Mine, gav mig et Brev tilbage, som jeg, istedetfor til En af vore Kunder, Marcus Emmeling, havde adresseret til Mamsel Emilie. Saaledes at robe ikke blot min nye Tilbøielighed, men ogsaa min Troløshed mod den før saa forgudede Marskalkinde — det var for galt!

Samme Dag gav min Fader mig adskillige Ærinder til et med os forbunden Vexelhuus. Denne uventede Leilighed benyttede jeg. Ikke eengang, vel tyvegange skred jeg forbi Gesandtskabshotellet. Mine opadskelende Blikke dvælede paa Vinduerne i første Etage, hvor jeg anede, at den henrykkende Fremmede maatte boe. De Forbigaaende betragtede mig med Forundring: det forstyrrede mig ikke. En Vogn raslede mig forbi; Cousine Coco sad deri og opslog, da hun saae mig i min fælsomme Holdning, en høi Latter: det ærgrede mig vel, men forandrede Intet i min Adfærd. Saamegen Frihed som idag, havde jeg længe ikke nydt. Jeg maatte benytte den til, om muligt, at skue Emilies huldede Ansigt. Marskalkinden var gandske banlyst af mit Hjerte. Hendes Stemmes snærrende Tone havde forjaget min Lidenskab. Den Skjønne med de blonde Haar og blaae Øine, var nu min Sjels Herskerinde.

Men ak, det begyndte alt at skumre, og endnu var hun ikke at see. Equipager kjørte frem og tilbage: hun var ikke i nogen af dem. Nu torde jeg ikke tøve længer, uden at fortørne min Fader. Et vemodigt Afskedsblik sendte jeg op til Vinduerne: da — ja, isandhed! da traadte den Himmelske til et af dem. Mit Hjerte bankede heftigt. Jeg blev staaende som naglet i Jorden, og hang med glædedrukne Blikke ved den Tilbedede.

Hendes Øie faldt paa mig. Hun var overrasket, det saae man let; men ligegyldig var hende min Nærhed ikke. Jeg saae tydeligen, hvorledes hendes Blik straalte fyrigere, hendes Kinder farvedes af en høiere Rødme. Pludseligen vendte hun sig fra Vinduet; jeg troede at bemærke, at hun talte til En i Stuen. Og det maa virkeligen have været saa, thi ved hendes Side viste sig nu — ubehagelige Syn! — Omfavneren i de bedste Aar fra afvigte Nat. Emilie pegede ned paa mig. Hans Blik traf mig, et Smiil fløi over hans Ansigt, derpaa sagde han saa høit, at jeg kunde høre det: „Ah, je l'attrapperai!“ og forsvandt i samme Øieblik.

Himlen maa vide, hvorledes det gik til, at jeg strax følte mig greben af den frygteligste Angst. De Ord: „je l'attrapperai!“ lagde sig centnertungt paa min Sjel. Hvad mon den lumske Karl, den forhadte Medbeiler, havde fore med mig? De grueligste Mordhistorier, Monaldeschi's Henrettelse, Jernmaskens Fangenskab, Tortur og hemmelig Ret — kort! de galeste Skrækkebilleder svævede for mig. Jeg var en forsætlig Voldsgjernings udkaarne Offer. Til Lykke havde det Udraab: „je l'attrapperai!“ røbet mig Alt.

Uden lang Nølen forlod jeg, med et Kummersblik paa Emilie, min Plads. Rask tog jeg Veien hjemad, men jeg havde ikke gaaet langt, inden jeg bemærkede, der var En efter mig. Bestyrtet saae jeg mig tilbage. Rigtigt! Det var ham. Han i de bedste Aar forfulgte mig, ledsaget af to Lakeier. Faren var overhængende; en rask Beslutning maatte tages. Omtrent tyve Skridts Forspring havde jeg endnu; flux bøiede jeg om Hjørnet ind i et Sidestræde, sprang ind i næste Huus, slog Do-

ren i efter mig og fløi nu gjennem det mig bekjendte Baghuus til en anden Udgang. Saaledes kom jeg, gjennem afsidesliggende Smaagader, uden videre Ulempe, til mit Hjem.

Jeg var reddet, og triumpherede ikke lidet over, at han i de bedste Aar og hans tvende Sekundanter havde maattet vende om med lange Næser.

Den store Dag, hvorpaa Keiservalget fandt Sted, var forbi. Under alle Klokkers Kimen og Kanonernes Torden, var Kurfyrsten af Baiern, under Navn af Carl VII, bleven udraabt til romersk Keiser. Faa Dage efter holdt han sit Indtog. Omsider kom da ogsaa den Dag, jeg havde frydet mig saa hjerteligt til, jeg mener Keiserkroningsdagen.

Siden hiin Jagt, som min forhadte Medbeiler havde begyndt at gjøre paa mig med de Ord „je l'attrapperai," og som det kun ved min Aandsnærværelse var lykkedes mig at undflye fra, var hver Vei mig spærret til at see den Elskte — saaledes kaldte jeg nu, uden videre, den skjønne Blondine. Min Fader overlæssede mig med Arbeide, og naar jeg gik ud, var han altid med. Jo større de Hindringer vare, som stillede sig mod mine Ønsker, destomere voxte min Lidenskab. Paa Kroningsdagen, denne min længeventede Frihedsdag, haabede jeg at see hende, at tale med hende, maaskee at tilstaae hende min Kjærlighed, vel endog at modtage Tilstaaelsen om hendes — o Himmel, Kroningsdagen skulde vorde mig en Salighedsdag! Af disse hen-

rykkende Drømme bleve vel nogle, men ikke alle, opfyldte.

Neppe var Dagen frembrudt, før jeg forlod Hjemmet, for ingen Tid at forsømme. Planløst iilte jeg omkring, og besaae Tilberedelserne til Festen. Snart befandt jeg mig i saadan Trængsel, at det varede en god Stund, inden jeg fik mig arbeidet ud deraf. Det var den høieste Tid, at ile til Domkirken, for ikke at forsømme Keiserkroningsakten selv. Klokken havde alt slaget halvelleve. Præcise Klokken elleve skulde den høitidelige Ceremonie finde Sted. Alligevel kunde jeg ikke modstaae mit Hjertes Drift; først maatte jeg gjøre en liden Afstikker til det franske Gesandtskabshotel, for her maaskee at finde et Spor af den Elskte.

I Hotellet var det stille som i Graven. Vinduerne vare tildækkede med Jalousier. Alt vilde jeg gaae igjen, da gik Porten op, en simpel Equipage kjørte ud og holdt for Døren. Jeg standsede — det kunde jo være hende, som skulde stige i Vognen her! Og, jeg Lykkelige, det var virkeligen hende.

I simpel, men meget nydelig Dragt, treen Emilie ud af Hotellet, ved Siden af en gammel, overdreven pyntet Dame. Uden at bemærke mig, stege de ind i Karethen, der nu rullede raskt ned ad Gaden, ad Kirken til! „Aha! sagde jeg ved mig selv: Did gaaer det! Afsted, jeg skal nok komme foran!“

Raskt skjød jeg gjennem nogle smalle Stræder, og tog Veien til Domkirken. Men her var isandhed en begeistret Elskers faste Villie og energiske Kraft allene istand til, at gjennemskjære Trængslen. Jeg var døv mod alle Eeder og Gloser, ufølsom mod de talrige Albu-

stod, jeg fik fra alle Kanter. Omsider havde jeg vundet Spil! Mit hele Legeme værkede, som om jeg havde ligget paa en lempelig Tortur, men Seiren var min: jeg stod ved Maalet, jeg stod ved Kirkedøren. Med Magt tog jeg fast Position her, og gav ikke en Tomme tabt af der engang indtagne Terrain.

Nu nærmede sig langsomt den bekjendte Equipage. Emilies huldе Ansigt straalte mig imøde; jeg saae ind i hendes Øies Himmelspeil, men hun syntes ikke at bemærke mig. I dette Øieblik holdt Vognen. En Tjener i den franske Gesandts Livree sprang af og aabnede. Først steeg Emilie ud. Men medens nu Tjeneren hjalp min Elskтes Ledsagerinde ud, strømte en vild Skare, med det larmende Skrig: „Vivat Carolus!“ mellem den holdende Equipage og Kirkedøren, og rev mig og Emilie ind i sin Hvirvel. Trods det overraskende Indtryk, denne uventede Begivenhed gjorde paa mig, beholdt jeg dog Aandsnærværelse nok til at gribe den bestyrtede Emilies Arm, hvorpaa jeg, med det herlige Bytte ved min Side, lod mig drive, hvorhen Mængden vilde.

Saaledes havde vi bevæget os fremad med Massen nogle Minuter, da faldt mit Blik paa Emilie. Skjælvende vaklede den dyrebare Pige ved min Arm, med blege Kinder og nedslagne Øine. Jeg saae det tydeligen: hun var en Afmagt nær. Med en rask og kraftig Vending rev jeg hende ud af den larmende Hob og ved fortsat Anstrengelse lykkedes det mig, at bringe hende ind i en nærliggende Bygnings stille Gaard.

Her kom hun, lidt efter lidt, til sig selv; hun oplöftede sit skjønne Øie og fæstede sindsende sit Blik paa

mig. — „Hvorledes? sagde hun med bevæget Stemme: Dem var det, der laante mig Deres hjelprige Arm? Andengang var De min Skytsengel — men min Gud! hvad er der bleven af Madame Charpantier? — I hvilken Angst maa hun ikke være for min Skyld!"

Jeg gjettede strax, at denne Madame Charpantier maatte være Emilies Ledsagerinde, og søgte at berolige hende ved den Forsikkring: hiin Dame var, som jeg tydeligen havde seet langtfra, lykkeligen kommen ind i Kirken. — „Neppe muligt! svarte Emilie: Jeg har Indgangskortene, som Gesandten har meddeelt os, hos mig, og jeg tvivler . . .

„Hvad gjør jeg nu? vedblev hun, efter et Øieblikks Pause: der er vel ikke andet for, jeg maa vende tilbage til Gesandtskabshotellet, uden at see det Mindste af alle de Herligheder, jeg saalænge har seet imøde med glad Forventning."

„Det være langt fra! svarte jeg ivrigt: Hav Tillid til mig. Indgangskortene har De jo, hvi skulde vi ikke benytte dem? Madame Charpantier sidder nu i god Ro i Kirken, og betragter med Velbehag den glimrende Pragt. Vi kunne have det ligesaa godt, naar De blot vil! Jeg skal nok slippe gjennem en Sidedør med Dem."

Nogle Øieblikke stod Emilie fordybet i Tanker; da greb hun efter min Arm med smilende Mine, og sagde, idet hun fæstede de klare blaae Øine paa mig: „Hvi skulde jeg ikke fatte Tillid til Dem? Ved Deres Bistand i truende Dødsnød har De jo erhvervet Dem en ustridig Ret til min Tillid. Kom!" — Hvo var lykkeligst: Keiser Carl den Syvende, eller jeg?

Vi fandt Sidedøren ubesat. Alt strømte Keiseren imøde. Uden Omstændigheder gik vi ind. Men — o Himmel! — Hvorledes skulde her, i den tilsammenpakkede Vrimmel, findes en Plet, hvorfra Emilie kunde see det Mindste af Høitideligheden? Da faldt jeg paa en lykkelig Tanke. Blandt Medlemmerne af Kapellet havde jeg Venner. En af dem gav mig Underviisning paa Fløite, en Anden min Søster paa Klaveer. Gjennem en temmelig menneskefotom Sidegang førte jeg den Elskte til en afsides Trappe; ad denne iilte vi op, og nu stode vi for Gitteret, som omgav Orchestret. Ny Forlegenhed! Døren var lukket. Calcanten nærmede sig just; jeg trykte ham mellem Gitterværket en Dukat i Haanden og nu forsvandt den sidste Hindring, som stod os i Veien. Den høflige Kapeltjener anviste os en Plads ved Siden af Stadspaukerne. Her saae vi herligt! Kirkens høie Vægge vare behængte med pragtfulde Tepper; i de øverste Stole befandt sig, skinnende af Guld, Sølv og Ædelstene, de tilstedeværende Fyrstinder og Prindsesser; overalt, hvor Øiet vendte sig, yppig Luxus og blændende Glimmer!

Dog vendte mine Blikke sig fra disse lokkende Herligheder, for kun at hvile paa den Elsktes huldsalige Ansigt. I denne Engleskikkelse laae alle min Fremtids Gaader forborgne. Kun i enkelte Mellemrum lod jeg mit Blik glide ned i Kirken, og saae og hørte da leilighedsviis, hvorlunde den høie og kraftige Keisergestalt, med det frie, mandigskjønne Ansigt, efterat have bedet knælende til Gud, aflagde Eden, at beskjerme Kirke og Rige, Enker og Faderløse og Fattige. Salvelsesakten forsømte jeg, idet mine Blikke just vare indviklede i en

høist fortryllende Lok af Emilies blonde Haar. Derimod saae jeg den med Keiser-Ornaten beklædte Monark vende tilbage til Conclavet, hvor han havde aflagt det fyrstelige Klædebon. Da det syntes mig billigt, ligeligen at dele min Opmærksomhed mellem mit Hjertes Keiserinde og det tydske Riges Keiser, saa besluttede jeg, at vedblive, som jeg havde begyndt. Medens Erkebispen af Cöln udtalte Bønnen og Velsignelsen over den Nysalvede, og Keiseren selv modtog Carl den Stores Sværd, Scepteret og Rigsæblet, beundrede jeg et høistindtagende Smilehul i Emilies venstre Kind. Strax derpaa saae jeg atter ned til Keiseren, paa hvis bøiede Hoved Erkebisperne af Cöln og Mainz samt den trierske Gesandt, i dette Øieblik satte Carl den Stores fjortenpundige Krone. Nu søgte jeg, fast i min Hukommelse at indslutte Emilies ædeltformede Næse; nedenfor svede imidlertid Carl VII den første Majestætsret, og slog med det omtalte Sværd nogle og tredive Adelsmænd og Friherrer til Rigsriddere. Og ved Siden af os og over os de forenede Sangeres vældige Chor, de talløse Instrumenters Klang! Ved Himlen, jeg oplevede her begeistringsfulde Øieblikke, men tilsidst fordybede jeg mig saa aldeles i Betragtningen af mit Hjertes Keiserinde, at jeg slet ikke bemærkede, Høitiden var forbi, Keiseren med hele sit Følge forlod Kirken, Musiken taug.

Emilies Sølverstemme vakte mig af mine Drømme. „Skulle vi ikke ogsaa gaae?" sagde hun; idet hendes fortryllende Blik hviilte spørgende paa mig. — Nu kom jeg til mig selv, fremstammede en Undskyldning, og ledte den Hulde ned. Underveis vidste hun at ind-

rette sin Tale og sine Spørgsmaal saa snildt, at hun snart kjendte min Stand, mit Navn, og nogle af mine nærmere Forhold, inden jeg endnu vidste andet om hende, end at hun heed Emilie og boede hos Marskalkinden af Belle-Isle. „Men, min Himmel! vedblev hun, alt som vi gik videre frem: Hvi forlod De dog, i hiin Nat, da De reddede mig af Luerne, Gesandtskabshotellet saa hurtigt og lønligt? De unddrog Dem ikke blot min Tak, men ogsaa saamange Venners, som skjenke mig deres Deeltagelse. Siden saae jeg Dem tilfældigviis igjen, og Hr. Marskalken selv var saa artig, at løbe efter Dem, for at indbyde Dem til sig, men De skyndte Dem saa ilsomt bort, at han strax tabte Dem af Sigte!"

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare. Jeg følte mit Ansigt overstrømmet af blussende Hede. Hvilken gruelig Dumhed havde jeg begaaet! Hvor uforsvarligt havde jeg staaet mig selv i Lyset! Han i de bedste Aar var Marskalken, han vilde føre mig til Emilie, han vilde maaskee . . . O jeg Taabe med min feige Blyhed!

Pludseligen følte Emilie sig greben fra den ene Side, jeg fra den anden. Hun slap min Arm. Madame Charpantier stod hos hende, og udgjød sig i en Strøm af Bebreidelser. Jeg vilde træde til, for at undskylde og forsvare hende, men i dette Øieblik drog mig den Haand, som havde grebet mig, rask og heftigt tilside; Himmel, det var min Fader! — — „Du følger mig strax! sagde han strengt: Vi have nu vigtigere Ting at gjøre, end at begabe fremmede Herligheder!"

Vigtigere Ting? Hvad i al Verden kunde vel være vigtigere for mig, end Emilies Nærhed? Men saaledes tænkte min Fader ikke. Han drog mig med sig.

Forgjeves søgte jeg, at sende et Afskedsblik til den Elskte — hun var forsvunden blandt Mængden, og jeg maatte, uden videre Aftale, uden forventet gjensidig Erklæring, uden et Levvel, adlyde den strenge faderlige Magt.

Uden at tale et Ord, men med mørkt og betænkeligt Aasyn, skred min Fader hjemad. Udenfor vor Dør saae jeg, til min store Forundring, en forspændt og bepakket Reisevogn; smældende og trallende gik Postillonen frem og tilbage ved Siden af. „Hvad har det at betyde? sagde jeg ved mig selv: Skulde vort stille Huus være bleven beæret af et fremmed Besøg? Eller maaskee . . .

Jeg vilde, som sædvanligen, gaae op ad Trappen. Men min Fader greb min Haand og førte mig ind i Contoiret, hvor jeg, til min endnu større Overraskelse, fandt min Moder og Cousine Coco svømmende i Taarer.

Min Moder faldt mig om Halsen og raabte med halvqvalt Røst: „Lev vel! Gud være med Dig! I mig gjenfinder Du altid en trofast Moder!" — Derpaa styrtede hun hændervridende ud. Nu tog Cousine Coco mig i sine Arme, kysséde mig omt og sagde dybtbevæget: „Dyrebare Fætter! Glem mig ikke! Dig glemmer jeg aldrig!" — Nu brast ogsaa hun i heftig Graad; i vild Hast rev hun sig løs, og ilte ud som en Fortvivlende.

Jeg vidste ikke, hvorledes jeg var faren. Bestyrtet og greben i mit Inderste af min elskte Moders Taarer, skjønt jeg ikke vidste deres Kilde, saae jeg hen paa min Fader, der imidlertid havde været sysselsat ved et Skriverbord.

Rask traadte han nu til mig, og sagde, idet han rakte mig en Brevtaske med sædvanlig Alvorlighed: „Du reiser strax til Amsterdam. Rede Penge og Alt, hvad Du ellers behøver, er allerede indpakket. Vexler, Anbefalingsbreve, og en Anviisning til det, Du hist har at gjøre, finder Du i denne Portefeuille: Lev vel, og kom sund tilbage!"

Inden jeg kunde fatte mig, eller svare et Ord, førte min Fader mig ud til Vognen. „Umuligt!" raabte jeg, da jeg alt havde Foden paa Trinet.

Men det blev muligt alligevel. Min Fader skjød mig ind i Vognen, trykte min Haand, og tilraabte derpaa Postillonen et opmuntrende: „Kjør til, Svoger!" Kraftigt trak Hestene til, raslende fløi Vognen gjennem Gaderne, og jeg vaagnede først af min Bedøvelse, da det gode Frankfurt med Rigets Keiser, med mit Hjertes Keiserinde, med alle de betydelige og ubetydelige Mennesker, som endnu ventede Carl den Syvendes Gemalindes forestaaende Kroning, laae langt bag mig.

(Slutningen i næste Hefte.)

Middelalderens Nebucadnezar.

En spansk Legende.

Catalonien gjennemskjæres af en Kjæde høie Bjerge. Paa Skrænten af Monserrats steileste Høi ligger et prægtigt Kloster, hvis Stiftelse fortælles paa en forunderlig Maade:

Midt i det niende Aarhundrede havde Catalonien sine egne Regenter, som beherskede det under Navn af: Grever. Bernhard var En af disse Grever. Han havde den farlige Lykke, at eie en deilig Datter, Blanka, som i sit 14de Aar fattede den sælsomme Beslutning, at vorde en Eneboerske. Ikke hendes Forældres Tiltale, ikke Folkets Bønner, ikke hendes Tilbederes Sukke mægtede at rokke hendes Forsæt. I den vildeste Egn af Bjerget Monserate lod hun bygge en Hytte, og flyttede ind deri. Hendes Næring var Agern, Bær og Vand, hendes Sysel: at bede. Ikke langt fra hendes Hytte boede paa samme Bjerg en Eremit ved Navn Guarino, som, skjøndt ung endnu, formedelst sin strenge Levemaade, stod i stor Ry vidt og bredt som en udmærket Helgen. Fælleds Andagt foreente snart det hellige Par, og Følgen af den altfor inderlige Forbindelse var, at Blanka følte sig svanger. Guarino forfærdedes. Han elskede Blanka. Men hans Forfængelighed og Frygt for at forlise sin Helligheds Ry, seirede over Lidenskaben, og gjorde ham til et Uhyre. Han stødte Morddolken i den Skjønnes Bryst, bar det blo-

dige Liig til en Klippehule og flyede tilbage til sin Hytte. Men Bevidstheden om denne Rædselsgjerning fulgte hans Spor, og lod ham ingen Ro hverken Nat eller Dag. Han ønskede sig Døden og kunde ikke døe. Til Rom vil jeg valfarte, tænkte han omsider: vil skrifte min Misgjerning for den hellige Fader. Ved hans Tilgivelse kan jeg maaskee gjenvinde min Sjels forlorne Fred.

Han udførte sit Forsæt. Dreven af sin Dæmon gjennemilte Guarino Italien, kastede sig angerfuld for Christi Statholders Fødder, og vovede at bekjende sin Misgjerning. Rystet af Brødens Gruelighed nægtede Paven ham Aflad. „Saa fordøm mig da!" raabte Guarino sønderknust. Da opløftede den hellige Fader sin Røst med straffende Alvor: „Guarino! sagde han: Du har skjændet Menneskeheden og handlet som et glubende Dyr. At skue mod Himlen og tale Menneskenes Tungemaal, fortjener Du ei mere. Nøgen og stum skal Du krybe tilbage til Din Hytte, og ikke reise Dig, før en Stemme fra Himlen tillader Dig det." Skjælvende hørte Guarino den rædsomme Dom og adlød. Liig Dyret bevægede han sig i Nattens Mulm over Appeninerne, Alperne og Pyrenæerne, og søgte at friste sit Liv ved den kummerligste Næring. Begyndte det at dages, da skjulte han sig for Menneskenes Øine, og ligere en Bjørn end et Menneske, kom han, efter et Aars møisommelige Reise, tilbage til sit Hjem.

Sex samfulde Aar havde han streifet om blandt de kataloniske Bjerge, da Grev Bernhard en Dag foer vild

paa Jagten og blev overfaldet af Skumringen i en vild som Ørk. Han stødsede ei lidet, da han saae et menneskeligt Væsen krybe omkring her, søgende Urter og Rødder. Han slog den Bødende, og Denne taalte det. Han lod ham lægge i Lænker og bringe til Barcellona. Greven vænte sig efterhaanden til det sjeldne Væsen. Der beredtes ham et Leie, og han maatte tjene til Hofsindets Forlystelse. „Ak, sukkede han: hvo fører mig tilbage i min Ørk? Vel levede jeg i Huler, en Steen var mit Leie, Dug var min Drik og Rødder min Næring — men det var et Elysium mod dette Helved.“

See! Samme Øieblik lød det over ham som Gjenlyd af Torden, og man hørte de Ord: „Stat op, Guarino! Din Synd er Dig forladt!“ Han reiste sig, og stod der, klædt som tilforn. Alle gjenkjendte Eneboeren fra Monserate, som man i syv Aar havde holdt for død. Under mange Taarer fortalte Guarino nu sin Misgjerning og sin Bod. Stemmen fra Himlen havde forkyndt ham Guds Tilgivelse; hvorledes havde da den Myrdedes Fader kunnet tage nogen Hævn over ham? „For mig, sagde den nedbøiede Fader: før mig blot hen til det Sted, hvor Du lagde min ulykkelige Datter i hendes Blod, at jeg kan berede hendes Been en Grav.“ — „Vee! sukkede Guarino: Det er den tungeste Prøve Himlen har paalagt mig; men ogsaa den vil jeg bestaae.“ Med Gru nærmede de sig Stedet, hvor Guarino havde forladt den Myrdede. Men hvor stødsede de, da Blanka laae der, levende, henstrakt paa Jorden, med sin blødende Vunde. Man bragte hende hjem og om kort Tid var hun helbredet. Hun havde, saa fortalte hun:

angret sin Synd, og det Øieblik, han stødte Staalet i hendes Bryst, paakaldt Frelserens Moder saa inderligt, at Denne forbarmede sig over hende og opholdt hendes Liv. Af Taknemmelighed lod hun bygge en Kirke og et Kloster paa det Sted, hvor Guarino vilde myrde hende. Mange Tusinde bede her, og hele Klippen vrimler af Eneboere som opbygge sig ved den rædselfulde Legende.

(C. v. Halem.)

Hvad foraarsagede Urverdenens Undergang?

Ved at efterspore Aarsagen til de Revolutioner, der have omformet vor Jordklode, have de Naturkyndige fremsat forskjellige Hypotheser. Saameget er imidlertid afgjort, at disse Omvæltninger maae være foregaaet enten langsomt og efterhaanden, eller ogsaa pludseligt og voldsomt. Af den første Mening er Alexander Humboldt, der troer, at Jordens *indre Varme* fordum har været større, og at dens *Aftagende* har bevirket Kulde og Ufrugtbarhed, hvorved de kolossale tropiske Vexter, der blot kunde trives i et varmt Klima og en frugtbar Jordbund, efterhaanden ere forsvundne eller udartede. Denne Mening har ved første Øiekast megen Sandsynlighed. Der maatte ved Bjergenes Dan-

nelse og deres Overgang fra en flydende Masse til den nærværende faste Tilstand, udvikles en stor Mængde Varmestof, der et langt Tidsrum igjennem var istand til at forhøie Temperaturen, som endog under Jordens nærværende Retning imod Solen, maatte have en mægtig Indflydelse paa Jordens Frugtbarhed og dens Producters Vext. Vor Klode var da liig eet eneste stort Drivhuus, hvori Planterne kunde voxe uden nogen Pleie, ligesom nu i det hede Jordstrog. Forværredes denne Temperatur ved den indre Varmes Aftagende, saa maatte ogsaa Vegetationen forværres, thi vi see jo herpaa de tydeligste Beviser saavel i Plante- som Dyreriget. En sumpig Jordbund frembringer kun Sumpvexter, og ernærer blot Vandfugle, Insecter og enkelte Dyr, hvis egentlige Element Vandet er; tørrer man Sumpen ud, saa spire andre Vexter, der ernære andre Dyr og Insecter. Ethvert Bjerg af nogen Høide har tre forskjellige Vegetationsregioner, og over en vis Høide ophører al Vext, Træerne blive mindre og mindre, indtil de under Jisregionen vorde Vantrivninger, og tilsidst aldeles forsvinde. Selv paa Menneskene har Climatet stor Indflydelse: fra de kæmpestore Patagonier til de smaae dværgagtige Lapper.

Paa denne Maade lod vel Urverdenens Undergang sig gandske naturligt forklare; men da vi i Jorden finde de tydeligste Spor af store Revolutioner, saa er det høist sandsynligt, at Omvæltningen har været pludselig og voldsom. Desuden lader det sig ogsaa vanskeligt forklare, hvorledes Climatet til en Tid kunde forværres, og siden vorde bedre, da Jorden, hvis den indre Var-

me successiv aftog, nu maatte være aldeles ubeboelig. De fleste nyere Naturforskere antage derfor ogsaa en altødelæggende Revolution. Denne blev, efter Whiston, Halley, Laplace, Cuvier o. fl. bevirket ved Sammenstød af vor Jord og en Comet. Virkningen af et saadant Stød maatte være stor og frygtelig, og intet mindre, end Tilintetgjørelse af alt Levende og Vegeterende paa Jordens Overflade, naar man betænker den Tyngde og Hurtighed, hvormed to Verdenslegemer maatte støde mod hinanden. Det maatte tillige bringe Kloden ud af dens forrige Stilling, og saaledes blev det ogsaa let at forklare Jordens Skraahed og dens vuggende Bevægelse eller Nutation. Halley antager endog det kaspiske Hav for et Mærke af et saadant Paastød, og dets Vand for det, ved Rystelsen opstyrtede, og af Mangel paa Afløb tilbageblevne Søvand.

Lambert og Sejour ere denne Mening ugunstige. Den Første mener, at det ikke kunde bestaae med den af Skaberen fra Evighed fastsatte Orden i Verdenssystemet og med de almindelige Naturlove, at Verdenslegemer saaledes kunde styrte ind paa hverandre. Desuden vise jo astronomiske Beregninger, at ogsaa Cometernes Løb lader sig bestemme, og skulde det end være Tilfældet, de havde en saa vaklende Gang, at en Comet kunde komme vor Jord for nær, saa kunde det, efter Astronomen Olbers's Beregning, neppe indtræffe een Gang i Millioner Aar. Hvad Lambert har anført mod denne Hypothes, lader sig ogsaa indvende mod den af Andre fremsatte Formodning, at losrevne, i Rummet omsvævende Planetmasser ere styrtede ned paa vor Jord, thi

saadan Ødelæggelse kunde dog aldrig vorde total, da en Nedstyrtning af et Planetstykke allene kunde ramme en enkelt Deel af Jorden.

Men, vi behøve ei at tage vor Tilflugt til andre Verdenslegemer, for at finde Grunden til vor Jords Omvæltninger. Kaste vi kun et Blik paa de Ødelæggelser, der ere bevirkede ved Vulkanerne, og tænke vi os deres Sammenhæng i Jordens Indre, saa ville vi let indsee, at det kunde skee ved en stor Explosion, foraarsaget af underjordisk Ild. En saadan Explosion kunde efter Dupont de Nemours være istand til at sprænge den hele Klode. Og en saadan Katastrophe er maaskee foregaaet med den store Planet, som Astronomerne tabte af Sigte, men paa hvis Sted de fandt fire mindre, nemlig Ceres, Pallas, Juno og Vesta, som man følgelig kunde kalde Asteroider. At den underjordiske Ild fordum har havt en langt større Virkekreds, see vi af de mange udbrændte Vulkaner, hvoraf vi træffe Spor i næsten alle Europa's Lande.

Reinhold Forster lader derimod Urverdenen forsvinde ved en stor Vandflod fra Syden. Han antager, at forhenværende store Stykker Land ved Sydpolen ere sjunkne, hvorved denne blev lettere ved Nordpolen, Havet styrtede op og foraarsagede en almindelig Oversvømmelse, og Jorden erholdt en skjev Retning, hvoraf Forandring i Clima var en nødvendig Følge. Alle Data stemme overeens med denne Hypothes, og et Beviis herpaa er ogsaa vore Bjerge, der imod Sydsiden ere spidse og steilt opstigende. Kun paa denne Maade lader det sig ogsaa forklare, hvorledes Forverdenens

Dyr og Planter kunde komme saa dybt under Jorden, hvad enten man vil antage, Oversvømmelsen er bevirket ved Sammenstød med en Comet, vulkanisk Udbrud eller Landes Synken. Saaledes kan man ogsaa begribe, hvorledes Mammuthsdyrene ved Jishavet kunde bevares i deres fulde Kjød lige til vor Tid. Havet og dets pludselige Opskyllen overraskede dem, og den ved Jordens forandrede Stilling indtrædende Kulde, afværgede deres Forraadnelse og totale Tilintetgjørelse.

Urverdenen synes altsaa ved en pludselig og voldsom Forandring at være bleven ødelagt, og vor nærværende Verden er, paa en for os ubegribelig Maade, af Almagten frembragt paa dens Ruiner. Vi see selv nu vore Bjerge ældes og hensmuldre, og umærkelig beredes maaskee i Jordens dybe Indvolde den Omvæltning, der skal gjøre en Ende paa den Verden, vi leve i, og af dens Gravhøi vil da maaskee, efter Aartusinders Forløb, en mere forædlet Skabnings-Cyclus fremblomstre.

(Ballenstedt.)

Den affatte Privatskriver Jeremias Kätzlein's biographiske Hospitalsglæder.

Kundgjorte af C. Weisflog.

(Af Frauentaschenbuch, 1826.)

Her er jeg da nu, i Fredens Havn, hos Dig, Maria, hos Dem, velbaarne Hr. Commerceraad med den grønne Pels og den stive Pidsk, hos Eder, min kjære Magister David, i den kjølige Sabbathshvile, efter en lang, lummer Sommerdag, her, i dette venlige Huus, som Barmhjertigheden har bygget og Mildheden holder vedlige — i Hospitalet!

Men hvi græder Du da saa uophørligt, naar Du staaer for Myrthetræet — Maria? Vær dog lystig og veltilmode, som jeg! Er Du endnu ikke vis i Din Sag, at den salige Hof- og Stadsretsprokurator Krünitz slet ikke er død af den strikkede Nattrøie med de rosafarvede Silkesløifer? Seer Du endnu ikke klart, at den Myrthebusk er den samme, han opelskede til Din Bryllupsdag? Eller — er Du bekymret, fordi Din Ungdom sløi hen for Dig som en Svale? Passe vi da ikke herligt for hinanden, Du, en blomstrende Jomfrue paa 42 Aar, og jeg — overmorgen 60? Maa ikke, naar Ægteskabet skal være lykkeligt, Manden være betydeligen ældre, end Konen? Og hvad ere da 60 Aar? Bleve ikke de kjære Patriarker fem — sexhundrede Aar? — Ungdom? — hvad er Ungdom? En Drøm, Maria, en Drøm? kun Alderdommen er Virkelighed, og Du og jeg, vi ere

nu — virkelige. Og dog kjøbte jeg gjerne hiin Drøm tilbage med mit Hjerteblod! Thi jeg vil ikke være virkelig, jeg vil drømme, om end Doctoren, endnu videre og bredere, end alt er skeet, skulde attestere, at det — som den dumme, ædruelige Verden udtrykker sig — rappler for mig, og at jeg just derfor er her. O Ungdom, Ungdom! Evig er Du borte, og kommer aldrig tilbage, og, Guds Død, det kunde gjøre mig rasende! Men lystig, lystig, Maria! Naar Violerne atter blomstre, og Lærken og Nattergalen og andet flyvende Kryb begynder at synge, da stander vort Bryllup, thi da vorde vi dog unge paany med den unge, smilende Vaar, og Hr. Kammerraaden skal dandse til Festen paa sit skjæve Been, og J, ærlige David, skal prædike som Doctor Luther, udaf den tomme Sukkertønde. Det er en pæn Prædikestol, og ofte har jeg pyntet den for Jer med grønne Qviste.

De Gamle hist skulle have hver et Franskbrød med Ost, samt en halv Pægel Aqvavit, og de Forrykte — o fy, lad mig aldrig nævne det Ord! Det er egentligen dem, Skjebnen har rykket tilrette — til en salig Drøm, — til en evig Ungdom — de skulle spise Bollemelk med os under Træerne. Thi leve de ikke Alle med mig i een og samme Himmel? —

Hvor ofte har jeg ikke, naar jeg, med et Bundt Akter under Armen, vandrede op ad den tørre Gade, i den brændende Sol, ad Domhuset til, vederqvæget mig i Skyggen af den gamle, statelige Steenbygning! Hvor ofte saae jeg da vemodelig gjennem Gitteret ind i den dunkle Have! Og naar jeg da, mat og mødig, gik hjem, og der paa Bænkene udenfor Huset, under

Viinrankerne og Kirsebærtræerne, sad rolige Gubber, som fortærede deres Aftensmad, og en vanvittig Pige leende kastede en Rose efter mig oppe fra Gittervinduet, idet hun raabte: „Sov vel, min Skat, imorgen sees vi igjen!" — ak, hvor sukkede jeg da: hvo der dog var saa lykkelig, som J! — Og — nu er jeg det virkeligen, nu er jeg i Hospitalet, nu sidder jeg med Gubberne paa en Steenbænk under Viinrankerne, og vandrer i den skyggefulde Have! Hvorledes jeg er kommen hid, det vil og maa jeg bringe i Pennen. Skjenker mig Eders Opmærksomhed, J følende Sjele!

Jeg nedstammer fra en gammel Familie. Thi min Fader. født Anno 1725, var nu lige 100 Aar, hvis han levede, og min Bedstefader endnu ældre. Item var Forstnævnte ansat ved Finantsministeriet — som et Slags Fyrbøder. Jeg nød derfor en til min Stand svarende Opdragelse, d. e. jeg frequenterede den offentlige Skole, hvor jeg tidt fik offentlig Bersommelse for min Flid i at klattre op i Træerne efter Fuglereder, saavelsom for mit eminente Digtertalent, hvilket den gamle gnavne Subrector gandske ligefrem kaldte et Løgnertalent, hvorfor jeg da ogsaa satte ham mangen Oldenborre i Parykken. Om Søndagen bar jeg en rød Plydses Kjole, som min Moder havde ladet sye til mig af et gammelt Lænestolebetræk, Præsidenten havde foræret hende. Nu kaldte man mig allevegne „Ildtudsen." Man kan tænke, at jeg, som den milde Natur havde begavet med dygtige Næver og med den bedste Villie til at bruge dem, ikke tog mod dette Hædersprædikat. Blodige Hoveder hørte derfor til Dagens Orden, og ialmindelighed var hver Søndag i vor Gade en Red-

felsdag. Hvad hjalp det, at jeg hjemme traadte den ulykkelige Kjole under Fødder med bittre Taarer, jeg maatte dog trække den paa igjen, thi — jeg havde ingen anden, og desuden maatte jeg bære den til Ære for min Gudfader, Hr. Præsidenten, som havde givet mig den, og som syntes at ville grunde min Lykke i denne Verden. Engang — jeg kunde vel være en Bengel paa 15 Aar — tog han mig smilende ved Haanden, og førte mig op ad Steentrappen til Collegiet med de Ord: „Nu vil jeg vise Dig, Sønneke, hvilken Lykke jeg har tiltænkt Dig, naar Du er flittig og lydig. See, i denne Himmel sætter jeg Dig!" — Han aabnede Himlen. Det var Cancelliestuen. En qvalm Dunst kom mig imøde. Gravstilhed herskede, kun Pennens Løb paa Papiret hørtes. En halv Skok blege Skikkelser, med og uden Briller, sad trindtomkring, og naar En, dybtsukkende, oploftede sit Hoved, da saae man kun blege, hængende Kinder, kun fremstaaende Been i det gule, svindsotigt indfaldne Kummersansigt. „See, Sønneke! sagde Præsidenten: Det er Kopisterne, og naar Du skikker Dig vel, skal Du komme til at sidde her, ligesom de."

Da greb mig en panisk Skræk. Med Lynsnarhed sprang jeg ud af den gruelige Stue, som om jeg allerede nu skulde fastnagles i denne Kopisthimmel, løb ud i det Frie, og gav min Rædsel Luft i en Mængde kaade Streger.

Da jeg havde udraset, og kom hjem igjen, havde mine Forældre erfaret den naadige Gudfaders Nedladenhed og min utilbørlige Undvigelse. Efter nogle indladende Demonstrationer eller Nakkedrag, som

man pleier at kalde dem, tog min Fader mig for sig. „Æsel! saaledes aabnede han Forhøret: Siig nu endeligen, da jeg seer, at Du ikke erkjender det Gode, man har tiltænkt Dig, hvad vil Du være i Verden?" — „En Komediant! svarte jeg trodsig: Eller en Liniedandser, men allerhelst — slet Intet." — „Hv — hva — hvad, Du Skarn? stammede mine Forældre i høieste Forfærdelse: Saadan liderlig Knegt skal der blive af Dig? En Komediant? En Liniedandser? Der skal blive sat en Pind for. Halsen skulle vi dreie om paa Dig, og den naadige Hr. Præsident skal være os behjelpelig dermed. Ikke af Pletten skal Du komme, fra Morgenstund til Aftensende; skrive skal Du, til Du bliver sort og — Kopist!"

Virkeligen syntes det at ville vorde Alvor med denne Trudsel, thi nu blev jeg formeligen overantvordet til en Skolemester, hos hvem jeg, fra Sol stod op til Sol gik ned, skulde lære Latin og regne, derhos hugge Brænde, børste Støvler og passe det lille Barn. O, hvor bittert blev mig det skjendige Fangenskab! hvor længtes jeg, naar Februarsolen skinnede saa varmt paa de sexkantede Ruder i min Skolestue, og jeg nu vidste, at den prægtige Sneemand, som mine jublende Kameråter havde reist derude og smykket med statelige Kulsine, ufeilbarligen maatte gaae i Skuddermudder, hvis den ikke fik frisk Tilsætning — hvor længtes jeg da efter at komme ud! Men en Jernhaand holdt mig fast, og det — var min Ungdom!

I vor Gaard var en liden Have. Gud, hvor lykkelig var jeg, naar jeg om Foraaret torde sidde med Bar-

net under Hyldetræet paa det unge Græs, og Fluerne surrede paa Muren, og Alt duftede af frisk Jord og fremspirende Urter! Og naar jeg nu om Aftenen hørte Frøerne qvække, langt ude i Skovparken: hvor længselsfuld raabte jeg da ikke: „O, hvo der var hos Eder, I herlige Frøer!" Vemodige Taarer dryppede fra mine Øine paa det unge Græs. En Forløsning øinede jeg ikke, men vel i Baggrunden den gruelige Kopisthimmel, som ventede mig. Hvad Andet blev mig altsaa tilbage, end at løbe min Vei? Hvorhen, det var min mindste Sorg. Og at forlade Fader og Moder, maaskee aldrig at see dem mere, det var mig gandske ligegyldigt. Sødskende havde jeg ikke, og overhovedet Intet, som jeg holdt af, undtagen en Stær, som jeg havde taget gandske spæd af Reden, og som mit hele Hjerte hang ved, dog haabede jeg at glemme den, over de mange tusinde Fugle i den duftende Skov. Jeg løb derfor, uden at see mig om, og kom til næste Landsby, hvor just en Thespiskarre holdt sit Indtog. Himmel, hvorledes var jeg tilmode, da jeg nu, uden at betale, var smuttet ind i Laden, hvor den asiatiske Banise blev opført! Hvor gjøs jeg, da Papiirsmaanen formørkedes, Kalophoniet lynte og Tordenen drønte fra Bunden af den tomme Vandtønde! Hvor fast ansaae jeg det for den største Salighed paa Jorden, at kunne lyne med, tordne med, rase med paa Bræderne! Hvor gandske drømte jeg mig ind i den Triumph, at staae deroppe, som Helt, i skinnende Rustning, at see mine Fjender for mine Fødder og tilbrøle dem som en Løve: „Her see I Ildtudsen, I Uslinger!" — Men hvormeget end denne Drøm henrykte mig, stillede den mig dog ikke tilfreds;

mig fattedes Noget, jeg vidste selv ikke, hvad. Pludseligen slog det som et Lyn ned i mit Inderste, og jublende og springende raabte jeg: Jeg har det, jeg har det! Juchheisa! De har jo ingen Hanswurst!

„Du har Ret, min Søn! sagde Direkteuren, hvis Kjendersie længe havde hviilt paa mig: Vi have ingen Hanswurst, han er sluppen op for os og bleven Raadmand i Riesebeutel. Men hvad vil Du sige dermed?" — „Hvad jeg vil sige dermed, naadige Hr. Komediantpræsident? svarte jeg: At jeg selv kunde have Lyst til at være Deres Excellences Hanswurst." — „Du? svarte Direkteuren: Har Du Talent? — Troe mig — min Søn! — det er ingen let Sag, at være en Nar. Kloge, lærde Folk, Taarehelte og Heltinder, dem finder man overalt i Skokketal, men en ret ægte Nar — o, min Søn! — det er noget Sjeldent, det er en Juvel, som man maa indfatte i Guld. Thi til moersom Galenskab hører mere, end kiendelig Klogskab. Vil Du være en Nar, som jeg kan bruge, saa viis Dit Talent, og gjør nogle Løier for mig, stande pede!"

Hvad skulde jeg gjøre? Vel jog mig den strenge Examen, som saa pludseligen kom mig paa Halsen, en let Gysen gjennem Lemmerne, men ihast fattede jeg Mod, thi det gjaldt jo mit Vel og Vee, og begyndte at gjøre Grimasser af det Slags, som jeg, i min Genius's yppigste Hyrdetimer, havde opfundet hjemme, omgiven af mine jublende Kamerater.

„Ikke saa ilde!" raabte Direkteuren, og dette Tilraab, hvis Tone røbede en med Møie undertrykt Latter, satte saadant Mod i mig, at jeg overgik mig selv i de al-

alleroverordentligste Grimasser, som jeg selv ikke havde anet i mig, hvorover Direkteuren nu brast i saadan Latter, at hans Mave rystede. Dette var ny Olie i min Ild. Flux improviserede jeg en Scene af min forgangne Ildtudsejammer, og det med saadan Virtuositæt, at Direkteuren, grædende af Latter, skreg i et væk: „Hold op! Jeg kreperer! Djævleunge, Du skal være Hanswurst!"

Direkteuren kaldte Banden sammen, og forestillede mig den i min nye Qvalitet, som et Subjekt af raa, men megetlovende Talenter. Strax Dagen efter gjorde jeg mit Prøvestykke. De gave Sørgespillet Hamlet, Prinds af Danmark. Naturligviis var Alt, hvad jeg leverede, reen Opfindelse af mig selv, thi aldrig i mine Levedage havde jeg hørt eller læst Noget om denne Hamlet. Mine Løier vare vel ikke altid de Ædleste, det følte jeg selv, men de naaede deres Hensigt. Thi skraldende Latter, saavelsom Kjendernes og Theaterrecentens Roes, at det egentligen var Hanswursten, som havde gjort Kaalen feed, og at han, trods sin Ungdom, havde spillet ligesaa godt, som en gandske gammel Nar, løftede mig til Himlen, og mine Dage henfløde i Glæde, endogsaa uden mine Konstfællers Misundelse, eftersom jeg for det første tjente for det kjære Brød, for en ny Kjole og for Æren.

Mit Navn blev naturligviis strax forandret, og jeg heed nu Monsieur Murr; deraf kom det vel ogsaa, at jeg blev uopdaget, uforfulgt og uangreben af Mine. Vi forlode snart denne Egn, og droge vidt og bredt omkring i Landet, snart mod Nord, snart mod Syd, i det kjære Fædreland, hvor det gik os idag godt, imorgen slet, og jeg dagligen gjorde nye Fremskridt i min Konst.

Hvi skal jeg, mine følsomme Læsere! kjede Eder med at fortælle de Eventyr, som mødte mig paa min lystige Komediantfart? Hvi skal jeg referere Eder, hvor ofte vor Bande i de tolv Aar skiftede Hud, hvorofte Direkteuren maatte sidde i Slutteriet for Gjeld, hvilke Storme der bevægede den nu stedse mandigere og forstandigere vordende Monsjeur Murr? Jeg vil tie om alt dette, og siger blot saameget, at hele Sagen snart viste sig for mig fra en gandske anden Side, og at den skjønne Drøm, som havde lokket mig ind i Komediantlivet, efterhaanden forsvandt, ja, at dette Liv omsider blev mig fatalt og bedsk som Galde. Leier maatte jeg partout gjøre, hver Dag, der var ingen Redning, jeg maatte nu være hungrig eller mæt, sund eller syg, lystig eller sørgmodig, og just det, at jeg maatte fremkalde Latter hos Andre, naar jeg selv slet ikke var latterligt tilmode, det bragte mig til Fortvivlelse, og gjorde mig gandske gnaven og melankolsk. Med lidende Kummersmine gik jeg til en Læge, og bad ham indstændigt om Raad og Hjelp mod den dybe Tungsindighed, som havde betaget mig. „Min Herre, svarte Lægen mig: det veed jeg, Gud være lovet, et godt Raad for. Gaae hen i Theatret, til Monsjeur Murr, naar han ikke kurerer Dem, da hjelper Intet.“ — „Ak, svarte jeg grædefærdig: denne Murr — det er jo mig selv!

Ja, jeg var den Ulykkeligste i hele Banden. Endogsaa Navnet „Hanswurst“, som jeg tilforn ikke havde byttet bort for nogen Raadsherretitel, syntes mig nu foragteligt, dybt under min Menneskeværdighed. Alt hvad jeg sagde, Alt hvad jeg gjorde, vakte Latter. Man skoggerloe endogsaa ad mine Lidelser, ad mine

Taarer. Jeg havde isandhed ophørt, at være Menneske, jeg var kun — en Nar, og ovenikjøbet en forsulten Nar. I en Fortvivlelsens Time kastede jeg min usle Randsel over Skulderne, og flyede, uden at sige Nogen Farvel, som om Satan var mig i Hælene, ud af Staden, langs hen ad Landeveien.

Ved en Skov standsede jeg mat, aandede for første gang i lang Tid frit og dybt af det tunge Bryst, og rystede mig, som om jeg vilde afryste den skjændige Fortid. Stormen i min Sjel havde afbruset, og jeg spurgte mig selv: hvorhen nu, Jeremias? En usigelig Banghed overfaldt mig, mat sank jeg ned paa Mosset under de susende Graner. Alt var her saa eensomt, saa høitideligt, saa stille og duftende. Som et Skyggebilled steeg Fortiden op i min Sjel — jeg tænkte paa den Letsindighed, hvormed jeg havde forladt Fader og Moder — jeg græd bitterlig. Men Taarerne lettede mig, thi jeg vidste, Ingen saae dem, ingen kaad Dreng raabte: Ha, ha, ha, Hanswurst græder!

Holla! Holla! Hr. Commerceraad! Hvi skriger De da saa ynkeligt i Søvne, histovre i Deres Kammer? Sidder De maaskee atter — som De saa tidt har behaget at fortælle mig — oppe ved Bergen i Svælget paa den Hvalfisk, som De ønskede at trække nogle Pund Fiskebeen ud af, men som nær havde taget den Spøg ilde op og gandske sikkert opslugt Dem, hvis ikke, just i samme Øieblik, dens Tanker vare blevne dragne til dens Agterdeel, hvor Deres Folk just havde udskaaret nogle Tønder Spæk, hvisaarsag den lod Dem fare. Fred med Fiskebenet! — — Men De tier, De er vel falden

i Søvn igjen, kan jeg tænke, og altsaa tillader De mig vel, at vende tilbage til mit Mossæde.

Hvad skal der nu blive af Dig, Jeremias? spurgte jeg mig selv endnu engang: Grave gider jeg ikke, og jeg skammer mig ved at tigge. At slakke omkring i planløs Liderlighed, var mig en Afsky. Yndig aabnede sig den fordumforagtede Kopisthimmel sig for mig. Din Ungdom er jo saa borte, arme Jeremias! sukkede jeg: og Du har ikke kunnet fryde Dig ved den! I Underkuelse, Armod og Spot ere Dine herlige niogtyve Aar hengangne, og hvad Livsnydelse der endnu kunde vente Dig i denne Verden, er ingen Omtale værd. Derfor — tilbage til min Fødeby! Opsøg atter det forlorne Paradiis! Ak, og mine kjære Forældre! Jeg vil gjenhilse Eder som en forloren Søn. I ville ikke forstøde den Angerfulde, Hr. Præsidenten vil maaskee tage mig til Naade igjen. Og om Søndagen kan jeg dog altid gjøre en Udflugt til min Ungdoms Legepladser, til den herlige Skov, hvor Frøerne musicere! — Saa talte jeg, skar mig en dygtig Vandrestav, og begav mig paa Veien til mit Hjem, som rigtignok var langt borte.

Da jeg nu, i vidt Fraskand, skimtede den elskte Fødebyes Taarne gjennem de grønne Løvmasser: hvor bankede da mit Hjerte, bange og vemodigglad! Neppe kommer jeg inden for Porten - tænkte jeg ved mig selv — før Lapsene ville raabe: Ildtudsen er her igjen!

Daarlige Indbildning! — Jeg var indenfor Porten, jeg vandrede gjennem Gaderne, de gamle Huse stode endnu, men Ingen kjendte mig. Ildtudsen var nedsunken i Glemsel. Naturligviis! thi alle mine for-

dums Kamerater vare adspredte i Verden, ad alle Himmelegne til.

Nu var jeg i Pottemagergaden. Alt langtfra strakte Fædrenehjemmet mig sin sorte, forrøgede Gavl imøde, med den skjæve Svale paa de synkende Bjelker. Hørligt bankede mit Hjerte. Nu kommer Moder ret strax ud paa Svalen, tænkte jeg, med sin sorte Fløielshue paa, for at see efter Vasken, som hænger til Tørre, medens Fader sidder inde i Læderstolen og studerer „Samtalerne i de Dødes Rige." Ak, hvad skal jeg sige til dem, og hvad ville de sige til mig!

Daarlige Indbildning andengang! — Ingen Moder kom ud paa Svalen med sort Fløielshue paa! — Og Fader — — nu ja, han sad rigtignok ved Samtalerne i de Dødes Rige, thi Begge vare forlængst hjemgangne til det rette Fædreland, og de, som boede i deres Huus, kjendte mig ikke. Ogsaa Præsidenten, ogsaa min fordums Skolemester, vare hedenfarne.

Saa ere de da Alle døde? — raabte jeg, bitterligt grædende paa deres Gravhøie — thi jeg havde listet mig ud paa Kirkegaarden. Saa ere de da Alle bortgangne, i den korte Tid af tolv Aar? Saa er jeg virkeligen allene i den fulde levende Verden?

„De er ikke allene, Borger!" svarte en Stemme. Forfærdet saae jeg op, og mit Øie faldt paa to sortklædte Mænd, som sandsynligviis betragtede de mærkværdige Indskrifter paa Monumenterne. Med et langt Blik stirrede den Ene paa mig, og raabte derpaa til den Anden: „Ma foi! Pethion op ad Dage! — Borger, hvem er De?" — „Borger? Borger?" svarte jeg sky og forundret, og tænkte derved strax paa de franske Ja-

kobinere; det var nemlig i de første Aar af den franske Revolution.

„Hvorledes skal jeg ellers kalde Dem? sagde den Fremmede: Min Ven? eller min Herre? Det Første er De ikke, det Andet maa jeg høfligst frabede mig. Men Borger er De, Verdensborger. De synes at have mistet, hvad man ikke gjerne mister, og har derhos et mærkværdigt Physiognomie. Hvem er De?"

Det „mærkværdige Physignomie" foer mig elektrisk gjennem Lemmerne, thi jeg tænkte strax: han læser Dig Hanswursten udaf Øinene. Derfor spurgte jeg bittert igjen: Hvo er da De? De har ogsaa et mærkværdigt Physiognomie. — „Kan være! svarte den Fremmede: Jeg er Grev Mirabeau, og min Ven General de la Fayette."

En iiskold Gysen gjennemrislede mit Rygbeen. Thi jeg vidste alt for vel, at den Første forlængst var død, og at den Sidste ikke kunde være her, i en tydsk Fyrstes Residents, i dette Øieblik. Mørk skumrede Aftenen alt; uhyggelig beskinnede den blege Maane Urnerne og Englene paa Liigstenene og kastede svære, dunkle Slagskygger over Gravene. Uden at svare stod jeg op, og vilde liste mig bort. Da greb de mig, den Ene ved høire, den Anden ved venstre Arm, løftede mig over Gravene, og svævede saaledes ud af den aabne Kirkegaardsport med mig, medens jeg i mit Hjertes Angst fremstønnede alle de Hjertesuk, jeg havde lært i min Ungdom, thi jeg var overbeviist om, det var Djævelen, som hentede mig.

„Borger, hvad fattes Dem? spurgte den Ene, da de havde sat mig ned paa Gaden: De ryster, De sveder Angstsveed. Følg med til vort Hotel." — Hotel?

tænkte jeg: Nu, der pleier Djævelen jo ikke at boe. Min Angst hensmeltede i Haab. Uden videre Betænkning gik jeg med, og studsede ved at see de guldtressede, tjenstagtige Aander, som i „den grønne Løve" toge mod mine Ubekjendte.

„Sæt Dem, Borger! Styrk Dem med et Glas Hochheimer, og fortæl os Deres Passionshistorie!" — Det lod jeg mig ikke sige togange. Jeg satte mig, drak og fortalte — den rene Sandhed. Min Oprigtighed, mine lystige Hændelser og mine flette Udsigter i Fremtiden, vakte mine Tilhøreres Deeltagelse. Jeg vidste endnu ikke, hvo de vare, men de ovennævnte franske Herrer kunde de dog umuligen være, da de talte Tydsk ligesaa godt, som jeg. Grev Mirabeau klappede mig paa Skuldrene og sagde: „De staaer mig an. Vil De være min Sekretair, saa aflægger De Deres hidtilværende Navn, hedder Pethion, og reiser med mig imorgen ud paa mit Gods, hvor Resten nok vil finde sig. Jeg er Grev Hohenburg og min Ven er Baron van der Wieden; men egentligen ere vi de Personer, vi nævnede Dem paa Kirkegaarden."

Med Glæde slog jeg til. Nu var jeg dog betrygget mod Hungersdøden, og skjøndt jeg kun var Skriver i en fransk Souce, saa var jeg dog reddet fra Kopistfængslet i Finantskollegiet, der nu forekom mig ligesaa grueligt, som tilforn. Min vemodige Resignation forvandledes strax til Fordringer paa Verdens Glæder, og jeg begreb nu saare vel, at kun en erkedum Djævel, eller en Syg, kan bortkaste Livet midt i Livet, af Lede, for at gribe efter et Phantom, et uvist Haab, et — Intet.

Den følgende Nat sov jeg fast, som en Dødning. Neppe aabnede jeg om Morgenen mine Øine, før mit Blik faldt paa gandske nye Klæder, fra Top til Taa, som laae udenfor min Seng paa en Stol, istedetfor mine gamle og lusidte. Endogsaa et Tombaksuhr hang hos, og paa Bordet stod den venlige Kaffekande og en Tallerken med Smørrebrødsskiver, saa store, som Stuedøren.

O, velsignet være Du, værdige Grev Mirabeau! raabte jeg, da jeg foer i de nye Beenklæder: Aldrig havde jeg troet, Du kunde være saa mildkundelig mod en stakkels Exhanswurst! — Fremad nu, Jeremias, ind i det lystige Liv!

Snart vare vi paa min nye Patrons Slot. Han var virkeligen ingen Anden, end Grev Hohenburg, og hans Ven var Baron van der Wieden. Hvi de selv havde døbt sig med de to Revolutions-Koryphæers Navne, blev mig ikke længe en Gaade. De levede og vævede nemlig i den franske Revolution, og hvilken Sjel er ikke bleven elektriseret af den? Hvem have disse Mastser af Underværker, disse kæmpemæssige Phænomener ikke grebet? Grevens Ideal var den kjække, frisindede Demosthenes Mirabeau, Baronens derimod den ædle la Fayette; derfor gaves for dem intet høiere paa Jorden, end at hedde som de, at handle som de. Hver Uge holdt de gjensidigen Convent paa deres Slotte, hvor deres ligesindede Venner og endeel Narre, som lode sig have til Bedste, drøftyggede hiint store Drama's Nyheder, og stundom opførte ret moersomme Scener. Her deklamerede en Condorcet over Menneskets ufortabelige Rettigheder, en Barnave over den agrariske

Lov, en Barrere over Fornuftens Seier. Endog saa en Guillotine stod i Grevens Slotsgaard, under hvis Øxe de til Bradspiddet dømte Gjæs og Kalkuner blødte, og den Plads, hvorpaa den stod, kaldtes — Grevepladsen. Man seer heraf let, at Sagen hos de Fornuftige, altsaa ogsaa hos min Greve, var en endnu uklar Blanding af Sandhed, Spøg og Ironie. De vidste endnu ikke, hvad de skulde give deres endelige Stemme. Ideen, Theorien syntes dem ophøiet, guddommelig, men Anvendelsen mere end dævelsk, og Begge sammenblandede, gave en Middelfarve — Latter nemlig.

Mindre fornuftigt toges Sagen af Bønderne, der vare komne paa Spor efter deres Herrers interessante Underholdning, og ved Aviserne erfarede de store Nyheder fra Paris. Hos dem var Sagen bittert Alvor, Frihed og Liighed var deres Løsen. De higede kun efter Forløsning fra Hoverietjenesten, efter Rigmændenes Pengekasser, Lader og Kjeldere. De havde ogsaa deres Convent, og nyligen havde de for Abbé Sieyes, deres magre Skolemester, som i Kroen havde frembrølet en rasende Marseiller-Hymnus mod Bondetyrannerne, dekreteret — en Hædersbølse. Den halte Badskjær var deres Marat, en lang Skræder Egalité, Grovsmeden, Danton, en invalid Husarunderofficeer, General Dumouriez, Bøddelen, Maximilian Robespierre. Endogsaa Natvægteren, som var Præsident i Sikkerhedskommitteen, vilde ikke give de Andre Noget efter i Patriotisme; derfor sang han ikke, som han pleiede, Klokken tolv:

Det var ved Midnatstide,
Den Herre Christ blev født —

men:

Det var ved Midnatstide,
Den Borger Christ blev født!

Mig kunde nu alt dette være gandske ligegyldigt, thi jeg havde fuldtop, hvad der hører til Livets Næring og Nødtørft, og blandede mig slet ikke i den hele Historie, skjøndt jeg, som Pethion, var Sekretair i Conventet, og, formedelst min synderlige Virtuositet i at fede og guillotinere Kalkuner, havde Sæde og Stemme i Velfærdskommitteen, thi mig var, især i Begyndelsen, Tingen gandske uklar, jeg vidste ikke, om det var Spøg eller Alvor, og sad, ved de pathetiske Taler i Conventet, som folgt og forraadt. Derhos havde jeg Arbeide i Mængde, som Grevens Privatsekretair.

Saaledes gik Tingene nogle Aar gandske scharmant, og vare gangne saaledes længer endnu, hvis jeg havde været fornuftig, og ikke havde udrakt min Haand efter min naadige Principals Noli me tangere. Men Satan reed mig, troer jeg.

Bemeldte Noli me tangere var nemlig en smuk, blond Cousine af Greven, paa atten Aar, ingen Comtesse, men kun slet og ret Frøken, derhos gandske fattig, men indtagende, som Hebe, med smægtende blaae Øine og en Mundsling, som en friskudsprungen Rosenknop.

Vær ikke skinsyg, Maria! thi Du er jo langt smukkere i Din modne Fylde. Hiin Forvildelse var jo kun en kort Overgang, og hørte med til min Ungdoms Daarligheder, at sige, hvis man kan kalde fireogtredive Aars

Alder Ungdom, og Ungdommen — den er dog Pokker i Vold, og Dig elsker jeg med min varigste Kjærlighed, nemlig med den sidste, over hvilken Klapperbeen udstiger sig velsignende Amen.

Kunde jeg for, at Amor omsider ogsaa strakte sit Scepter over mig? Kunde jeg Ulykkelige ane, at min Greve, den fyrretyveaarige Ungkarl, just havde udvalgt den søde Cousine til sit Hjertes Dame? Var jeg ikke ogsaa et gandske taaleligt Mandfolk, og, som velakkrediteret Privatsekretair og Pethion befoiet til, at vente en anstændig Forsørgelse paa det betydelige Gods? Og var ikke Nanna, som ovenmeldt, en gandske fattig Frøken? O, da jeg engang i Haven løftede hende over Grøften — jeg saae i en Fraastand, hvor ængsteligt hun trippede omkring, søgte et smalt Sted, men ikke fandt det, og dog maatte og vilde over — da jeg nu løb til, og holdt den søde Byrde i mine Arme, og svævede over med hende paa den anden Side, og hun nu, med purpurgloende Kinder, takkede mig, og derhos kaldte mig „kjære Pethion" — da foer Satan i mit Hjerte, som fordum i Judas's; da opblussede mit beklagelsesværdige Hjerte i forrykt og brændende Kjærlighed. At ogsaa jeg havde gjort Indtryk paa hende, var mig udenfor al Tvivl. Thi hvorfor skulde hun ellers blive saa rød, saa forlegen? hvorfor kalde mig „kjære Pethion?" Derfor begyndte jeg nu at grubliſere, hvorledes jeg skulde komme til Maalet, især hvorledes jeg skulde stemme Greven til at samtykke, thi hun var dog altid en Frøken, jeg derimod lidet mere end Intet, og den bydende Herre og Cousin, trods sin Borgertitel — en Greve. Længe kastede jeg mig søvnløs paa mit Leie, studerende paa, hvad

her var at gjøre; længe gik jeg høist forknyttet omkring i min Angst og Sjelsarmod. Omsider havde jeg fundet det, og jublede høit af Glæde og Salighed. Conventet var Midlet. Her kunde jeg bearbeide Greven og lede ham paa Sagen efterhaands. Jeg begyndte derfor, for at skaffe mig en større Vigtighed, at gjøre mig mausig — som man kalder det — i Conventet. Studsende saae Medlemmerne paa mig, især Greven. Det gaaer godt, Jeremias! O, det gaaer scharmant! tilraabte jeg jublende mig selv, og blev nu med hver Dag dristigere, og stedse høiere steeg Grevens og hele Conventets stille, tause Forundring. Den paa een Gang saa forunderligen optsede Pethion var dem en Gaade.

Nu holdt jeg det for Tid, at bryde formeligen løs. Den næste Conventsdag var bestemt til den store Udvikling. Paa denne Dag vilde jeg slaae to Fluer med eet Smæk, nemlig først vinde samtlige Deputerede for mig og mit Forehavende ved en fyrig Tale, og ved franske Principier overbevise Greven om, at hans Samtykke var Pligt, og at det blot var en Godhed af mig, jeg vilde bede derom, og tage derimod. Naar jeg nu havde fuldbragt dette store Værk, da vilde jeg, for det andet, om Aftenen, naar Alle sov, løbe formeligen Storm ind ad Vinduet til mit Hjertes Elskede. Thi jeg vidste, at Nanna, i de hede Sommernætter, stedse lod sit Sovekammervindue i anden Etage, ud til Haven, staae aabent, og paa anden Maade var det, trods mine hyppige Forsøg, ikke muligt, at komme hende nær. Altid smuttede hun fra mig, naar jeg meente, at kunne tale et Ord i Fortrolighed med hende; endogsaa et lidet Kjærlighedsbrev, jeg engang havde trykt hende i Haanden,

havde hun, i et Anfald af Krampe, ladet falde, saa jeg maatte sætte Foden derpaa i en Hast, at ikke de Andre skulde see den ulykkelige Seddel, indtil jeg ubemærkt kunde stikke den i Lommen. Hun er en Pige — tænkte jeg — hun kan ikke, om hun end vilde, for de fordømte Snushaner, som lure paa hvert Ord, hvert Blik. Men i sit Sovekammers lønlige Stilhed vil hun, naar den første Skræk er gaaet over, frit og ubehindret synke i min Favn, og lønne mit kjække Indfald med himmelsk Elskov. Heisa, Jeremias! Nu er Du ved Maalet! Saa jublede jeg i salig Forvisning, og sprang som et Kid. — Strax gav jeg mig nu til at udarbeide Talen, hvis pathetiske Deklamation jeg øvede mig i for Speilet, hvorved mine Studier blandt Komedianterne kom mig betydeligen til Hjelp.

Endeligen var den store Dag oprunden. Gravitætisk vandrede jeg med mine Papirer under Armen, til Conventsalen, gravitætisk hilste jeg tilhøire og tilvenstre, og nedlod mig paa mit Sekretairsæde. Stille og fornem hørte jeg paa de andre Deputeredes Foredrag, og holdt med Flid mit Eget tilbage til allersidst. Thi — tænkte jeg — naar Enden er god, er Alting godt, Slutningen krone Værket!

Langt om længe vare da de Andre færdige. Da svævede jeg frem, og svang mig op paa Talestolen. Dyb, forventningsfuld Taushed herskede i Salen, thi det var mit første Foredrag. Jeg rømmede mig, løsnede mit Halsbind rundtomkring med Pegefingeren, som dengang var Mode, bredte mine Papirer ud paa Pulten og læste:

Høianseelige, saare agtværdige Convent!

Ligesom Fistapperne, der hænge ved Tagrenderne, smelte i Solens varme Straale, saaledes har ogsaa Oplysningens og Fornuftens Sol smeltet det mørke, kolde Tydsklands gammeldags Fordomme. Meget, hvorpaa vore dumme Fædre troede stivt og fast, er os et Eventyr, Meget, som var dem ærværdigt, er os til Latter. Thi hvo anseer længer et Lands retmæssige Fyrste for det høieste Væsens uforkrænkelige Repræsentant? Hvo anseer det høieste Væsen for andet, end en Hovedperson i moersomme Mummerier og dramatiske Forestillinger, hvori intet Menneske søger noget Sandt? Hvor opstaae nu ikke Skomagere og Slagtere og vorde Lovgivere og Raadsherrer? Hvor har ikke Ægteskabet tabt det sidste latterlige Anstrog af en hellig Stand, siden Frankerne have lært os, at dertil slet ingen Religion behøves? Hvo holder nu Rebellion for Synd, aldensiund vi vide, at Sligt hører til de første, ufortabelige Menneskerettigheder, ja, til de helligste Pligter? Hvor længes man nu ikke efter den praktiske Anvendelse af Lighedstheorien, som aabner Folkets Bærme de frydeligste Hep-Hep-Scener mod Rig- og Stormænd, ja, det saligste Manddrab? Og hvem have vi Tydskere at takke for disse Fremskridt i Kulturen? Hvem, uden Avisskriverne, Journalisterne, og blandt dem især de literaire Høkersker, som øse deres Senep over Kjendsgjerningerne, men først og fremmest de patriotiske Klubber og Filialconventer? Hvor gjerne talte jeg ikke ogsaa ubetinget vor agtværdige Forsamling blandt disse klartstraalende Lys — men jeg kan ikke, thi allerede længe har det tryk-

ket mit Hjerte, at see og erfare, hvorlunde Frihed og Liighed her kun findes i Ord, ikke i Gjerning. Bønderne i vore Landsbyer ere usle Slaver, nu som før, maa betale Landgilde, maa lade sig slaae i dagligt Hoverie. Ja, hvad siger jeg, i meer end dagligt! Thi have ikke Husmændene i Reichenfelde syv Hovdage? Og have de ikke desuden, i Høstens Tid, ugentligen en saakaldet „Marterdag", hvorpaa de, fra tidligste Morgen til sildigste Aften, maa arbeide paa Marken, uden at faae anden Erstatning derfor end en Spegesild hver til Juleaften? — Er det Oplysning? Er det Agtelse for Menneskeheden — i Mennesket? Ja, har der ikke nys siddet Ti i Hundehullet, fordi de hentede Brænde i den herskabelige Skov, hvor dog Naturen ikke har skrevet i Barken paa noget Træ, at det voxer blot for Tyranner? Har ikke endogsaa Grev Mirabeau og Marquis de la Fayette et særskilt Pulpitur i Kirken, hvori de sidde heel fornemt, naar de bivaane de dramatiske Forestillinger og Deklamationsøvelser, som hist finde Sted? Har ikke Sidstnævnte givet en Borger af det Slags, som den aristokratiske Verden kalder „en Betjent" et Par varme Vafler med egen Haand, fordi han havde listet sig ned i Kjelderen og taget nogle Flasker Madera til sig? Er det Humanitæt, spørger jeg?

Nei, ikke længer kan vort ærværdige Convent, og allermindst den høistfortræffelige Borgerpræsident, Grev Mirabeau, taale det forbryderske Skin, som om det slet ikke var vort Alvor med de Grundsætninger, vi her bekjende os til, som om vor hele Idræt kun var en yppig Spøg til behagelig Underholdning, eller noget endnu værre — Ironie! Jeg gyser, naar jeg blot tænker

paa Muligheden af slig en gruelig Mistanke. Jeg seer vore ophøiede Forbilleders Aander, som forlængst befinde sig i evig Friheds Land, være sig nu, at de ere didgangne ad alt Kjøds sædvanlige Vei, eller at de ere blevne didexpederede ved Mester Samson, jeg seer dem, hvorlunde de, hævnfnysende, skue ned paa os. Jeg seer den parisiske Mirabeau vende sig i Graven, seer Chaumette, Robespierre, Fouquier Tainville, Carrier, Anacharsis, Danton, Couthon og St. Just tage sig selv ved den blodige Hals og true os med knyttede Næver. Jeg seer mig selv, nemlig den virkelige Pethion, om hvem intet Menneske ret veed, hvor han er bleven af, dukke op af en Grav, hvor han skriger Ak og Vee over den skjændige Travestie! Jeg seer det slette Exempel, vi give, lokke den dumme Verden til det Modsatte af det, vore Ord forkynde. Jeg hører en Stemme hvine: Troer dem ikke! Deres Talere, deres Thomas Payner, deres Barrerer, deres Barnaver, deres Condorceter ere intet andet, end elendige Pickelheringer! Deres Patriotisme er kun et Gjøglebillede, deres Frihed og Liighed et Hjernespind. Kun Aristokratisme, kun Bigotterie, Overtro og Tyrannie, Adelstolthed og Penge ere noget Virkeligt! Tilbage derfor i Feudalismens gamle Nat, i Munkekutten, i Despotismens Hundehul!

Tier, I truende Spørgelser! Eders Spot skal ikke ramme os. Der skal skee Noget, som vil overbevise Eder, ja hele Verden om, at vi ere Frihedens værdige Sønner, at vi besegle vore Ord med Gjerninger. Et ophøiet Gemyt vil bringe sig selv til Offer. Han vil hæve sig over det Almindelige, bide i et suurt

Æble, løfte et Individuum af den forhadte Adel op til sig i den allene agtbare Borgerstands rene Sphære, og dermed give tilkjende, at ogsaa en retskaffen Adelig er et Menneske, som man ingenlunde gandske bør afskye.

Jeg seer Eders Forundring, Høistærede! og Eders Miner spørge: Hvo er det ophøiede Gemyt, som bringer dette Offer og bider i det sure Æble? O, I Fortræffelige! Han staaer for Eder. Det er mig, mig selv!

Gjører derfor Hoverie, I Bønder, i Guds Navn indtil Verdens Ende! Lader Eder slaae paa Marterdagene! Brummer i Hullet, I Brændetyve! Alt dette kan ikke mere fordunkle vor Hæder, thi i det Exempel, som nu skal gives, ville vore bitterste Fjender faae Troen i Hænderne, at vi have meent det ærligt og redeligt, og naar Hymen bekrandser Offeret, skal den Hymnus tone, værdig og retfærdig:

Allons, enfans de la Patrie,
Le jour de Gloire est arrivé!

Triumpherende steeg jeg ned af Talestolen. Ved Slutningen havde jeg, i Stemme og Action, overtruffet mig selv, og saae, hvorledes intet Medlem af Forsamlingen mægtede at mæle et Ord for idel Forundring. Sessionen havde en Ende, og de Deputerede flyede ud af Salen, som om en Gjenganger var efter dem.

Det er umuligt, at skildre de Følelser, med hvilke jeg igjen betraadte min stille Stue. Jeg var færdig at skrige høit i min uendelige Glæde og Salighed. Til Aftentaffelet gik jeg med Forsæt ikke, thi det syntes mig ikke sømmeligt, nu paa en vis Maade selv at hente de Hyldinger og Gratulationer, med hvilke man, som jeg

troede, maatte overøse mig. Desuden maatte jeg fatte mig til det vigtige Værk, jeg endnu havde fore denne Aften, og forberede mig tilbørligen ved omhyggeligt Toilette. Dog lykkedes det mig endnu forinden, at tilhviske den mig forbisvævende Nanna de Ord:

Min est Du iaften, ved Stjernestin,
Da stiger jeg til Dig i Himmelen ind!

Jeg Æsel! Jeg havde kunnet lade det blive, saa var Meget falden anderledes ud. Men saadan er Menneskets. Maadehold i Ulykke er en svær Sag, men Maadehold og Forsigtighed i Lykke endnu tusindgange sværere.

Snart stod jeg nu, stateligen pyntet, for Speilet, i ny, sygrøn Frakke med Rosa-Foer, herligt pudret og duftende af Eau de Cologne. Jeg var ubeskrivelig elskværdig, og rystede af smægtende Forventning.

Langt om længe blev det stille trindtomkring; vide herskede den tause Nat. Jeg saae Lys i Nanna's Sovekammer: altsaa var hun der nu. Jeg hørte hende aabne et Vindue. Omsider var det salige Øieblik kommen, og just som Vægteren havde sluttet sit Raab:

Det var ved Midnatstide,
Den Borger Christ blev født —

sneg jeg mig, længselsfuld, dog bange, ned i Haven, satte en Stige til Muren, under Nanna's Vinduer, steg paa det første Trin, paa det andet, høiere og høiere, indtil jeg mærkede, at naar jeg blot havde besteget eet endnu, kunde jeg titte ind i den Tilbededes Kammer. Længe-holdt jeg, som i Forudfølelsen af en uhældig Van-

skjebne, den allerede opløftede Fod tilbage. Endeligen maatte det være, endeligen gjorde jeg det skjebnesvangre Trin, endeligen saae jeg med det pudrede Hoved ind i min Himmel, men endeligen var jeg ogsaa nær nedstyrtet af Skræk paa den prosaiske Jord. Thi i min Himmel stod Satan — Grev Mirabeau, og just som jeg rækker Hovedet ind ad Vinduet, tilraaber han mig gandske rolig: „Borger, De er en Nar!"

O Gud, hvi rørte ikke Slaget mig strax? hvorledes gik det til, at jeg beholdt Kraft nok til at krybe, sagte og taus, tilbage som en Krebs? Men da jeg nu atter var paa mit Kammer, da larmede jeg i rasende Forbittrelse, og var, i min Sjels brusende Storm, uvis, hvo der havde bedraget mig, om Eva, Slangen, eller Greven, eller maaskee jeg selv.

Næste Morgen blev det mig klart, thi da gav Greven mig, uden videre, Løbepas, kort og godt. Da erfarede jeg hans Forhold til Cousinen, erfarede, hvorlunde hun havde havt mig til Bedste, han havde længe passet mig op, den gale Conventstale havde gandske aabnet hans Øine. Cousinen havde sagt ham, hvad jeg havde tilhvisket hende; han havde lovet hende, at tage imod mig.

Saa er da det Hele et Narrespil! raabte jeg rasende, idet jeg nu atter vandrede henad Landeveien uden vide Verden: Saa har jeg da gandske rigtigt været blandt Komedianter andengang, og de have brugt mig i min gamle Qvalitæt, som Hanswurst? Hvorhen nu med de usle tyve Gylden, Levningen af fem samfulde Aars Løn? Dybere og dybere gaaer det ind i Livet, mørkere og mørkere vorder Fremtidens Horizont! O,

bittre, grusomme Skjebne! Jeg har ingen Forældre, ingen Broder, ingen Søster, ingen Ven, ingen Pige! hvorhen jeg end sætter min vildsomme Fod — jeg finder intet Hjem!

„Fat Mod, kjære Herre! trøstede en blid Stemme bag mig: Tidt kommer Hjelpen fra den Vraa, man havde mindst forventet!" — Flux saae jeg mig om efter den milde Trøsterinde. Det var Dig, Maria!

End staaer Du for mig, som dengang for femogtyve Aar siden, i den pæne, blaablommede Kattunskjole, med en Bylbt under Armen, en blond, rank, blomstrende Pige paa sytten Somre! Hvor er dog den Tid forgangen! Da vare vi Begge unge endnu, og tænkte ikke, at vi, efterat have maattet vandre hver sin underfulde Vei skulde gjenfindes her, til evig sød Forening — i Hospitalet.

Venlige Læser! Fortænk mig ikke i, at jeg her nedlægger Pennen og græder mig mæt i den stille, eensomme Nat, ved den bittersøde Erindring. Hvor lykkelig havde jeg dengang kunnet være med en liden Klump Guld, saa stor omtrent, som min Nathue. — Nu, det skulde ikke være!

Hun er af Nanna's Kjøn og Farve, tænkte jeg — fly disse Sirener, de lokke i Afgrunden! Og dog kunde jeg ikke bare mig, jeg maatte jo skele over til hende, paa den anden Side af Veien, hvor hun trippede fremad, saa let, saa let! Esterhaands blev mit Øiekast friere, og omsider saae jeg med hjertelig Velvillie over til hende, ja, jeg bebreidede mig selv, at jeg, i min stive, stumme Grovhed, ikke havde svaret hende et Ord paa hendes venlige Tiltale. Hvorledes skulde jeg nu gjøre det godt

igjen? At hun ei heller vandrede paa Roser gjennem Livet, det sagde mig den Kontrast, jeg fandt mellem hendes fine Bygning og den fattige Byrde, hun bar. Medynk med hende, som, selv maaskee trængende til Hjelp, havde bevidnet mig sin Medlidenhed, fyldte mit Hjerte. Kjære Jomfru — begyndte jeg frygtsom — Deres Byldt synes at være Dem til Besvær i den trykkende Solhede? Vil De ikke tillade mig at bære den? — Hun gjorde Indvendinger, meente, jeg havde nok i at bære min egen Randsel, og saa videre — men jeg ristede ikke, før hun lod mig raade. Saaledes var da et nærmere Bekjendtskab og en gjensidig Meddelelse indledt, og jeg erfarede nu, at hun var et forældreløst Barn af god Herkomst. som, efter at hendes sidste Støtte, en Tante, hos hvem hun hidtil havde levet, var død, ingen anden Udvei vidste, end at vandre til Residentsen, for her at søge en Tilflugt hos Hof- og Stadsretsprokurator Krünitz, en tredsindstyveaarig Pebersvend, en egensindig Gnier, som langtude var beslægtet med hende og allerede forlængst havde ønsket hende i sin Tjeneste. Ogsaa jeg haabede min Lykke af denne Residents, og saaledes vandrede vi da venligen sammen, hvorhos den Tanke strax foer mig gjennem Hovedet, jeg kunde vel ogsaa faae Tjeneste hos Krünitz. Afskrækkende forekom han mig rigtignok efter Marias Beskrivelse, som dog heller ikke kjendte ham, uden af Rygte, men allerede den Udsigt, at leve med Maria under eet Tag, forsødede mig det Bittre, der ustridigen maatte være forbunden med en saadan Tjeneste; jeg meddeelte hende mit Ønske, ligesom jeg da ogsaa fortalte hende min egen Livs- og Lidelseshistorie, dog Begge med stor Forsigtighed, og Sidstnævnte endogsaa

med poetisk Frihed. — Saaledes kom vi da til den prægtige Stad, efter at Maria havde lovet mig, at rekognoscere Terrainet for mig hos den gamle Fætter, og give mig Budskab derom i mit Herberg, saa snart muligt.

Jeg ventede to, tre Dage. Forgjeves! Der kom intet Budskab! Som en forliebt Spradebasse strøg jeg forbi Hof- og Stadsretsprokuratorens gamle Huus, og gabede til alle Vinduer. Forgjeves! Døren var lukket, og Ingen lod sig see ved de tildækkede Vinduer. — Saaledes hengik fem Dage i ængstelig Venten, Haaben og Tvivlen. Jeg spurgte efter Krünitz, og han blev mig skildret som en Mand, der var meget anseet overalt. Alt vilde jeg, Morgenen efter, selv introducere mig hos ham, da Maria, silde om Aftenen, lod mig kalde ned paa Gaden, og aandeløs sagde mig: dette var det første frie Øieblik, hun i alle de Dage havde havt, da den Gamle holdt hende indespærret som en Fange. Men heldigere havde det aldrig kunnet træffe sig, thi Prokuratorens forrige Privatskriver var bleven forsørget, og han behøvede nu en ny, hvisaarsag jeg kun frit skulde melde mig næste Morgen Klokken ti.

Og atter prangede jeg, næste Daggry, i den smukke sørgrønne Frakke. Og atter bankede mit Hjerte i bange Forventning og længselsfuld Attraa efter Betryggelse mod Hungersdøden og efter — det fælles Tag. Jeg begav mig, med en anelsesfuld Gysen, til Prokuratorboligen. En gammel Pige tog imod mig, og viste mig op til Herren.

Nu stod da denne Herre for mig, en gammel, runken lille Stodder, med en upudret Skaldepande. Han havde en Sloprok paa, hvis Farve Tiden havde for-

vandlet til et gandske uklart Begreb; den ene Las slog den anden. Sysselsat med at sammenknytte smaae Stumper Seglgarn, værdigede Prokuratoren mig neppe et Blik, men spurgte gnaven, hvad Godt man vilde.

Ja, tænkte jeg, det er den personificerede Gjerrighed, og beklagede i mit Hjerte den stakkels Maria, og rystede, uvis, om det ikke var bedre, at sulte ihjel udenfor, end i dette Fængsel, mit Ønske frem, i korte, næsten ligegyldige Ord. Og nu først tog den Gamle mig i nøiere Betragtning, satte sine Briller paa, og betragtede mig lang Tid gandske taus, fra Øverst til Nederst. „Hm, hm, sagde han endeligen: man er af Gud begavet med sunde, næsten kunde jeg sige velproportionerede Lemmer; man synes ogsaa, at have løbet Kalvehornene af sig, item, at have traadt sine Børnesko, hvilket er saare ønskværdigt hos en Privatskriver og Famulus. Nu, vi ville see! Man sætte sig ved Bordet her og udarbeide sit Curriculum vitæ, hvilket dog kun maa fylde en Qvartside, samt regne mig dette Stykke. Hertil giver jeg en Times Tid; hvad deraf bliver tilovers fra Arbeidet, kan man bruge til Frokostens Nydelse. Jeg gaaer imidlertid ind i Bibliotheket. Maria! — raabte han ud — bring Subjektet her en Tallerken med Pølse og Smørrebrød, to smaae Skiver af hvert Slags, men en Flaske gammel Viin." Og dermed lod han mig allene, allene med mine fælsomme Tanker, med mit opgivne Pensum, og min venlige Maria, som nu dækkede det lille Bord, og bar frem, hvad Herren havde befalet.

Maria! tilraabte jeg hende: Hvorhen ere vi komne! Maria, milde Livsens Engel i denne skumle Akte-

grav, med et eneste, et allereneste Kys styrke Du det forsagende Subjekt! Men stum, med Fingeren paa Munden, vristede hun sig fra mig. Men trøstende gjennembævede mig hendes sagte, neppe mærkelige Haandtryk, og modig skred jeg til Arbeidet, som i mindre end en halv Time var fuldendt.

Nu gav jeg mig i Lag med Frokosten. Forunderligt! — tænkte jeg — denne Gnier lader Dig give Mad og Drikke, vel kun to smaa Skiver Pølse og Brød, dog en Flaske god Viin! Hvad betyder det? — Jeg tabte mig i unyttig Grublen og fortærte derhos det Spiselige, men drak kun et eneste Glas Viin, paa det jeg, ved den forestaaende mundtlige Examen, kunde beholde min fulde Samling.

Timen var ude, den Gamle var kommen tilbage, læste, hvad jeg havde skrevet, med et lakonisk hm, hm, gik derpaa til Spisebordet, løftede Flasken iveiret, holdt den mod Lyset, og saae efter Vinen. „Man har kun taget Lidet til sig af den skjønne Guds Gave — tog han omsider Ordet — er man ingen Elsker af Viin, eller finder man ingen Smag i denne Sort?" — Vinen er meget god, svarte jeg: ogsaa drikker jeg gjerne et Glas, naar jeg kan faae det, men sjelden mere.

„Saa! saa! gjenmælede Prokuratoren: Nu, det er ret godt. De udarbeidede Specimina finder jeg ikke saa gale, og naar man viste sig ligesaa dulig i andre Ting, kunde vel Begjeringen om Ansættelse, vorde tagen i nøiere Overveielse. Er man nemlig ogsaa øvet i, at efterligne fremmede Haandskrifter, at radere Dokumenter, og paa en sommelig Maade at forandre deres

Indhold, item, umærkeligen at aabne Breve og skaffe Aftryk af andre Folks Signeter?"

Det har jeg endnu ikke forsøgt! raabte jeg, og følte mit Ansigt blusse af brændende Harme. — „Ikke? spurgte den Gamle: Ei, saa er man endnu saare uerfaren. Imidlertid, hvad man ikke veed, kan man lære, naar man har Leilighed og — god Villie."

Mildere blev hans Øie, og med et Slags Fortrolighed drog han mig nærmere hen til Aktebordet, og fremtog et voluminøst Dokument med mange Segl. „Man betragte engang! hviskede han sagtere, idet han saae sig sky omkring, som om han frygtede, at vorde beluret: Dette her er Grev Hellborns Testament. Min Klient ønsker, at faae den indsatte Arving fortrængt deraf og at see sig i hans Sted. Det kommer kun an paa, at udslette disse otte Ord og i deres Sted at indføre disse — han skrev dem paa en Strimmel Papiir. Man skriver en Haand, som har Liighed med den, der har opsat Testamentet, derfor prøve man at gjøre den Smule Forandring, thi selv kan jeg det ikke."

Aldrig, nei aldrig, Hr. Hof- og Stadsretsprokurator! faldt jeg ham forbittret i Talen: Aldrig begvemmer jeg mig til slige Gavtyvekneb! — „Ei, ei! smilte den Gamle: Hvo vil da straxt udbryde i slige nærgaaende Talemaader, der næsten lyde, som grove Injurier? Hvad er et Gavtyvekneb? Svar: et skadeligt Bedragerie. Men dette finder ikke Sted her, thi den indsatte Arving er en vidtløftig Døgenigt, som i føie Tid vilde sætte den betydelige Formue overstyr, hvorimod min Klient er en Mand, som vilde holde den sammen, vel endogsaa gjøre meget Godt dermed mod Enker og Faderløse, Kirker og

Skoler, hvisaarsag da ogsaa en saadan Omskrivning og Forbedring ingenlunde kan kaldes en skadelig Svig, men tvertimod, et gudvelbehageligt Værk — —

Et Skarnstykke er og bliver det dog til evig Tid! afbrød jeg ham heftigt: Og jeg beder atter, De ville forskaane mig for al Deeltagelse deri! — „Ei? — — virkeligen? smaaloe Krünitz: Nu, saa kan der da rigtignok ikke blive noget af Ansættelsen i min Tjeneste, aldenstund der, Gud være lovet, ei er nogen Mangel paa klogere og fvieligere Subjekter. Havde man derimod viist sig som et Menneske af Fornuft, da var ikke blot den hele Sag i Rigtighed, men der kunde vel endog desuden falde et halvt Dusin Dukater af til Opgeld. Man overlægge derfor Tingen nærmere i stille Eensomhed, mens jeg gaaer bort, og beslutte sig til det forlangte Arbeide, eller pakke sig herfra, efter at man har betalt den nydte Frokost!"

Nei! raabte jeg efter ham: graahærdede Skurk! Her behøves intet videre Overlæg. Tigange hellere vil jeg, som en fattig, ærlig Hanswurst, staae paa Brædderne og gjøre Løier, for en Ret Mad, end arbeide i Din Guldfabrik! Du og jeg, vi passe ei tilhobe, thi skjøndt jeg ikke er noget Dydsmønster, skjøndt jeg, i daarlig Uforstand, har tudet i Conventet med Frihedens og Liighedens Ulve, saa besmitter dog ingen Svig eller Forbrydelse min Sjel!

Fast stod derfor mit Forsæt, kort og godt at sige Prokuratoren Handelen op. Kun at jeg skulde efterlade Maria i denne moralske Morderkule, det nedslog mig, og derimod vidste jeg ingen Hjelp, da jeg nu var hjelpløs selv. O, hvor ønskede jeg, at torde sige hende

et eneste sørgmodigt Farvel! Hvor længselsfuld saae jeg mod Døren med vaade Øine, i det Haab, den skulde aabne sig og den Elskte træde ind! — Den aabnede sig, men ikke hun, kun den forhadte Sœlenverkooper treen ind.

„Nu, hvad siger man? spurgte han: har man betænkt sig? har man besluttet sig til den fromme, gavnlige Idræt?" — Ja, svarte jeg med kold Foragt, og tog min Hat — jeg har besluttet mig; jeg ønsker ikke at tjene Dem, men at Deres ophøiede Skytspatron vil hente Dem, saa snart muligt, til Lettelse for Verden, det ønsker jeg af gandske Hjerte.

Med disse Ord vilde jeg i en Fart ud af Døren, men den Gamle greb mig med kraftig Haand og trak mig tilbage med de Ord: „Sagte! sagte! I romantiske Bruushoved! Dermed kommer man aldrig gjennem Verden!" — Jeg vilde rive mig løs, men han trykte mig ned paa Sophaen, og stillede sig for mig med korslagte Arme. Saaledes betragtede han mig taus og længe. Hans Øine straalede. Jeg kan ikke sige, hvor sælsomt jeg var tilmode.

Endeligen afbrød han den trykkende Taushed og sagde langsomt: „Og det er Eders Alvor? Jeremias Kätzlein, det er Eders virkelige Alvor? Nu! Jeg vil ikke tvinge Jer til det, der ikke smager Jer, men min Skriver skal I være ligefuldt! Den tossede Tøs har virkelig Ret! Derfor skal I blive hos mig og hereefter hedde „Jeremias", samt „I". Mærk vel, dette „I" er hos mig et Hædersnavn. Tag Eder i Agt for mit „De" og Gud hjelpe Jer til mit „Du!" For det Første lover jeg Jer ingen Løn i rede Penge, thi jeg maa

først vide ret, hvortil jeg kan bruge Jer, men hvad der hører til Livets Næring og Nødtørft, skal ikke mangle. Vil I nu, paa disse Vilkaar, være min ærlige og redelige Skriver og Famulus?" — Jeg vil! raabte jeg uvilkaarligen, thi jeg følte mig paa een Gang ubeskrivelig vel, ja, den hele Sag forandret, jeg vidste ikke, hvorfor.

„Nu godt, sluttede den Gamle: saa gaae op paa Eders Kammer, men kom siden ned igjen i Skriverstuen, at jeg kan tage Jer i Eed. Maria! raabte han ud: Jeremias har slaaet sig vel i sin Examen, viis ham op i hans Qvarteer!"

Gud! hvad følte jeg, da nu den huldе Veiviserinde ventede mig udenfor med glædesunklende Blik, og jeg steeg op ad Trappen med hende! Hvad følte jeg, da vi nu vare deroppe i den stille Eensomhed, og Maria rødmende taalte mit første Kjærlighedskys — men ogsaa kun det Ene! I Korthed fortalte hun mig, hun havde rigtignok, strax første Aften, talt til den Gamle om mig, men han havde ikke agtet synderligen derpaa. Næste og følgende Dag havde hun atter slaaet derpaa; paa den femte havde Prokuratoren seet paa hende med et betydningsfuldt Blik, rystet paa Hovedet, og, efter nogle betænkelige hm, hm, bedet hende lade Patronen komme, at han kunde føle ham paa Tænderne, hvorhos han dog paa det strengeste havde forbudet hende, nu eller siden at meddele ham Noget om den Gamles Charakteer, hvilket hun ogsaa tænkte, ærligen at holde. Med stor Strenghed havde han især forbudet hende en fortroligere Omgang med mig — mærkede han mindste Uraad i saa Henseende, skulde jeg strax have Løbepas.

Munter og modig, skjøndt tvivlraadig, hvad jeg skulde tænke om den Gamle, gik jeg ned i Skriverstuen, hvor Hof- og Stadsretsprokuratoren allerede ventede paa mig, i sort, statelig Embedsdragt, med en liden Sølvkaarde ved Siden, fine Kniplingsmanschetter for Hænderne og en sneehvid Paryk paa Hovedet. Paa det store, grønne Bord stod, blandt Lovbøgerne, et Sølvkrucifix.

Jeg tilstaaer, jeg var ikke langt fra at ryste ved Synet af det høitidelige Sted, og af den alvorlige Mand, der nu havde et gandske andet Udseende, end før i den lasede Sloprok. En Nimbus af Ærværdighed syntes at omsvæve ham. Der er sikkert aldrig bleven gjort nogen Tjenesteed med større Andagt, end den, jeg nu svor.

„Nu — sagde den Gamle herpaa — at I ogsaa vil holde denne Eed, ærligt og redeligt og allenstund, at I aldrig vil svige den, det være sig af Menneskefrygt, Had eller Avind, eller for Gunst og Gave, det tiltroer jeg — Dig, min Jeremias — Eder, vilde jeg sige, og nu skal I give mig Haanden derpaa." Jeg gav ham den, og mærkede, at hans egen rystede ved det sagte Tryk, og saae, hvorlunde et fugtigt Slør overtrak hans Øine — jeg var tilmode, som om min Fader stod for mig, og Taarer fyldte ogsaa mine Øine.

Snart blev jeg nu spændt i Arbeidsploven. Sandeligen, dette Aag var ikke blidt, min Byrde ikke let. Fra Daggry til den mørke Nat maatte jeg afskrive og protokollere. Til Gnieragtighed mærkede jeg Intet, skjøndt jeg først havde meent, den maatte have sit Sæde her, men nød rigelig, skjøndt tarvelig Kost. Overalt

fandt jeg i min Principal den ærlige, ubestikkelige, erfarne Forretningsmand, som nu mit første Optrin med ham viste sig at have været — en Prøve. Ogsaa saae jeg mangen Nødlidende, som bange, ja skjælvende, gik ind i hans stille Gemak, men kom ud med Taarer — med Glædes- og Taknemmelighedstaarer.

Og denne velgjørende Mand — udbrød jeg engang i Eenrum — omhyller sig forsætligen med Skinnet af det Modsatte? — Hvortil det?

„Hvortil? spurgte den Gamle, som ubemærkt stod bag mig: Hvortil? Maa jeg ikke synes haard og ubarmhjertig, at kun de, som have Tro paa Menneskefølelse og Tillid til mig, kunne trænge igjennem til mit Indre? maa jeg ikke, at jeg ei skal vorde slaaet af Krethi og Plethi og optrukken paa utilbørlig Maade?"

Jeg vil fatte mig kort. Mit Liv i dette Huus var sex Aar langt, et Liv fuldt af Arbeid, men ogsaa fuldt af Tilfredshed. Min Principals Tillid steeg med hver Dag, ligerviis som min stille, lønlige Kjærlighed til Maria; den Gamle mærkede den snart, men han syntes at ignorere den, og det kunde jeg ikke forklare mig. Kun Eet behagede mig ikke. Endnu fik jeg ingen Løn, endnu havde jeg ingen Udsigt til et fast Levebrød, og jeg var — nær de Fyrretyve. Det var det Eneste, som ofte gjorde mig modfalden, og min Maria ligesaa.

Endeligen, paa den Gamles 70de Fødselsdag, skulde Gaaden løses. — En Slægtning af Prokuratoren, Assessor i et Provindsialkollegium, en lang, kold, skrydende Laban, som den gode Gamle havde ladet studere, bragt i Embed og forsørget indtil nu, besøgte os, for

ogsaa at feire sin Velgjørers Fødselsfest. O, gid han var bleven hvor han var! Han var den Slange, som drev to uskyldige Mennesker ud af Paradiset.

At det inderlige Forhold, hvori jeg med Maria stod til den Gamle, var ham en Torn i Øiet, det rødede hans Judasblik, om der end laae søde Ord paa hans Tunge. Dog — det førte mig ikke bag Lyset. Thi hvad kan han skade Dig, tænkte jeg, snart reiser han jo did, hvorfra han er kommen.

Da kom Festdagen, hvorpaa Assessoren, med pathetisk Tale, overrakte Oldingen et Bind, betrykt med svulstige Vers. Jeg selv kunde Intet offre ham, uden min hjerteligste Følelses usminkede Udtryk; men Maria forærede ham en Nattrøie, som hun møisommeligen havde strikket ved Nattetider, med milde Kjærlighedstaarer, og med det Ønske, han maatte sove ret sødt deri. „Det vil jeg, min kjære Datter! svarte han dybtbevæget: og engang, naar jeg skal sove min sidste, lange Søvn, skal Du ogsaa give mig den paa!"

„Den Søvn være langt borte!" sløitede Assessoren, med et giftigt Sideblik paa Maria. — „Som Gud vil!" sluttede Oldingen, der syntes greben af en sælsom Anelse, som ikke forlod ham den hele Dag. Da Gjæsterne mod Aften begyndte at fjerne sig, syntes han at vorde bedre tilmode. Han gik ind i sin Skrivestue, vinkede mig og Maria til sig, trak Stadskjolen af og Sloprokken paa, lagde Parykken og tog den kjølige Hue paa. „Saa! raabte han dybtaandende: nu er jeg atter hjemme! Kommer hid, Maria og Jeremias, thi nu tykkes det mig paa Tiden, at jeg betaler Jer Eders Løn for sex Aars trofaste Tjeneste og uhyklede Kjærlighed, nu, jeg endnu

formaaer det, aldenstund det bæres mig fore, som min Død ikke er langt borte. Dig, Maria, var jeg en Fader i mit Hjerte, saasnart jeg saae Dig. Derfor behagede det mig i Begyndelsen ikke, at tage Din Ledsager paa Hidreisen, i hvem jeg kun saae en Vagabond, i min Tjeneste, og kun den Bestandighed, hvormed Du vedblev at tale for ham, bestemte mig til, at gjøre et Forsøg. Derhos havde jeg Tillid til Din Dyds- og Æresfølelse, og Du har ikke bedraget mig, thi de søde, uskyldige, hemmelige Minuter, som jeg rigtignok ikke skulde mærke, vare jo vel nødvendige, hvis I skulde lære at kjende og agte hinanden. Men I, min Jeremias, var en trofast Svend i min Tjeneste, med ufortrøden Flid, ubestikkelig Redelighed, sand Kjærlighed og ærligt Venskab for mig. Derfor er I da ogsaa idag pro primo avanceret og bleven „Du." Dette „Du" er ingen tom Titel, det er en Sola-Vexel, udstillet af min Kjærlighed paa Alt, hvad jeg eier, at betale efter Sigt. See, Skjebnen gav mig ingen elskende Viv til Ledsagerinde gjennem Livet, ingen Børn til min Alderdoms Glæde. Smerteligen følte jeg dette Savn, da Gud havde velsignet mig med det, der havde kunnet begrunde deres jordiske Lykke. Længe saae jeg mig om i Verden, længe søgte jeg blandt Frænder og Bekjendte, for at faae Savnet stillet — forgjeves! Jeg fandt kun Havesyge og Snedighed og — blev allene. Assessoren, mig den Nærmeste, fylder mig med uhyggelig Rædsel. Ak, hans Hjerte er koldt som en Frøhud, og tørt som Bimpsteen! Gud være lovet, som har sendt mig Eder, I ere nu mine Børn, Du, Jeremias, min

Søn, Du, Maria, min Datter! Og I skulle vide, at I have en Fader! Bered Dig derfor, Jeremias — saasnart den dødsfyge Rets-Sekretair Neumann er hjemgangen, rykker Du i hans Sted, det koster mig kun et Ord. — Da, Maria! Da skjærer jeg Dig-Krandsen af den Myrthestok, jeg har opelsket til Dig! Imorgen overgiver jeg Retten mit Testament, som indsætter Eder til mine Arvinger."

Her hørtes en sagte Raslen ved Døren. Et flygtigt Blik sagde mig strax, hvorfra den kom — Sagen var mig klar — en Lurer havde aabnet den paa Klem og trak den nu til igjen. Men havde jeg nu Tid og Koldblodighed til, at tænke videre derover? Maatte jeg ikke, saavelsom Maria, synke, taknemmelig og salig, til den redelige Faders Bryst, der nu velsignende holdt os fast i sin Favn, som om det var hans Kjærligheds sidste Hilsen paa denne Jord? Var nu ikke min Længsel stillet, min Fremtid en Blomsterhave? Og torde jeg nu ikke, for min Faders Øine favne og kysse min Brud, og hun mig? O, det var det lykkeligste Øieblik i mit Liv!

Aftenen hengik i den lille fredelige Familiekreds; i Sidekabinettet lavede og skjenkede Assessoren den Gamles Livdrik, Burgunder-Kardinal. — „Er den god, kjære Fader?" spurgte han ved det første Glas, han rakte ham. — „Charmant! var Svaret: Kun lidt for stærk." — Vare vore Hjerter, alt før, aabnede for Glæden, saa drev nu den ildfulde Nektar vor glade Stemning til den høieste Grad. Vi havde drukket og jublet endnu længere, hvis ikke den gamle Fader omsider var bleven søvnig og havde længtes efter Sengen.

O, hvi sagde jeg ham blot min hjertelige Godnat? Hvi kyssede jeg ikke de trofaste Hænder, som havde velsignet mig? Hvi sluttede jeg ham ikke fast til mit bankende Hjerte?

Kun Maria var det forundt. Til hende sagde han: „Kom med, kjære Datter! Du skal nu selv hjelpe mig Din Troie paa, og see, hvorledes den sidder. Og hun gik, hun omfavnede den gode Fader endnu engang, sidstegang paa Jorden. Thi næste Morgen fandt man Hof- og Stadsretsprokuratoren død i sin Seng. Et Slag havde truffet ham. Hans Ansigt var ophovnet og Rosasilkebaandene i Troien skare dybt ind i det svulmede Kjød.

Hver følende Sjel kan tænke sig, hvor dette Syn slog os til Jorden. Vi holdt det Græsselige for umuligt. Vi kaldte paa vor Fader med alle Kjærlighedens sødeste Navne. Vi sønderrevе Silkesløiferne, vi gnede, vi vaskede — Alt forgjeves!

„Aabenbart en Følge af denne ufornuftige, trykkende Beklædning, efter den overdrevne Rydelse af stærk Drik!“ sagde Asesssoren, idet han, med en satanisk Mundfordreining, vendte sig til Maria, som fortvivlende vred sine Hænder, og, saavelsom jeg, bedækkede den elskte Døde med Kys og Taarer: „Hvortil den Hylen? Ulykken er skeet! Han vaagner ikke mere! Slaget har rørt ham. Ingen kan være utrøsteligere, end jeg, over det uerstattelige Tab, skjøndt mit Hjerte er koldt som en Frøhud og tørt som en Bimbsteen! Derfor er Eders desto varmere og vaadere! Nu, det forandrer Intet i Sagen selv. De Døde blive døde. Vel Den, der dør saligt, uden lang Piinsel, som Denne,

om han end er død for en kjær Haand, som vel egentligen ikke har meent det saa ilde, hvilket jeg gjerne vil indrømme i christelig Mildhed.

„Ja, Slaget har rørt ham!" bevidnede de hidkaldte Læger — men i Løndom ymtede man om Opium. — Der laae nu mit Haab, min Lykke. Der stod nu Maria og jamrede: „O, mig er det, mig, som har myrdet Dig, mig, som har givet Dig Troien paa til Din sidste lange Søvn, og nu komme de strax og sætte mig i Fængsel!" — „Berolige Dig, Maria! trøstede jeg: Du er jo uskyldig, det maa nu hænge sammen, som det vil! Gud seer i Hjerterne!"

Forgjeves. Hun fyldte Huset med sine Jammerskrig, og da nu Klokkerne forkyndte Staden den ædle Mands Tab, da treen hun dødningbleg ind i mit Kammer, hendes Øie var mat og uden Taarer. „Nu kommer Kriminalraaden! raabte hun: og Bysvendene med Lænkerne! Pas Myrthetræet vel, Jeremias, at jeg kan finde det igjen ved Opstandelsen, og plant Roser paa vor Faders Grav!" Forgjeves var min Tiltale. Hun fløi ned ad Trappen, som en brusende Stormvind, og — var forsvunden. Hver Efterspørgsel var frugtløs, jeg meente, man vilde nok finde hendes Liig ved Stranden.

Saa vare da alle mine Forhaabninger sønderknuste. For at fylde den bittre Kalk, spurgte Assessoren, Dagen efter Begravelsen, hvor jeg havde min Kontrakt, thi, sagde han, han vilde gjerne affinde sig med mig, hvis jeg muligen havde nogen Løn tilgode. — Jeg havde ingen Kontrakt, og min Forsikkring, jeg havde endnu ikke faaet en Skillings Løn, blev blot besvaret med

et haanligt Smiil. Hvad stod mig altsaa tilbage, uden at tage Randselen paa Ryggen igjen og Vandrestaven i Haanden?

Fornemt trykte Assessoren mig, ved Afskeden, en Dukat i Haanden, men forbittret kastede jeg den for hans Fødder og sprang ud af Stuen, som af et Helved, ledsaget af hans Haanlatter. Nede ved Gadedøren stod den gamle Beate, med de røde Øine, som altid havde villet mig og Maria saa vel, hun stod der, for at sige mig det sidste sørgelige Farvel. Derhos søgte hun, at komme med sin Haand til mine Kjolelommer. Men det mislykkedes, og en Læderpung faldt ned for mig, en Pung med ti Dalers suurtsammensparede Løn. „O jeg dumme Dyr! raabte hun forfærdet: Vil De nu tage mod den fattige Reisepenning, da jeg kommer drattende saa tosset dermed?" — „Jo! svarte jeg: gode Beate! trofaste Sjel! Den tager jeg, den redder mig fra Hungersdøden. Gud gjengjelde Eder, hvad jeg aldrig formaaer!"

Bag mig lukkedes nu Døren til det Huus, hvori jeg i sex Aar havde været saa usigelig lykkelig. Atter var en Deel af mit Liv forgangen som en Drøm, atter den frie Himmel mit Tag, atter den store Verden mit Hjem! Jeg havde ingen Lyst til at blive i den Stad, hvor saa vemodige Erindringer omgave mig. Af Maria havde man endnu intet Spor fundet. Hvad skulde jeg altsaa længere her? Jeg hastede derfor, at komme ud paa fri Mark, og aandede først roligere, da jeg saae Taarnene ligge bag mig. Hvorhen nu, Jeremias? spurgte jeg atter. — En Verdensborger var og blev jeg. Jeg drog om i Landet paa kryds og paa tvers, og tak-

kede Gud, naar det forundtes mig, at sætte mine Fød-der under en Prokurators Skriverbord, for her at trælle for det kjære Brød.

Min sidste Principal, som har assat mig og bragt mig i Hvilestand, og hos hvem jeg har fungeret som Pri-vatskriver i ti Aar, var ogsaa en Advokat og derhos — nu, I kjender maaskee Hr. Weisflog, vel ikke fra Ansigt til Ansigt, hvorved I heller Intet tabe, men vel af hans Skrifter, som jeg har reenskrevet. Han var tilfreds med mig, indtil han selv saaede Klinte blandt Hveden; thi idet jeg, ved Afskrivning maatte berede hans Phantasiestykker til Trykken, indprægede de sig saa dybt i min Indbildning, at jeg omsider tog dem for den pure, usminkede Sandhed.

Deraf kom det da, at jeg, naar jeg afskrev Indlæg og Indberetninger i Tjenestesager, saa ofte jeg stødte paa Steder deri, som ikke forekom mig kraftige eller in-teressante nok, indskjød Forbedringer af egen Fabrik, der som oftest vare ordlydende Tirader af min Principals Phantasiestykker og Historier, eller behagelige Variatio-ner deraf, hvisaarsag han maatte døie mange Ubehage-ligheder. Men havde han ikke selv forført mig? Kun-de jeg vorde forrykt — o Himmel! — naar han ikke var det selv? Og er jeg da virkeligen forrykt? Svar mig, o Du redelige Læser! Mærker Du i nærværende Skrift det Mindste dertil? At jeg stundom, notabene stundom, har underlige eller ophøiede Tanker, kan man kalde det Forrykthed? Og sæt ogsaa, man kunde, sæt, at den usigelige Salighed, som i slige Timer gjør mig ung, riig, fornem, klog; sæt, at den var Indbild-ning, o, saa er den dog tusindgange bedre, end den jam-

merfulde Virkelighed. Denne Indbildning, denne Salighed, har jeg, som sagt, ham at takke for, ham saavelsom Hospitalet, inden jeg endnu formeligen blev installeret deri! Og mon ikke ogsaa hende, som Skjebnen efter lang Skilsmisse, gav mig igjen til evig Forening?

Det var en lummer Sommeraften, da jeg engang, mat og mødig, listede mig hjem fra Domhuset, forbi det fredelige Hospital. Ak, da længtes jeg, som saa ofte før, efter den kjølige Haveskygge. Hvad hindrer Dig da i, at trine ind? — sagde jeg, da jeg saae Porten aaben. Jeg vovede det, treen frygtsom ind, listede mig over Gaarden, aabnede Gitterdøren sagte, og stod nu blandt Træerne i den grønne, lønlige Have, som jeg saa tidt havde kiget ind i. Jeg stod i min Fremtids Lund, stod for Opfyldelsen af min Skjebne!

Snart mærkede jeg, at jeg ikke var allene. Ved Vandspeilet, hist under Akazierne, saae jeg, bortvendt fra mig, en Qvindeskikkelse, i et langt, hvidt Klædebon. Ubevægelig stod hun; jeg listede mig hen i hendes Nærhed — nu stod jeg kun faa Skridt fra hende. Mit sagte Fodtrin vakte hende af de dybe Tanker, hvori hun syntes sunken. Da vendte hun sig.

Hun saae mig, jeg hende. Langsomt nærmede vi os hinanden, betragtede hinanden i høitidelig Taushed. Endeligen rakte vi hinanden, i eet Moment, de skjælvende Hænder. Hun stammede: „Jeremias!" Jeg: „Maria!" Vore Taarer flode i bittersødt Vemod. Vi havde gjenfundet hinanden, men — hvorledes?

„Jeremias! sagde hun, efter en lang Pause, dybtaandende: Hvor est Du vorden gammel i de otte Dage, og hvor have Dine Lokker forandret sig, man skulde sværge, Du bar Paryk! See paa mig! Er jeg endnu ikke ligesaa frisk og munter, som dengang, vi mødtes paa Landeveien, jeg med Byldten, Du med Randselen? Og see paa Myrthetræet her! Er det ikke voxen deiligt, siden vi sidst saae hinanden? Og veed jeg nu ikke gandske vist, at de hellige Engle have hentet vor gode Fader op i Himlen, og at han slet ikke er død af Troien med Rosaslsiferne?"

O Maria! udbrød jeg: Du her? Her i Hospitalet? Og Du er ikke død, men lever? O sig, hvorledes kommer Du hid? — „Det skal Du erfare, min Ven! svarte hun: Thi ere vi ikke Brudefolk? Skal nu Brylluppet ei staae, saasnart den Gamle vaagner, thi Sekretair Neumann er jo død for længe siden, og Du er jo rykket i hans Plads? Kom med, at jeg kan fortælle Dig Alt, men bort fra dette Sted, hvor jeg ikke kan tale frit, som jeg vil!"

Hun tog mig ved Haanden. Ubemærkt dryppede mine Taarer ned paa Græsset, thi nu vidste jeg, hvilken Orm der havde søndergnavet denne Rose. Vi vandrede sammen under Træerne. Da sporede jeg, at Vanviddet forlod hende, jo videre vi fjernede os fra Vandspeilet og fra Blomsterne. En mild Trøstens Følelse drog ind i mit saarede Bryst, og ved stigende Beroligelse saae jeg, hvorledes hendes Sind om foie Tid blev saa klart, at hun kunde fortælle mig, hvad der var hændet hende, da hun, i Dødsfrygt og Sjelsmarter, ja, i rasende Aandsforvirring var løben ud af Krünitz's

Huus, ud paa aaben Mark. Dengang havde hun ikke vidst, hverken hvorhen hun var kommen, eller hvorlænge denne bevidstløse Tilstand havde varet. Endeligen, efter mange, mange Aar, som hun, ligesom i en Søvn, havde gjennemlevet, havde hun gjenfundet sig selv i et Huus, som hun siden kjendte at være Residentsens Daarekiste. Efter et skrækkeligt Fald og en langvarig Sygdom var hun her pludseligen gjenvaagnet til klar Bevidsthed. Da havde man først vovet at sige hende, at hun, ved sin Flugt, havde flakket menneskesky omkring i Skove og paa Marker i otte Dage og opholdt sit Liv med Korn og Rødder, indtil hun omsider var bleven greben og sat i Daarekisten, hvor hun havde levet femten Aar i uafbrudt Vanvid. Imidlertid var Assessoren, martret af Samvittighedsnag, ved Døden afgaaet; af sin Formue, der var bortfløien som Avner for Vinden, havde han netop reddet Saameget, at han angerfuld, paa sit Dødsleie, kunde kjøbe hende en Plads i Hospitalet her. Her havde hun da levet i fem Aar, uden at hun havde kunnet erfare, hvad der var bleven af mig.

Dybt havde denne Gjenfindelse og den stakkels Marias Skjebne grebet mig. Som slagen for Panden gik jeg omkring i dybeste Sorg over vort saa grusomt forfuskede Liv, over den forlorne Ungdom, som aldrig, aldrig kommer igjen. Maria stod for mig overalt. Snart antog min Sjel hendes Sjels Farve, og fra den Tid af inkommoderede Distriktslægen mig med sine unyttige Spørgsmaal, med sine Piller og Aareladninger. Min Principal havde jeg iøvrigt strax underrettet om hele Sagen, velvidende, det vilde just være Vand paa hans Mølle, aldenstund der vel lod sig fabrikere en taalelig

Historie deraf. Hans Deeltagelse for mig og Maria, han tidt havde besøgt, var Balsom i mit Hjerte, og forsøgedes, da han nu blev vaer, hvilket Indtryk denne Katastrophe havde gjort paa mig. — Ved min Herres milde Forbøn blev jeg Foged i Hospitalet.

I Hospitalet? raabte jeg, ude af mig selv af Glæde, da han rakte mig Bestallingen: Hos Maria? Hos min Maria? — „Ja, sagde han: hos Deres Maria! Hun veed det allerede, hun er lykkelig, og det vil blot afhænge af Eder selv, hvornaar Eders Myrthekrands skal flettes." — O, jublede jeg: saa skinner dog endnu for mig og hende en venlig Aftenrøde her paa Jord? Saa er det da virkeligen sandt, at jeg herefter skal leve i det kjølige Huus, i den dunkle, skyggefulde Have? — „Virkeligen!" stadfæstede min Velgjører, og allerede Dagen efter blev jeg høitideligen installeret.

Alle Hospitalslemmerne toge imod mig, stadseligen pyntede, de skjælvende, smilende Gubber med venligt Haandtryk — de kjendte mig jo allerede — og de Forrykte strøede Blomster.

Kun Maria savnede jeg. Det takkede jeg hende for i mit Hjerte, thi hun stod jo høit over alle disse. Hun hørte ikke blandt dem, men med Længsel og Kjærlighed ventede hun mig dog.

Men Magister David reiste sig i sin Sukkertønde og perorerede:

„I kjære Christne, lader nu, forinden
Vor Andagt sluttes, flyde Graad paa Kinden,
Fordi paa Jord Alt er forfængeligt!
Vi neppe fødes, før vi vorde gamle,
Vi neppe see, før vi i Mørket famle,

Vor Ungdoms Lyst er kun en Drøm, et Digt,
Og al vor Kummer
Er kun Indbildning, kun en stille Ruus,
Som man, i Dødens Brødehuus,
Kan sove ud i Evighedens Slummer.
Det være Eders Trøst,
Det milde Haab til Eders Hjerte kryst!
I Favnen selv jeg Himmelhaabet slutter
— I veed da vel, at jeg er Doctor Luther —
Tro mig, jeg har, i trende hundred Aar,
Af Godt og Ondt erfaret saare Meget,
Mit Haar har Kummer bleget,
Dog er en Hyrde jeg for mine Faar,
Og har dem tidt med Ordets Trøst hvsvalet,
Skjøndt alt min ene Fod i Graven staaer,
Imens den anden staaer i Hospitalet.
Hvo vil fortære sig i Smerte? See,
Der er jo Lægedom for al vor Vee!
Der Balsom gydes
I Vunden, Bølgen brydes
Omsider mod den steile Klipperand,
Og Stormen raser ud og Natten vorder
Ret stjerneklar, naar Støvets Barn man jorder,
Mens Aanden stiger til et bedre Land!
Didhen vi stunde Allesammen,
Og ude er min Præken. Amen!"

(C. Weisflog.)

Napoleon i Valladolid.

Napoleons Ankomst til Valladolid betegnedes, ifølge en Spaniers interessante Memoirer, ved følgende tragiske Begivenhed:

Da han var indtruffen, begave sig henimod Aften en Deputation af Municipalitetet, Geistligheden ꝛc. til ham, for at komplimentere ham. Da de traadte ind i Gemakket, hvori Napoleon befandt sig, saae de ham i heftig Sindsbevægelse gaae op og ned med korslagte Arme. I det samme Deputationerne meldtes ham, vendte han sig rask imod dem, og blev i den samme Stilling staaende for dem. Stadens Corregidor var den Første, som traadte frem, at kysse Keiserens Haand. Det var en lille Mand af muntert Sindelag og ingenlunde frygtsom; men ved denne Leilighed havde hans Munterhed forladt ham. Aarsagen var denne: Fire Franskmænd vare den samme Dag blevne myrdede i Staden, og En af dem havde saagar fundet sin Død i det ligeoverfor Napoleons Hotel liggende Kloster. Da nu Corregidoren Dagen iforveien var taget Keiseren imøde til Tordesillas, at forsikre ham, at der skulde blive truffet alle fornødne Anstalter for Franskmændenes Sikkerhed, og da han kunde vente, at Keiseren allerede havde faaet Efterretning om hine Mord, saa nærmede han sig med den Frygt, som enhver Dødelig i hans Sted vilde have følt. Skjælvende og bævende begyndte han sin Tale, men Keiseren afbrød ham strax, og gav ham en saa vældig Øresigen, at den forskrækkede Corregidor styrtede til Jorden. Napoleon saae med vredeluende

Øine ned paa den Skjælvende og spurgte med Tordenrøst: „Gav J mig ikke igaar den Forsikkring, at der ikke skulde tilføies mine Soldater noget Ondt? Og er ikke alligevel idag Fire af min Garde blevne myrdede?" Den arme Corregidor formaaede ikke at give noget Svar. Da trak Napoleon heftig sit Uhr op af Lommen og laae det paa Bordet. „Skaffer J mig ikke, tiltordnede han den Deputerede: inden tolv Timer Morderen herfrem, at jeg kan straffe ham, som han fortjener, da lader jeg tælle Stadens samtlige Indvaanere, og skyde hver tiende Mand!"

Den af Erobreren fastsatte Frist var allerede forløben paa nogle faa Minuter nær, alt saae hele Valladolid med Angst og Grv det Øieblik imøde, i hvilket Napoleon vilde bringe sin frygtelige Trudsel i Opfyldelse. Da bragte endnu lige til rette Tid et sælsomt Tilfælde til Opdagelsen af den sidste Forbryder, de tre andre vare allerede fængslede. Der levede nemlig i Valladolid en særdeles agtet Borger, af Haandtering Tressefabrikant, som havde et saa grændseløst Had til Franskmændene, at han ingen Dag lod gaae forbi uden at myrde En eller Flere af dem. Hver Morgen gandske tidlig pleiede han at forlade sit Huus, for, som han sagde, at gaae paa Franzosjagt. Da alle Stadens Porte vare besatte af Franskmænd, klattrede han over Muren og forsynede sig med en Bosse, som han havde skjult i Forstaden.

Denne Mand havde en Kone, Rosita kaldet, som var berømt i hele Valladolid for sin overordentlige Skjønhed. Den franske Gouverneur i Provindsen, General Kellermann, havde et godt Øie til hende, og ved Foræringer var det lyktes ham at vinde hendes Gjen-

kjærlighed. Kun en fortrolig Pige var vidende om deres Sammenkomster. Hendes Mand havde ikke den ringeste Mistanke om sin Kones Utroskab, og fortalte hende sine saakaldte patriotiske Heltebedrifter. Den Dag, som Napoleon kom til Valladolid, havde Tressefabrikanten, som sædvanligt, myrdet en Franskmand; og hans Kone, bekymret for hans Sikkerhed, eller maaskee ogsaa for desmere uforstyrret at kunne være hos sin Liebhaver, havde tilraadt ham at forlade Staden. Det gjorde han, men begik den Uforsigtighed, allerede at komme tilbage Dagen efter, just som man var i Begreb med at søge om de fire franske Soldaters Mordere. Da han kom hjem, blev han ikke lidet forundret over, ikke at finde sin Kone. Han spurgte Pigen, som gav nogle forvirrede Svar, der vakte hans Mistanke.

Da han aldeles ikke kunde bringe noget udaf hende, blev han meget vred, og udstødte saa frygtelige Trudsler, at Pigen, bekymret for sin Herskerindes Liv, ilte bort og underrettede hende om sin Mands uventede Hjemkomst. Rosita befandt sig i sin Elskers Arme, og vidste ret vel, at hendes Død var unndgaaelig, hvis hendes Mand fik Kundskab om hendes Omgang med En af hans værste Fjender. Greben af Angst aabenbarede hun Gouverneuren sin Mands sidste Morddaad. Han blev strax arresteret og tilstod sin Forbrydelse.

Denne Opdagelse frelste Stadens Indvaanere for den skrækkelige Skjebne, som ventede dem. Da det blev meldt Napoleon, sagde han med Selvtilfredshed: „Vidste jeg ikke nok, at der ikke var noget umuligt, naar jeg befaler det!" Derpaa gav han Ordre til at henrette Morderne den samme Dag. Men imidlertid vaagnede

Samvittigheden hos Rosita, der trængte ind i Keiserens Gemak, kastede sig paa Knæe for ham og bad med Taarer om Skaansel for sin ulykkelige Mand. Længe vægrede Napoleon sig, men endeligen sagde han, at han vilde lade Naade gaae for Ret, og skjænke Den af Morderne Livet, som var givt og havde de fleste Børn. Da nu Tresfabrikanten var den eneste Gifte og havde fem Børn, skulde han benaades.

Henrettelsestimen var alt forhaanden, og med Vingeflugt iilte Rosita afsted til Retterstedet, hvor hun just indtraf, som Bøddelen laae Strikken om Halsen paa hendes Mand. Ufortovet blev nu Denne sat i Frihed, men uden at værdige sin utroe Kone eet eneste Blik, forlod han øieblikkelig Staden, dog kun for kort Tid efter at blive bragt tilbage igjen og miste Livet paa det samme Sted af Bøddelhaand. Han var bleven fangen af en Rytterskare i en Kamp, som den i nogen Afstand fra Valladolid havde havt med en Guerillasbande.

Breve om Paris, af Gesandten fra Tunis.

For kort Tid siden forlod Sidy-Mahmud, Gesandt fra Beyen i Tunis, Frankrigs Hovedstad, hvor han havde opholdt sig i nogle Maaneder og var bleven meget afgjort af den franske Regjering. Under denne Mands Navn er der nu udkommet en Samling af Breve, af hvilke her meddeles nogle Brudstykker til en Prøve:

Sidy-Mahmud beretter sin Modtagelse hos Ministeren for de udenlandske Anliggender, og siger blandt andet: „Da Complimenterne og Ceremonierne vare tilende, lod man et stort Antal smuktpyntede Fruentimmer komme ind i Salen. Deres blomsterbedækkede Hoveder saae ud som et bevægeligt Blomsterbeed. Deres Tailler vare indpressede i dertil forfærdigede Maskiner, som ere høist ufordeelagtige for deres Ynde, dog saae jeg Nogle, som vare ret smukke. De betragtede mig med den største Nysgjerrighed, og syntes ret at gjøre sig Umage for, at trække mine Øine paa sig. Hvilte mine Blikke paa En af dem, saa forraadte hun en synlig Tilfredshed og saae paa de Andre med triumpherende Mine. Nei, kjære Hassan! Disse christne Fruentimmer, der saaledes kunne see paa en Muselmand, uden at forskrækkes, er i mine Øine langt fra ikke saameget værd som de skjælvende Slavinder, af hvilke der ved enhver græsk Stads Erobring bringes en Mængde paa vore Torve.

I et andet Brev omtaler han Kroningshøitideligheden i Rheims. „Jeg har — siger han deri — spil-

let en stor Rolle ved denne Høitidelighed, og indtaget en udmærket Rang i de fremmede Gesandters glimrende Række. Ved Siden af mig gik der en Person i rød Mondering med store Epauletter. Skjøndt han var iblandt Gesandterne, havde han dog ikke noget diplomatisk Udseende, og skjøndt han var i Uniform, havde han dog ingen Krigerholdning. Jeg befalede min Tolk at erkyndige sig om, hvem det kunde være, og erfoer da, at det var en god Ven af vores mægtige Ven O...; Himlen har forlenet ham med store Skatte, som han laaner ud til alle kristelige Potentater, og sikkert heller ikke vilde nægte Beyen, vores durchlauchtige Behersker, sin Hjelp i Nøden. Fra dette Øieblik af, min kjære Hassan, havde han i mine Øine formørket alle de høie og durchl. Personer ved Høitideligheden, og jeg følte mig langt mere smigret ved den Lykke at gaae ved hans Side, end ved alle de Æresbeviisninger, som Ministrene og Landets Stormænd overøste mig med. Hans Navn er Rothschild.

Reisen til Maanen.

Jeg skulde ikke troe, at der i hele Irland findes et Guds Menneske, som ikke har hørt tale om Daniel O'Rourkes Eventyr. Men kun Faa vide, hvorledes dermed egentlig er tilgaaet. Jeg kjendte Manden ret godt. Han boede hiinede ved Foden af Hungry Hill, strax paa høire Haand af Landeveien. Da han fortalte mig sin Historie, var han allerede en gammel Mand med graa Haar og en gruelig rød Næse. Den 26de Juni 1823 hørte jeg hans Eventyr af hans egen Mund, da han sad under en Poppel og smøgede sin Pibe, en venlig Aftenstund.

„Det er ikke førstegang, jeg har fortalt mine Eventyr! begyndte han, da jeg havde taget Plads ved hans Side: Nu, min Herres Søn var kommen tilbage fra sin Udenlandsreise, og saa blev der da gjort et stort Gilde, hvortil Alle bleve indbudne, Høie og Lave, Rige og Fattige. Vi fik fuldtop af alle mulige Dele; vi spiste, vi drak, vi dandsede, og den unge Herre dandsede med alle smukke Piger fra hele Egnen. For nu at blive Sandheden tro, maa jeg sige Eder, at jeg, skjøndt jeg — her holdt han Haanden over sin røde Næse — aldrig har været, hvad man egentligen kalder en Dranker, dog maa have faaet en Taar paa Panden, thi endnu veed jeg virkeligen ikke, hvorledes jeg kom bort fra Gildet; men at jeg kom bort, er udenfor al Tvivl. Kort at melde, jeg gik og gik, indtil jeg omsider ikke kunde gaae mere; jeg skulde just over en smal Steenbro, det formaaede jeg ikke, men plumpede i Vandet. Guds Død,

nu drukner Du! tænkte jeg, men jeg tog mig sammen, og svømmede, og svømmede, og svømmede, indtil jeg endeligen, Gud maa vide hvorledes og hvor, fik Fodfæste paa en lille Ø. Nu vandrede jeg immer videre og videre, uden at vide, hvorhen jeg vandrede, indtil jeg kom paa en fri Plads. Maanen skinnede klart som Solen, eller som Eders Kjæreste Øine, med Permission, og jeg saae nu mod Syd og mod Nord, mod Øst og mod Vest, men overalt øinede jeg Intet, uden en vid, vid Slette. Jeg vidste ikke, hvorledes jeg var hidkommen; at jeg vilde finde min Grav i denne Ørk, syntes mig nu en afgjort Sag. Bekymret satte jeg mig nu ned paa den eneste Steen, som jeg saa i hele Egnen, og kløede mig bag Øret, thi jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gribe til. Da formørkedes pludseligen Maanen. Jeg løftede mine Øine iveiret og saae Noget svæve ned imod mig, men vidste ikke, hvad det var. Stedse nærmere og nærmere kom det mig, og jeg saae nu langt om længe, at det var en Ørn. Da den havde naaet mig, saae den paa mig med store Øine, derpaa sagde den: „Daniel O'Rourke! — ja, det sagde den — Daniel O'Rourke, hvorledes befinder Du Dig?" — „Som De seer, min Herre! ret vel, jeg takker ærbødigst!" svarte jeg, idet jeg undrede mig storligen over, at høre en Ørn tale gandske ordentligen, som en anden ærlig Christensjel. — „Hvad søger Du her, Daniel?" spurgte Ørnen videre. — „Ikke det Mindste, svarte jeg: jeg vilde blot ønske, jeg var hjemme, frisk og vel." — „Du vilde altsaa gjerne bort fra denne Ø?" — „Jh, det forstaaer sig!" raabte jeg, og nu fortalte jeg Ørnen, hvorlunde jeg havde kæget en Smule

for dybt i Glasset, derpaa var plumpet ned i Vandet og svømmet hid, men nu ikke vidste, hvorledes jeg skulde komme hjem igjen.

„Daniel, tog Ørnen herpaa Ordet, efter kort Betænkning: skjøndt det ikke er smukt af Dig, at Du har drukket Dig fuld, vil jeg dog, da Du ellers er en honet, ædruelig Mand, hjelpe Dig bort fra denne Ørk. Sving Dig paa min Ryg, og hold Dig fast, at Du ikke falder af, saa skal jeg bære Dig herfra." — „Deres Naade behager vel at spøge med min Ringhed, svarte jeg: naar hørte vel Nogen, at man kunde ride paa en Ørn som paa en Hest?" — „Det er virkeligen mit Alvor, paa Ære! svarte Ørnen, idet den til hellig Forsikkring, lagde en af sine Kloer paa sit Bryst: men Du maa bestemme Dig snart; vil Du, saa sid op, hvis ikke, kan Du døe af Hunger i denne Ørk."

Jeg havde intet Valg. „Jeg takker Deres Naade for Deres gode Tilbud, sagde jeg: med Deres Tilladelse skal jeg have den Ære, at gjøre Brug deraf." Og hermed svang jeg mig op paa Ryggen af den prægtige Fugl, hvis Hals jeg omslyngede fast, for ei at styrte ned, og strax steeg den med mig op i Luften. Ak, jeg anede ikke det Puds, den Skalk havde isinde at spille mig. Det gik høit, jo længere jo høiere, Gud veed egentligen hvor høit. „Med Forlov, Deres Naade! sagde jeg, i den Formening, Ørnen vidste ikke den rette Vei: Tag mig det ikke ilde op, jeg kan ikke holde den Bemærkning tilbage, at jeg her, dybt under os, seer min Hytte — vilde De have den Bevaagenhed for mig, at sætte mig af der, vilde De forbinde mig Dem i det Uendelige."

„Du er en Nar, Daniel! svarte Ørnen: Seer Du ikke de to Jægere histnede? Skal jeg maaskee sætte Livet til, fordi jeg har taget mig af en Drukkenbolt?" — Hertil taug jeg, thi det var mig indlysende, at jeg indtil videre maatte holde gode Miner med Fuglen, og finde mig i dens smaae Luner. Dog vovede jeg, efter nogen Tids Forløb, atter at tage Ordet: „Men hvorhen i al Verden bringer De mig?" spurgte jeg. — „Hold Mund, Daniel! lød det tilbage: Bryd Dig blot om Dine egne Sager, og ikke om andre skikkelige Folks!" — „Nu, jeg tænkte, det hørte dog paa en Maade til mine Sager, at vide, hvorhen man bringer mig!" svarte jeg. Derpaa fulgte intet Gjenmæle.

Immer høiere gik det iveiret, og saaledes gik det da gandske naturligen til, at vi kom til Maanen. Nu, ja, nu staaer den paa Himlen, rund og fuld, her kan I ikke see det, men nærved har den, eller havde dog idetmindste dengang, ligesom en Hage, der stak ud ved den ene Side. „Daniel, sagde Ørnen nu: jeg er træt af den lange Flugt." — „Det troer jeg meget gjerne, svarte jeg: men hvad i al Verden har bevæget Deres Naade til, at flyve saa langt? Har jeg ikke, allerede for en halv Time siden, bedet Dem sætte mig af ved min Hytte?" — „Tie! bød Ørnen: og sæt Dig her paa Maanen, mens jeg hviler mig." — „Paa Maanen? spurgte jeg: maaskee paa den Hage? Jeg takker, da vilde jeg snart tumle ned og slaae mig fordærvet." — „Bevares! svarte Ørnen: Hold Dig fast, saa kan Du ikke falde ned. Men vil Du ikke, som jeg siger, saa ryster jeg mig, og Du styrter redningsløs ned." — Det har man af, at man indlader sig for dybt med saadant

Kram! tænkte jeg, men vovede ikke, at klæde min Tanke i Ord; sukkende dybt svang jeg mig fra Ørnens Ryg ud paa Hagen af Maanen — men det var et koldt Sæde, som Enhver kan begribe. Aldrig saasnart havde jeg taget Plads her, før Ørnen vendte sig til mig og sagde i haanlig Tone: „Saa, Hr. Daniel, nu har I Jeres Løn! Afvigte Aar plyndrede I min Rede, til Straf derfor kan I nu ride en Smule paa Maanen." Dermed fløi den skoggerleende bort. „Holdt! holdt!" raabte jeg efter den; forgjeves — jeg har aldrig seet den siden.

De kan let tænke Dem, min Herre, at min Stilling ingenlunde var misundelsesværdig. Som jeg nu sad der, angstfuld omklamrende Hagen og høitskrigende om Hjelp, aabnedes pludseligen en Dør i Maanen, og ud treen nu — hvem troer De vel? — Manden i Maanen!

„God Morgen, Daniel 'O'Rourke, sagde han til mig: hvorledes befinder Du Dig?" — „Som De seer, min Herre, ret vel, jeg takker ærbødigst!" svarte jeg, neppe vidende, hvad jeg sagde.

„Hvad bragte Dig hid, Daniel?" spurgte han videre. — Jeg fortalte Alt, fra først til sidst, som det var tilgaaet. „Daniel! tog han Ordet, da min Fortælling var tilende, idet han, heel betænkeligt, tog sig en Priis Tobak: Daniel, Du kan ikke blive her." — „Dertil føler jeg heller ingen Lyst, høibaarne Herre, svarte jeg: men hvorledes kommer jeg igjen ned paa Jorden?" — „Det er Din Sag, Daniel; jeg har Intet at gjøre, uden at sige Dig, at Du maa bort, derfor pak Dig!"

— „Men jeg gjør jo intet Ondt, gjennmælte jeg: jeg holder mig jo kun ved Hagen her, at jeg ikke skal falde ned."

„Netop det maa Du ikke, Daniel!" sagde Manden i Maanen, og bibragte mig et saa alvorligt Stød, at jeg tumlede hovedkuld fra Maanen ned paa Jorden, og gjenfandt mig selv — under en Poppel ved den Steenbro, jeg har omtalt i Begyndelsen af min Fortælling. Om jeg nu, som sagt, har keget lidt for dybt i Glasset og drømt alle mine Eventyr — eller om jeg virkeligen er falden i Vandet og har oplevet dem i Virkeligheden, det maa jeg overlade til Deres Skarpsindighed, kjære Herre."

Saaledes sluttede den rødnæsede Fortæller sin eventyrlige Historie, hvilken jeg herved forelægger den velvillige Læser, ligesom jeg har hørt den selv.

(Georg Lotz.)

Maurice Persat

(Ludvig XVI foregivne Søn, Dauphin af Frankrig)

til

Keiseren af Østerrig *)

Philadelphia, den 29de Juni 1824.

Min Hr. Fætter! Den ulykkelige Ludvig den Sextendes Søn, Frankrigs eneste, retmæssige Thronarving, fremstiller sig, ved denne sin Skrivelse, for De-

*) Af Politisches Journal, Aug. 1825.

res Majestæt, for at gjøre Krav paa Rettigheder, hvis Gyldighed han hvert Øieblik er rede at bevise. Bønligen beder han derfor Deres Majestæt om Beskyttelse mod Ludvig den Sextendes Fjender.

Vovelig er mit Foretagende, mægtige de Hindringer, som ville stille sig mod mit Krav paa Frankrigs Throne, men jeg stoler paa Deres Majestæts kraftige Beskjermelse, stoler paa den hellige Alliantses Bistand, som jeg herved anraaber og tilforladeligen gjør Regning paa. Oprunden af Theresia's fyrstelige Blod, indgyder mig mit Slægtskab med det østerrigske Keiserhuus den visse Fortrøstning, at min retfærdige Sag vil have forønsket Fremgang.

Fuld af Tillid til det guddommelige Forsyn, som engang udfriede mig af Robespierres Hænder, bygger jeg nu paa min Sags Retfærdighed. Jeg gaaer directe til Frankrig, gandske ene, og søger intet Anhang. Dog maa jeg bede Deres Majestæt, at underrette den hellige Alliantses høie Overhoveder om min Tilværelse, men til min egen Sikkerhed at sende befuldmægtigede Ministre til Frankrig, som i min Person kunne forsvare en Dattersøn af Maria Theresia, paa det ikke Frankrigs Thronarving skal ligge under for en grusom og uretfærdig Politik.

Jeg beder Gud tage Deres Majestæt i sin Varetægt, o. s. v.

Louis Charles.*

* Det er bekjendt, at denne Kronprætendent øieblikkeligen blev fængslet, saasnart han satte Foden paa fransk Grund.

Yamma, Kjærligheds-Offeret.

Jeg gik med en Ven ned til Strandbredden for at see Parseernes Begravelsesplads. Disse hverken brænde eller begrave deres Døde, de hensætte dem i Bygninger, oventil aabne, at Rovfuglene kunne komme derind, thi Ligene bedækkes kun med et tyndt Mousselin, og gives hine til Priis. Senere blive Benene omhyggeligt samlede, lagte i en Urne, og med Ceremonier stædt til Jorden. Forunderligt nok, at denne ældgamle Skik har vedligeholdt sig hos de oplyste Parseer, der med Rette kunne kaldes Ostindiens Qvækere.

I Nærheden af denne sælsomme Gravplads, saae vi endeel Mænd og Qvinder, omgivende en Baare. Isteden for det høitidsfulde Alvor, jeg ellers altid havde bemærket ved lignende Leiligheder, bar dette Liigtog kun Præg af Tilsomhed og Hemmelighedsfuldhed. Det var endnu tidligt paa Dagen; ikke hørtes nogen lydelig Klage; ingen af Qvinderne sloge sig, til Tegn paa deres dybe Sorg, for Brystet; med løse, i Morgenvinden flagrende og askefarvede Lokker, udstødte de kun enkelte dumpe Raab. To af Qvinderne græd dog heftigt, men yttrede tillige deres vilde Glæde over at den paa Baaren hvilende Ungms var udtraadt af de Levendes Tal. Da de kom til Dødninghuset, løftede de ikke, som man ellers pleiede, Liget sagte op fra Baaren og laae det ned paa Gulvet, men kastede det derind med Afsky og Foragt.

Alt dette vakte, som begribeligt, min Nysgjerrighed, og jeg erfoer da Følgende, hvis Sandhed jeg tør indestaae for:

Limgee Dorabjee, en agtet Kjøbmand, der handlede med Ædelstene, havde en Datter, Yamma kaldet, hvis Skjønhed overstraalte Glandsen af den skjønneste Diamant. Blandt sin Stammes Ungmøer var hun som en Ædelsteen fra Golconda mellem Glaskoraller. Hendes Forældre saae i hende Opfyldelsen af deres skjønneste Forhaabninger, med eet Ord, hun var, som Byron siger: „en Livets og Lysets Skikkelse."

Denne fortryllende Parsee var omtrent fjorten Aar gammel, den Alder, hvori de ostindiske Pigers Skjønhed pranger i fuld Modenhed. Sædvanligt ere Fruentimmerne i denne Alder allerede gifte, men den unge Mand, som Yamma var forlovet med, var formedelst vigtige Handelsforretninger allerede to Aar holdt tilbage i Surat; ved hans Hjemkomst skulde Bryllupet gaae for sig.

Yamma's Udsigter vare lyse og glimrende, liig de Elskendes Stjerne, da følgende Begivenhed indtraf: Hun var i en lukket Vogn fulgt med sin Moder til et Landsted, som tilhørte hendes Fader; da de om Aftenen skulde tilbage igjen, var Strømmen, som adskiller Øen Calabeth fra Bombay, begyndt at stige, saa den laveste Deel af Kanalen allerede var fyldt med Vand, og den fremadbølgende Flod skyllede over Veien. Dog haabede Oxendriveren endnu at kunne komme over, anspørende sit Forspænd til muligste Jil. Da reiste sig pludseligt en stærk Storm, med rædsom Magt pidskede den Bølgerne fremad, og inden Vognen kunde naae Strandbredden, saae Fruentimmerne med ubeskrivelig Angst, hvorlunde Vandet steeg alt høiere og høiere, og

Driveren neppe mere var istand til at styre de svømmende Øxne mod Landet. Moder og Datter brøde ud i høie Skrig, men Vindens Hyl og Bølgernes Brusen overdøvede deres Jammertoner.

I dette afgjørende Moment sprængte Capitain S. ud fra Fortet; ogsaa han haabede, endnu at naae over Fjeldveien; han hørte de i Fare Svævendes Raab, og rask styrtede han sig i Strømmen, for at ile dem til Hjelp. Hans Hest var en stærk og rap Araber, som var vant til at svømme med sin Herre gjennem Floder og Strømme. De naaede Vognen, og S. løftede Datteren foran sig op i Sadlen, hjalp Moderen at klamre sig fast bagved sig, og naaede saaledes lykkelig Strandbredden, medens Vogn og Øxne bleve opslugte af Bølgerne.

Paa Strandbredden havde imidlertid forsamlet sig en heel Deel Mennesker, og med høi Jubel priste nu Alle den vakre S—s Mod og Raskhed, medens Denne med Beundring lod sit Blik hvile paa den frelste Yamma, der lignede den af Havet opstegne Venus. Han ilte ind i Fortet, besørgede en Palankin, og lod den skjønne Pige og hendes Moder bringe hjem.

Gid dette Bekjendtskab nu havde været endt dermed, men nei desværre, næsten til Afsindighed var S. bleven forelsket i hende, og anvendte alle mulige Midler for at vinde Yamma's Gjenkjærlighed, og tilbød hende sin Haand. Yamma laante Øre til hans Forsikkringers Tryllerie, hun forglemte hendes Stammes strenge Love, forskaffede ham Leilighed til at besøge sig under en Sandsigers Forklædning, og samtykkede endeligen i at forlade Fader og Moder, for at flygte med ham. Men ulykkeligviis blev deres Flugt røbet; de forfulgtes og ind-

hentedes af tre velbevæbnede Parseer. S. forsvarede sin Elskede med tapper Arm, men blev overvunden og haardtsaaret, medens man slæbte den ulykkelige Yamma tilbage til hendes beskjæmmede Frænder.

Hendes Angst var grændseløs — hun besvoer sin Uskyld, men hun blev ikke hørt. Stammens Høvdinger forsamledes. Den skjønne Yamma førtes ind, klædt som en Brud, og smykket som det anstod sig den rige Juveelhandlers Datter. Efter adskillige Ceremonier nærmede Bedstemoder og Moder sig den som en Billedstøtte bleg og stivnet Siddende, rakte hende et med Gift fyldt Bæger, og en Dolk, og sagde med fast Stemme: „Vælg!" — „Lev vel, Fader! lev vel, Moder! lev vel, Verden! svarte Jomfruen, idet hun greb Giftbægeret: Skjebnen vil det saaledes, dette er Yamma's Bryllupsfest!" Og i det samme tømte hun Giftbægeret. Men hendes Slægtninge vege ikke fra hende, før hendes Øine luktes, for herneden aldrig meer at aabnes.

Da S. erholdt den skrækkelige Efterretning om hans Elskedes Død, og den grædselige Formodning opsteeg hos ham, at hun, ifølge Parseernes Sædvane var bleven myrdet, da greb et frygteligt Vanvid ham. „Min Hest, min Hest!" skreg han, svang sig i Sadlen, og foer bort med Lynets Fart. Hans tro Rideknegt formaaede kun at følge ham langtfra. Vel hørte han Araberens Hovslag lyde henimod den skummende Søe; vel hørte han snart efter en Larm som af gjennembrudte Bølger; vel sinede han, da han naaede Bredden, en lille sort Punkt paa Havets stormende Overflade — men aldrig mere saae han sin vakre Herre og hans Araber.

(K—n.)

De slukte Lamper.

Drako, Portens første christelige Tolk, var ikke mindre bekjendt med Muselmændenes Theologi end med de Christnes. Denne blandt Osmannerne sjeldne Indsigt, gjorde ham berømt i Stambul, men paadrog ham ogsaa de tyrkiske Skriftlærdes Avind. I Spidsen for hans Modstandere var Muftien, som ikke kunde taale, at en Vantroe glimrede ved Kundskaber, hvorfor han selv var blottet. For at styrte ham, henvendte han sig til Vezieren, sigende: „Du har skjenket Drako Din Tillid, ikke med Ret, thi han kjender vor Lov og følger den ikke. Denne Forargelse maa jeg hævne. Vor Religion forbyder os at taale denne Bastard af Moslem og Christen. Lad ham kalde til Dig og spørg ham, hvilke af de to Religioner han anseer for den sande. Erklærer han sig for vores, saa adlyde han dens Lov. Vælger han den anden, er han en Gudsbespotter, som fortjener Døden." — Vezieren opfyldte, skjøndt ugjerne, Muftiens Begjering og lod Drako kalde. „Dragoman! tiltalte han ham: Jeg veed, at Du har en grundig Indsigt, saavel i den Lov, der blev aabenbaret for vor hellige Prophet, som i den, Isa (Jesus) fordum gav sine Disciple. Hvilken af Begge indrømmer Du Fortrinet?"

„Tør jeg, sagde Drako fattet: tør jeg, inden jeg svarer, fortælle en Historie, som Du maaskee vil tage i Svars Sted? Da jeg i Sultanens Sted regjerte den Provinds han havde betroet mig, meldte mig nogle af Hans Høihed[s] Undersaatter, at de havde opdaget en Mine af ædle Metaller. Jeg lod dem grave. De grove sig forskjellige Gange, trængte ind i dybe Schachter ved Lampeskin, og Alle havde det Haab, tidligt eller sildigt,

at komme i Besiddelse af Minen. Efter langt og ufortrødent Arbeid, slukkes deres Lamper. Men saa stor var deres Iver for at finde hvad de søgte, at de ikke mærkede det. De samlede videre, og grebe til, og Alle raabte: „Jeg fandt Guldet! Hvad I Andre have, er Kobber og Tin.“ Han, som fra sin Himmels Høihed seer Myren i Afgrundens Dyb, og hører deres Fødders Trin, seer ogsaa de Vildfarende i deres dunkle Schachter. Han havde kunnet gjentænde deres slukte Lamper eller sende dem en Straale af det evige Lys, som omgiver ham, men han gjorde det ikke. Det var ham nok, at lade Hver af dem beholde et Haab og en Fortrøstning, hvorpaa de kunde bygge deres Lyksalighed.“

Drako sluttede sin Fortælling. Vezieren tilvinkede ham Bifald, men Muftien, den vankundige Hykler, sneg sig beskæmmet bort.

(G. A. von Halem.)

Nygræske Elskovsriim.

(Af Frauentaschenbuch 1826.)

Op stod jeg, for at aande frit, ved Midnatsklokkens Slag,
Da skued jeg Dit hvide Bryst og tænkte, det er Dag!

Gid jeg var en Fugl, en Svale, ind da fløi jeg i Dit Kammer,
Bygte paa Din Hovedpude strax en Rede for min Jammer.

Hvilke store sorte Øine Skaberlivet dog Dig gav!
I den hvide Melk de svømme, som en Baad paa vildne Hav.

Da Du mig gav det første Kys, jeg blev saa mat og syg,
Ak, giv mig snart det Andet! Da jeg vorder karsk og tryg.
Men trykker Du, ret fast og varmt, det Tredie paa min Mund,
Du skal mig finde stærk og tro indtil min sidste Stund.

(Wilhelm Müller.)

Polonaisen.

En dansk original Fortælling.

Udmattet efter Reisen, sad Waldini, med Panden lænet til de blode Sophapuder, medens en Tjener, der frembar Forfriskninger, nysgjerrig betragtede den unge, skjønne Italiener. Hans Legeme søgte Hvile, medens Sjelens Tanker svævede hen mod det fjerne Fødeland. Det var kolde taagede Aprildage, og, som indhyllet i et Sørgeslor, havde Sjellands Egne viist sig for Ynglingens Blik; den ublide Natur virkede paa hans dybsindige Gemyt, og fyldte det med mørke Anelser og uendelig Længsel efter sit milde Himmelstrog, og de Kjære, som det omgav. „Hvor det er tungt, at være Fremmed! sukkede Waldini: Overalt kun at mødes af Nysgjerrighed, og intet venligt Øie, hvis Blik kunde sige mig: ogsaa i Danmark kan Du finde varme Hjerter og lyse Dage.“ Døren til hans Værelse aabnede sig, og en Yngling traadte venligt hilsende imod ham. Waldini sprang overrasket op: den Indtrædendes Udvortes var en skjøn Opfyldelse af hans nylig udtalte Ønske. „Jeg har længe i Hotellet søgt Dem, sagde Ynglingen paa Tydsk: for at overrække disse Nodeblade, som blev tabt af Vognen, da De kjørte gjennem Forstaden. Tilgiv, min Herre, at jeg yttrer et Ønske, der maa synes ubeskedent af en Dem aldeles Fremmed, men jeg haaber, at De uden Tilbageholdenhed afslaaer dets Opfyldelse, om det skulde være Dem imod: Blandt disse Blade er en meget smuk Polonaise for Harpe, hvormed

jeg kunde glæde en mig kjær Person, og vover derfor, at bede om Tilladelse, at afskrive den." — „Hvor kan jeg vredes, svarede Waldini: da Deres Uleilighed langt overgaaer denne ubetydelige Tjeneste; det skal være mig kjært, om De vil beholde Originalen, og meget behageligt, om denne Hændelse maa bane mig Vei til Deres nærmere Bekjendtskab; De traadte for mig i et Øieblik, da jeg følte mig saa ene og forladt, jeg beder Dem, ei at tilintetgjøre, hvad jeg anseer som et trøstende Vink fra Himlen." — „Det gjør mig ondt, svarte Ynglingen: at Omstændighederne ere imod mit Ønske, thi med næste Morgens Anbrud reiser jeg til Hamborg, for derfra, som Ledsager for en ung Adelsmand, at besøge Italien." — „Saa far da hen, du flygtige Drøm! sagde Waldini med Fyrighed, og skrev sit Navn paa Nodebladet: Tag dette til Minde om et Væsen, der haabende strakte sine Hænder mod den første venlige Stjerne, der tilsmilte ham under Danmarks kolde Himmel. Lev vel og nyd ret mange Glæder i mit skjønne Fødeland!" Med et varmt Haandtryk skildtes de ad, og Waldini var atter overgivet til sine mørke Tanker.

En streng Faders Bud havde ført ham fra sit Hjem, for i Norden, under et antaget Navn, at efterforske Ting, hvorpaa den Gamles Fred beroede. Waldini havde opholdt sig en Maaned i Kongestaden; Naturen var opblomstret, og den milde Vaar virkede velgjørende paa den fremmede Yngling; men maatte han end ofte tilstaae sig selv, at Vaaren i Norden kan være skjøn, de danske Hjerter aabne for Gjæstfrihed og Glæde, saa kunde han dog ei undertrykke Savnet af de Elskede i Syden,

og ene sneg han sig om i de smilende Enge, de lyse Bøgeskove.

En Aften hviilte han udenfor en af Forstadens Haver, hvor en yndig Udsigt havde tiltrukket sig hans Opmærksomhed; tusinde Fuglestemmer toge Afsked med den synkende Dag; nu blandede sig med disse, sagte Harpetoner; Waldini lyttede, og saae gjennem Havens aabne Hegn et Lysthuus, der skjulte den Spillende. Efter nogle dybe Accorder blev hans egen Polonaise spilt med Færdighed og megen Følelse. Da det sidste Greb paa Strengene var endt, og Klangen svævede hen i den stille Luft, stod Waldini hensunken i taus Henrykkelse. Den hulde Strengeleeg lød for hans Øre som Hilsen fra Fødelandet, og de Toner, som havde sit Udspring fra hans egen følelsesfulde Sjel, syntes at forjætte ham et beslægtet Væsens Nærværelse. Som drømmende aabnede han den lille Havelaage, og nærmede sig det tætte Lysthuus. En ung Pige traadte ham rødmende imøde, og det store, fromme Øie syntes at spørge, hvad der førte ham hid. Han bøiede sig for hende og fremstammede en Undskyldning for sit Komme. „Den Polonaise, De nylig spilte, vedblev han: gav mig Haab om at finde Familien til en ung Mand, som jeg gav den, og hvis korte Møde i et tungsindigt Øieblik ydede mig Opmuntring." — Nu forsvandt Pigens Frygtsomhed, og med barnlig Uskyld nærmede hun sig den Fremmede. „Det var min Broder, sagde hun med Kjærlighedsudtryk i den blide Stemme: min saa inderligt savnede Julius, der for en Maaned siden drog til Italien; gid han der maa møde venlige Mennesker, thi han

selv er saa riig paa Kjærlighed til Alle." — „Derom vidnede hans Udvortes, og derfor ønskede jeg hans Bekjendtskab, der ville havt dobelt Værd for mig paa en Tid, da jeg er langt fra Ven og Frænde. Skjebnen nægtede mig det, men maaskee kan jeg haabe Erstatning i Kredsen af hans Slægtninge, om jeg stundom maa forundes Adgang dertil?" — „Denne Kreds er saa snever, svarte Pigen: at den vist ikke kan skjenke Dem synderlig Opmuntring: den bestaaer kun af min Moder og mig; men Julius har fortalt os om Dem, og jeg er overtydet om, at De vil finde en venlig Modtagelse hos Moder, der har gammel Kjærlighed til Deres Fødeland, som hun i sin Ungdom har besøgt. Jeg opfylder derfor gjerne Deres Ønske, og fører Dem til hende."

I et Værelse, der vidnede om Beboernes Orden og Smag, sad en bleg aldrende Kone, med dybt Tungsind i de regelmæssige skjønne Træk; hun reiste sig, og kom Waldini med ædel Anstand imøde. „Den Fremmede, sagde Pigen, og bøiede sig omt mod den blege Moder: om hvem vor Julius fortalte, og hvem vi har at takke for den skjønne Polonaise." — „Tilgiv mit dristige Besøg! bad Waldini: Jeg er her saa fattig paa Omgang, tilfredsstillende for mit Hjerte; ene, med stille Længsel efter deeltagende Væsner, nød jeg den herlige Aften; da lød de velkjendte Toner, som et Svar paa mit Hjertes Forlangende, og jeg vovede at betræde dette Fredens Hjem, vover at bede om Tilladelse, at komme oftere, i den Tid, jeg maa tilbringe i Danmark." Mad. Walner tillod det venligt, og han tilbragte nogle behagelige Øieblikke i den lille Familie. Halv forsonet med Skjebnen

der havde ført ham til Norden, vendte han tilbage i Staden.

Ofte besøgte Waldini det lille Elysium, og glemte der, at han var langt fra det milde Fødeland, thi meget lod ham her drømme sig i Hjemmet: de skjønne Malerier, hvormed Væggene vare beklædte, viste ham mange velkjendte Egne; Moder og Datter talte hans Sprog med Færdighed, af den huldе Augusta's Mundklang det saa harmonisk, og henrykt lyttede han dertil, ligesom hans Øie fulgte ethvert af hendes Foretagender, thi en sød Ynde var udbredt over hendes hele Væsen. Saa tro, saa omt, pleiede hun den svage Moder, og bortspøgede Mismods Rynker af hendes Pande; med barnlig Glæde virkede hun i det lille Blomsterrige udenfor deres Bolig; hun var Naturens blide Datter, ukonstlet og indtagende som den. Sad hun ved den gyldne Harpe, lignede hun en Helgeninde, thi hendes Sjel syntes med de bortsvævende Toner at hæve sig mod Himlen, en reen Begeistring lued i Øiet, og Purpur farvede hendes Kinder. Ofte spilte hun Waldini's Polonaise, thi hun havde den og Componisten kjær. I hendes Hjerte var der et Øde, da den kjærlige Broder havde forladt hende, og den fremmede Ynglings Billede drog snart seirende derind; omt og tillidsfuldt, uden at kjende sine Følelser, uden at forske ind i den dunkle Fremtid, bandt Augusta sig til den nye Broder, saaledes kaldte hun ham ofte i sød Fortrolighed. Ogsaa Waldini lod sig vildlede, og gav de rene, stille Følelser, Augusta havde vakt i hans Hjerte, Navn af Venskab; han havde aldrig næret lignende for en Pige; men hav-

de han en Søster, da troede han, at maatte føle det samme for hende, som for Augusta.

Flere Maaneder var henrundne, og Waldini modtog Efterretninger fra sin Fader, der kaldte ham tilbage, og bød ham hurtig reise. Dette Bud lod ham læse tydeligt i sit Hjerte, og lærte ham, at Augusta's Besiddelse var nødvendig til hans Lykke; det før saa smerteligt savnede Hjem, tabte nu meget af sin Tillokkelse, thi det var saa langt fra den kjære Pige, som havde skjenket ham saamange blide Øieblikke. Sørgmodig gik han ud til sine Glæders Bolig; idag kunde intet ret fornøie ham, Augusta's fortrolige Sladren, hendes Blomster, Tegninger og Bøger, Intet kunde aflokke ham et Smiil, thi Tanken om Skilsmisse qvalte hver Glædes Spire, der ellers saa villigt trivedes i Augusta's Nærværelse. Hun greb det sidste Middel: den gyldne Harpe, men Waldini's Sørgmodighed havde meddeelt sig hende, og Strengene bævede i vemodig Klang. Idet han tog sit Tørklæde for at borttørre en Taare, faldt hans Faders Brev ham af Lommen, han mærkede det ei, thi han havde vendt sig mod Vinduet, for at skjule sin Bevægelse. Madame Walner tog det op, og besaae i nogle Sekunder Udskrift og Segl, før hun med synlig Forfærdelse gav det tilbage.

Under et Paaskud bortfjernede hun Augusta, og vendte sig til Waldini, idet hun forelagde ham et Malerie. „Er denne Egn med hiin prægtige Villa Dem bekjendt?" spurgte hun med en Stemme, hun forgjeves søgte at give Fasthed. — „Ja, svarte han rødmende: den tilhører Grev Montbello." — „Og til ham staaer De sikkert i et nært Forhold?" sagde hun, og lod

et skarpt Blik hvile paa Ynglingen. — „Bort med Forstillelse! svarte han: Snart skal jeg bortdrage, og ingen Usandhed bør besmitte de sidste Øieblikke. Jeg er Grev Montbello's eneste Søn, har her, efter min Faders Befaling, skullet opholde mig under et simpelt Navn, for at opspore en Familie, der efter hans Formodning opholdt sig i Danmark, og hedder Ricardie, men jeg har søgt den forgjeves, og skal nu vende tilbage. Jeg havde før tilstaaet Dem dette, hvis jeg ei havde frygtet, at De med mindre Fortrolighed vilde have glædet Greveſønnen, end den, hvormed De gjorde den simple Waldini lykkelig. O, vidste De dog, hvorlidet det store Navn gjelder mig, hvor gjerne jeg ofrede det, og boede med Auguſta i en Hytte, De vilde da ikke vredes, fordi jeg en Tidlang afkastede den besværlige Byrde. Nægt ikke Montbello, hvad De maaskee havde tilstaaet Waldini: Deres moderlige Velvillie, og Haabet om Auguſta's dyrebare Haand, da vender jeg med næste Vaar tilbage, for at hente min Brud." — „Gud! sukkede Madame Walner sagte: Ogsaa denne Sorg fra en Montbello!" Med Værdighed nærmede hun sig Greven, og sagde rørt: „Unge Mand, Kjærlighed forblinder Dem og lader Dem trylles ved et falsk Haab; hiin stolte Mands Forbandelse vilde hvile over en saadan Pagt. Jeg besværger Dem, at forlade Auguſta i Tausshed; hun kan aldrig blive Deres. Troe mig: en Faders Forbandelse virker fortærende paa Livets Fred, selv i Auguſta's Favn vilde De blive ulykkelig, og hun, det blode Væsen, blive det uskyldige Offer for en ubesindig Kjærlighed." — Efter megen Kamp lovede Montbello, at fortie sin Kjærlighed, og Indholdet af

deres Samtale. Begge søgte at skjule deres Bevægelse, da Augusta traadte ind; hun græd, da hun hørte, Waldini skulde reise, og bad ham i rørende Udtryk, ei at glemme dem. — Da Afskedstimen slog, fulgte hun ham gjennem den lille Have; da de stode ved Udgangen, og Augusta, i dyb Smerte, bøiede sig mod Ynglingen, der bleg som et Marmorbillede, dvælede ved hendes Side, da tabte han sin Styrke, og trykte hende, i heftigt Udbrud af Kjærlighed og Sorg, til sit Bryst. „Ved Gud! Vi sees igjen, udbrød han: naar Vaaren atter drager over Danmark, og vi skilles da maaskee aldrig mere; men gjem denne Forsikkring i Din egen Barm, min evig elskede Søster!" Han rev sig løs fra den grædende Pige, og med et stille Savn og lønligt Haab vendte hun tilbage i den omme Moderfavn.

Alt længe havde Augusta og hendes Broder været faderløse — et dybt Tungsind havde undergravet hans Helbred, og ført ham til den tidlige Grav. Efter hans Død forlod de Egnen, hvori de hidtil havde levet, og Mad. Walner leiede den lille Bolig i Forstaden, hvor Haandarbeide og Renterne af en lille Kapital gav hende tarveligt Ophold. De tvende Børn vare Moderens jordiske Haab og Lykke; selv riigt begavet med Dyd, Forstand og Talenter, dannede hun de kjære Væsener med Omhu og Held. Sønnens Flid lød ham tidlig fuldføre sine Studier, og efter en af Professorernes Forslag, tiltraadte han, med en ung Adelsmand, Reisen til Konsternes Land. Om Augusta's Forsørgelse ved en brav Mands Haand, havde hun grundet Ha[illegible], før den skjønne Italiener fik Adgang i hendes Huus, og til Augusta's rene Hjerte. Urolig saae Mad. Walner,

hvorledes deres Tanker og Følelser sympathetisk mødte hinanden; hun havde vel intet mod Ynglingen, i hvis Aasyn Dyd stod præget, men hun kunde intet bestemt erfare om hans Stilling og Forhold i Livet, og vidste altsaa ei om han kunde byde Augusta sin Haand. I de sidste Øieblikke af hans Nærværelse, lærte Navnet Montbello hende at gyse for den Afgrund, hvortil hun saae sit Barn hendraget ved Tryllebaand, der nødvendigt maatte sønderrives, om ei Pigen, efter hendes Tanker, skulde blive et Offer for Faderens Stolthed og Sønnens Anger.

Hun glædede sig ved at see Augusta roligere, efter Skilsmissen fra Montbello, end hun havde ventet; hun kjendte ei den Kilde, hvoraf Pigen øste Haab og Trøst, dybt skjult i det elskende Hjerte, gav den det en himmelsk Ro. Mad. Walners Kapital stod i et Handelshuus, hvis Bogholder bragte hende Renterne; den yndige Augusta fængslede hans Opmærksomhed, han søgte Familiens nærmere Bekjendtskab, og da det lykkedes ham, opsteeg snart en varm Tilbøielighed for den blide Pige, der behandlede ham som sin Broders Ven, med Agtelse og Godhed; men den høie, uforklarlige Følelse, som paa Livets Vei drager Hjerte mod Hjerte; den første Underblomst i Livets Vaar, som har sit Udspring fra en høiere Bestemmelse, den spirede ei i Augusta's Sjel for Bery. Italiens Søn var den forbeholdt, men hun dækkede dens Purpurglød med Navnet: Venskab, thi Tanken om nærmere Forhold, var endnu ei tydeligt for den uskyldige Pige.

Nogen Tid efter Montbello's Afreise, anholdt Bery om Augusta's Haand; hun forskrækkedes, og bad om

Opsættelse af en saa vigtig Bestemmelse; den unge Mand rettede sig ærbødigt efter den Elskedes Villie, men opgav ikke sit glade Haab. Intet Ord forraadte Moderens Ønske, thi kun hendes eget Hjerte skulde vælge sin Fremtids Skjebne. Augusta havde med stille Jubel hilst den blege Sneeklokke, den blye Martsviol; Frelserens Opstandelsesfest var nær, og hun gik Dagen før denne i Haven, mødende med glædetindrende Blikke hver grøn Spire, som pippede frem af den mørke Jord, og signede dem som Budskab om det sig nærmende Gjensyn af den dyrebare Ven. Postbudet bragte et Brev fra den kjære Broder, hun havde længe intet modtaget fra ham, og brød det med Jil. Et Sted i Brevet tiltrak sig først hendes Opmærksomhed, thi Waldini var nævnt, og hun læste følgende:

„Jeg maa dog fortælle Dig en Begivenhed, som jeg venter vil interessere Dig, da jeg af Dit Brev, som jeg modtog i Parma, seer, at Tilfældet førte Waldini til Eders stille Hjem, og at Du og Moder yndede Italieneren, hvis skjønne, ædle Træk, efter det korte Møde, har staaet levende i min Erindring. Jeg kan ei forklare mig selv, hvad der saa hastig indtog mig for ham, men troer dog næsten, det var en Lighed, jeg fandt mellem hans og Dine Øine; dog, jeg maa til min Fortælling, thi der er alt bestilt Postheste. I de sidste Dage af vort Ophold i Rom, lokkedes jeg, ved Folkestimlen, til St. Pederskirken, hvor en Grev Montbello skulde formæles med en Slægtning, og tusinde Læber holdt Lovtaler over det skjønne Par. Jeg naaede endelig gjennem Vrimlen, hen mod Alteret, hvor de ranke Skikkelser stode i Skinnet af de høie Vorlys, der brændte for Madonna's Billede. Vielsen var fuldbragt, og

Parret gik ned af den brede marmorlagte Gang; tænk Dig min Forundring: da jeg i den rigtsmykkede Brudgom gjenkjendte Waldini, men han var meget bleg, og et smerteligt Smiil hvilte om hans Læber. Som et halvt forklaret Væsen svævede Bruden ved hans Side; intet Rosenskjær kunde opdages paa det himmelskjønne Ansigt, kun hendes sagte Bevægelse og en klar Andagtsflamme, som lyste af det store Øie, vidnede om Liv. Aldrig saae jeg et lignende Brudepar, thi det var, som de havde sluttet Pagt med Døden, og ei med Livets høieste Lykke. — Endnu nærede jeg Tvivl, om det var hiin Fremmede, jeg havde mødt i mit Fødeland, jeg vilde have Vished, og idet han kom forbi den Pille, bag hvilken jeg stod, hvidskede jeg: Waldini. En Rødme overfløi de blege Træk; han vendte sig mod det Sted, hvorfra Lyden kom, men Mængden skjulte mig for hans Øie. Jeg havde altsaa ikke taget feil, men hvorfor han i Danmark antog det simple Navn, har jeg ikke kunnet opdage, thi Parret reiste strax til deres Villa, og jeg Dagen derpaa med min Baron til Neapel."

Augusta ilede med Brevet ind til sin Moder; hendes Kinder blussede feberagtigt. — „Waldini bedrog sine danske Venner!" sukkede hun, og pegede paa den Efterretning, der havde saaret hende saa dybt. Moderen læste, og tog derpaa Augusta's Haand. „Mit Barn, sagde hun: efter sin Faders Ønske bar han her det falske Navn, men tilstod mig, før sin Bortreise, det rette. Ivrigt min Augusta, er det ikke forunderligt, at Greven har indgaaet en Forbindelse efter hans Stand, og vi ville af Hjertet bede for hans Lykke." — Augusta taug, og besluttede, at skjule Stormen i hendes Indre. Dybt følte hun sig krænket, og vidste dog ei hvor-

for, thi endnu kunde han jo gjerne elske hende som Søster, og kun dette havde han tilsagt hende, dette Forhold havde jo engang forekommet hende saa skjønt, og endnu behøvede det ei at være hævet; hun kastede nu et prøvende Blik i sit Indre, og bævede for dets farlige Følelser.

Hun gik med Bery i Haven, og syntes at være Glæden selv, hendes usædvanligt muntre Lune gav ham Mod til at fornye sine Bønner om Ja, og Augusta udtalte Løftet. Ligegyldig for sin egen Fremtids Skjebne, greb hun et Baand, hvormed hun vilde knytte sin Moders Dage til Glæden, thi skjøndt Denne aldrig havde yttret det, mærkede hun dog, at det var hendes lønlige Ønske. Madame Walner velsignede de Forlovede, og haabede Held for kommende Dage.

Da Augusta kunde tænke roligere, oprandt Bevidstheden om det vigtige Skridt, hun havde vovet, ængstende i hendes Sjel; kun den Tilfredshed, hun læste i Moderens Øie, opreiste hendes Mod, og hun besluttede, at skjule enhver Skygge af Anger, kun i Eensomheden lettede hun sin Kummer ved sagte Klager; hver Aften spilte hun den kjære Polonaise, og tunge Taarer faldt paa Nodebladet, paa det elskede Navnetræk. „Nei, hvidskede hun da: jeg kan ikke længer bedrage mig selv — hvad der drog mig til Waldini, var Kjærlighed; Veninden, Søsteren, vilde ei saaledes sørge, naar han for Alteret blev en Andens Eiendom, vilde ei kun skue hans Billede i sine Drømme, og skjælve for det Øieblik, der forener hende med en ædel Mand.“ Saaledes klagede hun, og med hver svindende Dag sønderbrødes usynligt en Traad af hendes Ungdomskraft.

En Søster til Bery, der boede i Nærheden af Hamborg, var kommet for at bivaane den nære Forening, og lære sin Broders Elskede at kjende. Efter nogle Maaneders lykkelige Ægteskab med en Mand, hendes Hjerte tidlig havde valgt, var Jda blevet Enke. Skjøndt ung og riig, levede hun stille paa sit Landsted; Verdens Glimmer fristede hende ikke, den kunde ei erstatte hendes Savn. Med Inderlighed bandt hun sig til den nye Søster, thi dobbelt varmt bankede hendes Hjerte for Venskab, da dets Kjærlighed maatte hæve sig fra Jorden.

Hvo der selv bærer en Kummer i Barmen, opdager den letter hos Andre, end den Sorgfrie; naar Denne ofte undflyer Alt, hvad der kan forstyrre Glæden, søger Hiin, at nære et stille Vemod, og leder efter Taaren i Andres Øie, for at kunne græde med dem. Saaledes gik det Jda. Augusta's hele Væsen syntes ei at betegne en lykkelig Brud; med Ømhed og fiin Følelse frittede hun hende, men Augusta undveeg hendes Deeltagelse, thi hvor torde hun gjøre Søsteren til den Mand, hun bedrog, til sin Fortrolige. Hun vaagede over hvert af sine Foretagender, selv de natlige Klagetoner lød ei mere: thi Jda havde sit Værelse ved Siden af hendes.

Naturen bar nu Høstens Farve, og Montbello kom ikke. „Gudskeelov, at han brød sit Løfte! tænkte Augusta: Thi Synet af ham vilde have nedtrykt mig gandske." — Dagen før Bryllupet foretog Familien en Lysttour, og vendte først seent om Aftenen tilbage. Da Augusta var kommet paa sit Værelse, bemærkede hun Pigens Uroelighed, som hjalp hende ved Afklædningen.

„Er her forefaldet noget Usædvanligt i vores Fraværelse?" spurgte hun, og saae anende paa den Tilspurgte. — „Ja, svarte Pigen: den smukke Fremmede, som ofte besøgte Dem ifjor, kom nogle Minuter efter at De var taget bort; han blev saa underlig, da jeg fortalte, det imorgen var Deres Bryllupsdag, at jeg næsten tog i Betænkning, at sige Jomfruen, han havde været her; men De fik det dog nok at vide, thi han var heroppe, og jeg troer vist han skrev." — Augusta var dybt rystet, og kunde neppe i sagte Toner, bede Pigen, at forlade hende.

Da hun var ene, søgte hendes Øie paa Bordet, hvor hendes Moder laae, men der var ei noget Brev eller Bogstav, som forkyndte hans Hilsen, da faldt hendes Blik paa Harpen; mellem dens Strenge var Polonaisen slynget, og til den føiet nogle Takter, hvis rørende Toner tolkede et sønderknuust Hjertes Følelser. — Augusta's skjælvende Hænder var sjunket ned fra Harpen, hun foldede dem i taus Fortvivlelse, som Kjærlighed og Tanken om en Feiltagelse, der snart kunde være blevet løst, hvis hun ei havde været Brud, fremkaldte. Hendes Kræfter var omsider udtømt, og hun sank ned paa sit Leie i en dyb Slummer. Efter nogle Timers Forløb vaagnede hun atter. Lyset brændte endnu mat paa hendes Bord, hun stod op, og satte sig til at skrive. Efter dette reiste hun sig, brød nogle Qviste af et Myrthetræ i hendes Vindue, og flettede dem i sit Haar. Nu lagde hun sig atter paa Sengen, og slumrede blidt ind.

Ida vaagede troligt over sin Veninde; ogsaa denne Nat havde den milde Skytsaand fulgt hende. Harpe-

tonerne, og det sildige Lys paa Augusta's Værelse, vakte først hendes Opmærksomhed, og hun listede sig til den halvtaabne Dør, hvor hun iagttog hendes Bevægelser. Hun græd med den Ulykkelige, men torde ei forstyrre hende, thi hun havde ofte forgjeves søgt, at vinde hendes Fortrolighed. Da Augusta slumrede, gik hun bort, til hun atter hørte Bevægelse i Kamret. Hun bævede nu ved den underlige Ro, hvormed hun foretog sig Alt, ved det overjordiske Smiil, hvormed hun slyngede Myrthen i sine Lokker. Da hun atter sov, listede Ida sig til Bordet, hvorved Augusta havde skrevet, og fandt der et aabent Brev til hendes Broder. Ida tog det, og løftede det i de foldede Hænder mod den natlige Himmel. „Gud! hvidskede hun: Du gjennemskuer min Tanke, og vil ei anseе det for Synd, naar jeg tilsniger mig Roglen til en Hemmelighed, for at række en hjelpende Haand." Hun foldede Papiret op, og læste Følgende:

„Elskede Broder!

Du, som uafvidende gav mit Hjerte et dybt Saar, kun Du skal vide, hvor det har kæmpet og blødt i Stilhed, før det af sin høieste Smertes Bæger drak sig en vidunderlig Ro. Jeg elskede Waldini! Forvandlingen til den mægtige Adelsmand og hans Formæling, satte mig i en bedøvende Tilstand, og i denne gav jeg Bery min Haand. Den første mægtige Storm veeg: jeg kunde atter tænke klart, og gruede for det dristige Løfte, jeg havde givet en Mand, jeg ei kunde elske. Waldini havde lovet at komme, naar Vaaren frembrød; jeg troede og haabede, han skulde svige sit Tilsagn, thi Høsten var kommet, men han ikke. Ak, han holdt dog Ord! Igaar var

han her, og da han hørte, det imorgen var min Bryllupsdag, sendte han mig sin Lykønskning, i sørgelige Toner. I dette Liv seer jeg ham vel ikke mere, men det forekommer mig, som jeg tilhørte det kun halvt; derfor er jeg saa rolig, og kan smilende flette min Brudekrands. Nylig aabenbaredes for mig i Drømme nogle af Himlens Engle; de bandt et sneehvidt Klæde for mine Øine, at jeg ei skulde skrækkes for den Tornebane, der omgav min Fod. — Broder! Ved denne Drøm er jeg styrket, mig synes jeg har Vinger og kan hæve mig fra Jorden, naar jeg vil. Vær derfor rolig for Din Augusta — intet Ondt kan ramme hende, thi hun beskyttes af Himlens Aander."

„Arme Broder! Ulykkelige Pige!" sukkede Ida, og nærmede sig Leiet, hvorpaa Morgenrøden begyndte at glimre. Hun dvælede dybt bevæget derved, indtil Augusta slog Øinene op og smilte venligt til hende. „Ida, har jeg fa. et Dig med til en bedre Verden?" spurgte hun, og hævede sig langsomt; med et forskende Øiekast saae hun sig omkring, og sagde derpaa blidt: „Gud er god, han har givet mig Dig og min kjære Harpe!" Ida forskrækkedes heftigt; af de læste Linier havde hun spøret Feberphantasie, men nu frygtede hun noget Skrækkeligere. Den hentede Læge fandt intet Tegn til legemlig Sygdom, men Aandens lyse Guddomslue var slukket; et stille, blidt Vanvid havde endt den smertelige Kamp. Dog gav Lægen Haab om Forstandens Gjenerholdelse ved kjærlig Pleie og Bortfjernelse fra Alt, hvad der kunde være hende ubehageligt. Han raadte ogsaa til et Sundhedsbad, og Ida besluttede derfor at reise med hende til Pyrmont. Ida meddeelte sin Bro-

der, hvad hun vidste, hans Sorg var inderlig; men som en Mand med Styrke, bar han den uforskyldte Prøvelse. Mad. Walner derimod knustes under den alt for tunge Byrde; afkræftet ved tidligere Sorger, sank hun, overvunden af den sidste, der ramte saa uventet, i Gravens Vennefavn.

Bery modtog ofte Efterretning om Augusta, men ingen trøstende; og efter et Par Maaneders Forløb fik han Brev, som forkyndte hendes Død. Det forgængelige Dække var sønderbrudt, at Sjelen atter kunde finde sit tabte Lys.

Grev Montbello, Aarsagen til den fromme Piges Lidelser, havde snart ved sin Tilbagekomst i Hjemmet, seet Haabet om at bringe Faderen til Følelighed mod sine Ønsker, forsvinde, thi Denne paastod med al sin Strenghed, en Forbindelse mellem ham og en riig fader- og moderløs Slægtning, der stod under hans Beskyttelse. Olivia Montbello havde været forlovet med en ung Helt, hvis Tapperhed beredte ham en tidlig laurbærsmykket Grav. Den sværmerisk elskende Pige hengav sig gandske til Sorgen, og fra de falmede Kinder, det matte Øie, læste hun snart et velkomment Budskab om Gjensyn af den Forudgangne. Et Testamente tilsagde et Kloster hendes betydelige Eiendomme, hvis hun blev ugift; derfor plagedes hun uophørligt af sine Slægtninge om at række En af dem sin Haand, og saaledes sikkre Familien sine Godser. Som hendes Formynder troede den gamle Montbello at have første Ret for sin Søn; og Olivia, der kjendte Giovanni som en ædel sindfølende Yngling, bestemte sig endelig for

dette Valg. Sin Faders Trudsler modstod Giovanni, men da den blide, kjærlige Moder besvor ham med Taarer, ei at udsætte sig selv og hende for Grevens haarde Behandling, da vaklede han, og besluttede, at tale med den tiltænkte Brud. Han kom til hendes Villa, og fandt hende, med den Elskedes Billede for sig, hensjunken i stille Vemod. Hun kom ham blidt imøde, og Synet af den blege Engleskikkelse formildede den bittre Følelse, hvormed han var kommen hid. „Jeg veed hvad der fører Dig til mig, Giovanni! sagde hun med ædel Værdighed: men ogsaa, at kun Andres kolde Bud, ei Dit Hjertes, tvinger Dig til, at række mig Haanden. Man har sagt Dig, at jeg ønsker det, og man har Ret, thi derved viner jeg den eneste Udsigt til at døe i Fred; mine Frænder ville ved mit Giftermaal sikkre sig, hvad der ellers tilhører Klostret, og plage mig stedse med Bønner om at formæle mig. Giovanni, kun en føie Tid vil den blege Skygge vandre ved Din Side; før Aaret er omme, svinder den fra Jorden, det føler jeg med Vished. Kan Du saalænge skjenke mig Dit Venskab, og for Verden kaldes min Gemal, da skal Du velsignes af den Sørgende, om hvis sidste Dages Fred Du værner. Og naar Du snart med broderlig Velvillie har lukt mine Øine, da kan Du være mere uafhængig af Din Fader, end nu, og bliver maaskee saaledes bragt nærmere til Maalet for Dine Ønsker." — Giovanni afslørede hende nu sit Hjertes Hemmelighed; hun lovede at være hans Kjærligheds Skytsaand, og ofte tale med ham om den fjerne Elskede. — De levede, efter Formælingen, stille paa den romantiske Villa,

og den himmelske, blide, taalmodige Olivia, blev ham en dyrebar Veninde.

Den Tid, da han efter Løfte skulde vende tilbage til Augusta, var kommet, men ogsaa den, da Olivia med hurtige Skridt nærmede sig det længe attraaede Maal. Han kunde ei forlade den fromme Lidende i hendes sidste Øieblikke, men bød sin Længsel vige for Pligtens Opfyldelse. — Da hun, med saligt Haab, og Velsignelse over den tro Ven, havde endt sin jordiske Prøvestund, reiste Giovanni. Det Slag, der ramte ham, da han med de gladeste Udsigter for Fremtiden betraadte den kjære Bolig, var frygteligt.

Han havde forlængst tilskrevet Augusta og fortalt hende Alt; men af Faderen var hans Brev blevet opsnappet, og han søgte nu Grunden til Svarets Udeblivelse, i hendes Kjærlighed til Bery. Han forlod det Sted, hvor han engang var saa lykkelig, i mørk Fortvivlelse, og reiste, uden Maal og Hensigt, fra et Sted til et andet; han kunde ei vende tilbage i Hjemmet, thi i hans, før saa bløde, barnlige Hjerte, reiste sig en fjendtlig Følelse mod den haarde Fader, som han ei kunde bekæmpe.

Efter disse Begivenheder vare to Aar henrundne. I et af Tydsklands glimrende Huse feiredes en Aften den gamle Præsident v. Halaus Fødselsdag. Beundrende stod et talrigt Selskab om hans skjønne Datter, der ved sit Pianoforte indhøstede de lydelige Bifaldsytringer med et stolt Blik. Hun reiste sig, og hendes

Die søgte med Uvillie den alvorlige, tause Grev Palin, der, riig og smuk, nylig vendt tilbage fra sine Reiser, og indsat i et betydeligt Embede, var Gjenstanden for størstedelen af de unge Damers lønlige Ønske.

Han var den Eneste, der ei havde ydet Julie Virak, og dog den Første, af hvem hun ønskede det. — Tankefuld stod han ved et Vindue, med det sjelfulde Blik hæftet paa den favre Mally, Præsidentens Niece og Myndling. Efter Selskabets Opfordring tog Mally sin Harpe, og spilte et Par Smaastykker. Den nys saa smigrede Julie saae med et foragteligt Smiil paa den blye Pige, der ei vidste, at gjøre sine Fortrin gjeldende; men Præsidenten, der ei gjerne saae sin Yndling stillet i Skygge, traadte hen til Mally, klappede hende opmuntrende paa den blussende Kind, og bad om sin Favorit-Polonaise. „Jeg veed nok, sagde han: at den egentlig er Dit Maaneskinsstykke, og at Du helst lader de skjønne, rørende Toner lyde for Nattergalene; men, kjære Mally, paa min Fødselsdag vil Du føie mig, og spille den her?" Hun kyste barnligt hans kjærtegnende Haand, sendte et talende Blik til en ung Mand, der stod fjernt fra det øvrige Selskab, og greb nogle sagte, frygtsomme Accorder paa Strengene. Men snart veeg hendes Frygtsomhed for høi Begeistring; hun spilte med Færdighed, og hendes Foredrag røbede dyb Følelse. Alt var stille i Salen, da Harpen taug; men i mangt et Øie stod en Taare, og hvert Hjerte følte den blide, naturlige Mally's ufrivillige Seier over den kolde, konstlede Julie.

Palin nærmede sig til Mally, da hun forlod sit Sæde. „Tilgiv et Spørgsmaal! bad han: Hvorfra har De Polonaisen, De nylig spilte? Jeg har før hørt

den af En, som vakte min Interesse i høi Grad, og om hvem jeg gjerne vilde have nøiere Underretning; min Frøken, ogsaa De synes at lægge meer end almindelig Vægt paa disse Toner; sikkert er deres Oprindelse Dem bekjendt." — „Jeg kan ei give Dem den Underretning, De ønsker, svarte Mally: men aner kun selv dens høiere Betydning. Af min Onkels Secretair, det unge Menneske, der forlod Salen, da jeg begyndte at spille, har jeg faaet den; maaskee kjender han dens Historie."

Palin gik i Haven for at søge Secretairen, og fandt ham i et afsides Lysthuus, nedbøiet, i en sørgende Stilling. Palin tog Plads ved hans Side, og sagde i en hjertelig Tone: „De synes ei at være lykkelig, og tillige her ikke at have nogen Ven, i hvis Barm De kan gjemme Deres Sorg. Skjenk mig dette Navn og Deres Tillid, den skal ei bedrage Dem. Hvad der giver mig Anledning til dette Ønske, skal jeg nu fortælle Dem: Da jeg for et Par Aar siden besøgte Badet i Pyrmont, saae jeg en Dag i Haven ved en afsidesliggende Bolig, to unge Damer, hvoraf den Ene spillede paa Harpe, netop samme Polonaise, hvormed den hulde Mally nylig henrykte hele Selskabet. Harpespillerindens Udvortes var høist interessant: de fine barnlige Træk vare bedækkede med Liliehvidhed, det fromme Øie viste himmelsk Rolighed, hendes Gang var svævende, enhver Bevægelse saa ætherisk, at Phantasien maatte i hende see en Engel, der efter at have bragt de smeltende Seraphtoner til Jorden, vendte tilbage i sit Himmelhjem. — Daglig besøgte jeg den stille Plet, saae det hulde Væsen, og hørte stedse kun den samme Polonaise. Jeg kunde tilsidst ei modstaae min Længsel efter at høre noget om den vidun-

derlige Jomfru, og engang, da hendes Ledsagerske var ene, vovede jeg at spørge om hendes Navn og Skjebne. „Begge Dele, min Herre, maa være en Hemmelighed, svarede Damen: kun saameget tør jeg røbe: den Polonaise, De ofte har hørt, stiftede Bekjendtskab mellem hende og en Yngling, der vandt hendes Kjærlighed. Skjebnen adskilte dem, og berøvede hende sin Forstand; men de betydningsfulde Toner, der havde været Aarsag til Kjærlighedens Fryd og Qval i hendes Bryst, ere de eneste, som ikke ere svundne af hendes Erindring." Hun forlod mig; det var sidstegang jeg saae hende og den ulykkelige Veninde. — Mine Efterforskninger vare forgjeves; jeg fandt Ingen, som kunde lede mig paa Spor af de Ubekjendte, før jeg nu efter hine Toners Gjenhilsen henvender mig til Dem."

„Den blege Harpespillerinde var min Søster!" stammede den dybtrørte Julius, og sank til Grevens Bryst. Efter at have fattet sig, fortalte han om Augusta's Skjebne og Død, hvilket han af Bery ved sin Tilbagekomst havde erfaret. Efter sin Moder havde han modtaget Papirer, som forkyndte ham Slægtskab med hiin unge Italiener: thi deres Fædre vare Brødre. Giovanni's Fader, der som yngre Søn ei kunde vente de rige Godsers Besiddelse, tabte tilligemed disse, Haabet om en elsket Piges Haand, hvis stolte Familie forlangte meer end han kunde give. Hans Broder lærte at kjende en Kjøn, men ikke adelig Pige, der af Lyst til at see Italien, var reist dertil med et Herskab som Selskabsdame. Hipolyt svor den fremmede Mø Kjærlighed, selv om den skulde blomstre paa Ruinerne af fordums Glands og Storhed. Broderen efterspurede

hans Veie, og rødede ham for den stolte Fader, i Haab om Dens Bortfjernelse, der stod hans Lykke iveien. Han naaede sit Maal, thi Greven berøvede sin trofaste Hippolyt sin Arveret. Betynget med Faderens Forbandelse drog han til Norden med sin Elskede. Den haarde Behandling og Broderens Svig, havde tilføiet ham et ulægeligt Saar, der blødte, selv i den tilbedte Kones Favn, og tidlig brast det ømme, redelige Hjerte. Med Aarene vaagnede Anger hos den ukjærlige Broder; ved Sønnen søgte han at opdage Familien, der havde billig Fordring paa Erstatning for saa mange mørke Dage. Det lykkedes ham ei, at yde dem denne, thi efter Hippolyts Død forandrede hans Efterladte Navn og Opholdssted, for end mere at sikkre dem for mulig Efterstræbelse, da Beskytteren var tabt. Dog førtes Giovanni ved en høiere Styrelse til sine Slægtninge, og Naturens Baand blev endnu fastere knyttet. „Jeg takker Dem for Deres Tillid, sagde Palin, da Julius taug: og det glæder mig, at kunne give Dem en Oplysning, der maaskee vil bidrage til Deres Fremtids Lykke. Jeg har paa mine Reiser lært at kjende den gamle Grev Montbello personlig. Han lever nu efter sin Gemalindes Død et høist sørgeligt Liv; Sønnens Opholdssted er ham ubekjendt; nedbøiet af Anger og Alder, hensukker han de mørke kjærlighedstomme Dage. Unge Mand, bliv De en Støtte for hans sidste Fjed; det er jo skjønt, at gjengjelde Ondt med Godt; og taknemlig vil han sikkert indsætte Dem i Deres Rettigheder." — „O, sagde Julius: De vækker et Haab hos mig, som hidindtil har maattet være slukket i mit Hjerte. Da jeg som Præsidentens Secretair kom her i Huset, blev jeg an-

modet om at informere hans Niece paa Harpe; den hulde Mally har i sit hele Væsen saa megen Liighed med min elskede tabte Søster, og jeg blev fængslet ved uimodstaaelige Baand. Aldrig vovede jeg, at forstyrre hendes Ro ved Tilstaaelse af min haabløse Kjærlighed; men dog aner jeg, den vilde ikke være ugjengjeldt, naar Fornuften billigede den. Jeg vil derfor ile mod den Morgenrøde, De har ladet oprinde for mit Blik." Palin rakte ham taus, bevæget sin Haand, og de skiltes ad.

Selskabet var borte, og kun fra de adspredte Sovеværelser glimtede de natlige Lamper. Han gik forbi Mally's aabne Vindue, og hørte hende synge til Guitarren:

„Bring, Nattens Aander, mine sagte Ord
I Drømme til den Elskтes ømme Hjerte;
Siig: Mally deler tro hans tause Smerte,
At hun har intet Haab for denne Jord.

Som han, hun her med Mørket kæmpe skal;
Kun i det Fjerne stiger Morgenrøden;
Dens Rofer har trolovet sig med Døden,
Og gløder først i Evighedens Hal.

Ja, Elskovs-Blomsten, som vemodig tyst
Er svøbt i Taage, mellem Verdens-Vrimlen,
Den har sin tro Beskytter hist i Himlen;
Trygt skal den spire paa en bedre Kyst."

„Fromme Pige! sukkede Greven, og forlod det Sted, hvor han havde lyttet: Ogsaa paa Jorden har

Din Kjærlighed en Beskytter, hvis drømte Lykke denne Nat har tilintetgjort; jeg maa bytte Kjærligheds Rose mod Venskabs Kjærminde, og den vil jeg fortjene af Dit skjønne Hjerte."

Julius tog følgende Dag, under et Paaskud, sin Afsked, og tiltraadte Reisen, som skulde afgjøre hans Skjebne. Mally sørgede i Stilhed over den Elskedes Savn, og kun af Palins Forsikkringer om en Lykke, der ventede ham, øste hun sig hemmelig Trøst.

Vennen bedrog hende ikke, thi snart vendte Julius tilbage som Grev Montbello, fik den Tilbedtes Haand, og drog til sin nysvundne Onkels Godser, i det milde Italien. Den Gamle fik snart Julius og Mally kjær, men han sukkede dog under stille Længsel efter den forsvundne Søn, som Julius efter den forudgangne Søster.

En Aften sad han ved sin smme Mally's Side, og et blidt Vemod havde bemægtiget sig Dem Begge, thi de havde talt om Augusta og Julius, malet for Mally mangt et Billede af deres Barndomsdage, og fældet en Taare ved den tidlig opløste Harmonie, som paa Jorden havde omslynget Broder og Søster. Han borttørrede den hurtigt, da en af Tjenerne meldte en Harpespiller, der bad om Tilladelse at lade sig høre; Julius gav den, og med sagte Fjed traadte en Mand, tæt indsvøbt i sin Kappe, ud paa Balkonen, hvor de sad. En Yngling bar Harpen, og stillede den for sin Ledsager. Skumringen dækkede de tvende Skikkelser, og hindrede Julius fra klart at see dem, men de tildroge sig hans Opmærksomhed, og han gik nærmere, for at betragte dem.

Da lød fra Harpen den betydningsfulde Polonaise, og Julius sank med et dæmpet Glædesskrig til Harpeslagerens Bryst — det var Giovanni! Han opløftede den Overraskede og pegede hen paa Ynglingen, der havde kastet Hatten, som skjulte de rige Lokker, og knælende i Maanens Straaler, med ubeskrivelig Længsel udbredte Armene mod Julius. Et Blik paa det blottede Lokkehoved var nok til Gjenkjendelsen af hans dødtroede Søster, og overvældet af saamegen Glæde, sank han bevidstløs i Mally's og Augusta's Arme.

Da han var bragt til sig selv, og den første Glædesstorm forvandlet til roligere Følelse, fortalte Giovanni: han havde truffet Augusta ved Badet og besluttet, aldrig meer at skilles fra hende, men følge hende tro til Døden. Ida reiste med dem til et skjult Sted, hvor Augusta, lidt efter lidt, ved den Elskedes Side, fik sin Forstand tilbage. Som et Redningsmiddel havde den Evige sendt hende Vanvid, og tog det tilbage, da de mørke Skyer havde deelt sig paa hendes Livs Himmel, og Kjærligheds Sol forgyldte hendes Dage. Et helligt Baand forenede dem, men de toge den Beslutning, at skjule deres Lykke, for at nyde den sikkert, og Ida maatte udgive Augusta for død, da hun vendte tilbage i sit længe forladte Hjem. Kun en tro Ven af Giovanni, til hvem han overlod Bestyrelsen af sine Godser, vidste hans Opholdssted. Fra Denne erfoer han sin Faders forandrede Sindelag tilligemed sit tidligere Slægtskab til Augusta og hendes Broders Indsættelse i sine Rettigheder. De ilte nu for at nyde Gjensynets Glæder; thi ret fuldkomment havde Augusta dog ei nydt Lykken, saalænge hun maatte savne den elskede Broders

Nærværelse. Den gamle Greve forynges de i den glade Kreds, der dannede sig om ham, og førtes saaledes seent til milde Følelser og Tro paa et altstyrende Forsyn.

I Familien Montbello blev stedse, som en Reliqvie, den Polonaise gjemt, som atter havde knyttet Familiens adsplittede Led; og blandt Efterkommerne bleve de huldе Toner ofte et Forsoningsmiddel, naar en eller anden Uenighed truede med at rive Frænde-Hjerter fra hinanden.

(Violanta.)

Fædrenearven.

Fortælling af H. Clauren.

(Af Vergißmeinnicht 1826.)

„Punktum, nu falder der paa Ære ikke Mere af. Og understaaer Du Dig, endnu engang at besvære mig med Dit Korrespondererie, saa lader jeg Dig formeligen indstævne for unødig Trætte, og naar Du da maa møde for Dit Værneting, vil Lysten til at skrive Breve nok forgaae Dig, tænker jeg. Inden min Afreise har jeg ladet Dig vide, at Du for den lille Leopoldine, til hendes 15de Aar, for min Conto kan hæve ti Daler maanedligen hos Hr. Justitsraad Hartleder: Dermed kan og skal Du komme ud, siger jeg Dig. Tusinde Koner er der, der ikke faae nær saameget af deres Mænd, som nu ere i Felten, ikke

Hundredeparten faae de, og komme dog honet ud af det, gandske honet saamæn. Men ogsaa disse ti Daler holdes vieblikkeligen inde, saasnart jeg blot faaer een eneste Linie fra Dig igjen; dog undtager jeg det eneste Tilfælde, at vor Herre skulde tage Barnet til sig. Alligevel seer jeg heller, at Hr. Hartleder, med Hosfsielse af Dødsattesten, melder mig benævnte Hazard, end at Du skulde tilskrive mig derom, thi i mine nærværende Forhold er det mig høist ubeleiligt, at modtage Breve, stilede af Fruentimmerhaand. Fik min Fader Nys om vor Forbindelse, vilde han strax gjøre mig arveløs. Dine Breve kunde bringe ham paa Formodninger, disse Formodninger kunde lede til hemmelig Efterspeiden, denne Efterspeiden til endelig Opdagelse! Altsaa er Du mig, Barnet og Dig selv al Forsigtighed skyldig. Naar min Fader først er gaaen af Veien — hvortil der, for nærværende Tid, er stor Udsigt — da have vi fri Haand, og saa kan Ingen mere staae vor Lykke iveien. Herhos lægger jeg, at Du ikke skal sige, jeg har en nærig Tænkemaade, eengang for Alle, 50 Rdlr., som extraordinairt Bidrag; ogsaa Medaillonen med Dit Portrait, sender jeg Dig hermed tilbage. Er Guldkapselen ægte, saa kan Du slaae den i Hartkorn, der maa dog altid komme nogle Daler ud af. Men nu falder der, som sagt,, ikke mere af fra min Side, paa Ære ikke! Derfor: Punktum.

Lübeck, den 1ste November 1806.

Din Dig evigtro
Ambrosius Coustins.

Ambrosius couverterede dette skamløse Brev til sin vakkre Hr. Hartleder, og loe i lønlig Glæde over sit fortræffelige Genie, der hidtil havde hjulpet ham saa vel igjennem, i hans høist delikate Stilling. Men det al-

lerhøieste Væsen, hvis Tilværelse Nidingen trodser, hævnede den ulykkelige Qvinde.

Ambrosius meente, han handlede som ærlig Mand, thi han betalte uvægerligen, hvad Retten, under hvis Jurisdiction Raimunde levede, vilde have paalagt ham at udrede, hvis det var kommen til Sag — nu havde Hr. Hartleder afgjort Tingen i Mindelighed, som man kalder det. — Men en Røst, som ikke lod sig bortraisonnere, forfulgte Ambrosius overalt, især naar han var allene, eller naar han gik tilsengs, eller naar han i stille Øieblikke sad ligeoverfor sin Brud, og sagde ham med tordnende Alvor, at han for stedse havde tilintetgjort Raimunde's Lykke, at hiin elendige Maaneds-sum ikke opveiede de tusind Kummerstaarer, Raimunde fældte over de letsindige Eder, hvormed han troløs havde lovet hende sin Haand, at han ikke kunde frydes ved den store Fædrenearv, der, efter al Sandsynlighed, vilde tilfalde ham snart, før han opgav den Tanke, hans Fader, efter hans Hjemkomst, havde sat ham i Hovedet om en Forbindelse med Elise Delvenau, en riig og høist agtværdig Pige, ikke vorde lykkelig, før han offentligen erklærede den bedragne Raimunde, til hvem han, bestormet af hendes opbragte Fader, kort før sin Afreise fra Frankfurt havde maattet ladet sig vie, for sin Ægtehustru, og vedkjendte sig Leopoldine, som hun, efter hans Bortreise, nys havde født til Verden.

Den gamle Revisor Rabe sønderrev forbittret det lumpne Brev, og kastede Stumperne for Raimunde's Fødder. „Er det for en Mand at skrive til sin Kone,

naar hun melder ham sin lykkelige Nedkomst? raabte han tænderskjærende: han vil ikke høre noget om sit Barn, før man kan melde ham dets Død! Store Gud, er dette da en Tiger, eller er det et Menneske? Han forbyder Dig al Brevvexling, og tilkaster Dig en Almisse, som man kun torde vove at byde den forvorpneste af Dit Kjøn. Du maa, Du kan, Du tør ikke lade Dig saaledes behandle. Du har Moderpligter, men ogsaa Moderrettigheder. Har Du ikke Mod, ikke Kraft til at gjøre dem gjeldende, saa vil jeg det. Jeg bebreider mig endnu, at jeg var svag nok til, at høre paa Eder, ubesindig nok til, ei at indhente skriftligt Samtykke fra Faderen i Lübeck. Hvad vil den Mand tænke om Dig og mig, naar han erfarer, at hans letsindige Søn er Din Ægtefælle! Bedst, jeg skriver det selv til ham! Han vil maaskee fortørnes, men omsider — han kan dog ingen lovlig Indvending gjøre; Ambrosius var Din Ære, Dit gode Navn, denne Fyldestgjørelse skyldig! Vil den gamle Hr. Papa have en rigere, en fornemmere Svigerdatter, saa kan han lade Eder separere, i Guds Navn! Det var vel ogsaa bedre. Dette fatale Menneske, denne Ambrosius har jeg saa aldrig ønsket mig til Søn. Jeg tvang ham til at ægte Dig, for at redde Din Ære, for at sikkre Dig Dine lovlige Fordringer. Du kan aldrig have elsket ham. At opgive ham, vil altsaa ikke falde Dig tungt; Dit Ansigt, Dine Talenter, Dit behagelige Udvortes, Dit gode Hjerte, er Dig Borgen for Din Fremtids Lykke. Du vil snart finde En, der er Dig værdigere, end denne Sværmer. Leopoldine beholder jeg da hos mig. Gud hjelper mig vel, at ernære hende." — Ved disse Ord

bøiede han sig over Vuggen, hvori Barnet slumrede, og mumlede, mens Taarer nedtrillede ad hans Kinder: „Sligt et Englebilled, slig en Ravnefader!“ —

„De gjør ham sandeligen Uret, sagde den blide Raimunde, og torrede sine rødgrædte Øine: letsindig kan Ambrosius være, men aldrig ond, og hvorfor skulde han just være det mod mig! At Faderen holder ham strengt, veed De; at han altsaa ikke kan give mig Meget, er naturligt. Kjære Fader, lad dog Tiden beholde sine Rettigheder! Det vorder nok godt altsammen. Hartleder bekræfter, hvad Ambrosius skriver; den gamle Constins har i lang Tid skrantet, hans Død kan pludseligen bortrydde Alt, hvad der staaer iveien for vor Lykke. Hvi vil De, i dette kritiske Øieblik, sætte mit og mit Barns Skjebne paa Spil? Lader os taalmodigen vente! Gud og Tiden vil retfærdiggjøre min Ambrosius.“

„Paa Gud skal Du haabe, svarte Faderen bevæget: men paa Tiden og Ambrosius ikke. Det Menneske har bedraget Dig; Dit rene Hjerte har han forgiftet; Din Fred har han myrdet. Mig har Græmmelse gjort gammel før Tiden — og Poldine, vort ulykkelige lille Væsen, er, forladt af sin følesløse Fader, given til Priis for Mangel og Armod, en Bold for den lunefulde Skjebne. Hvo som bringer saamegen Jammer over et uskyldigt Hus — nei, det kan aldrig gaae ham vel, han kan aldrig frydes ved sin Fædrenearv, Himlens Hævn maa forfølge ham paa alle hans Veie!“

„Fader, min kjære Fader, faldt Raimunde ham i Talen, med en Ængstelighed, som om hun havde en bange Forudfølelse af disse græsselige Forbandelsers Op-

fyldelse: vi ville ikke dømme, Gud er over os. Vel er det i den sidste Tid, jeg vil ikke nægte det, kommet mig fore, som om Ambrosius er bleven koldere, ogsaa ligger der i hans Brev for Den, som ikke kjender hans Stilling, meget Haardt, meget Oprørende — men nu er det ikke Tid at dømme, end sige fordømme ham. Vær rolig, min Fader! Vi kunne, som Sagerne staae, ikke gjøre Andet, end vente og haabe."

„At vente og haabe, gjør Mangen til Taabe!" brummede Revisoren, tog Hat og Stok og gik paa sit Contoir.

Ambrosius's Operationsplan var meget simpel. Elise veiede, som Ordet almindeligen gik i Staden, 200,000 Mark. Papa Delvenau havde, alt i tidligere Dage, hemmeligen tiltænkt sin Yndling Ambrosius sin eneste Datter. Han kjendte den gamle Coustins Formuesomstændigheder bedre, end Ambrosius selv; derhos var denne en smuk Ungersvend, som Pigen, alt i sin Barndom, holdt meget af. Da nu Ambrosius kom tilbage fra Frankfurt, hvor han havde konditioneret i tre Aar, bragte han strax Sagen i Gang, og Ambrosius slog til, uden at betænke sig længe. En Aften havde den gamle Delvenau Selskab i sin Have. Ambrosius var med. Efter Theen arrangeredes Whist- og Boston-Partierne. Ambrosius listede sig bort og iilte efter Elise, som lystvandrede ved en Udkant af Haven. Den piinligste Samvittighedsangst, den ubegribeligste Letsindighed, den høieste Forlegenhed, den kjækkeste Dumdristighed, den uforsvarligste Pligtforglemmelse og

den inderste Henrykkelse — Alt stod læseligt i det interessante Ansigt, hvormed han bedrog Elise og hele Verden, kun Elise, den søde Uskyldighed, læste det ikke. Hun ansaae Ambrosius for saa brav og ærlig, som han saae ud, hørte idel Godt om ham, var bestukken af hans indtagende Udvortes, og knyttede til det tidligere Ungdomsbekjendtskab en Følelse, for hvilken hun hidtil intet Navn havde.

Ambrosius begyndte: „Min Elise, vi have kjendt hinanden fra den tidligste Barndom, lad os tale sammen som gamle Bekjendte og fortrolige Venner. Jeg har elsket Dem, saalænge jeg har kunnet føle. Vær mit Livs Ledsagerinde. Drengen omslyngede Dem med barnlig Ømhed; Ungersvenden hyldede Dem; Manden sværger Dem evig Kjærlighed. Hvad har jeg at haabe, min søde Elise?"

Elise var maalløs af Overraskelse. Klare Taarer bævede i hendes Øine, det ungdommelige Svanebryst steeg og faldt; hun vilde smile, men hun var nærmere ved at græde — det var, som om hun, i vild Frastand, sinede den Hagelbyge, der skulde tilintetgjøre hendes hele Livslykke.

Ambrosius brød en Rosenqvist, hvorpaa fandtes to Roser og mange Knopper, rakte hende den beskeden og sagde: „Jeg vil ikke være paatrængende; vender min Elise, med denne Bouket i Brystet, tilbage til Selskabet, da være det mig et lykkeligt Tegn, at mit Livs helligste Bøn er hørt." Med disse Ord trykte han Elise's Haand mod sine Læber, og gik.

Nedsunken i de dybeste Tanker, sad Elise, med Grenen i Haanden, og gjentog hvert Ord, han havde talt. Han havde seet saa alvorlig, saa blyt, ud derved; det havde klædt ham ret smukt, og dog havde hun fundet Noget i hans Træk, som ikke havde behaget hende. Manden sværger Dem evig Kjærlighed, havde han sagt; hun saae, med mørkt Blik, ud i den vide Fremtid, og spurgte Himlen, som jo skal vide Alt, med frygtsom Betænkelighed: Kan man da troe et Mandfolks Eder? — Da kaldte Faderen hende tilbage til Selskabet, i Hastværk og Overilelse stak hun Rosenqvisten paa sit Bryst, og Ambrosius, som saae dette, og alt kjendte den gamle Delvenau's Ønske, var dristig nok til, da det øvrige Selskab havde forladt Haven, og de vare allene, at forestille ham den overraskede Elise som sin Brud, og at bede om hans Velsignelse, som han da ogsaa uvægerligen gav.

Ambrosius havde den Ulykke, aldrig at have fortjent sin Faders Tilfredshed. Den Gamle havde altid havt Noget at udsætte paa ham. Men Ambrosius's Erklæring, at hans Valg var falden paa Elise Delvenau, udsonede ham formeligen med Sønnen. At den Dsgenicht — saa kaldte han gjerne sin Eenbaarne — skulde gjøre en saa horribel Lykke, havde han aldrig troet ham.

Efteraaret kom. Den gamle Delvenau vilde i sit Hjertes Glæde, feire Trolovelsen saa splendid, at hele Lübeck i lang Tid skulde tale derom. Men Ambrosius bad ham paa det Indstændigste afgjøre Sagen i al Stilhed. Han var, sagde han, ingen Elsker af slige Festiviteter; der gik altid en kjøn Skilling med, den kunde

en ung Begynder nytte bedre i sin Handel, og saa videre.

Den gamle Delvenau hoppede af Glæde over at have faaet saa solid en Svigerson. Hans egen Fader forsikkrede henrykt, han kjendte ham slet ikke igjen, og den huldе Elise sagde gladbevæget, idet hun lagde sin Haand paa hans Hjerte: „Du har gjættet mit Hjertes lønligste Ønske! Jeg har længe gruet for den larmende Fest!"

„Nu, naar de To ikke vorde lykkelige med hinanden, raabte Fader Delvenau: saa faae vi aldrig noget lykkeligt Ægtepar at see i hele Verden! I have Ret, Børn. I al Stilhed ville vi feire den vigtige Time, og det imorgen den Dag. Hr. Senatoren, Elises Gudfader, Fru Tanten fra Bardewieck og Hr. Dompræsten — ellers Ingen."

Høitideligheden var forbi. Begge Gamle frydede sig ved den dybe Alvorlighed, de, under Trolovelsesakten, vilde have bemærket i Ambrosius's Træk. De anede ikke, at det, de ansaae for sømmeligt Alvor, var qvælende Samvittighedsangst.

Ambrosius sluttede Elise i sine Arme og trykte sine iiskolde Læber paa hendes Rosenmund. „Min Gud, Du ryster jo, sagde hun forfærdet: er Du ikke vel?" — „Jeg? I Din Favn er jeg altid vel!" sagde han smilende, og tvang sig til at være munter.

Vinen bragte atter Blod i hans Kinder og Varme i hans Hjerte. Nu bebreidede han sig selv sin taabelige Ængstelighed, og fik, ved det sjette Glas, en saa klar Anskuelse af sin Stilling, som han nu kaldte ret komisk,

at han selv maatte lee ad sin forrige Skræk. Synd, meente han, med det syvende Glas i den venstre Haand, og Elise i den høire Arm: egentlig Synd begaaer jeg dog ikke. Elise bliver her, Raimunde i Frankfurt. Did kommer jeg til Messen; Resten af Aaret maa jeg, saa snakker jeg Raimunde fore, opholde mig her i Lübeck hos min Fader, paa Handelens Vegne. Hvad hun imidlertid til Nødtørft behøver, skal ikke mangle. I de første Aaringer forbliver Sagen neddysset. Og vorder den omsider opdaget, nu, saa kan man jo jævne det Hele med Penge. Er da min Fader hjemfaren til sine Fædre, og er hans Efterladenskab saa betydeligt, som jeg har Grund til at vente, saa beholder jeg Den til Kone, som er mig bedst tilpas; jeg har jo imidlertid Leilighed til, at lære dem Begge at kjende. Men bliver min Fædrenearv ringere, end jeg venter, da beholder jeg Elise med hendes 200,000 Mark, og affinder mig med den Anden. Til al Lykke er der kun liden Handelsforbindelse mellem Lübeck og Frankfurt, altsaa —

„Men, Ambrosius, sagde Elise omt: er det et Brudgomsansigt? Togange har jeg sagt Dig, at man har kaldet os tilbords — Du hører slet ikke. Paa een Plet har Du stirret, som om der laae en Skat der. Hvad har Du da i Dit lille Hoved?" Han foer op af sin Drømmeplan, undskyldte sig med Nyheden af sin Brudgomsstand, og favnede ret omt den herlige Pige. Begge iilte nu tilbords.

Bordsamtalen var just i bedste Gang, da bankede det heftigt paa Døren. Postbudet treen ind, undskyldte

sit sildige Komme, nærmede sig Ambrosius, fortalte, Posten var kommen for et Øieblik siden; egentligen, sagde han, blive Brevene først udleverede imorgen, men Postsecretairen, Ambrosius's Ungdomsven, havde blandt dem fundet et til den unge Hr. Coustins, som var betegnet med „citissime", og strax villet afhænde det. Han, Postbudet, havde allerede været i det coustinske Huus, men var bleven viist hid.

Neppe saae Ambrosius Raimunde's Haandskrift, før han, stræbende at undertrykke den Gysen, som gjennemdirrede hans Hænder, puttede Brevet i i sin Brystlomme, og i let Toneyttrede, det havde vel ikke saa stærk Hast med Indholdet. Men Elise — hendes Øieblik maatte vel have opdaget Fruentimmerhaanden, thi hun syntes neppe at kunne skjule sin Uroligbed — meente, han maatte læse det strax, anførte et heelt Dusin Grunde, som gjorde ham det til Pligt, gik ham stedse heftigere paa Klingen, og hele Bordselskabet tog hendes Partie. Ambrosius var overvunden. Rødtvungen tog han Brevet frem, og vilde staae op, for at læse det ved et Sidebord.

Men Elise, som endmere bestyrkedes i sin Mistanke ved hans gandske besynderlige, ængstelige Adfærd, trykte blidt sin høire Haand paa hans venstre Underarm, rykkede et Lys nærmere til ham, og sagde med konstlet Ligegyldighed: „Vil Du staae op for det! Læs dog her! Vi ere jo her blandt vore bedste Venner."

Ambrosius maatte nu blive siddende. Havde blot den fordomte Rysten ikke været! Han kunde ikke holde en Finger stille, mens han brød Seglet. Brevet fløi ham af den ene Haand i den anden, saa endogsaa den

gamle Constins blev opmærksom, og saae paa ham med stille Forundring.

Med grusom Glæde saae Elise sin Brudgoms stedse stigende Forlegenhed. Hun maatte have Falkeøine, thi hvor fiffigt end Ambrosius bar sig ad, for at holde Brevet i Skygge, fik hun dog fat paa det Ord „den Lille" og paa den Sætning: „Jeg bygger fast paa den Eed, hvormed Du har lovet mig evigtrofast Kjærlighed." Hendes Aandedræt standsede hartad ved denne Opdagelse, men hun gjorde den meest uhyre Vold paa sig selv. Hun taug. Hvor hjertelig god havde hun været det Menneske, og hvor afskyeligen havde han bedraget hende! Thi at dette Brev kom fra en ældre Kjæreste, leed i hendes klartseende Øie ingen Tvivl. — Paa Trolovelsesaftenen en hjertesønderrivende Opdagelse!

„Dog intet Ubehageligt?" spurgte Præsten deeltagende, da Ambrosius, efter at have gjennemløbet Brevet, sammenlagde det og stak det i Lommen. Den Spurgte fortalte nu en Løgn, han under Læsningen havde opspundet, at En af hans Bekjendte i Frankfurt, i Forudfølelsen af sin nære Død, havde taget formeligen Afsked fra ham for dette Liv, men at hans Hustru, en gammel forstandig Kone, allerøverst i Brevet havde skrevet den beroligende Bøn, han maatte ikke ængste sig, thi hendes Mands efterfølgende Skrivelse syntes hende kun at være et sædvanligt Udbrud af hans Hypokondrie.

Elise lod sig ikke skuffe. Vel havde hun, øverst i Brevet kun bemærket nogle Linier af en Fruentimmerhaand, og derpaa en vidtløftigere Skrivelse af en fast

Mandshaand, men de Ord, hun udtrykkeligen havde læst, vilde ikke ret stemme med Ambrosius's Fabel.

Hun havde tittet gandske rigtigt. Begyndelsen af Brevet var fra Raimunde. Den Haardtskuffede vilde ikke nægte sig den Glæde, selv at melde sin Ægtefælle sin lykkelige Nedkomst; dog var hun for svag til at skrive ret Meget. Fader Rabe havde derfor tilføiet det Øvrige, og sluttet med den beskedne Bøn, at Ambrosius ikke vilde lade Barselkonen og Barnet lide Mangel paa det Nødtørftigste.

Hvad Ambrosius havde foresnakket den ærværdige Præstemand, fandt Selskabet, Elise undtagen, ret antageligt, og Fader Delvenau, som benyttede hver Leilighed til en ærlig Skaal, for at faae sine Gjæster til at tømme deres Glas, opløftede sit, og udbragte en Toast for den hypokondriske Ven i Frankfurt. Man loe, og Sagen var afgjort.

Men selvsamme Aften satte Ambrosius sig hen og skrev til Raimunde de lumpne Linier, hvormed vor Fortælling begyndte. Han maatte, hvis han vilde være forskaanet for lignende Tilskrifter, skrive djervt og gjennemgribende; i sit Hjertes Dødsangest havde han skaaret Pennen skarpt og dypper den i Gift.

„Nei, det holder jeg aldrig ud! raabte Ambrosius, da han mod Morgenstunden foer op af de rædsomste Drømme: Jeg lever ikke tre Maaneder, hvis jeg endnu skal have tre Nætter, som denne. Den gamle Rabe har Ret. Raimunde har jeg lovet min Haand. Jeg vil, jeg maa holde mit Løfte. Historien igaar var et rasen-

de Paafund. Jeg bryder med Elise, jeg maa bryde med hende, hvis jeg vil have Fred. Endnu idag vil jeg bekjende, frit og ærligt, hvorledes det staaer sig med Raimunde og mig. Kun Faa have Kundskab om vor forrykte Forlovelse; de ville, de maae tie. Elise vil, naar hun er saa riig, som Rygtet gjør hende, faae tyve Mænd for Een; jeg flytter ufortsvet til Frankfurt, for at undgaae Bysladder. Hvor har jeg dog igaar kunnet skrive det Brev til Raimunde! Vinen ophidsede mig, Elises sælsomme Adfærd ængstede mig. Gud være lovet, at det ikke er bortsendt!" — En blid Morgensluммer tog den Modige i sin Favn, og han sov næsten til Middag.

„Ikke lade sig forstyrre, roligt blive liggende!" raabte leende Papa Delvenau, idet han stak Hovedet ind ad Døren. Under Armen bar han et kjønt lille Skriin. — „Igaar Alt i Orden, hvad Kjærlighedsaffairen anbelanger, begyndte Delvenau, i sin sædvanlige afbrudte Stiil: idag vore Anliggender. Svigerfader og Svigerson, uden Skrømt, paa begge Sider. Altsaa, herud med Sproget! I Compagnie med Din gamle Papa? eller Foden under Dit eget Bord? I første Fald, aarligen 3000 Mark Banko Tilskud, i sidste 60,000 Mark i Din Handel. Gamle Fatter, altid vranten og skranten; raader til det Første. Men saa Bryllup i en Hast; holder meget af Raskhed og Resolution. Kort Liv herneden; er man flink, Meget færdigt. Næste Søndag lyses fra Prædikestolen, om tre Uger Bryllup. Hvad mener Du, gamle Dreng?"

Den gamle Dreng meente slet Intet! Thi ved den Tanke, at Sagen med Elise nu skulde vorde virkeligt

Alvor, forgik ham Syn og Hørelse af Angst. „Deres velmeente Raad, at jeg skal blive hos min Fader, bifalder jeg aldeles, fremstønnede han langt om længe, og løftede Dynen lidt, thi Angstsveden brast frem af alle hans Porer, saa han troede at ligge paa en gloende Staalmatradse: og hvad Bryllupsdagen angaaer, tilføiede han med dæmpet Stemme: saa kan De let slutte, at den korteste Frist er mig den kjæreste. Dog agter jeg det sømmeligt, at raadføre mig forinden med min gamle Fader."

„Fortræffeligtissimo! sagde Delvenau, rort af denne barnlige Yttring: først tale med Fatter Coustins. Brylup, min Sag; stort, brillant. Alle Honoratiores med. Trompeter og Pauker. Retter, saa Bordene bugne. Viin over alle Bredder. Den gamle Delvenau, fix oder nix. Der — vedblev han, idet han fremtog en liden Nøgle til det medbragte Skriin — der, vil gjøre min Pige en Glæde!" Han aabnede Skrinet, og i Ambrosius's Øine funklede en Masse indfattede Brillanter, af saa vidunderligdeilig Glands, at han blændedes derved. „Ægte Vare, solid Kram, tog Delvenau atter Ordet, og loe ad Ambrosius's Blinken og Bliren: men svært, gammeldags Arbeide; netto nu hundrede Aar gammelt. Gode Tider dengang! Lübeck endnu keiserlig fri Rigsstad! Handel og Vandel i Flor! Ret og Skjel i hvert Gemyt! Og flere Guldgylden, end Styver nu!"

Fader Delvenau meente, Ambrosius skulde sende Smykket til Hofjuveleer Jordan i Berlin, og lade ham indfatte det, efter nyeste Mode. Dog skulde Elise Intet vide deraf, thi han vilde overraske hende dermed paa

Bryllupsmorgenen. „Diadem, sagde han, Ørenringe, Haarkam, Kollier, Armbaand, Brystbouket, Beltelaas og to Ringe maa Hr. Jordan gjøre deraf." Han udtog nu Stykke for Stykke af det sorte Fløielsfutteral — da treen Regner, den gamle Coustin's Tjener, ind, og bad Ambrosius i al Hast komme ned til sin Fader, der havde sovet slet den hele Nat, og nu befandt sig i en høist betænkelig Tilstand.

Ambrosius sprang ud af Sengen og kastede sig i Klæderne. Delvenau, som ikke tog sig Sagen saa nær, meente, Døden var det vel ikke saa lige, pakkede sit Smykke i Skrinet igjen, gav Ambrosius Nøglen, og bad ham forvare det sikkert, til han afsendte det. Ambrosius satte det foreløbigen i sin Sekretair, lukkede den, og ilte med Delvenau til sin døende Fader.

Den gamle Coustins havde nægtet sig alle Livsnydelser. Han saae intet Menneske hos sig; gik han ud, da bar han den samme sorte Kjole, han for 25 Aar siden havde ladet sig sye til sin Kones Jordefærd; hjemme gik han i lutter Laser og Pjalter. Han lod aldrig fyre i, uden naar Veirglasset viste 18 Graders Kulde, spiste sjelden Kjød, gik tilsengs, saasnart det begyndte at skumre, for at spare Lys, deelte et Lod Kaffebønner i fire Gange, drak om Søndagen, til en Hjertestyrkning, en Flaske Tyndtøl, arbeidede med mageløs Flid, blev saaledes 60 Aar gammel, og erhvervede sig, næsten ubemærket af hele Byen, en meget betydelig Formue, hvis Omfang aldrig er bleven bekjendt for noget Menneske, ei engang for hans egen Søn; dog vilde Delvenau vide,

at dem beløb sig til en Million Mark Banco, lavt anslaaet.

Hver Søndagseftermiddag, naar hele Lübeck hviilte, forlystede Hr. Consiins sig ogsaa en Smule, det vil sige, han tillod sin Karl og Pige, at gaae ud, for at være allene og ubemærket, indelukkede sig derpaa i sin Contoirstue, og talte og veiede de gamle lübeckske Guldmynter, han havde indvexlet i Ugens Løb. Under Paaskud af en Commission, indvexlede han, ved forskjellige Underhandlere, alt det gamle Guld, han kunde overkomme, og opskrev hvert Stykkes Vægt. Den sidste Søndag i hvert Qvartal feirede han i al London en salig Capitalfest. Da bleve samtlige Guldstykker, efter deres forskjellige Sorter, overtalte endnu engang, lagte i Lærredspunge, der bleve forseglede paa Sømmene og nøie veiede, det hele Beløb blev summarisk indført i en liden Notitsbog, og omsider blev det indvexlede Guld vaerligem nedlagt i det Allerhelligste — saa kaldte den gamle Hr. Consiins ved sig selv det ildfaste, hemmelige Aflukke i sit Contoir, som ingen Dødelig kjendte, som, efter hans Mening, aldrig kunde opdages, og hvortil den lille Nøgle om Dagen laae paa hans Hjerte, men om Natten, mellem nysnævnte Notitsbog og Kassenøglerne, under hans Hovedpude. — I Løbet af fem til sex Aar var, efter hans Regning, hans hemmelige Aflukke gandske fyldt med Guldpenge, saa vilde han ophøre at samle, saa vilde han begynde at nyde Livet.

Glæden over Trolovelsen igaar; den gamle Delvenau's næsten ødsle Gjæstmildhed; den sjeldne Lykke, engang, uden en Skillings Udgift, at kunne spise og drikke sig vel mær i de meest udsøgte Delikatesser — alt

dette havde fristet den gamle Mand over Evne. Jaftes, mens man klædte ham af, var han tumlet om, og havde saaret sit Baghoved stærkt. Lægen, som hidkaldtes, talte om Apoplexie.

Da Ambrosius kreen til Faderens Seng med Delvenau, bad Patienten Denne fjerne sig, eftersom han ønskede at tale med Sønnen under fire Øine, og forelallede nu Denne, med lammet Tunge og svage Kræfter, en heel Deel, hvoraf han ikke forstod Fjerdeparten. I det Hele syntes det at være faderlige Formaninger og gode Leveregler. Herpaa famlede han paa sin Hovedpude, og hviskede: „Nøgler frem."

Ambrosius greb under Puden, og fremtog de ham af Udseende bekjendte Kassenøgler, den endnu aldrig seete Notitsbog, og en liden guul Nøgle, som han heller ikke havde seet før. „Kasse — Nøgler — stammede den Gamle: Alt — i Orden; — hvad (her pegede han paa Notitsbogen) — hvad heri staaer — finder Du i — det — hemmelige — Aflukke — hvortil — — han vilde give ham den lille Nøgle, men det maatte falde ham uhyre tungt, at skille sig ved den lille gule Ting, thi midt i Talen foer det ham gjennem alle Lemmer, han knugede Nøglen krampagtigt i sin Haand — et skarpt Nyk — en lydelig Rallen, og Øiet var brustet, Aandedrættet standset!

Den koldhjertede Ambrosius trøstede sig snart over Faderens Tab. Neppe var en Time forløben, før han havde aabnet Kassen og gjennemseet Notitsbogen. Den Første indeholdt neppe Saameget, at Begravelsesom-

kostningerne kunde bestrides dermed; i Bogerne fandtes nogle temmelig anseelige, udestaaende Poster, som han strax vilde inddrive; men Hovedsummen indeholdtes i Notitsbogen.

Den høieste Overraskelse og Henrykkelse greb ham. Han summerede, thi han troede ikke sine Øine, sin Forstand, tre- og firegange de paa hver sidste Søndag i Qvartalet indførte Poster, og undredes over Størrelsen af den Arv, som var ham tilfalden. Det havde han ikke ventet! Det oversteeg hans Beregning mangefold. Hvad trængte han nu til Elises Formue! „En sand Lykke, sagde han ved sig selv: at mit slemme Brev til Raimunde endnu ikke er afgaaet; nu staae Sagerne anderledes. Nu er det klogest, gandske at opgive den gale Tanke om det dobbelte Giftermaal, og med Extrapost at afhente Raimunde og den Lille."

Saa talte han, med Notitsbogen og den gule Nøgle i den ene Haand, og et Lys samt de tre store Kjeldernøgler i den anden, og steeg ned i Kjelderen under sit gamle uanseelige Huus, thi under det bevidste hemmelige Aflukke kunde den salig Fader ikke have forstaaet andet end den. Nøglerne dertil laae i den gamle Herres Sekretair. I alt Fald stod der i denne Kjelder en Jern- eller Træ- eller Blikkasse med en Laas, hvori den gule Nøgle maatte passe, og i denne Kasse laae udentvivl Nøglerne til det i Nærheden værende Aflukke, der næsten havde været det sidste Ord paa den Døendes Tunge.

Etogtyve Trin førte ned. Skjøndt født i Huset, fandt Ambrosius sig dog fremmed her. Taus og alvorlig stod han for en Jerndør; han havde tænkt sig den med tre Laase — den havde kun een. Den mindste af

de tre Nøgler passede deri. Han treen ind i et lidet hvælvet Kammer, som var saa lavt, at han neppe kunde staae opret deri.

Det var tomt. Gulvet bestod af Qvadersten, indlagte i Bly; tilhøire gik en smal, lang, hvælvet Gang, hvis Ende ikke var at sine ved Lysets Skin. Skulde han gaae derind? Kold, fugtig Gravluft — dyb Dødsstilhed — sort Nat — det gjøs i ham; han vilde vende om, og komme igjen en anden Gang. Faderen var endnu ikke under Jorden, og han rodede alt i Jorden efter hans Guld! Det forekom ham dog næsten for galt. Imidlertid — nu var han engang saavidt, meente han: de Par Skridt kunde han jo sagtens gaae endnu; han vilde jo ikke strax hente sin Fædrenearv, han vilde blot see dens Gjemmested, blot probere den gule Nøgle, og saa lade det hele Mammon ligge urørt, til Faderens Jordefærd var forbi.

Han skred altsaa fremad i den snevre Gang. Havde den blot ikke været saa lav! Han maatte bukke sig dybt, stedse dybere, jo længere han gik — det var som han skulde faae Krampe i Brystet. Nu stod han for en liden Blikdør med to Laase, hvortil de andre Nøgler passede.

Han vilde oplukke, men — vare Laasene rustne, eller var han for svag — han kunde ikke, hans Haand rystede som i Feberkulde. Han fik ondt for Hjertet; Lyset brændte sparsomt, og truede at gaae ud; han var færdig at qvæles. For eet Aandedrag frisk Luft havde han i dette Øieblik givet tusinde Mark. „Fat Dig, Ambrosius! tilhviskede han sig selv: Du er jo intet Barn. Hvad har Du her at frygte? Din gamle Fader har jo været hernede hundredegange, og er altid

kommen vel op igjen — hvi skulde Du da ikke det samme?"

Omsider, efter rastløs Anstrengelse, gik Laasene op og Døren peeb paa sine Hængsler. Nu stod han ved Maalet for sin Stræben, i den anden Kjelder. Ingen Kasse var at see. Det hemmelige Aflukke var ingensteds at finde. Den hele Kjelder var gandske tom! Det bittre Bedrag; den ængstende Tvivl, om han nogensinde vilde opdage Laasen til den gule Nøgle; det martrende Spørgsmaal, hvor han nu skulde søge; det matte Lys; den gruelige Tanke, at fare vild hernede, naar det gik ud — han maatte herfra, øieblikkeligen herfra, hvis han ikke vilde qvæles i denne Grav. Han flyede, lod Dørene staae aabne efter sig, og takkede Gud, da han igjen naaede den første Kjelder. — Var det ikke —? — Men han tog vel feil! Nei — nu hørte han det bestemtere, tydeligere! En Haanlatter lød efter ham fra den smale Gang og tre Slag hørtes langt, langt i Baggrunden! Ingen Magt havde formaaet at holde ham længere hernede. Den frygtelige Haanlatter blev stedse hørligere! Der hængte sig Noget ved ham; der var Noget i Hælene. Han styrtede op, halvbevidstløs af Angst. Nu stod han atter i Gaarden, og indsugede frisk Luft i det piinte Bryst.

Han saae ned i Kjelderen efter det Spøgelse, der havde ængstet ham saa usigeligen. Frygten maatte have spilt ham et slemt Puds. Nu, han igjen var kommen til sig selv, saae og hørte og følte han intet mere. Mismodig gik han paa sit Kammer, og gjemte Notitsbogen i Sekretairen; her laae Elises Smykke. Han gottede sig ved at beskue de herlige Stene — det var, som om

en lønlig Anelse sagde ham, at det var sidstegang, han saae dem — og lagde dem midlertidigen, til desstørre Sikkerhed, i Jernpengekassen.

Delvenau og Elise kom. Svigerfaderen var nysgjerrig efter at erfare, hvorledes det saae ud med Arven. Han vilde hjelpe Ambrosius at tælle. „Elise skal lave os en Bolle Biskop! sagde han: vi sidde oppe hos hinanden — og tælle og tælle — til vi ere færdige."

„O nei! sagde Ambrosius med affekteret Rørelse: idag — mens min gode Fader ligger paa Baaren — var det mig umuligt, at befatte mig med slige verdslige Sager! Gode Gud, hvad er al Verdens Mammon mod Tabet af saadan eiegod Fader!"

Disse Ord forsonede igjen Elise med Ambrosius. I sin Sjelsreenhed ansaae hun alle Mennesker for ligesaa ærlige og sanddrue, som hun selv var. Hun troede Hykleren og tilsmiilte ham Bifald med taarefyldte Øine.

„Nu da, tog Delvenau Ordet: Bøger dog i Orden?" — „I den bedste!" forsikkrede Ambrosius. — „Kunne strax see Bilanzen, vedblev Delvenau nysgjerrig: øieblikkeligen overse den hele Statum — Bøger frem."

Det kunde Ambrosius ikke afslaae. Bøgerne gave ingen Oplysning om Hovedsagen; om de i det hemmelige Aflukke nedlagte Summer; disse vare ei engang nævnede deri. Med Kjøbmandsblik gjennemfløi Delvenau Bladene; de udestaaende Fordringer, Ambrosius havde tilgode, vare ikke ubetydelige, men de udgjorde dog neppe $\frac{4}{5}$ af det, Delvenau havde ventet at finde efter den gamle Constins.

„Maa findes Mere!" sagde han, gandske lang i Ansigtet, temmelig koldt. — „Jeg har ogsaa troet det!" svarte Ambrosius gandske forsagt, og ville just til at fortælle den hele Historie om sin ulykkelige Kjelderfart. Dog betænkte han sig itide. Han vilde først see, om han ikke selv kunde finde Aflukket; lykkedes det ham ikke, saa var det jo altid tidsnok, at indvie Svigerfaderen i Hemmeligheden.

Bestod Ambrosius's hele Formue i de udestaaende Fordringer, saa havde Delvenau begaaet en dum Streg. Sagen løb ham stærkt om i Hovedet. Slige Svigersønner havde han kunnet finde hele Dusin af i Lübeck. Han blev stedse ordknappere og stillere, jo længere han bladede i Bøgerne. Neppe drak han et halvt Glas Biskop. Den var for suur og bedsk, sagde han, foregav at være søvnig, og gik hjem med sin Datter, efter at have taget Afsked med saadan Lunkenhed, at Ambrosius følte sig fortørnet derved. Gaae I kun! tænkte han: Fædrenearven maa dog findes, saa bryder jeg mig Pokker om Eders Penge. Jeg lader det snavs Dobbeltgiftermaal fare, og bliver ved Raimun —

Hvor var Brevet? Han havde iaftes lagt det, forseglet og converteret til Hartleder, paa Skrivepulten. Det huskede han bestemt. Imorges sovet til Middag, saa Delvenaus Besøg, saa Faderens Død, saa Gangen i Kjelderen — — Alt var jo kommen, Slag i Slag, i al den Hurlumhei havde han ikke tænkt mere paa Brevet, og det var borte.

Regner løste Gaaden. Han havde seet det ligge paa Pulten, og troet at gjøre en god Gjerning ved at le-

vere det paa Posthuset. „Velan! sagde Ambrosius til sig selv: den salig Faders Guldskat finder jeg aldrig. Skjebnen føier Alt, som det skal være. Raimunde vil, naar hun læser mit Brev, ophøre at elske mig, lære at hade mig. En sand Lykke for hende. Uden Fædrenearven kan jeg ikke ernære hende og hendes Barn standsmæssigt her; jeg maa lade mig skille fra hende; jeg vil bidrage til deres Underholdning efter Evne. Jeg maa stræbe at gjenvinde Elises Tiltro. Delvenau kan umuligen træde tilbage. Jeg er formeligen trolovet med hans Datter. Nu maa jeg handle rask, inden min Ustjerne underretter den Gamle om min Forbindelse med Raimunde."

Gravere, Bedemænd, Hyrekudske, og alle de af Liig levende kolde Mennesker, kom og afbrøde den Elendige. Hans Fremtidslod var allerede kastet af Skjebnens Haand.

Fader Cousins hviilte i Graven. Onsdagen efter, det var den 5te November, indtraf, aarle om Morgenen, til hele Stadens Skræk, en Trop preussisk Kavallerie, som eskorterede nogle Vogne Blesserede fra de i det Mecklenburgske med Franskmændene forefaldne Fægtninger. Klokken fem om Aftenen stod hele det Blücherske Corps for Portene. Raadet protesterede vel paa det høitideligste mod dets Indladelse, beraabende sig paa Folke- og Neutralitetsretten; men Nød bryder alle Love. Ved Nattens Indbrud vare alle Krigerne indqvarterede hos Borgerne. Rygtet gik, at Corpset vilde bortmarschere Morgenen efter.

Aarle om Torsdagen brølte tre franske Armeecorpsers Ildsvælg deres frygtelige Morgenhilsen ind i Staden. Den meest fortvivlede Kamp begyndte. Henved Klokken tre var Alt, hvad der havde hørt til det preussiske Armeecorps, død, fangen eller med Blücher flygtet til Ratkou.

Nu troede Indvaanerne sig uden Fare. Grusomme Bedrag! Samme Øieblik begyndte i hele Staden den frygteligste Plyndring. For at stille deres umættelige Rovtørst, søndersloge de vilde Krigere Kister og Skabe, mishandlede Eiermændene, afpinte dem Bekjendelsen om deres Pengegjemmer, og fyldte Lommer og Tornistre ꝛc.

Ogsaa i den Sidegade, hvor Ambrosius boede, raste en rovgjerrig Bande. „Ouvrez! skrege Banditerne udenfor hans tillaasede Gadedør: au nom de l'Empereur, ouvrez!" Ambrosius meente imidlertid, som Borger i den keiserlige frie Rigsstad Lübeck, at saalænge Laasen holdt, havde hans Keiserlige Majestæt af Frankrig ikke Noget over ham at sige. Han lukkede ikke op.

Tre Kolbestød sprængte Døren i tre Stykker. De forbittrede Franskmænd hilste strax Værten i Huset med Ørefigen, Fodspark og Ribbeensstød. Tre skrege paa Viin, tre Andre paa Steg, atter Tre paa smukke unge Mamseller; Alle paa Penge, Penge, Penge, og altid var Omqvædet: „au nom de l'Empereur!"

Ambrosius, som aldrig var bleven tiltalt saa systematisk, fandt sig i Billighed. Han satte Viin paa Bordet, aabnede Spisekammeret, og fremtog sin Pung,

hvori fandtes 60 til 80 Mark. De tomme Flasker floi ham om Ørerne, Benene af Stegen for Fødderne, og den alt for lette Pung i Ansigtet. Man forlangte tigange bedre Mad, Viin over alle Bredder, og fremfor Alt, samtlige Penge i hele Huset.

Den forlangte Viin blev skaffet; Mad ogsaa, saavidt det, i den ulykkalige Nat, var muligt; men med flere Penge, meente Ambrosius, kunde han ikke tjene. Neppe havde han udtalt, før Vildmændene styrtede over ham, kastede ham til Jorden, og truede, at skyde ham øieblikkeligen, hvis han ikke bekjendte, hvor han havde sine Penge. „Hvad min Kasse indeholder, skulle I faae!" rallede den Piinte, af hvis Næse og Mund Blodet flød strømmevis. Nu satte man ham paa Benene igjen, og bød ham aabne Kassen.

Det skete. Det Første, som faldt Røverne ihænde, var den arme Elises kostelige Brudesmykke. De meente, at Stenene vare ret kjønne, og at de, hvis de vare ægte, ogsaa kunde være Noget værd, men hvorledes fik man dem vel slagne i Hartkorn nu? De lagde dem imidlertid paa Contoirbordet, og randsagede Kassen videre. Den indeholdt nogle faa Guldstykker, og i Sølvpenge omtrent 400 Mark.

„Og det er det Hele, Skurk?" skrege Uhyrerne, satte den allerede halvdøde Ambrosius deres skarpladte Pistoler for Pande og Bryst, og svore høit og dyrt, øieblikkeligen at trykke af, hvis han ikke strax bekjendte, hvor han havde sit Guld. Sølv skjøttede de ikke om. Guld, Guld, Guld, forlangte de, og det i Keiserens Navn!

Alt i Verden har sine Grændser, ogsaa Lysten til Livet. Ambrosius havde givet Meget til, han allerede var død. „Trykker af, skyder, stikker, slaaer mig ihjel! raabte han: Jeg har ikke en Hvid i Huset mere. Dræber mig, men gjører det snart!" — At han nu virkeligen ikke eiede mere, indsaae disse Djævle selv i deres Forvorpenhed; de begyndte derfor at dele Byttet.

Den Yngste af dem, en meer end halvbeskjenket Füsilier, kunde ingen Part faae af Guldet, fordi der ikke fandtes saamange Guldstykker. Forbittret derover, stampede han med sit Gevær mod Bunden af den tomme Pengekasse, og, som ved et Trylleslag, opsprang dernede et Laag af en Tallerkens Størrelse — det Første, som faldt Franskmanden i Øinene, var en Lærredspung. Han tog den, ubemærket af sine Kamerater, hemmeligen op, og lagde den i sin Sartout-Lomme. Under denne Pung laae en Anden, ved denne en Tredie, Fjerde, Femte, Sjette — — Soldaten vilde ogsaa praktisere den Anden i Lommen, men tog feil og stak den udenfor, saa den klingende faldt paa Gulvet. Derved bleve de Andre opmærksomme, iilte hid, toge Pungen op, skrege: Guld! Guld!" og begyndte nu at rode i Hullet. Over 80 større og mindre Guldpunge halede de op; Alle vare de forsynede med mange Segl og zierlig Indskrift. Den drukne Füsilier greb imidlertid Ambrosius i Brystet, og vilde aflive ham, fordi han havde gjort sig saa fattig. Han vilde forsvare sig med sin Uvidenhed, men hvergang han aabnede Munden, fik han et Slag derpaa med knyttet Næve, saa een Tand løsnedes efter en anden og han spyttede Blod. — Imidlertid havde de An-

dre stablet samtlige Punge op paa Contoirbordet, og lavede sig til at dele dem.

„Hallunker! brølte den beskjenkede Fyselier: Jeg troer, I ville forgribe Jer paa mit Guld. Der bliver ingen Sild af den Makrel, troer I mig! Alle Pungene ere Mine, Mine gandske allene, og hvo som rører ved en af dem, er dødsens!" Med disse Ord sprang han op paa Contoirbordet, og stødte med Bajonetten, i rasende Blindhed, paa Enhver, som kom ham og hans Guldbynge for nær. Men neppe havde han saaret To — Tre, før han laae, nedkastet af de Øvrige, paa Gulvet, og mishandledes saa voldsomt med Hug og Stik, at han inden to Minuter var død og ikke rørte et Lem.

Den rasende Skrigen og Larmen hidlokkede en Trop Kavallerister, som anførtes af en stor, bredskuldret Sanitætsofficeer. Med det brede, bloddryppende Sværd i Haanden, spurgte han med barsk Stemme, hvad dette var for et Mordspektakel, og da han havde orienteret sig nogenlunde, — udbrød han i de bitreste Vredesyttringer over Fyselierernes Tøieløshed, forkyndte dem, at han imorgen skulde melde dem for deres Regimentschef, kaldte dem Tyve og Røvere, og bød dem øieblikkeligen forlade Huset.

Taknemmelig sank Ambrosius Ædlingen tilfode, kaldte ham sin Redningsengel og omklamrede hans Knæe. Men Fyselererne vilde ikke lystre ham. Da naaede Officerens Harme sin høieste Spidse. Han løb En af Soldaterne Kaarden gjennem Livet, lod de Øvrige jage ud af Huset ved sine Kavallerister, belæssede disse med Guldpungene, som han, til Ambrosius's Dødskræk, erklærede for god Prise, og bortmarscherede, synligglad

i Hu over sin heldige Coup, med Elises Smykke under Armen.

Uden at bekymre sig meget om de to paa Valpladsen blevne Füselierer, der laae kolde og stive ved Siden af Pengekassen, undersøgte Ambrosius det, desværre til hans Ulykke, opdagede hemmelige Aflukke — — der var ikke en Skilling mere deri. Den hele Fædrenearv var for evigt forloren. Rabe's Forbandelse var gangen rædsomt i Opfyldelse. De udestaaende Fordringer vare ikke en Styver værd. Debitorerne, lutter Lübeckere, vare i dette Øieblik ligesaa fattige og udplyndrede, som han selv, og for hans gamle Huus gav intet Menneske ham, i disse Tider, hundrede Mark.

Dybtrystet af Betragtningen over sin trykkende Stilling, sad han, med Albuerne paa den tomme Pengekasse, og det sorgtunge Hoved i de tomme Hænder, mellem de tvende Liig, og Fader Rabe, Raimunde, Leopoldine — gik, som mørke Taageskikkelser, forbi hans indre Blik. Samvittigheden beed ham med Slangetænder. Med hede Taarer lovede han Gud og Raimunde, fra nu af at leve strengt for sine Pligter.

Næste Morgen fik han et Besøg af En af sine Naboer, som ængsteligen bød ham komme ufortøvet. De Füselierer, som om Natten havde plyndret hos Ambrosius, laae i Qvarteer hos ham; de gave Ambrosius Skyld for deres to Kameraters Drab, og havde besluttet at angive ham; han vilde, ifølge heraf, vorde stillet for en Militairkommission, og hvis han ikke kunde retfærdiggjøre sig, skudt inden 24 Timer. Kun i Flugten kunde han finde Redning. Naar de Franske vare bortmarscherede, kunde han jo altid indfinde sig igjen.

„Jeg kan ikke komme, sagde Ambrosius fortvivlet: jeg har ikke en Skilling i Lommen, i Brystet har jeg Helvedsmerte — jeg kan ikke fly — hvor skal jeg hen?" — Den ærlige Nabo gav ham alle de Sølvpenge, han havde hos sig, og tilføiede: „Nu afsted, kjære, gode Hr. Constins! En Minut længere her, kan koste Dem Livet. Smerten i Brystet lægger sig nok med Tiden."

Ambrosius vidste i Grunden intet Bedre. Nu vidste han ogsaa, hvorhen han vilde. Til Raimunde droges han, som med usynlige Baand; hans Ulykke, mente han, vilde atter forsone ham med hende; i den rene, trofaste Kjærligheds Favn vilde han finde Trost og Lindring. Han tog Hat og Stok — og vandrede ud af sit Fædrenehuus. I Lübeck har man aldrig hørt noget om ham siden.

Firegange var Hr. Marcard's Vogn gaaet itu under den constinsske Pengebyrde, paa den ufremkommelige Vei fra Lübeck til Berlin. Herfra skulde Marschen gaae over Posen til Polen, Preussen og Rusland. At flæbe den svære Sum med derhen, var umuligt. Hr. Marcard grublede og grublede, hvad her var at gjøre. Endeligen nærmede sig Tiden, da der skulde afmarscheres. I Berlin havde Napoleon ladet de Corpser passere Revue, som havde indtaget og plyndret Lübeck; han havde sagt dem, at han var tilfreds med dem; de havde raabt: „Leve Keiseren!" Det var altsammen i sin Orden. Imorgen gik det ad Polen til. Hr. Marcard besluttede, at lade sin Skat blive i Berlin.

Knöchlein, Hr. Marcard's Vert, en Mand, som levede af sine Midler, var den Udvalgte, han vilde betroe sig til. Han havde saadant ærligt Ansigt, saadant

redeligt Væsen, at Sanitætsofficeren meente, hos ham vare hans tre Centner Guld, samt Elises Smykke, velforvarede indtil videre.

Han forelsi den Studsende, at disse Penge vare keiserligfransk Eiendom; at han havde faaet dem af sin Feltmarskalk til Indkjøb af Medicin for hele Armeecorpset; at han om kort Tid vilde vende tilbage fra Armeen, der nu marscherede til Polen, for at gjøre dette Indkjøb og saa videre. Tillige forelagde han ham en nøiagtig Fortegnelse over samtlige Punge, med Angivelse af deres Vægt, deres Segl, deres Indskrifter, lod ham egenhændigen underskrive Modtagelsesbeviset, og bad ham omhyggeligen gjemme det anbetroede Gods. Skrinet med Smykket gav han ham iligemaade i Forvaring, foregivende, det var et kostbart chirurgisk Bestik. Nøglen dertil beholdt han selv.

Hr. Knöchlein var ikke saa dum, som han maaskee saae ud til. Var det keiserlige Penge, meente han, saa vare de ikke blevne deponerede hos en simpel Privatmand. Den sirskaarne Hr. Marcard kom fra Lübeck; den simpleste Soldat medbragte herfra Lommerne fulde af Guld og Sølv. Af denne Ulykkeskilde havde Hr. Marcard rimeligviis ogsaa høstet. Guldet havde tilhørt en Kjøbmand. Det saae man af Symbolerne i Seglet, hvori desuden læstes Bogstaverne H. C. (Hans Coustins). Tilhørte Pengene den keiserlige Kasse, da maatte vel Pungene, hvis Beløb løb op til omtrent 140,000 Daler i Guld, have været forsynede med det keiserlige Segl. I det bevidste Skriin fandtes snarere et Diamantsmykke,

end et chirurgisk Bestik. Det Hele var stjaalet Gods, derom var ingen Tvivl.

Havde han blot ikke underskrevet det fordømte Modtagelsesbeviis! Men nu var han nødt til, at opfylde det ham paalagte Hverv. Han maatte frygte Alt af den franske Justits, hvis saameget som een eneste Pung forkom.

I sin Kjelder havde han et lidet Pulterkammer, som gik ud til Gaarden. Her stod et ældgammelt Skab af stærkt, beiset Egetræ. Det bestemte han til Hr. Marcards Depositorium. Ved Midnatstide bar han Guldet derned, Pung for Pung, opstablede dem omhyggeligen inde i Skabet, lukkede det fast ilaas, og forskandsede det med en heel Række gammelt Skrimmelskrammel. For bestandigen at holde en Control over dette Bolværks urørte Tilstand, og for at kunne vide, om Nogen havde nærmet sig det, betegnede han de Steder, hvor det ene Meubel berørte det andet, med Kridtstreger, og foresatte sig, at revidere dem fra Tid til anden.

Disse Forsigtighedsregler tog han ikke saameget for Hr. Marcard's, som for sin egen Skyld. Den franske Officeer kunde jo døe i Felten, saa var alt Guldet hans. Ja, han var saa vis paa, at dette vilde skee, at han allerede ansaae den hele Skat som sin Eiendom — derfor gjemte han den saa omhyggeligen.

Monsjeur Marcard kom ikke. Feltslagene ved Eylau og Friedland vare slagne. Hvor let kunde ikke et Par Lod Bly have skaffet ham af Veien! Saa var Modtagelsesbeviset rimeligviis ogsaa tilintetgjort. Men han

kunde jo ogsaa være død en Straadød, af Nervefeber, Typhus eller deslige, og hvor let kunde da ikke Beviset findes blandt hans Efterladenskaber. Ifølge Tilsiterfreden vare de franske Hære gangne tilbage over Rhinen. Monsieur Marcard lod ikke høre et Ord fra sig.

Ingen i den Klub, hvor Knöchlein dagligen besøgte, anede den Interesse, hvormed han altid spurgte efter de nyeste Aviser. Først og fremmest søgte hans Øie Navnet Soult; i hans Corps tjente Marcard; hvor Hertugen af Dalmatien var, maatte ogsaa Denne være, meente han. Med lønlig Glæde læste han den Efterretning, at Soult havde faaet Overkommandoen i Spanien. Jo længere borte Marskalken var, desstikkrere var Hr. Knöchlein for Monsieur Marcard. Den Avisartikel, at Soult, i Aaret 1813 var bleven kaldt tilbage fra Spanien, for at overtage en Kommando mod Preussen, var et Tordenslag for ham; men Slaget ved Vittoria gav ham nyt Liv. Soult, som alt var kommen til Dresden, maatte, paa Budskabet om det ved Vittoria lidte Nederlag, tilbage til Bayonne. Wellington kastede ham under Murene af Toulouse, og ødelagde her, elleve Dage efter Paris's Erobring, hans hele Corps.

I alt Fald havde Hr. Marcard, i disse lange otte Aar, maattet bide i Græsset. Thi han kom ikke igjen. Han var forsvunden med samt sit Modtagelsesbeviis.

Hr. Knöchlein var derfor fastbesluttet, ikke at vente længere. Denne Eftermiddag — det var en Søndag — naar hans Folk gik ud, og han var allene, vilde han skride til det saalænge opsatte Værk. Nøglen til Ege-

skabet havde han i sit Contoir. Han tog den foreløbigen frem, og stak den i Lommen.

Besynderligt! Det var, som en kold Gysen foer ham ned ad Rygraden, da han tog den rustne Nøgle fra den Plet, hvor den havde ligget urørt i otte Aar! Han følte sig saa angest, saa beklemt. Ud af Huset iilte han, for at drage frisk Luft og gaae sig en liden Tour.

„See der, Hr. Knöchlein! tiltalte ham paa Gaden En af hans Klubvenner: Vi gaae vel een Vei? Til Kirke?" — „Ja, til Kirke!" svarte Hr. Knöchlein, forunderligen overrasket, thi i tredive Aar havde han ikke været i Guds Huus. Inden han tænkte derpaa, stod han i Templet. Det var 21de Søndag efter Trinitatis. Præsten oplæste just Evangeliet om de tre Tjenere og om de dem af deres Herrer betroede Centner Guld. Med megen Veltalenhed roste den Geistlige de Tjenere, som havde aagret med de dem laante fem og to Centner, og saaledes vundet andre fem og to Centner, for deres Herres Regning, som imidlertid var bortreist. Men nu vendte Taleren sig til den tredie Tjener, som havde nedgravet sit Centner i Jorden, dadlede ham strengt, og raabte i sin Iverhede, med Evangeliets Ord: Kaster ham henud i det yderste Mørke, hvor der skal være Graad og Tænders Gnidsel. Da skjalv Hr. Knöchlein, thi han havde jo ikke handlet anderledes, end denne unyttige Tjener. Men nu gav Taleren sit Foredrag en anden Vending, idet han gjorde sine Tilhørere opmærksomme paa den Forskjel, som var mellem de Penge, Herren betroede sine Tjenere, at de dermed skulde handle for hans Regning, og dem, En betroer sin Næste til sikker Forvaring; disse vare nemlig en uan-

gribelig Helligdom, og hvo som angreb dem, fremkaldte Forbandelse over sit eget Hoved. Det gik Hr. Knöchlein gjennem Marv og Been. Han lovede ved sig selv, høit og dyrt, aldrig tiere at kaste sit Øie paa den Fremmedes Eiendom, men lade den ligge urørt.

Bedstefader Rabe var udentvivl en dygtig Regnemester, men paa Opdragelsen forstod han sig slet ikke.

Raimundes Hjerte var halvbrustet af Græmmelse. Af en troværdig Reisende havde hun hørt den overraskende Nyhed om Ambrosius's formelige Trolovelse og om hans Flugt. Trolovelsen? — Intet er selvraadigere, end Kjærligheden; Raimunde vilde ikke troe derpaa. Men Flugten? Desværre maatte det have sin Rigtighed med den. Men han var sikkert uskyldig i begge Henseender. — I fem samfulde Aar bar hun sin Kummers Byrde. Alle hendes Bekjendte undlode imidlertid ikke at plage hende med de grusomste Spørgsmaal: hvor hendes kjære Mand, den gode Coustins, var? Hvorfor han da slet ikke lod sig see? Naar han da omsider kom igjen engang? Om han skrev flittigt? Om han holdt ret meget af den lille Poldine? Om han ogsaa stundom sendte Et og Andet? ꝛc. ꝛc. ꝛc.

Faderen bad hende, fra Tid til anden indkalde den Forsvundne i offentlige Blade, og, hvis han ikke indfandt sig, strax at indlede Skilsmisseprocessen. Derimod ivrede Raimunde varmt. „Han er mit Barns Fader og min Ægtefælle, sagde hun: lever han, saa maa han ikke kunne komme, ellers var han her forlængst; men er han død, hvortil da slig en Opfordring? Deres

evige Bebreidelser, min kjære Fader, have, jeg føler det vel, en Grund i vore indskrænkede oekonomiske Forhold. De har To at ernære, som ikke burde ligge Dem til Byrde. Jeg troer at være kommen Deres Ønsker imøde, idet jeg har taget mod den unge Grevinde Kirn's Tilbud; jeg skal gjøre hende Selskab paa Landet og have Opsigt med hendes to Smaae. Hun har udsat en Sum for mig, hvormed jeg fuldkommen kan bestride alle mine egne Fornødenheder, samt besørge det Nødvendigste for Leopoldine. Paa Mandag lader hun mig hente ud til Wesseck. Saalænge under De mig vel en Plads under Deres Tag og ved Deres Bord."

„Hvor Du nu kan tale! sagde Faderen, smertelig gen truffen af Raimundes skarpe Tale: Ja, Fred og Samdrægtighed og Kjærlighed have ikke mere deres Hjem her. Derfor forstaae vi aldrig hinanden. Det er Følgerne af den Forbandelse, Din gudsforgaaene Mand har bragt over os. Ham gjelder mit Had, Dig ikke! Han har forgiftet mit Liv, Mit og Dit. Han har udrevet Din Fader af Dit Hjerte og ladet Pladsen tom. Nu har Du Intet, slet Intet, som binder Dig til Livet. Selv vor Leopoldine volder Dig ikke den Glæde, et saadant Englebarn burde volde en kjærlig Moder. Hun er Dig kun en Minde om Din Brøde og om Faderens Synd. Aldrig, aldrig vilde Du og Dit Barn ligge mig til Byrde. Bliv hos mig — — dog, afbrød han sig selv: mener Du, ikke at kunne gjenvinde Din Sindsro i Din Faders Huus, saa reis. Wesseck ligger jo nær, og vi ere ikke adskilte endda."

„Ja, det er bedre for os Begge, svarte Raimunde: at jeg idetmindste en Tidlang reiser herfra. Jeg har

desuden alt lovet Grevinden det, og min Sundhed vil, haaber jeg, ved Landluften — — „Og Poldine? spurgte Bedstefaderen: Ikke sandt, Leopoldine bliver hos mig?"

Leopoldine fritog Moderen for at svare. Hun kom just springende ind i Stuen. Bedstefaderen sagde hende kort, at Moderen reiste til Wesseck, og spurgte: „Hvor hun helst vilde være, hos ham, eller hos Raimunde." — „Engang hos Dig, svarte Poldine, uden at betænke sig længe, i Følelsen af lige Kjærlighed til Begge: og engang hos Moder!" — „Saa skal det være!" raabte Begge, og bestemte, at den Lille skulde skifte Opholdssted hver Maanedsdag.

Raimunde havde levet i den unge Grevinde Kirn's Huus otte samfulde Aar. — En Dag treen Kammertjeneren ind til hende, og overrakte hende et med tre Retssegl forsynet, til hende adresseret Brev. Raimunde aabnede det. Et andet forseglet Brev faldt ud deraf.

Hun læste, overrasket af den hende bekjendte Haandskrift, Udskriften: Til min egen, hjertenskjær'e Raimunde — udstødte et Glædesskrig: „Fra min Mand! Fra Ambrosius!" rev, med skjælvende Haand, Seglet op, trykte de ømme Slutningsord: „Din Dig evigtro Ægtefælle" til sit henrykte Hjerte, gjentog salig, halvsagte: „Min mig evigtro Ambrosius!" og læste nu med flyvende Blik:

„Kun faa Miil er jeg fjernet fra Dig, min inderlig-elskede Kone! Men jeg vover ikke, igjen at fremtræde for Dig og Din agtværdige Fader, før I Begge give mig den Forsikkring, at jeg tør komme, for at leve med Eder. Siden jeg forlod Frankfurt, have mine Forhold aldeles forandret sig. Jeg er ved Krigen bleven fattig, aldeles fattig. Det Smerteligste ved min uforskyldte Ulykke, er den Følelse, at Du, ogsaa Du, maa lide derunder. Jeg vilde skaffe Dig et sorgfrit Liv; i dette Sted er Du nu en Betlers Kone. Dog, naar jeg blot har Dig, og Din Fader skjenker mig sin Tillid, og Gud lader os beholde vor Leopoldine, fattes mig Intet. Jeg kan og vil arbeide, og Herren vil velsigne min Flid, for Din og for vort Barns Skyld. — Paa Hidveien har jeg mistet Penge og Kjole. Jeg har Intet at skjule mig i, Intet, hvormed jeg kan tilfredsstille min Vert. Føl det Skrækkelige i min Stilling. Send mig ved en sikker Expres — — "

Videre kunde Raimunde ikke læse. Hendes Øine stode fulde af Vand, Bogstaverne løb i eet for hende. Hun kastede sig for Grevindens Fødder, besvor hende, at give Befordring, og bad om Forudbetaling af sin Løn, med saadan Feberhast, som om der beroede et Menneskeliv paa hver Minuts Ophold. Hun vilde selv afsted; hun vilde hente ham.

„Kjære Raimunde", tog Grevinden Ordet: kom først til Dem selv. Jeg fryder mig ved Deres Lykke, skjønt Meget vil forbittre Dem Deres Gjensynsglæde. Fat Dem. Først ville vi sindigt overlægge, hvad her er at gjøre. Maaskee kan min Mand være Deres til Nytte — dog, vi have jo endnu et Brev at læse. Hvorledes lyder det?"

Raimunde læste det andet Brev. Det var fra Justitsen i Frankfurt, som meldte hende, at der, ved den nu fuldendte Undersøgelse af det hartlederske Efterladenskab, blandt adskillige Breve, som i sin Tid vare tilsendte den nu for tre Aar siden afgangne Justitsraad Hartleder til videre Besørgelse, ogsaa var funden hoslagte til hende adresserede Skrivelse, som man ikke havde villet undlade, at tilstille hende.

Nu først saae Raimunde, som rørt af et koldt Tordenslag, efter Brevets Datum. Ambrosius havde skrevet det i Vertshuset ved Landsbyen Plessenthin, den 19de November 1806. Hartleder, til hvem Brevet havde været kouverteret, havde, paa mange Forretningsmænds skjødesløse Maneer, ladet det ligge ubefordret, og var imidlertid død. Nu først var det 13 Aar gamle Brev igjen kommen frem, og Raimunde havde altsaa glædet sig forgjeves.

Fra denne Time af grebes den ulykkelige Qvindes Sjel af en saa mørk Tungsindighed, at hun blev aldeles uskikket til de Sysler, hun havde paataget sig i Wesseck.

Paa hendes indstændige Begjering havde Grevinden ladet hende kjøre til Plessenthin. Her havde hun vildet udspørge alle Omstændigheder ved Ambrosius's Komme og Ophold, men intet Menneske vidste at give hende ringeste Oplysning derom.

Hun vilde nu gjøre alt Muligt, for at efterspore den Ulykkelige, som hun nu troede aldeles uskyldig, og hvis af Nød og Hunger ham aftvungne hykkelske Brev hun ansaae for den reneste Kjærligheds Sprog — men den stille Ven, som længst havde knyttet hende til sig ved

en snigende Tærings uopløselige Baand, Døden, den Eneste, som formaaede at ende hendes lange, lange Kummer, hindrede hende i dette Forsæts Fuldbyrdelse.

Den gamle Rabe bebreidede sig selv, at han, ved en alt for mild Opdragelse havde lagt Grunden til den arme Raimundes Jammer. Han besluttede derfor, at holde Leopoldine desto strengere. Fra Morgenstund til Aftensende skulde hun sidde og lære og arbeide; een eneste lille Time kunde hun forfriske sig i Haven. Komme ud maatte hun slet ikke. Derhos prækede han ideligen for hende om Mandfolkenes Slethed, og satte dem Alle, paa faa Undtagelser nær, i Klasse med de faldne Engle.

Kun med halvt Øre hørte Leopoldine til. Thi efter hendes Overbeviisning havde den gnavne Bedstefader total Uret. Naboens Gerhard, det smukke unge Menneske med de ærlige Øine og det fine Væsen og den venlige Godmodighed, var ogsaa et Mandfolk. Men hun kjendte ham alt for godt af deres Barndomslege til at troe noget Slet om ham. Siden han var kommen paa sin Fætter Melis's Contoir, der boede i den anden Ende af Frankfurt, havde de havt liden Leilighed til at see hinanden — ialmindelighed skete det kun om Søndagen — men da bestræbte han sig ogsaa for, at indhente, hvad han i hele Ugen troede at have forsømt. Trohjertig fortalte han hende da, hvorledes det var gaaet ham de lange, lange otte Dage, og naar da Leopoldine gjorde ligesaa, hørte han til med den ømmeste Andagt. Nu, meente Leopoldine ved sig selv, det er dog ingen slette Træk! Og om det end ikke var saa rigtigt, at de saale-

des i al Londom, talte med hinanden gjennem en Ridse i Havedøren, saa var dog den arme Gerhard gandske uskyldig deri. Bedstefaderens var Skylden — hvorfor var han da saa streng og mistænksom?

Næste Søndag stod hun atter ved Havedøren. Gerhard var der allerede. Med faa Ord fortalte han, at hans Læretid nu var ude, og at hans Fader havde besluttet at sende ham til en langtude Beslægtet, Hr. Knöchlein i Berlin, som allerede længe havde ønsket ham hos sig. Her skulde han videre uddanne sine Handelskundskaber. Den gamle Hr. Knöchlein var Pebersvend, og, som Ordet gik, meget velhavende. Faderens Plan syntes at være, at den Gamle skulde lære at kjende Gerhard, fatte Godhed for ham, og omsider indsætte ham til sin Universalarving.

Poldine brast i Graad. Men da nu ogsaa Gerhard, med taareqvalt Røst, udbrød i de bitreste Klager over den forestaaende Skilsmisse, og bad sin kjære Polde saa ømt og bønligt, hun maatte dog ikke forgjætte ham, og forsikkrede høit og dyrt, at han slet ikke vilde see paa Pigerne i Berlin, men ene bevare hendes Billed, reent og uformørket, i et trofast Hjerte: da brast Leopoldine, der endnu aldrig havde hørt den vakkre Gerhard tale saaledes, i lydelig Hulken. Han pressede sine Læber gjennem Sprækken i Døren og bad om Afskedskysset. Hun nægtede det paa det Bestemteste; han bad igjen — da bøiede hun sig, kastede endnu et frygtsomt Sideblik op mod Huset, og Bedstefaderen kom gaaende ned ad den midterste Gang. Samme Øieblik maa Gerhard være bleven ham vaer, thi han

var forsvunden som et Lyn. Tørrende sine Øine, undveeg Leopoldine den Gamle. — Faa Dage efter var Gerhard reist.

„Ja, min gode Mamsel Constins, sagde Uldfabrikanten, Hr. Bimpel, loftende paa Skuldrene: skal jeg tale fra Leveren, saa maa jeg sige, at det ikke kan vedblive som hidtil. Deres kjære Hr. Papa veed man hverken hvor er stoien eller stoien. Den salig Bedstefader har slet ikke efterladt sig Noget af hvad man kalder timelige gode Ting; Formue paa Mødreneſiden findes heller ikke; riigt Frændskab haves ikke. Her er ingen Leilighed til at fortjene noget. Hvoraf vil man altsaa leve her? Jeg spørger, hvoraf? Formynderen skal sørge. Ja, det er let sagt. Jeg formaaer virkeligen Intet i de Affairer. Altsaa — det gjør mig ondt, at jeg maa sige Dem det, men jeg seer virkeligen ikke, hvoraf De skal leve her. Vi maae søge en Kondition, som at staae i en Boutik, at være til Selskab, at lære smaae Børn eller deslige. Verden er stor, meget stor; een liden Plads finde vi nok. — Græd ikke, Barn! Det har jo ingen, slettes ingen Nød! De er tækkelig, De er smuk, yndig endogsaa, om jeg skal sige det som en gammel Mand, derhos from og god, samt ferm i alle Dele. Det skulde gaae til med Fandens Konster, Gud forlade mig, om De ikke skulde komme fort. Skal jeg søge en Plads til Dem?"

Sagte sagde Leopoldine Ja. I de tre Aar, hun, efter Bedstefaderens Død, havde levet i Hr. Bimpels Huus, havde hun ikke havt en glad Dag. Dagligen,

især under Middagsmaaltidet, havde hun maattet høre, at de Kostpenge, der af Bedstefaderens ringe Efterladenskab betaltes for hende, slet ikke vilde slaae til, at man tabte Betydeligt ved at have hende i Huset, og at det var af idel Christenkjærlighed, man beholdt hende. Gerhard havde glemt hende; idetmindste troede hun det, og denne Tro gjorde hende navnløs ulykkelig. Han havde ikke tilskrevet hende en Linie. At han høitideligen havde maattet love sin Fader, der havde faaet Nys om hans Forbindelse med Leopoldine, ingen Brevvexling at føre med hende, kunde hun rigtignok ikke vide. Først at tilskrive ham, var hende umuligt. Stundom hørte hun vel af Personer, som havde været i Berlin, at de, blandt andre Frankfurter Bekjendte, ogsaa havde seet Gerhard, at han var bleven en kraftig, elskværdig Mand, at man overalt omtalte ham med Agtelse, at hans Fætter, Hr. Knöchlein, og hans Principal vare gandske overordentligen tilfredse med ham, og deslige glædelige Ting — men alle slige Efterretninger bragte hendes Hjerte til at bløde paany, hun følte, det var hende umuligt, at glemme den Letsindige.

Bimpel satte sig nu hen og fabrikerede følgende Avertissement:

„En ung Pige, som i sine Forældres Huus har lært Landhusholdningen, og ei er gandske uovet i sine qvindelige Haandarbeider, ønsker, blandt Fremmede at udvide sine Kundskaber. Dette maatte skee under bestandig Opsigt og Veiledning, at hendes Sæders Reenhed ikke skulde lide derunder. Paa Løn sees ikke synderligen. Herpaa Reflekterende ville behage, at melde sig i Billetter, mrk. B. 77, som aflægges paa Adressecontoiret.“

Hvad Landhusholdningen angik, da saae det, strengt taget, noget misligt ud dermed; imidlertid troede Bimpel, ved at anføre denne Omstændighed, desto for at kunne faae Pigen anbragt hos en Herremand eller en Forpagter, og da Bedstefaderen stedse havde havt en Flok Høns i Gaarden, samt en Koe og et Par Grise i Stalden, kunde hun dog heller ikke siges at være gandske ukyndig i Landhusholdningen.

Næste Morgen afgik Annoncen til adskillige Avisexpeditioner i Hamborg, Berlin ꝛc., og den 31te Mai 1823 prangede den, til Bimpels store Glæde, i Bilaget til No. 65 af de berlinske Efterretninger.

Kort efter indløb følgende Breve:

1.

Naar den bemeldte Qvindesperson kan stille 300 Rbdlr. Caution, vil jeg give hende, som Melkeforpagterske, en heel Stald. Svar udbedes.

Glosewitz, den 20de Juni 1823.

Hans von Eichen.

2.

Gode Sjel!

Jeg maa begynde bagfra, thi forfra vilde det blive alt for vidtløftigt. I 12 Aar har jeg nu været sengeliggende, og mine Sygdomme lade først til at ville tage deres Endeligt i Evigheden. Alle slette Fruentimmer ere Canailler, som strax blive kjede af det; derfor vil jeg nu tage en ordentlig Person til mig, som kan pleie mig og

tvætte min Smule Linned, samt koge og bage, og vaage hos mig om Natten, thi jeg kan ikke lukke et Øie for den infame Høste, og det er dog altid behageligt, at have et Menneske, med hvem man, under disse Omstændigheder, kan underholde sig. Med Betalingen har det gode Veie; jeg skal ikke være lumpen, naar blot De er honet og ærlig. Men De maa kunne tage Hænder med i Alt, thi de fornemme Mamseller, som først trække Handsker paa, naar de skulle hugge et Par Stykker Brænde, ere en Pest i mine Øine. Svar mig snart, thi jeg kan ikke bie. Den, jeg nu har, skaffede mig bestemt en Svindsot paa Halsen, hvis jeg ikke allerede laborerede deraf.

Indtil videre

Deres

Bockleben, d. 1ste Juli 1823.

Perpetua Wehmuth.

3.

Den gemytlige Venlighed, som fremsmiler af Deres Avertissement, fremstiller Dem for os, som en uskyldig, reen og ubesmittet Jomfru, med en stor Villighed, med mange Kundskaber, med et skjønt Anstrøg af Beskedenhed og med en ædel Tørst efter høiere Dannelse. Føler De, høistærede Veninde, at De svarer til denne Forestilling, er De, som jeg tænker mig Dem, da er De mig inderligen velkommen. Vi ville gjensidigen meddele os hinanden; jeg har, hvad Dem fattes; og De har, hvad mig fattes; jeg et stort Forraad af Studium, der gandske egner sig til at tilfredsstille Deres Higen efter større Indsigt; De, en stor Mængde qvindelige Færdigheder, hvormed De kan omskabe mit lille Huusvæsen til et Paradiis. Enhver giver Sit, og dermed er det lykkelige Samsund sluttet. Allerede længe har jeg tragtet efter en ret retskaffens Uskyldighed, som i den reneste Betydning, kunde skjenke mig

Venskab, og paa en ægte idyllisk Maade dele mit Liv med mig. Ja, min Hulde, lad os vandre med hinanden i den straalende Dyds Sollys. Tre Forsøg af denne Art ere mislykkede for mig, og haardt, saare haardt har jeg maattet bøde for min Tro paa qvindelig Sjeleadel. Min første Veninde begrov min huuslige Fred i den blaae Hue, et Gjæstgiversted hersteds, hvor hun lærte at kjende en Candidatus Theologiæ, for hvis Skyld hun brød de Eder, hun havde svoret mig, men nu begræder hun, som Præstekone i Sandheim, sin skjændige Troløshed; den Anden har jeg, formedelst grove, mod mig forøvede Tyverier, maattet lade anvise en Plads i Børnehuset; den Tredie er, paa en uforsvarlig letsindig Maade, bortløben med Liniedandserne. Saaledes er jeg bleven klog af de bitreste Erfaringer, og jeg vilde være saare ulykkelig, hvis ikke den Anelse var opstegen i mig, at jeg i Dem har fundet, hvad jeg saalænge har søgt forgjeves, og hvad jeg aldrig mere ventede at finde under denne Maane, nemlig et fuldendt Idyl-Ideal.

For at rydde enhver mulig Frygt tilside, bemærker jeg, at jeg er passeret de Fyrretyve, at jeg har et blegt, sygeligt, næsten kunde jeg sige smægtende, Udseende, og at jeg af Naturen, eller egentligen af en gammel Barnepiges Uforsigtighed, er noget ilde aflagt med udvortes, legemlig Compartement. Imidlertid er dog Skaden slet ikke betydelig, og naar jeg undtager den lidt forskruede Bryst- og Skulderbygning, kan det Hele ret vel dækkes af en dulig Skræder. Hvad nu Deres Betingelser angaaer, min Englesjel, da er Deres klassiske Gemytlighed begrundet ved den Erklæring, at De ikke seer synderligen paa Løn. Godt, mit sjeldne Væsen! Jeg vil ikke være paatrængende i saa Maade, men tillade mig maa De dog, engang om Aaret, for Exempel til Julen, at overraske Dem med Et eller Andet, til Paaskjønnelse af Deres Villighed.

I den spændteste Forventning af et kjærligt Svar paa disse indholdssvangre Linier, forbliver jeg,

ømme Pige!

Deres trofastkjærlige

Leipzig, den 4de Juli 1823. Samuel Otto,

Magister i de frie Konster.

4.

Min unge Veninde!

De har banket paa mit Hjerte. Med inderligste Glæde lukker jeg op.

Jeg forlanger Intet og Meget; jeg lover Intet, og holder Alt. Hvad høflig Behandling og anstændig Livsnydelse angaaer, haaber jeg bestemt, at De under mit Tag vil finde Dem overtruffen i Deres Forventninger. De kan blive hos mig, saalænge De behager. Kun Eet siger jeg Dem forud: Er De et Verdensbarn, skal De ikke uleilige Dem. Jeg hader ikke Verden, men jeg elsker den ikke heller. Mig har Lykken aldrig tilsmilet; mig har Livet ingen Glæde bragt. Jeg har aldrig elsket, jeg er aldrig bleven elsket. Bag mig intet Andet, end Krænkelser og Lidelser, foran mig Intet, uden Graven! De synes vel underligt om min Tale, men det har Intet at betyde. Kom De kun, De skal snart lære at kjende mig fra en ædel Side.

Wanzelwalde, den 5 Juli 1823.

Liebwerda Racquer.

5.

Ret hjerteligen skal De være mig velkommen, mit gode Barn, hvis De svarer til de Forventninger, jeg nærer om Dem. De kjender mig ikke; jeg kan derfor ikke begjere, at De strax skal indgaae Forpligtelser, som med Tiden kunde vorde Dem byrdefulde. Kom paa Prøve; forsøg, om det behager Dem hos mig. Jeg godtgjør

Dem Reiseomkostningerne, giver Dem Alting frit, ugentligen en Frederiksd'or, jeg lader Dem befordre hjem igjen, saasnart Opholdet i mit Huus ikke mere staaer Dem an.

Indtil vort personlige Bekjendtskab

Deres

Berlin, den 6te Juli 1823 Elise,

separeret Epinay, født Delvenau.

Berlin! — det ene Ord bestemte Leopoldine for Madame Epinay. Hist fandt hun Gerhard! Og om man havde skildret hende Madame Epinay som en halv Satan, hun var dog reist til hende. Samme Aften indpakkede hun sin Smule Tøi; imorgen gik Agepoften til Berlin. Hele Natten lukkede hun ikke et Øie i; paa hele Reisen lukkede hun ikke Munden op.

Elise var synligen overrasket, da den ubekjendte Pige alt stod hos hende; hun kunde, ligeoverfor det unge, blomstrende skjønne Barn, ikke strax finde den rette Tone. I Leopoldines Ansigt laae en saa from Ydmyghed, en saa blid Beskedenhed, en saa reen Eenfoldighed, en saa klar Forstandighed, at Elise, synderligen bevæget af det skjønne Barns fortryllende Ynde, og af hendes Liighed med et Billed, som endnu levede i hendes Hjerte, bød hende velkommen med en Hjertelighed, der længe havde været hende selv fremmed.

„Hvad er Deres Familienavn?" spurgte Elise. — „Cousins!" svarte Leopoldine. — Elise foer sammen. Hun gjorde den meest uhyre Vold paa sig selv, at ikke Leopoldine skulde bemærke hendes Skræk.

Ordet „Leopoldine," som Elise, paa sin Forlovelsesdag, havde læst med sine egne Øine i det Brev, Alm-

brosius sik ved Bordet, stod i dette Øieblik, som skrevet med Blod, for hendes Minde. Vel havde hun sildigere hørt, at Ambrosius, da han forlovede sig med hende, alt var gift i Frankfurt, men hun havde aldrig villet troe det. „Deres Døbenavn?" spurgte hun videre. — „Leopoldine!" — „Deres Moder?" — „Er død for nogle Aar siden." — „Deres Fader?" — „Var Kjøbmand i Lübeck; jeg har aldrig kjendt ham. I Krigen har han mistet hele sin Formue. Om han endnu lever, veed Ingen." — „Hvor gammel er De?" — „Jeg blev født i det ulykkeligste Aars ulykkeligste Maaned: i October 1806." — En lang, stille Pause.

Elise sad ved Vinduet og græd. Leopoldine befandt sig i den piinligste Stilling. Var denne Kone altid saadan, da saae hun den mørkeste Fremtid imøde. Hun ansaae Elise for sindssvag; men Denne kæmpede, i dette Øieblik, en frygtelig Kamp i sit Indre. Den Pige, hun havde faaet til Selskabssøster, var en Datter af den Uværdige, som paa det Afskyeligste havde bedraget hende, som havde krænket hende paa det bittreste, som havde brændemærket hendes gode Navn, og, ved sin Flugt, medtaget hendes Smykke. — At han var uskyldig i det Sidste, vidste hun ikke, og kunde ikke vide det.

Nu havde den bedre Natur seiret i hende. Hun stod op, gik til Leopoldine, sluttede hende i sine Arme, og sagde mildtgrædende: „Vær mig velkommen, Du stakkels faderløse Barn! Du skal ikke bøde for den uhyre Smerte, som har sønderrevet mit Bryst. Det skal være min sødeste Hævn, at samle gloende Kul paa hans Hoved, ved at gjøre vel mod Dig!"

Leopoldine forstod ikke et Ord deraf. Hun takkede Himlen, at hun blev saa vel modtagen, lovede, efter Evne at gjøre Alt, for at vinde Fruens Tilfredshed, og fandt, jo nøiere hun siden lærte at kjende Elise, hvor aldeles hun havde feilet i sin Dom om hende. Elise var forstandig og klog, god og blid, stille, munter og hjertelig. Leopoldine sluttede sig stedse nøiere til hende, og bar hendes smaae Luner med barnlig Hengivenhed. Disse Luner hidrørte fra en ængstelig Bekymring over hendes Formuestilstand. Man kunde ikke kalde hende gjerrig; hun gav hellere, end hun tog. Men hun levede i evig Frygt, at hun ikke skulde komme ud af det i Fremtiden, og kom hun ulykkeligviis paa dette Kapitel, kunde hun pine sig saa grusomt med bange Forestillinger og ængstelige Beregninger, at hun ikke havde en glad Time. Epinay, med hvem hun havde giftet sig i den Tid, Lübeck stod under fransk Tyrannie, havde holdt saa ilde Huus med hendes, alt ved Krigen betydelig formindskede Fædreneformue, at mere end to Trediedele deraf vare bortødslede. Resten stod her i to Handelshuse, hvis Fallissement man hver Dag kunde vente. Derfor var hendes Bekymring ikke gandske ugrundet. Tre Ønsker har jeg, sagde hun ofte: Sundhed, ret mange Penge, og ingen Mandfolk i Verden!

„Seer De, sagde den gamle Jomfru Madeweis, som, idetmindste engang om Ugen besøgte hende, for at slaae en Basseralle af med hende ved en Kop Kaffe, og udkramme alle Byens Nyheder: De sidder alt for meget, De maa gjøre Dem brav Motion, at der kan komme Røre i Kallunet, saa kommer De Dem nok, og faaer Deres Sundhed igjen. Hvad Mandfolkene anbelan-

ger, da har jeg heller aldrig kunnet lide dem, men immer holdt dem tre Skridt fra Livet, og netop fordi de ere saa skarnagtige, er det ikke Umagen værd, at ærgre sig over dem. Hvad endeligen de kjære Penge angaaer, da er det Deres egen Skyld, om De ikke har nok af dem. Allerede tigange har jeg sagt Dem, hvad de ældste Folk her i Gaden troe, at der ligger en Skat i Deres Huus. Har De vel gjort et eneste Skridt, for at undersøge, hvorvidt Sagnet er grundet? Har De ikke altid leet deraf? Forleden var jeg udenfor Porten hos den kloge Kone. Du skal dog, tænkte jeg, for Løiers Skyld, spørge hende om Skatten hos Madam Epinay. Ret fiffigt indledte jeg det, kan De troe. Jeg sagde hende, at jeg paastod om en Ting, den maatte være i min Venindes Huus; men hun vilde ikke troe derpaa, og nu skulde Madamen, den kloge Kone nemlig, sige mig, hvem der havde Ret. Mærk vel, om Skatten havde jeg ikke talt et Ord. Den Gamle rystede sit Kaffegrums, og keeg og keeg, og satte sine Briller paa, og brumlede ved sig selv, som om hun ikke troede sine egne Øine. Omsider bød hun mig selv kige i Grumset. Gandske tydeligen saae jeg nu, i Overfladens brune Speil, et Billed, der forestillede et omvendt Overflødighedshorn, hvoraf der uddrattede en stor Mængde Guldpenge. Jeg sagde, hvad jeg havde seet; og nu gjennemælede den kloge Kone: „Den Skat, De formoder i Deres Venindes Huus, ligger virkeligen deri, og er større, end De Begge troe." Nu sammenrystede hun Grumset paa en frisk, og bad mig atter kige deri, samt sige hende, hvad jeg saae. En gammel Muur var det, hvorved laae Hammer og Brækjern. Alle gode Ting ere tre, sagde den Gamle,

og rystede Koppen trediegang, men hvad jeg nu saae, passer slet ikke til det Andet.

„Og hvad saae De?" spurgte Elise med spændt Opmærksomhed. — „Jh, Tosserie! Tilvenstre Galge og Hjul, tilhøire et med Blomster smykket Alter, hvorpaa der, mellem to nystændte, høie Lys, stod en næsten udbrændt Kjerte, der hvert Øieblik truede at gaae ud. Den kloge Kone loe høit, da jeg fortalte hende, hvad jeg havde seet, og sagde, jeg skulde kun sige min Veninde det, hun forstod det nok."

„Men, kjære Jomfru! hvorledes kan De lade Dem sligt binde paa Ærmet? I alle Deres Kaffesyner er der jo ikke en Gnist sund Menneskeforstand!" — Saa talte Elise; men i sit Inderste følte hun sig rystet ved Kaffesøsterens Fortælling. Alt havde hendes Skarpsindighed i Londom tydet de tre Billeder; de sagde hende Følgende:

> I en Muur i Dit Huus finder Du en Skat; den fører Dig til Fordærvelse, naar Du ikke gjør vel dermed; men dette maa Du snart gjøre, thi Dit Livs Ende er ikke langt borte. — De to høie Alterlys — —

her stod hendes Forstand stille. Hun grublede derover den hele Nat, men fandt ikke Meningen.

Efter Frokosten gik Elise, med en Træ-Sukkerhammer i Haanden ned i Kjelderen. Hendes Huus var kun en Deel af en stor Bygning, som, før Krigen, og altsaa længe før hun nedsatte sig i Residentsen, var ble-

ven deelt mellem tre Eiere og forsynet med Mellemvægge. Sin Deel havde hun kjøbt af en Enke, der havde Ord for at være meget riig. Da hun ikke havde efterladt sig nær saa mange Penge, som Arvingerne havde beregnet, var Oprindelsen til det Rygte, at hun, i Krigens Løb, havde nedgravet eller indmuret en stor Deel af sin Formue, efter Elises Mening, saare naturligt. Fandt hun Penge eller Pengesværd, og viste det sig, at Samme havde tilhørt Enken, da forstod det sig selv, at hun meldte Arvingerne det; men den Deel, Loven tilkjendte hende, som Finderinde, vilde hun med rolig Samvittighed tage.

I Kjelderen fandtes tre Kamre; det ene var bestemt til Øl- og Vinkjelder, det andet til Brænde, det tredie — det var dog underligt, at Vindnet i dette var forsynet med Jernstænger! Her begyndte hun sin Undersøgelse. Hun bankede paa Steengulvet med sin Hammer, for at høre om det klang huult — nei! Nu gik hun langsmed Væggen, og foretog samme Manøvre. Alt havde hun forgjeves banket paa ti, tolv Steder, nu — hendes Aandedræt standsede — dette Slag — som paa et tomt Leerkar klang det — hun pikkede nok engang med Hammeren paa samme Sted — det var huult! — det var gandske bestemt huult, det havde hun villet døe paa. Nu saae hun ogsaa, idetmindste troede hun at see, at Stenene her vare af gandske anden Farve, Form og Sort, end de øvrige i Muren. Hun prøvede nu dette Sted i Muren, Steen for Steen, og fik et reent, afskaaret Qvadrat herud, paa omtrent 6 Fods Høide og samme Brede, hvori alle Stenene løde huult.

Denne Skat havde dog vist ligget der før Enkens Tid, om der ellers laae nogen, meente Elise: var det saa, da behøvede hun ikke at give noget Menneske en Skilling deraf. Men hvorledes skulde hun faae Skatten ihænde? Selv var hun for svag til at brække Stenene ud. Efter lang Betænkning faldt hendes Tanke paa Leopoldine. Under et ligegyldigt Paaskud lokkede hun hende ned i Kjelderen.

„Hvor dog Folk ere skjødesløse! begyndte hun, idet hun treen ind i det vigtige Kammer, og tog den, for faa Øieblikke siden, med Flid hensatte Lysestage, op fra Gulvet: Har ikke der Christine sat Lyset lige paa Jorden. Hvor let kunde det ikke gjøre Skade!" — „Men hvor skulde hun vel ellers have sat det?" spurgte Leopoldine beskedent. — „I andre Kjeldere, meente Elise: har man særegne, i Muren dertil anbragte Nischer; der, f. Ex., midt i Væggen vilde være en ret passende Plads dertil. Man behøvede blot at tage et Par Stene ud, saa var den lille Nische strax færdig. Men der er saa store Omstændigheder med de Muurfolk, at — „Tage de Par Stene ud? svarte Poldine leende: ikke Andet, det Konststykke gjør jeg selv!"

Dermed fløi hun op i Kjøkkenet, hentede en lille Øxe og en stor Kokkekniv, trak et Par gamle Handsker paa, og gik strax til Værket. Det gik flinkt fra Haanden — der var den første Steen. „Hvad er der da bagved? spurgte Leopoldine overrasket: det klinger jo gandske kuriost, det er jo ingen Muur, det er — — „Hvad er det?" spurgte Elise spændt. — „Et Bret, vedblev Dine: et løst, bevægeligt Bret, thi jeg kan skyde det heelt tilhøire. Det er dog sælsomt — Lad dog see

— — Der laae den anden, tredie, fjerde Steen. „St! St!“ hviskede Poldine, idet hun stak Svanearmen gjennem Aabningen, og faa Øieblikke efter slæbte hun en Pung frem, tre — fire Pund svær. Den var af Lærred, forsynet med mange Segl, og havde en Indskrift, som Ingen kunde læse for Støv. — Elise stod som en Marmorstøtte, da Dina smilende rakte hende den tunge Pung; det var hverken Kobber eller Sølv — det var, efter Vægten at domme, det pure Guld.

Poldine var ikke langsom. Med hvert Greb hentede hun en lignende Pung, Alle forseglede, men ikke Alle lige tunge. Hun havde, i sin fyrige Iver, ikke talt Pungene, men der kunde vel være en firesindstyve Stykker, og desuden fandtes endnu en firkantet, indsyet Pakke, hvori syntes at være en Æske eller et Skriin. Poldine famlede og følte — der var ikke Mere. „Hvis det ikke er lutter Penge, udbrød hun nu: vil jeg ikke hedde Leopoldine! Jh, der maa være henved to — tre tusind Daler!“

„Mit gode Barn, sagde Elise, som imidlertid havde fattet sig og belavet sig paa en Usandhed: det var ikke saa vel, det var Penge, da havde vi ingen Nød mere. Nu husker jeg Sammenhængen. Min forrige Tjenestepige levede i uafladelig Angest for Indqvartering; hernede i Muren var en Fordybning; i denne pakkede hun Alt, hvad der kunde rummes deri, Gryn, Sukker, Kaffe, Salt, og saa videre, og slog Bræder derfor. En gammel halvtosset Murersvend, som skulde reparere Noget hernede, maa have tilmuret Hullet. Jeg har ikke tænkt derpaa siden.“

Leopoldine lod, som hun troede denne Fabel. Idet mindste tvegange maatte hun løbe Trappe op, Trappe ned, inden hun fik Pengene bragte op i Elises Værelse, og hendes hele Løn var den Overbeviisning, at Elise havde havt mere Tiltro til hende, end til den gamle Christine.

Om Aftenen lukkede Elise sig inde. Hun vilde aabne alle Pungene og tælle Skatten. Da Natten nærmede sig, og alt var stille, tændte hun tre Voxlys, tog den Mindste af Pungene, børstede Støvet deraf, og vilde brække et af Segl — hvad var det? — Hun saae og saae — det kom hende for — men det var jo ikke muligt — hun tog bestemt feil — hun rykkede alle tre Lys tættere sammen — nei, det var intet Blændværk — det var den gamle Hans Constins velbekjendte Signet! — Med skjælvende Haand rev hun Seglet op, og Guldet strømmede ud. Lutter gamle Bekjendte! Det var lübeckske Monter tilhobe! — Nu vidste hun, hvad Skatten omtrent var værd.

Til at aabne alle Pungene, var der ikke Tid. Men hvad der var i Skrinet, maatte hun dog see. Signetet, hvormed det var forseglet, var hende ubekjendt. Hun rev det af, skjar Lærredet op, og hvo beskriver hendes Forundring, da hendes Families gamle Arvesykke, Skrinet med Smykket, faldt hende i Øinene! — Roglen fattedes. Morgenen dæmrede. Søvnen forlangte sin Ret. Hun besluttede at gjemme Resten til næste Dag, og gik til Hvile.

Udmattet af Gaarsdagens Anstrengelser, slumrede hun til næste Middag. Da kom Mamsel Madeweis, for at aflægge en Visit.

Leopoldine havde allerede længe foresat sig, at udfritte hende angaaende Gerhard — hun vidste Besked i hele Berlin, og kjendte ham sikkert. Denne Leilighed var gunstig. Med hyklet Ligegyldighed begyndte hun: „Siig mig engang, om De ikke kjender en gammel Herre — hvad hedder han nu — Knochen, Knöchelchen —

„Knöchlein, Knöchlein, tog den Anden Ordet: om ham kan jeg fortælle Dem saameget De vil høre. Det var ret en Flintesteen. Tænk Dem, der har han et ungt Menneske hos sig, en Slægtning, ved Navn Gerhard. Jeg siger Dem paa Ære, et Ansigt som Melk og Blod, og et Væsen — man skulde troet, det var en Grevesøn. I det Handelshuus, hvor Gerhard sad paa Contoiret, er en Niece, en puur ung Ting, neppe konfirmeret — hun forlieber sig gandske umenneskeligen i Gerhard, og bliver dødelig syg, da han slet ikke ænder hende, hvormeget hun end render efter ham. Lægerne gaae ud og ind. Svanhilde er syg og bliver syg; omsider, da Intet mere vil hjelpe, sender man Bud efter Magnetiseuren. Neppe fingererer han et Par Gange, før hun bliver hvad man kalder klairvoyante, og i denne Tilstand bryder hun frem med den Bekjendelse, at hun er skudt i Gerhard, og at hun seer Døden for sine lukkede Øine, hvis hun ikke faaer ham til Mand. Doctoren gaaer Onkelen paa Klingen, og gjør ham det til en Samvittighedssag, at opfylde den Syges Ønske.

Nu mener Denne som saa: det har gode Veie. Gerhard er en fattig Stymper, Svanhilde har saamegen Formue, at han kan leve gandske anstændigt deraf; da Gerhard imidlertid synes at være en kapricieuse Fyr, som ikke vilde finde sig i, at ernæres af sin Kone, men iøvrigt er en dygtig Kjøbmand og et meget speculativt Hoved, saa tilbyder Onkelen, at gjøre ham til sin Compagnon; dermed er det Hele i Orden. Men da det nu gaaer rigtigt løs, finder man Gerhard kold og haard og fast som en Klippe. Nu beslutter man at bearbeide den gamle Hr. Knöchlein; Denne bliver sjeleglad, og lover, at Sagen skal være i Rigtighed inden 24 Timer. Men neppe begynder han at tale til Gerhard derom, før Denne beder ham tie. Han følte ingen Kjærlighed til Niecen, sagde han, og uden Kjærlighed giftede han sig ikke. Nu kom da den Gamle i Fyr og Flamme, og og satte hart ind paa det unge Menneske, som langt om længe rykkede frem med den Erklæring, hans Hjerte var ikke frit mere; hjemme i Frankfurt havde han en høist elskværdig Pige, som han havde kjendt fra sin tidligste Ungdom; hende havde han lovet Troskab for hele Livet; kun hende var han istand til at elske; hun var vel ligesaa fattig, som han selv, men Gud hjalp nok, og om et Par Aar haabede han at kunne etablere sig selv; da vilde han gifte sig, og saa videre. See, bedste Jomfru! Nu skal De hjelpe mig at gjette, vi maa vide, hvem den Pige er. De maa skrive, imorgen maa De skrive til Frankfurt, og efterspeide Sagen; det maatte gaae underligt til, om vi ikke skulle faae Navnet herud! — Dog — videre i vor Historie. Herr Knöchlein er som himmelfalden, da han hører denne Nyhed. Han har gi-

vet sit Ord, og det unge Menneske sætter sig gandske paa Bagbenene. Nu gaaer han retskaffens til Meningen, og siger, at hvis Gerhard finder en Anstødssteen i sin Armods Misforhold til Svanhildes Velstand, vil han raade Bod derpaa. Han har nemlig testamenteret sine nærmeste Slægtninge hele sin Formue, men for Gerhard udsat et Legat af omtrent 150,000 Daler, som efter hans Død vilde findes i særdeles Forvaring, hvorom hans Testament indeholdt det Nærmere. Besluttede nu Gerhard sig til, at opgive den Frankfurter Pige, som jo, i værste Fald, kunde affindes med en Sum Penge, da vilde han, allerede i levende Live, sætte ham i Besiddelse af dette Legat. Men Gerhard stikker bitterlig i at græde, sammenpakker hemmeligen sine Sager, reiser bort, og efterlader Hr. Knöchlein en Afskedsbillet, hvori han melder ham sin nødtvungne Afreise, og beder ham, han vilde dog for Himlens Skyld beholde sit Legat, men lade ham beholde sin Pige."

I dette Øieblik treen Elise ind, og Leopoldine iilte ud, thi den salige Følelse, at vide sig elsket, og den bitre Smerte, at høre, Gerhard var ikke mere her, truede at sprænge hendes Bryst. Hun loe og græd i eet Aandedræt. Tønder Guld, og Ære, og Glands, og Udsigter — Alt, Alt havde han opoffret for hende, og hvad kunde hun byde ham derfor!

Uden at lade sig afbryde, fortsatte Mamsel Madeweis sin Fortælling, især da hun formodede, at Elise vidste det Foregaaende, og sagde med en haanlig Latter: „Det er dog et sandt Ord, at man ikke skal bedømme noget Menneske før hans Død. Hvor har man ikke roest den gamle Knöchlein som et Mønster paa Solidité og

Ærlighed! Og nu, hvor skjændigt har han ikke narret den arme Gerhard! Tænk Dem, bedste Frue, den noble Historie. Imorges blev den salig Mands Testament aabnet; hans nærmeste Familie faaer det hele, ret betydelige Efterladenskab; men for Gerhard udsætter han et Legat, som han angiver til omtrent 150000 Daler i Guld. Disse Penge har han, hedder det i Testamentet, faaet i Forvaring af en Franskmand, som har ranet dem i Lübeck, Anno 6; Franskmanden har aldrig meldt sig siden, altsaa mener han, at Pengene ere hans. Guldet skal findes i nogle og 80 Punge, som Alle ere velforseglede. Disse Punge ligge, omhyggeligen ordnede, i et stort Egeskab, som staaer nede i den og den Kjelderhvelving, skjult af allehaande gammelt Skrimmelskrammel, som han havde gjennemtrukket med en lang Jernkjæde, hvis Ender vare forbundne med hinanden ved en Hængelaas, hvortil Nøglen var vedføiet Testamentet. Man styrter ned i den betegnede Kjelderhvelving; det er den, som støder tæt til Deres Huus, gode Frue. De gamle Møbler staae endnu urørte foran Skabet; den rustne Laas aabnes med stor Besvær, Skabet lukkes op, Pengepungene ere forsvundne, hvad enten det Hele nu har været en Vindbeutelstreg af den Gamle, eller Fanden har havt Haand i Spillet, eller en Tredie, som har havt Nys om Sagen, er kommen den arme, nu i Wien værende Gerhard, i Forkjøbet, og har, paa en ubegribelig Maade, praktiseret Skatten ud af Skabet. I det Øieblik, jeg gik forbi, forseglede Politiet Kjelderkamret, og den retlige Undersøgelse skulde strax begynde, sagde de."

Ved den sidste Deel af den overraskende Relation var Elise bleven tregange dødningbleg, og tregange blus-

sendersd; hun foregav et heftigt Anfald af Krampe, bad Mamsel Madeweis lade hende allene, vred, da hun var gaaet, sine Hænder, over den ulykkelige Historie, løb, halvvanvittig af Angst og Banghed, op og ned i Stuen, og standsede pludseligen, greben af en rystende Gysen, thi det rædsomme Billed „Galge og Hjul", som Mamsel Madeweis havde seet i Kaffespeilet, begyndte at vorde frygteligen sandt. Opdagedes det, at hun havde tilvendt sig denne betydelige Sum — Straf — Skjændsel — Alt forestod hende, og Intet kunde redde hende. Hun vilde angive sig selv. Men det var jo ikke vist, at hun derfor undgik Rettens Behandling. Og Pengene selv! havde de da egentligen tilhørt den salig Hr. Knöchlein? Kunde han da testamentere Noget, hvortil han ei havde ringeste Ret, til en Tredie, til sin Fætter Gerhard? Var det hende ikke en mathematisk Vished, at disse Penge ingen Anden havde tilhørt, end Ambrosius? Leopoldine var hans Datter; Ambrosius var forsvunden; altsaa havde Leopoldine den allernærmeste Ret til Guldkapitalen. — —

Leopoldine, som af Mamsel Madeweis havde hørt, at Elise var upasselig, indtreen i dette Øieblik, for at tilbyde sin Hjelp. „Nei, sagde Elise i Feberuro: mig fattes Intet, men det er godt, at Du kommer. Jeg maa bort, jeg maa herfra. Du skal med. Vi reise til Wien. Endnu inat. Men intet Menneske maa vide det. Til Christine sige vi, vi reise blot et Par Dage til Leipzig."

Elise lod sin Reisevogn nede i Remisen bringe i Orden, og en tom Kuffert skrue under Bukken. Silde om Aftenen maatte Leopoldine bære Guldpungene samt Skrinet med Smykket ned, og pakke dem i Kufferten. Inden Morgenen dæmrede, vare Begge udenfor Berlin, og efter sex Dages Reise naaede de den pragtfulde Keiserstad.

Udenfor Hotellet „den romerske Keiser" lod Elise holde, for at forespørge, om hun kunde faae et Par Værelser. — Table d'hôte var just ophævet; udaf Spisesalen kom adskillige Herrer — blandt dem en ranк, elegantklædt ung Mand — hans Øie faldt paa Leopoldine — at udraabe hendes Navn, udbrede sine Arme, flyve Pigen imøde og med stormende Glæde trykke hende til sit Hjerte, var et Øieblikks Værk. Det var Gerhard fra Frankfurt.

Elise kjendte ham, thi i Berlin havde de jo været Naboer. Hun tvang sig til den Usandhed, at det, da hun i Wien var gandske fremmed, var hende ret behageligt, at finde en Bekjendt; men i sit Inderste gruede hun ved at see ham. Thi han, for hvem hun, til Leopoldines Bedste, havde villet flye, stod nu for hende.

Gerhard behandlede hende med den meest udmærkede Agtelse, hjalp hende af Vognen, fulgte hende paa hendes Værelse, og lod hendes Tøi bringe op. Tre Karle kunde neppe slæbe den svære Kuffert. Han selv tog Haand med i sin egen Arvepart, og sagde spøgende, han vilde gjøre sig en Fornøielse af, at befrie Madame Epinay fra denne tunge Byrde; slige Damer vare velkomne her, og Modehandlere, Juvelerer ɔc. vilde

vist gjøre deres Bedste, at hun kunde reise lettere fra Wien, end hun var kommen.

Disse Ord sloge Elise. Hun saae sig allerede forfulgt med Stikbreve fra Berlin, arresteret, straffet, beskæmmet, og Gerhard i Besiddelse af Skatten! Hun maatte gaae tilsengs, saa angest og modig var hun. Men hun indslumrede ikke, før hun havde foresat sig, imorgen tidlig at tale med Gerhard, sige ham Alt og saa lade hans Samvittighed domme.

„God Nat, min himmelske Leopoldine! sagde Gerhard, efter en lang og hjertelig Samtale: Min søde Pige, min — ja — min inderligelskede Brud! Imorgen kommer jeg, at hente Dit Jaord!" — „Gerhard, hviskede Leopoldine: Du vil fortryde Dit Valg, i Din Stilling maa Du søge Dig en riig Pige —

„Behøves ikke, afbrød hende Gerhard: jeg er, takket være Gud og den salige Knöchlein, nu i den Stilling, at jeg kan etablere mig og byde Dig et sorgfrit Liv ved min Side. Altsaa bliver det derved: Jaord imorgen!"

Næste Morgen laae Poldine paa sine Knæe foran Elises Sopha, og fortalte, hvad hun eiede i Gerhard, som hun igaar kun havde foreslillet hende som en Ungdomsven fra Frankfurt.

Greben af den Uudforskeliges underfulde Tilskikkelse, oversaae Elise, med klart Øie, sin Forvirrings lykkelige Udvikling. Velsignende lagde hun sin Haand paa Dina's Lokkehoved, og — da traen Gerhard ind.

Bleg og forgrædt saae han ud. Man spurgte, men det varede længe, inden han kunde satte sig og fortælle:

den salige Knöchlein havde ofte yttret, hvorlunde han i sit Testament havde betænkt ham med en anseelig Sum; siden var vel den Gamle bleven vred paa ham, og havde truet at gjøre ham arveløs. Imidlertid havde Døden overrasket ham, inden han fik sin Trudsel opfyldt. Legatet var altsaa gyldigt. Og nu — vedblev han — nu kommer der Brev fra Berlin, at Pengene ere forsvundne. Vel er der indledt en retlig Undersøgelse, men hvad kommer der ud af? — Intet! Nu er min glade Udsigt gandske formørket; kun Torne kan jeg byde Dig nu, min Poldine — —

„Hvis nu, tog Elise Ordet: hvis De nu opdagede Den, der har fravendt Dem Legatet?" — „Ak! raabte han: Jeg vilde lade ham hænge — — nei, nei, jeg lod ham gjerne beholde Halvparten, Nitiendeparten — jeg havde endda nok til at bygge mig en egen Arne." — „Her staaer Tyven, sagde Elise, pegende paa Leopoldine: og der staaer Skatten — pegende paa Kufferten.

Det varede adskillige Timer, inden Sagen blev historisk forklaret og ret begreben. Det Første, Gerhard havde at gjøre, var at sende en Estafette til Berlin, med Underretning om dens Vending og med Begjering, at neddysse den retlige Undersøgelse.

Den misundelsesværdigste Lykke er bleven Gerhard og Poldine til Deel. Elise lever hos dem. Om Fader Coustins har man erfaret, at han, efter mange Aars Omflakken, har fundet sit kummerlige Ophold hos et tydsk Huus i Triest, som Bogholder, og at han er død, uden at have efterladt sig Andet, end en meget forfalden Garderobe og Nøglen til det Skriin, hvori Elises Smykke laae. (H. Clauren.)

Keiserkroningen i Frankfurt
og
Eventyrene i Holland.
(sluttet.)

Paa den ujevne Landevei havde jeg Tid at tænke over min usalige Skjebne. At være skilt fra Emilie, var allerede haardt, men at jeg hverken havde erfaret hendes Families, hendes Fødestads Navn, ei heller om hun var mig god: det var til at vorde gal over. Hvad havde dog min Fader isinde?

Endnu havde jeg ikke aabnet det Brev, som skulde sige mig, hvad jeg havde at gjøre i Amsterdam. Nu læste jeg det. Ak, jeg indsaae, at min Fader kun havde havt alt for gode Grunde til at sende et paalideligt Menneske til hiin store Handelsstad.

Huset van der Nyssen, som var os meget anseelige Summer skyldigt, stod paa faldende Fod, og vilde, som Ordet gik, med det Første gjøre en Bankerot, vel at mærke, til sin egen Fordeel. At fremtræde i min Faders Navn, for Hr. van der Nyssen, og redde, inden Fallitten, hvad der endnu kunde reddes af vore Penge, var det Hverv, hvormed jeg var beæret. Foruden denne Instruction og betydelige Vexler, fandt jeg endnu i Portefeuillen Anbefalingsbreve til adskillige anseete Kjøbmænd i Amsterdam. Disse Sidste skulde understøtte mig med gode Raad. Slutteligen skrev min Fader: han haabede, jeg vilde udføre dette Hverv til hans Tilfredshed, og da ventede han mig, som kjærlig Fader,

i Frankfurt, for strax at optage mig som Compagnon i sin Handel og forbinde mig med en ærbar Borgerdatter sammesteds. — „Deraf bliver Intet, Hr. Fader! raabte jeg saa høit, at den slumrende Postillon vaagnede derved: Emilie, eller Ingen!"

I Cölln skulde jeg, ifølge min Faders Anviisning, besøge en gammel Handelsven, og af ham erfare, hvad han vidste om Huset van der Nyssen. Det var just i Karnevalstiden, jeg kom did. Overalt mødte mig Uro og Forvirring. Vel tyvegange gik jeg, i Dagens Løb, til vor Handelsvens Huus, men fandt det altid lukket. Endnu et Forsøg paa, at faae ham i Tale, vilde jeg gjøre ilde om Aftenen. Imidlertid forlystede jeg mig ved det brogede Skuespil i Gaderne. Da jeg blev kjed af det vilde Uvæsen, gik jeg ind i et Vertshuus. Men her gik det endnu vildere til. Jeg satte mig fortrødelig hen i en Krog, og fæstede alle mine Tanker paa Emilie. Snart var jeg henrykt i den tredie Himmel.

„Vil han ikke tage Deel i Lystighederne, Grønskolling?" — Denne fornærmelige Tiltale, som ledsagedes af en heel Skok formummede Personers skraldende Latter, vakte mig af mine salige Drømme. Tillige følte jeg mig greben og rystet i Skuldrene af et Par stærke Hænder.

Forbittret sprang jeg op, og saae vredeblussende paa Taleren. Det var en Tyrk af uhyre Størrelse og kraftig Bygning; hans Ansigt havde man kunnet kalde smukt, hvis det ikke havde havt et stærkt fremtrædende Udtryk af Vildhed og Lavhed.

„Lystig, Broerlille! sagde han med lallende Stemme og modbydelig Venlighed, idet han bød mig et Glas

Brændeviin: Jeg seer vel, Du er en Landrotte, som maaskee for første Gang har forladt sin Rede; men saasandt jeg er en Sømand! idag skal Du lære at drikke og fryde Dig, af mig skal Du lære det!" — „Ja, drikke skal han, drikke og jubilere som vi Andre!" skrege de øvrige Gjæster.

Jeg stræbte at bevare min Fatning og Aandsnærværelse. Om den cölnske Pøbels Excesser havde jeg hørt de grueligste Ting: kun Mod og Fasthed kunde rive mig ud af min betænkelige Stilling. — Endnu stedse holdt Tyrken Brændeviinsglasset for mig. Taus skjød jeg det tilbage. En Hanswurst, som truede mig med et Slag af sin Brix, rev jeg denne rask af Haanden, og betjente mig deraf, for at holde mig en Vestalinde fra Livet, som vilde lykksaliggjøre mig med sine Favntag. Nu havde jeg de Leende paa min Side. Tyrken tilraabte mig: „Bravo, min Dreng! Du har gjort en god Begyndelse. Før sad Du og drømte. Elskede Emilie, udraabte Du een Gang efter en anden — hvad kunde det interessere os, troer Du?" — Harmfuld greb jeg efter min Hat og vilde begive mig bort. — „Sei Du! raabte Tyrken nu, trædende mig iveien: Du skal blive og drikke med mig! Der, siger jeg!" Han vilde atter paansde mig sit Glas. Utaalmodig stødte jeg ham tilbage; Glasset faldt paa Gulvet, og sprang sønder i tusind Stykker.

„Satan og hede Helved! brølte Tyrken: Du vil ikke drikke med mig? — Nu, saa skal Du slaaes med mig!" — Med disse Ord kastede han sin Overklædning, og stod trodsig for mig med de blotte, senefulde Arme. De øvrige Gjæster gjorde strax Plads og slutte:

de en Kreds om os. Nu gjaldt det, at opbyde al Kraft. Min Modstander var ulige stærkere end jeg, det var øiensynligt; men den Ruus, han havde, gjorde hans Holdning usikker. Det tykkedes mig derfor bedre at aabne Kampen, end at vente hans Angreb. Inden han tænkte derpaa, underløb jeg ham, greb ham med begge Arme fast om Livet, bragte ham ud af sin Holdning, og kastede ham baglænds paa Gulvet, saa det drønede igjen.

Hoben tiljublede mig Bifald. Stum og uden at røre sig, blev Tyrken liggende, hvor jeg havde lagt ham. Omsider reiste han sig langsomt, rækkede og strækkede sig, saa det knagede i alle Ledemod, og sagde: „Nu kan Du gaae, hvor Du vil! Du har viist Dig som en dygtig Svend, der har Hjertet paa det rette Sted. Det forstaaer sig, havde jeg bare været ret fast i Takkelagen, saa skulde Du — men ligemeget! Du har ikke villet drikke med mig; nu vil jeg drikke med Dig."

Uden Omstændigheder skjenkede han to Glas fulde af min Viinflaske, rakte mig det ene, og raabte derpaa med venlig Stemme: „Paa Din og paa min Emilies Velgaaende! Thi Du maa vide, ogsaa min Kjæreste hedder Emilie." — „De skulle leve!" svarte jeg, og tømte mit Glas. — „De skulle leve!" jublede det Stuen rundt. Havde jeg anet, hvad jeg erfarede nogle Uger sildigere, at denne Tyrk —— dog stille! Jeg vil ikke foregribe Begivenhedernes Gang.

Saasnart jeg kunde, listede jeg mig bort. Nu først lykkedes det mig, at faae min Faders Handelsven i Tale, og hos ham at erkyndige mig om Huset van der

Nyssen. Da steeg jeg strax tilvogns igjen og forlod Cölln endnu samme Nat.

Alt havde jeg været over otte Dage i Amsterdam, uden at have udrettet det mindste i min Faders vigtige Anliggende. Myn Heer van der Nyssen lod sig ikke faae i Tale. Hvergang jeg spurgte efter ham, blev jeg af Bogholderen affpiist med den Besked: hans Principal havde isinde at opgive Handelen, for at komme i Rolighed; derfor havde han overgivet alle sine Affairer til Prokurator Doctor Kneekenbrok, til hvem det stod mig frit fore at henvende mig. Men naar jeg vilde benytte mig af denne Frihed, saa var Doctor Kneekenbrok heller aldrig hjemme, og jeg indsaae nu vel, at jeg, naar jeg gik ligefrem, aldrig kunde komme disse to Bundsforvandte nær. I denne fortrædelige Stilling spurgte jeg, efter min Faders Anviisning, Nogle af vore Correspondenter tilraads. Det Raad, de gave mig, var vel godt for dem, men ikke for mig. Den Ene vilde afkjøbe mig den hele Gjeld for 25 Procent; en Anden forlangte en uhyre Provision, naar han skulde blande sig i denne Sag: kort, overalt var Hovedordet: „Betaalen!"

Jeg undlod ikke at meddele min Fader disse ugunstige Udsigter. Men i Slutningen af mit Brev kunde jeg ikke tilbageholde det Spørgsmaal: om han ikke havde hørt Noget til det Fruentimmer, jeg hiin Nat, med hans Hjelp, havde baaret ud af det brændende Huus, og siden troede at have seet i et Vindue i det franske Gesandtskabshotel.

End fandtes i min Portefeuille et Brev, hvis Aflevering jeg hidtil havde opsat. Det var adresseret til en Hr. van Jonken. Denne Mand havde forlængst trukket sig ud af alle Forretninger, og viste sig aldrig paa Børsen. Hvad Bistand kunde jeg vel love mig af ham? Men da nu alt andet slog feil, besluttede jeg at banke paa hos ham.

Jeg maa tilstaae, at jeg følte mig behageligen overrasket, da jeg betraadte hans Huus. Det bares mig fore, som jeg var i mit Fædrenehjem, saa reenligt og hyggeligt var Alt.

Midt i sit Værelse sad Hr. Jeremias van Jonken i sin Lænestol, foran et med Nøddetræ indlagt Egebord, betragtende nogle Blomsterzwiebler med stor Opmærksomhed og synligt Velbehag. Han var lav, men korpulent, og havde et rundt godmodigt Ansigt. Omtrent 50 Aar kunde han vel være.

Stiltiende overrakte jeg ham mit Brev. Ligesaa stiltiende tog han derimod, lagde det hos Zwieblerne paa Bordet, og gav mig et Vink, jeg skulde sætte mig ned. Jeg sad og ventede hans Tiltale; men Zwieblerne syntes ham vigtigere end jeg, og idet han i stedsevarende Taushed, noie undersøgte dem, tilsmilte han Een med glædetindrende Øine, medens han med rynket Pande bortkastede en Anden. Omsider syslede han usædvanligt længe med en liden uanseelig Zwiebel, betragtede den noie fra alle Sider, holdt den mod Dagslyset, vendte sig derpaa til mig med forklaret Ansigt, og sagde, idet han viste mig Gjenstanden for sin Henrykkelse: „See, min Herre, det er Skabningens Mesterstykke,

Kronen for alle Hyacinther: Marquis de la Coste. Dette Dusin Zwiebler har jeg, paa en Auction i Harlem, betalt med nogle tusinde Gylden. Men det angrer mig ingenlunde. Denne eneste Marquis er det Dobbelte værd mellem Brødre!"

Efter at nu Hr. Jeremias havde gjemt den ædle Marquis i et sølvbeslaget Skriin af Mahagonitræ, og skudt de øvrige simple Zwiebler tilside, tog han min Faders Brev og aabnede det. Medens han læste det, straalte hans Øine af Glæde. Han fæstede de venlige Øine paa mig, og rakte mig trohjertig sin Haand.

„Vær mig hjertelig velkommen! tiltalte han mig: Jeg har levet lykkelige Dage i Eders Faders Huus, inden J endnu var født." — Deraf vidste jeg Intet, ellers havde jeg sikkert opsøgt Hr. van Jonken før. Han var Pebersvend, og havde levet længe i Tydskland. Det Anliggende, som førte mig til ham, kjendte han af min Faders Brev, og lovede mig sin hele Bistand deri. „Dog vil det — tilføiede han — ikke være let, at bevæge van der Nyssen til at opfylde sin Skyldighed. I Doctor Kneekenbrok har han en snu Raadgiver; men Denne skal I lære at kjende endnu idag. Han besøger dagligen en Klub, hvori ogsaa jeg er indlemmet, og iaften skal jeg føre Jer derind."

Jeg maatte blive til Middag og Eftermiddagen over hos den gamle Herre. Jeg kunde ikke fortælle ham Nok om mine Forældre, mine Sødskende og min kjære Fødeby. Historien om Keiserkroningen maatte jeg meddele ham indtil det mindste Detail.

„Men hvorfor siger I mig Intet om den rædsomme Ildebrand, hvorved I, som Eders Fader melder mig, frelste et Menneskeliv?" spurgte han mig med et venligt Smiil. — Jeg kom i stor Forlegenhed, og gav forvirrede Svar. Han nødte mig ikke videre, men opløftede sit Glas, og klinkede med mig, idet han raabte: „Paa den Frelstes Vel!" hvori jeg istemte af gandske Hjerte.

Om Aftenen gik jeg med ham i Klubben. Her herskede en Stilhed, som ved en Jordefærd. Kun nu og da afbrødes den ved Terningers Fald, ved et enkelt Udraab ꝛc. — „Her er Prokurator Doctor Kneekenbrok!" sagde Hr. Jeremias, efterat han havde bevertet mig med en Kop sortbruun, uhyrestærk Thee, og førte mig til en Mand, som, med et Par store Briller paa en vældig Ørnenæse, sad i en Krog og læste Aviserne.

Da min gamle Herre tiltalte ham, syntes han at vaagne af en lethargisk Aandsløvhed. Han foer op, og stod nu for os i saadan Længde, men tillige i saadan Magerhed, at vi vare Dverge mod ham. — Vort Bekiendtskab var snart gjort. Doctoren viste mig den største Artighed, beklagede ret meget, at den Masse af Forretninger, som hviilte paa ham, endnu ikke havde tilladt ham, at tage mod mit Besøg, og at han endnu i de næste fjorten Dage maatte nægte sig denne Fornøielse, men da vilde det være ham yderst behageligt, at træde i nærmere Omgang med saadan brav ung Tydsker, som jeg var.

Hvor dybt han end krummede sin Ryg ved disse Ord, hvormegen Møie han end gjorde sig, for at forvreie sit magre Ansigt til et venligt Smiil — Falskheden

lyste ham alt for tydeligt ud af de smaae, graae Øine, der, usikkert og ustadigt, svævede hid og did, og søgte at undvige mit Blik.

„Vær forvisset, min Hr. Doctor Kneekenbrok, sagde jeg, med en kort og kold Compliment: at jeg om fjorten Dage skal have den Ære, at høre til Eder. Men i alt Fald vil jeg, alt imorgen, tage mig den Frihed, skriftligen at forelægge Eder min Fordring." — Prokuratoren krummede atter sin Ryg, og dermed var Samtalen ude.

Vi traadte i Døren til et Sideværelse. Her laae uhyre Guldbynger paa det grønne Bord. De Spillende syntes blottede for al Følelse. Om Tusinder vandtes eller tabtes, forandrede ikke et Træk i deres Ansigt. Bankøren var en Mand af slebet Væsen; paa hans Læber svævede et bestandigt Smiil. „Det er van der Nysfen, som holder Bank idag!" tilhviskede mig van Jonken, idet han besatte et Kort med en Sølvmønt.

Mit Blod kom i Oprør, da jeg, med alt Skin af indvortes Rolighed og Behagelighed, saae den Mand for mig, hvis ulovlige Adfærd havde skilt mig fra Emilie. Som om jeg stillede mig ligeoverfor en Fjende, nærmede jeg mig med trodsigt Blik hans Plads, slog Hjerterdame op, og vovede ti Dukater derpaa. Lykken føiede mig. Jeg fordoblede Satsen paa samme Kort: atter Lykke. I faa Øieblikke havde jeg vundet over hundrede fuldrandede Hollændere.

Just vilde jeg endnu engang vove den hele Gevinst, da lød pludseligen fra Nederenden af det lange Bord, et

høit: „Va banque!“ — Stemmen forekom mig bekjendt. Jeg saae ned, og gjenkjendte Tyrken fra Vertshuset i Cölln. Rigtignok bar han nu hverken Turban eller Kaftan, men en viid Overkjole og et Par lange nedhængende Skibsbuxer, men hans vilde og kraftige Physiognomie var mig kjendeligt nok.

Hr. van der Nyssen saae paa ham med et fiint Smiil og tvivlsomt Blik. Da kastede Hiin, med en djerv Sømandsseed, en sværr Pengekat saa heftigt paa Bordet, at en Strøm af Guldstykker fremvældede deraf. Nu blev, uden Omstændigheder, Banken talt: den indeholdt henved tyvetusinde Gylden.

Alt var i Orden. Tyrken oplagde ogsaa Hjertedame — maaskee tænkte han derved paa sin Emilie, som jeg havde tænkt paa Min. Trækningen begyndte. Alt vare adskillige Kort trukne, og endnu kom ingen Dame. Utaalmodig slog den Fremmede noglegange i Bordet med knyttet Haand. I dette Spændingens og Forventningens Øieblik følte jeg mig greben bagfra i Armen. Jeg saae mig om: Hr. Jeremias van Jonken saae ængstelig paa mig, og sagde, idet han, halvt med Magt, drog mig fra Spillebordet: „For Guds Skyld, lad os gaae! Han der — med disse Ord pegede han paa den Fremmede — er min Fætter Horrak fra Friesland, og med ham vil jeg ikke samles. Himlen maa vide, hvad Storm der fører ham hid, thi i Fred kommer han aldrig!“

Vi stode ved Døren. Da lød, som et Tordenslag, det af Hr. van der Nyssen med høi Røst udtalte: „Dame perd!“— „Fordømte Emilie!“ skreg, til Alles Forundring, Fætteren fra Friesland, og søndersled Kor-

tet med sine Tænder. Derpaa styrtede han, uden at see paa noget Menneske, ud af Salen med flammesprudende Øine og mørkblussende Ansigt. — Med stor Rolighed pakkede Hr. van der Nysen sine Penge sammen, og sluttede Banken for idag.

Næste Dag sendte jeg Doctor Kneekenbrok en Skrivelse, hvori jeg, med hosføiet, fuldgyldigt Beviis, opgav ham mit Huses Fordringer til van der Nysen. Min Tjener bragte den Besked tilbage: Procuratoren var forreist, og kom neppe tilbage i de første tre Uger.

Jeg gik til van Jonken, og sagde ham dette. „Taalmodighed! bad den gamle Herre, der idag syntes meget adspredt og ilde stemt: Taalmodighed! Kun med Rolighed kunne vi udrette Noget i denne Sag. Van der Nysens Plan er endnu ikke moden, saameget veed jeg med Vished. Lad os agte paa hans Skridt, og benytte Omstændighederne til vor Fordeel, saa godt vi formaae. Imidlertid kan I betragte de 100 Dukater, I vandt igaar, som et lidet Afdrag paa Eders Tilgodehavende."

Næsten hver Dag besøgte jeg nu min Faders vakkre Ven, men ogsaa fandt jeg ham hver Dag slettere stemt. En sælsom Uro og Forlegenhed fremlyste af hele hans Væsen. En Dag kom vi tilfældigviis til at tale om den Aften, vi havde tilbragt i Klubben med hinanden. Jeg nævnte Fætteren fra Friesland, og fortalte, hvorlunde jeg alt i Cölln havde gjort den vilde Sømands Bekjendtskab. Med spændt Opmærksomhed hørte den Gamle til, og sagde, da jeg havde udtalt: „Sandeligen, I

besidder mere Mod og Raskhed, end jeg havde tiltroet Eder! Alligevel kan I prise Eder lykkelig, at I er slup-pen fra ham for saa godt Kjøb. Han og hans Stald-brødre ere vilde Folk, som ingen Ret, ingen Vedtægt agte, men troe sig bemyndigede til enhver Voldsgjer-ning. Jeg frygter denne Horrak, men endnu mere hans Fader, hvis Forfølgelser ofte have forstyrret min Rolighed og Lykke, saa jeg ræddes, hvergang jeg blot hører Navnet Horrak, og føler mig greben af en ond Anelse, saasnart jeg seer et Lem af denne Familie."

„Og eie disse Frieslændere da en saa anseelig For-mue, at Horrak kunde vove 20,000 Gylden paa et Kort?" spurgte jeg. — „De ere meget rige! svarte han: Men at den Galning vilde tage saa rasende paa Vei med sine Penge, havde jeg dog aldrig troet. Sikkert har han, i et Øieblik, tabt alle de Penge, hans Fader har betroet ham til Skibenes Udrustning til næste Stokfiskfangst. Og dog vædder jeg, at den Gamle ingen anden Irette-sættelse giver ham, end et smilende: Satan rider den Dreng! eller vel endog et opmuntrende: Netop som jeg, da jeg var paa hans Alder!"

Under denne Samtale var Hr. van Jonken stedse bleven fyrigere, heftig endogsaa. Urolig gik han op og ned i Stuen, gned sine Hænder, og foer ofte med den Høire over Panden, som om han vilde udslette bittre Erindringer. Saameget syntes mig klart, at en Be-kymring laae paa hans Hjerte, som han ikke havde med-deelt mig, maaskee ikke vilde meddele mig. Han ledte Talen paa andre Ting.

Nogle Dage efter fik jeg Brev fra min Fader. Brøn-dende af Nysgjerrighed efter at høre Noget fra min el-

skede Emilie, aabnede jeg det. Men hvor smerteligen skuffedes mit Haab, da jeg i en Efterskrift læste de Ord:

„Hvad det Fruentimmer anbelanger, Du erkyndiger Dig om, da har jeg om hende intet Videre erfaret. Dit Spørgsmaal har overrasket mig meget, da jeg veed, at Du har tilbragt hele Dagen, som Du reiste herfra om Aftenen, i hendes Selskab, og altsaa udentvivl maa vide Mere om hendes Vilkaar, end jeg. Iøvrigt er den franske Gesandt, Hr. Marskalken af Belle-Isle, med Gemalinde og Suite, allerede afreist herfra for nogle Dage siden."

Det var Alt, det var det jammerlige Udbytte af min Forsken! Hun havde forladt Frankfurt, derom var ingen Tvivl. Men hvorhen var hun reist? Det var en Gaade, med hvis Opløsning jeg forgjeves brød mit Hoved.

Med Hensyn paa den fatale Historie med van der Nysen, bad min Fader mig følge hans prøvede Vens, van Jonkens, Raad. Denne kjendte paa det nøieste alle Forhold, og vilde i Stilhed, selv uden mit Vidende, gjøre det Bedste i Sagen.

En Dag fandt jeg den gamle Herre høist urolig. „Godt, at I kommer! sagde han: Jeg har vigtige Ting at meddele Eder, Eders Bistand i Raad og Daad kan jeg høilig behøve! I kjender min Fætter Horrak. Har I vel Mod til, at vove et Eventyr mod den vilde Svend og mod hans anmassende Fader, naar I derved kan redde en Person, som er nøie forbunden med mig ved Frændskabs og Venskabs Baand?" — Jeg

svarte, at jeg hverken frygtede Hr. Fætteren eller hans hele Familie, og at jeg gjerne tjente en saa agtbar Ven, som Hr. van Jonken, naar kun ikke min Faders Anliggende skulde lide derunder.

Hr. Jeremias trykte min Haand og vedblev: „I skal nu erfare Anliggendet selv, hvorom det gjelder her, og vil I da virke for mig deri, da vær forud forvisset, at jeg vil antage mig Eders Faders Sag som min egen."

Han fortalte mig nu, at han havde en Niece ved Navn Emmy, hvis Vel var bleven ham lagt paa Hjerte af hans afdøde Broder og af Dennes ogsaa hedengangne Hustru, som var født i Friesland, og nedstammede fra Familien Horrak. Emmy's Opdragelse havde han gandske styret, og hans Møie var rigeligen lønnet ved Pigens sig med hver Dag udviklende indvortes og udvortes Ynde. Da Emmy havde arvet en meget anseelig Formue efter sin Fader, blev den gamle Horrak iversyg, fordi Hr. Jeremias var bleven hendes Formynder. Ved tilladelige og utilladelige Midler søgte han at rive Formynderskabet til sig, men det vilde ikke lykkes ham; nu paatog han sig Venskabs Maske, idet han, ledsaget af sin Søn Diderik, jevnligen besøgte sine amsterdamske Frænder, og tog den ivrigste Deel i den opblomstrende Emmy's Vel. Hr. van Jonken havde snart gjennemskuet den gamle Horrak's listige Plan, og da nu Denne beilede for sin Søn til den syttenaarige Mø, fik han strax Afslag. Emmy selv afskyede den gale Fætter og hans hele Slægt. Hiint Afslag forbittrede den Gamle, og han blev, fra den Tid af, van Jonkens svorne Fjende. Med List og Magt søgte Diderik, gjentagne Gange, at bringe Emmy i sin Vold, men altid forgjeves. For at skaffe sig

Rolighed og Pigen Sikkerhed, besluttede van Jonken at sende hende, i al Lønsdom, til en fortrolig Veninde af hendes afdøde Moder, der nu levede i Frankrig, og tidt i Breve havde yttret det Ønske, at see hende hos sig. Nu levede Hr. Jeremias i forønsket Fred, og fik regelmæssigen eengang om Ugen Brev fra den kjære Pige. Pludseligen taug hun. Han studsede, han skrev, skrev atter, men fik intet Svar. Det var just paa den Tid, jeg blev bekjendt med den Gamle, og med ham besøgte Klubben. Aldrig saasnart saae han Diderik her, før han anede, at noget Ondt var hændet hans Niece, som af den friesiske Frænde stedse blev kaldt Emilie. Men først idag var denne Anelse bleven Vished. En fattigklædt Dreng var nemlig kommen til ham, og havde bragt ham følgende, ihast henkastede Linier fra Emmy's Haand:

„Jeg er i Dideriks Vold. Han fører mig til sit Hjem, for der at tvinge mig til den forhadte Forbindelse. For et Øieblik har han forladt mig, men hans Staldbrødre bevogte mig paa det Strengeste. Imorgen gandske aarle, reise vi videre. O, min dyrebare Onkle, frels

Deres Emmy."

Drengen, som bragte dette Brev, fortalte, han havde for omtrent fjorten Dage siden, falbudet Sydfrugter paa et for Anker liggende Skib, her var et ungt, smukt, men meget forgrædt Fruentimmer kommen til ham, og havde givet ham Brevet til Hr. van Jonken, hvis Bopæl han nu først havde opspurgt.

Den Gamle lønnede Drengen rigeligen, men inden han lod ham gaae, udspurgte han ham nøie om alle

nærmere Omstændigheder, og det viste sig nu, at Emmy havde givet ham Brevet selvsamme Dag, som den vilde friesiske Fætter om Aftenen havde tabt 20000 Gylden paa Hjerterdame.

„Hvad Raad kan I nu give mig, hvad Bistand vil I yde mig i denne Sag?" spurgte den gamle Herre, efter at have fuldendt sin Fortælling, idet han overrakte mig Emmy's Billet. — „Er I ikke Eders Nieces retmæssige Formynder? svarte jeg: Hvad formener Eder, at fordre hende tilbage ved Rettens Middel?" — Imidlertid betragtede jeg Emmy's Haandskrift. Det var som om en fortrolig Aand talte til mig af disse Træk. Jeg følte mig forunderligen greben. Det kom mig fore, at hendes Bøn om Redning angik mig, mig nærmere end nogen Anden. Hr. Jeremias havde imidlertid, heel urolig, skudt sin runde Paryk hid og did, og sagde nu: „Hvorledes kan I vente Lovens Bistand mod disse Mennesker? Den gamle Horrak er selv Grietmann, det er, Overdommer i sin Egn, og haandhæver Ret og Uret som han vil. Da man anseer ham for en Aetling af en gammel friesisk Podestat, nyder han saa stor Anseelse blandt Folket, at selve Landdrosten Intet formaaer imod ham. Jeg kjender kun eet Middel til at frelse den arme Pige. Det er det samme, som Diderik har brugt: en Bortførelse, og Eder har jeg udseet til at sætte den i Værk."

Min Emilie var for Øieblikket udenfor min Forskrings Grændse; min Faders Anliggende blev i de bedste Hænder: hvi skulde jeg ikke virke for Hr. Jeremias's Emmy? — „Top!" raabte jeg, og gav den Gamle mit Haandslag.

Allerede næste Morgen var jeg ombord paa et let, hurtigtseilende Fartøi. I Lommen havde jeg en lovformelig, af Hr. van Jonken udstædt Fuldmagt, som berettigede mig til, at kræve hans Myndling tilbage af Horrak's Vold.

„Der altsaa boer Eders Grietmann?" spurgte jeg Verten i en friesisk Landsbykro, hvor jeg havde indqvarteret mig. — „Grietmann? svarte han mørk: Ja, vel er han ogsaa vor Grietmann; men fra utænkelige Tider have vi kaldt Hovedet for den i det gamle Kastel boende Familie: Podestaten."

Fra Skjenkestuen kunde jeg see det gamle Kastel: Familien Horrak's Fædrenehjem. Det var en vidtløftig Bygning, dog syntes kun den høire Fløi beboet. I liden Frastand brødes Zuydersøens Bølger mod en mægtig Dæmning. Indløbet var lavt; et Skib af Middelstørrelse og nogle mindre Fartøier laae for Anker der. Ved Kastellet, ad Søen til, fremragede nogle Buske og Trætoppe. Dette var udentvivl Podestatens Slotshave. — „Tilfældet maa lede mig! raabte jeg, efter lang Grublen: Jeg vil benytte Omstændighederne, som de frembyde sig."

Mod Aften samledes i Kroen adskillige Mænd fra Landsbyen og de nærmeste Strandvaaninger. Det var Søfolk og Fiskere, i vide, magelige Matrosklæder. Jeg sad, som det lod, gandske ligegyldig i en Vraa af Stuen; dog betragtede de mig med mistænksomme Blikke. I Begyndelsen fortes deres Underholdning gandske sagte. Men da Verten havde sagt dem, hvad jeg havde sagt

ham, at jeg nemlig var en tydsk Kjøbmand, som bereiste den hollandske Kyst paa Fiskehandelens Vegne, syntes deres Mistanke at forsvinde, og de samtalte nu, høit og uden Sky, om de Gjenstande, som vare dem vigtige.

„Jeg vil skimle paa Landjorden evindelig, raabte nu en fyrig ung Mand, med et kraftigt Slag i Bordet: hvis der gives nogen dygtigere Søkrabbe i Verden, end vor Diderik er! Er det ikke en Mesterstreg, at han har bortfisket sin Kjæreste fra Tydsklands Grændse, og ført hende, endogsaa mod hendes Villie, i al Stilhed gjennem hele Holland, gjennem halve Amsterdam, lige forbi den superkloge Formynders Næse, til Horrakskastellet? — Det gjør Ingen ham efter! Jeg for min Part vil min Salighed hellere gaae paa Hvalfiskefangst, end paa sligt et Pigerov!" — Jeg hørte hvert Ord, men jeg lukkede mine Øine, jeg lod som jeg blundede, for at gjøre min Modstanders Venner gandske sikkre.

Alle vare enige i, at den Diderik var en Fandens Karl, med hvem Ingen kunde hamle op i vilde og dristige Streger. „Men hvorfor, sagde en gammel Matros: hvorfor vil den Krabbe da partout have saadan unyttig Ballast ombord, som en Qvinde altid er? Tilsidst vorder hun ligerviis som et Anker, der holder ham saa fast iland, at han ikke gider gaae under Seil, om Vinden aldrig er saa galant!" — „Derfor være Du ubekymret, gamle Tom! svarte Hiin smilende: Hvo der først har faaet saadan Smag paa Saltvand og Genever, som den unge Horrak, han sviger ikke Søen saa let."

„Men jeg hører, Hann, tog Vertinden Ordet: at Jomfru Emilie slet ikke kan lide Podestatens Søn, men

har svoret, at ville sige Nei for Alteret selv, hvis man vil tvinge hende." — „Pah! raabte Hann: saadan Qvindeeed er saa let, at en Sømands kraftige Aande kan blæse den bort, som Nordenvinden en Fjer! Og hvad vilde, i alt Fald, det Nei hjelpe hende for Alteret, mener J? Hans Velærværdighed vilde tage det for Ja, og kopulere friskvæk."

Vertinden rystede vantro paa Hovedet, og sagde: „Tiderne ere ikke mere som før. Denne Præst er ikke som den Forrige. Ogsaa finder han Medhold hos den nysudnævnte Landdrost, der desuden ikke er vor Grietmann synderlig bevaagen." — „Grietmann? Podestat, vil J sige! afbrød en Gjæst hende: Man hører vel paa Eders Tale, at J ikke er født her i Friesland. Vi derimod leve og døe for Podestaten!" — „For Podestaten leve og døe vi!" raabte de øvrige Gjæster, og klinkede tumultuarisk. Vertinden lettede paa Skuldrene, og gik stiltiende ud.

Nu tog Underholdningen en anden, mig ligegyldig Retning. Hvad jeg havde hørt, gav mig Stof nok til Eftertanke. I Vertinden haabede jeg at kunne finde en Fortrolig, en Hjelperinde, maaskee endogsaa en Midlerinde mellem Emmy og mig; Præsten var ikke Horak's feige Slave, af ham torde jeg vente Raad og Bistand; men mit største Haab byggede jeg paa den nye Landdrost.

Nu anstaae jeg det for bedst, at søge mit Kammer, hvor jeg videre kunde eftertænke alt dette. Som søvndrukken tumlede jeg op fra mit Sæde, greb et brændende Lys, og nærmede mig Døren, da denne pludseligen gik

op, og Diderik Horrak stod for mig, med Forundring og Overraskelse malet i alle Miner.

„Saasandt jeg er en Sømand, raabte han høitleende: Dette er min Drømmer fra Cölln! Hvad Vind driver Jer til den friesiske Kyst? Kom, sæt Jer hos mig! Det maa I fortælle mig, mens vi drikke en Kande Genever med hinanden!" — Han greb min Haand, og førte mig, skjødesløst hilsende de øvrige Gjæster, til et afsides Bord. Efter at Vertinden havde givet os en Kande Genever, ved hvilken Diderik under vor følgende Samtale, flittigt lettede, gjentog han sit Spørgsmaal. Jeg forsikkrede, jeg var her paa Fiskehandelens Vegne, hvorpaa han strax svarte: I saa Fald vilde vi faae meget at skaffe med hinanden, da hans Fader aarligen udrustede tre til fire Skibe paa Stokfisk-, og et endogsaa paa Hvalfiskfangst.

Hann havde imidlertid reist sig, og nærmede sig, med et fuldt Glas i Haanden, vort Bord. „Jeg bringer Dig dette, Diderik, udraabte han, idet han rakte Denne sit Glas: paa muntert Bryllup og heldig Skibsfart i dette Aar!"

Den unge Horrak var nu ikke stemt til, med Bevaagenhed at optage denne fortrolige Nærmelse. „Hvad falder Dig ind, Mester Hann? spurgte han stolt: Hvor tør Du forstyrre mig i min Samtale med denne Fremmede? Hvad Djævel rider Dig, at Du vil byde mig drikke af Dit Glas, drikke den Skaal, som tykkes Dig bedst? Du er min Skibsmester, og intet videre. Hvor jeg kommanderer, maa Du lystre; hvor jeg ikke er, kan Du kommandere! Mærk Dig det."

Skibsmesterens Pande trak sig sammen i dybe Rynker, hans Ansigt farvedes dunkelrødt. Med en halvqvalt Eed paa Læberne vendte han sig bort fra Diderik, tømte i eet Drag sit Glas, kastede det mod Gulvet, saa Stumperne fløi klirrende omkring, og forlod stiltiende Stuen.

„Hann sover nok sin Hovmodsruus ud! sagde Diderik til mig med et tvungent Smiil: Han er ellers en vakker Svend, og saa dygtig paa Søen, som Nogen. Men sig mig nu, min kjære Tydsker! Hvorledes staaer det nu med Eders Emilie? Med Min staaer det fortræffeligt, thi jeg ægter hende inden fjorten Dage." — Nu udgjød han sig i de fyrigste Lovtaler over sin Elskede, og jo tiere han lettede ved Kanden, desto lidenskabeligere blev han i sin Skildring af Pigen. „Med mit bedste Skib vil jeg strande! udbrød han: om jeg har sagt formeget til hendes Roes. Men Ord strække ikke til her. I selv maa see hende, for at overbevise Jer om, at alle andre Emilier i Verden, Eders ei engang undtagen, ere Marekatte mod min Emilie. Og — saasandt jeg hedder Horrak — I skal see hende endnu idag. Kom strax med!"

„Hvorledes? tog jeg Ordet: Nu, saa nær Midnat, vil I føre mig til hende?" — „Dumt Vaas! lallede Diderik: See skal Du hende, videre Intet." — Diderik anede ikke, at han med dette Tilbud kom mine Ønsker imøde. Efter at jeg ubemærkt havde overbeviist mig om, at jeg havde mine Reisepistoler hos mig, forlod jeg Kroen med ham.

Det var en temmelig mørk Nat. Maanen saaes kun i enkelte Mellemrum. Vi betraadte en Strandvei,

som, efter en kort Vandring, førte os op mod Kastellet, til en Havedør. Diderik aabnede den med en Nøgle, og bød mig træde ind; derpaa lukkede han efter os. „Hist er Emilie's Kammer, sagde han halvsagte, og pegede paa det meest oplyste Vindue i første Stokværk: der sidder hun ofte, fordybet i Læsning, til Dagen gryer, og jeg har tidt beluret hende ubemærket."

Han førte mig tæt under Vinduet. „Bie et Øieblik efter mig, hviskede han, men hold Eder gandske rolig. Jeg skal strax være hos Jer igjen." Han fjernede sig. Jeg martredes af de piinligste Tvivl. Hvad, om Du var forraadt? tænkte jeg: Hvad, om man, mens Du sov, havde undersøgt Dine Papirer, og lokket Dig hid, for at tage Hævn over Dig? — Alt var jeg gandske i Horraks Vold. Ubesindig var jeg traadt indenfor min Fjendes Dør. Saa vil jeg sælge min Frihed dyrt, sagde jeg til mig selv, og lagde min Haand paa den skarptladte Lommepistol.

Da nærmede Fodtrin sig. Det var Diderik Horrak. Sagte og forsigtig kom han: han bar en lang Stige, som han gandske stille lagde mod Muren, tæt ved det oplyste Vindue. Pst! Pst! tilhviskede han mig. Derpaa steeg han langsomt op ad Trinene, og saae ind ad Vinduet.

Min Modstanders Liv var i min Haand. Dog var hver Tanke om Vold langt fra mig! „Som jeg sagde: hun læser! tiltalte han mig sagte, da han var kommen ned igjen: Ved min Sjel! en herlig Pige. Alt for smuk, for klog og for god for saadan Galning som jeg, der flakker om paa Havet den største Deel af Aaret, og ikke kan have Nok i een Skat. Men jeg vil beside

hende: hende og hendes Penge, om hun end var tusindgange knipskere end hun er! Nu kan I stige derop, og tage hende i Øiesyn!"

Jeg troede mig nu fuldkommen sikker, og steeg op. Nu stod jeg paa det øverste Trin, tætved Vinduet, hvorigjennem et blændende Lys kom mig imøde. Jeg bøiede Hovedet, og saae ind. Pigen sad ved et Bord, fordybet i en Bog. Ansigtet kunde jeg ikke see; men hvad jeg saae, var tilstrækkeligt til at fylde mig med Beundring og vække de sødeste Erindringer i mig. Det var en Skikkelse, saa riig paa Ynde, som min Emilies, det var en Lokkefylde, som min — i dette Øieblik opløftede hun sit Hoved — Himmel og Jord! Det var min Emilie selv.

Blodet stivnedes i mine Aarer, mine Sandser truede at forlade mig, jeg stirrede og stirrede, men jo skarpere jeg saae til, destomere svandt enhver Tvivl: Hr. van Jonkens Emmy, Horraks Emilie og min Emilie vare een og samme Person.

Hvorledes jeg kom ned af Stigen, veed jeg ikke. Uden Larm er det vel ikke løben af, thi Lyset i Vinduet forsvandt. Bevidstløs fulgte jeg min Modstander, som havde taget mig under Armen. Nu stode vi ved Havedøren. Han aabnede den, og skjød mig ud. Den kolde Søluft aandede paa mit brændende Ansigt. Jeg ravede ned ad Strandveien. Gjennem Brændingens Larm hørte jeg Dideriks Haanlatter bag mig, og skjelnede tydeligen de Ord: „Nu? har jeg Ret eller Uret? Er ikke Eders Emilie en Marekat mod Min?"

Jeg tilbragte en frygtelig Nat. Det vilde ikke lykkes mig, at fatte en Beslutning. Mit Sind var for oprørt. Dagen gryede alt, da jeg, mat og mødig, sank i en urolig Slummer. Af denne vaktes jeg ved en høi Latter i min Nærhed. Jeg slog Øinene op: Diderik stod for mig.

„Nu! sagde han, idet han fortsatte sin Latter: See dog ikke saa surt, fordi jeg atter forstyrrer Jer i Eders Drømme! J er og bliver en Drømmer, og den evige Gjenstand for Eders Phantasier er Emilie. Godt, jeg veed, at J har En, ellers kunde jeg let troe, det var min Emilie, J nys drømte saa behageligt om, og i den Affaire forstaaer jeg ingen Spøg, siger jeg Jer! Men staae nu op, og klæd Jer paa, min Ven, at J kan gaae med mig til min Fader og til Emilie. J skal see, at vi ogsaa forstaae os paa Gjæstfrihed her i Frieseland. Nede i Skjenkestuen venter jeg Jer. Den friske Morgen kræver en frisk Drik!"

Han forlod mig. Hvad var at gjøre her? Skulde jeg følge eller ikke? Efter nogen Betænkning sagde jeg, raskbesluttet, ved mig selv: „Du skal følge!" — Denne sinde gik vi ikke ad Strandveien, men ad den brede Landevei, til Horrakskastellet. Morgentaagen havde alt fjernet sig fra Kysten, og leirede sig nu paa Søens dybeste Baggrund.

„Har Vertens gode Genever maaskee forhexet mig, at jeg seer Tingene dobbelt? raabte Diderik, stod stille, og saae med skarpt Blik ud i Søen: eller har virkeligen den fordømte Sydvest ført en Franskmand hid, som har

kastet Anker hist, i Nærheden af min Pinke *)?" — Jeg saae dit, og bemærkede to Skibe. Igaar havde jeg kun seet eet. Den unge Horrak havde imidlertid betjent sig af et Lommeperspectiv, og sagde nu harmfuld: „Jeg vil lade mig nedsalte paa Havets Bund, hvis det ikke er den forbandede franske Pinasse, som ogsaa ankrede her ifjor ved samme Tid. Hver Dag var der Slagsmaal mellem dens Mandskab og mine Folk. Men lad dem nu vove, at komme iland — de skulle faae deres Bekomst!"

En endnu dunkel Følelse sagde mig, at det franske Fartøis Nærhed kunde være mig til Nytte. Jeg betragtede det nu med større Opmærksomhed: det var en Hurtigseiler, letbygget, forsynet med tre Seil.

„Sei, Hann! tilraabte Diderik Denne, som just kom fra Kastellet og gik forbi os: Ikke sandt, det er den næsvise Franskmand fra ifjor?" — „Rigtig, Patron! svarte han med overdreven, men forstilt Underdanighed: Det er Pinassen Reine Berthe, Lieutenant Heron!"

Den unge Horrak syntes at tage Hann's Underdanighed for gode Vare. „Alt godt, Skibsmester! svarte han med et skjødesløst Hovednik: Men hvor driver Vinden Jer hen?" — „Fra den gamle Herre, til Pinken! sagde Hann med et roligt Haansmil: Imorgen lette vi! Saa har den gamle Herre befalet." — „Lykke paa Farten, Skibsmester! raabte Diderik, idet vi gik videre:

*) Lastskib.

I Overmorgen holder jeg Bryllup — det er en gunstig Dag til at løbe ud!"

Hann's modbydelige, som djævelsk Spot klingende Haanlatter lød bag os; mig gjennemfoer en iisnende Gysen. Diderik's Bryllup med Emilie i Overmorgen! Min Kjærligheds og min Lykkes Grav aaben for mine Øine! Nei, ved alle Himlens Magter, det kunde, det skulde ikke skee! Inden næste Dags Nat maatte Emilie være udreven af Voldsmandens Hænder!

„Ja, min Ven, sagde Diderik til mig, idet vi traadte ind i Kastelsgaarden: I skal dandse paa mit Bryllup, og tomme en Kande til Honneur for Emilie." — „Sikkert, svarte jeg: sikkert skal jeg dandse paa Emilie's Bryllup, og drikke paa hendes Vel, hvis ikke den Onde har sit Spil!" — Ved disse Ord trykte jeg hans Haand saa kraftigt, at han udstødte en høi Eed og forsikkrede: jeg havde saa dygtig en Næve, som nogen Baadsmand i hele Friesland.

I den store, gammeldags udpyntede Stue, hvorind den unge Horrak førte mig, fandt vi hverken Podestaten eller Emilie. Diderik fjernede sig, for at underrette sin Fader om mit Komme. — Der var jeg nu, midt i den fjendtlige Leir, uden Bistand, given til Priis for mine Modstanderes Vilkaarlighed, hvis de mærkede, jeg var deres Fjende. Bag mig aabnedes en Dør, sagte Fjed nærmede sig. Rask vendte jeg mig om: Emilie, min Emilie stod for mig!

Et Overraskelsesskrig, som let havde kunnet forraade os, undfoer hendes Læber. Jeg bedækkede hendes Haand med Kys. „Frygt Intet, dyrebareste Emilie! sagde jeg derpaa, sagte og hurtigt: Onkel van Jon-

ken sender mig, for at udføre Dem af Deres Rans-mands Vold, og føre Dem tilbage i hans Arme. Stol gandske paa mig, men lad os handle forsigtigt, og paa ingen Maade røbe, at vi have kjendt hinanden før." — „Hvorledes? udbrød den Hulde, og en Taare blinkede i hendes skjønne Øie: De skulde atter være udkaaret til min Redningsmand?"

Jeg forsikkrede hende, at Diderik, saalænge jeg levede, forgjeves skulde udstrække sine Hænder efter hende, og at hun, inden den skrækkelige Bryllupsmorgen frembrød, skulde være langt fra Frieslands Kyst. — Ved denne Forsikkring tænkte jeg paa mulig Bistand af den franske Pinasse, og i dette begeistrede Øieblik traadte allerede Redningsplanen for min Sjel i klare Omrids.

„Paa hvad Maade kan jeg underrette Dem om det Fornødne?" spurgte jeg. — Hun betænkte sig nogle Øieblikke. Derpaa sagde hun: „Ved Krokonen. Hun har allerede givet mig adskillige Beviser paa sin Hengivenhed, og har dagligen nogle Smaapærinder at besørge her i Kastellet. Bring hende dette Tegn fra mig, og hun vil troe Dem ubetinget." Med disse Ord rakte hun mig en rød Silkesløife, som hun tog af sit Bryst. Neppe havde jeg gjemt den, før Fodtrin nærmede sig. Emilie var for dybtbevæget til at kunne vise sig rolig og kold. Hun hastede derfor paa sit Værelse, inden Rogen kom.

Ind traadte nu Diderik med sin Fader, en sand Kæmpeskikkelse, et halvt Hoved høiere end Sønnen. Han stirrede stivt paa mig, gjorde ikke den fjerneste Mine til at løfte paa den lille guldbroderede trekantede Hat,

han havde paa Hovedet, og tog, inden han tiltalte mig, Plads i en Læneſtol, uden at bede mig ſidde. Neppe var Diderik indtraadt, før han igjen forſvandt gjennem den Dør, der førte til Emilies Kammer. Forurolliget ſaae jeg efter ham. Men Faderen ſøgte ſtrax at fængsle min Opmærkſomhed ved en høit og langſomt foredragen Tale, hvori han yttrede, at jeg, da jeg var tilſinds at gjøre Fiſkeindkjøb ved den frieſiſke Strand, kunde priſe mig lykkelig, at jeg havde faaet Adgang til ham, den vigtigſte Mand i dette Land, ſamt opfordrede mig til, ved Leilighed at forelægge ham mine ſkriftlige Forſlag, angaaende Leverancer af Sild og Stokfiſk. Dermed ſtod han op, og gik, uden at oppebie mit Svar.

Atter var jeg nu allene i det ſtore Værelſe. Men ſtrax efter traen Diderik ind, ſigende: „Emilie vil ikke komme; hun har lukket ſig inde paa ſit Kammer, og klager over Hovedpine.“ — Han ſtillede ſig ved et Vindue, trommede paa Ruderne, og bekymrede ſig ikke videre om mig. Jeg tiltalte ham venligt, han ſvarte ikke. Da greb jeg min Hat og gik.

Jeg beſluttede nu, ſtrax at gaae til Præſten i Landsbyen, aabenbare ham det hele Forhold, og bede ham om Raad og Biſtand. Men i hans Bolig ſagde man mig: han var bortreiſt, og ventedes først tilbage næſte Aften. „Da er det for ſilde, ſagde jeg ved mig ſelv: Fredelig Mægling kan ikke finde Sted; ſaa maa da en Voldsgjerning gjøre Udſlaget!“ — Hele Eftermiddagen gik jeg op og ned ved Stranden, og ſaae med Længſel over til den franſke Pinaſſes Vimpler, ſom om Hjelpen ſkulde komme herfra. Det fremmede Fartøi ſyntes ſlet ingen Communication at ville have med Landet.

Derimod var der, fra Stranden til Pinken, og tilbage igjen, en uafbrudt Fart af Baade, som hidskaffede Alt, hvad der var fornødent til Skibets lange Reise. Derik selv stod hos de ved Stranden opdyngede Forraad, og ordnede deres Indskibning.

Alt nærmede sig Aftenskumringen, og endnu lod sig ingen Baad see fra Pinassen. Ak, og hvor inderligen maatte jeg dog ønske, paa en eller anden Maade at træde i Forbindelse med dens Commandeur, at jeg kunde vinde ham for mine Planer, og overtale ham til, at tage Emilie og mig ombord! Anseelige Pengesummer kunde jeg vove i dette Øiemed; van Jonken havde bemyndiget mig dertil.

Dreven af heftig Uro og Bekymring, var jeg gangen længere ned langs Stranden, end hidtil, jeg befandt mig nu i en Egn, jeg endnu aldrig havde betraadt. En fremspringende Landtunge skjulte Pinken, Kastellet og Landsbyen for mine Blikke. Foran mig laae en Strandbeboers eensomme Hytte, næsten skjult af Buskværk, som, nærmere mod Søen, tog betydeligen til i Tæthed og Høide. Jeg gik videre, og nu laae for mig et stort Rum af den lidetbevægede Zuydersø. Pinassen syntes mig her langt nærmere. „O, hvo der havde Vinger!" sukkede jeg.

Da vakte en skjærende, men ikke stærk Piben i min Nærhed, min hele Opmærksomhed. Jeg vendte mine Øine did, hvor Lyden kom fra. Tæt ved Stranden bevægede sig, mellem Buskene, Noget hid og did. Endnu kunde jeg ikke skjelne tydeligen, hvad det var; men pludseligen reiser sig en Menneskeskikkelse, saae speiden-

de til alle Sider, og vinkede mig derpaa til sig med et hvidt Tørklæde.

Da jeg var bevæbnet, betænkte jeg mig ikke paa, at følge den sælsomme Indbydelse. Den Fremmede havde atter sat sig paa Huk; han bar Matrosdragt, og saae med forskende Blikke op til mig. Derpaa smilte han, lagde Fingeren paa Munden, og pegede hen mod Hytten, i hvis Nærhed vi befandt os, som om vi derfra havde Forræderie at frygte. Medens jeg endnu betragtede ham med studsende og nysgjerrige Øine, trykte han et sammenrullet Papiir i min Haand, og tilhviskede mig paa Fransk: „Fra en Passageer paa Pinassen Reine Berthe, Lieutenant Heron."

Neppe havde han sagt disse Ord, før der atter hørtes en skjærende, men sagte Fløiten; tillige hørtes en Larm i Strandhytten. Med ubeskrivelig Hurtighed smuttede den slinke Franskmand gjennem Krattet til Stranden, svang sig let og sagte ned i en hosliggende Baad, hvori der sad nok en Sømand, stødte fra Land, og vendte, ad en Omvei, tilbage til Pinassen.

Alt dette skete i Løbet af nogle Sekunder. Med spændt Nysgjerrighed betragtede jeg det Blad, jeg havde faaet. Men neppe havde jeg udfoldet det, før en raa Stemme bag mig tilraabte mig: „Hvad gjør I her? Hvad har I her at spionere?" — Flux skjulte jeg det gaadefulde Blad, og vendte mig om. Strandbeboeren stod i Døren af sin Hytte, „I er en uforskammet Spørger! svarte jeg, og treen ham nogle Skridt nærmere: Hvad bemyndiger Jer til, saaledes at tiltale en fredelig Vandrer?"

„Hvad der bemyndiger mig? spurgte han trodsig, idet han nærmede sig mig: Ei, jeg er Podestatens Strandvægter, og har Magt til at gribe og fængsle alt fordægtigt Pak paa Embedsvegne." Med disse Ord holdt han et langt Spær imod mig. „Gjør Jer ingen Uleilighed, sagde jeg leende, idet jeg skjød det tilside, hist kommer en Mand, som nok vil gaae i Borgen for mig."

Det var Diderik, som nærmede sig, og, alt i en Fraſtand, raabte: „Sei, Klaas, hvad Djævelskab har Du nu fore igjen? Tilsidst troer jeg, Du anseer alle mine Venner og Bryllupsgjæster for Strandløbere, og harpunerer dem som Hvalfiske. Lad h a m være, siger jeg Dig!"

Brummende vendte Strandvægteren tilbage til sin Hytte. Diderik var meget oprømt. Arm i Arm gik han med mig ad Landsbyen til, og fortalte, nu havde Pinken fuld Ladning ombord og var klar til at seile. Imorgen havde Mandskabet Rastdag, men i Overmorgen, saasnart Dagen gryede, gik Reisen for sig. Han vilde paa een og samme Dag, betroe en Deel af sin Eiendom til Havet, og sin Haand til Emilie.

Længe varede det, inden jeg blev den Byrdefulde qvit. Omsider landede han i Krostuen og jeg paa mit Kammer. Her tog jeg atter Bladet frem og udfoldede det. Det indeholdt kun faa, paa Fransk skrevne Linier. Haanden var mig ubekjendt, og syntes med Flid fordreiet. Jeg læste:

„Ombord paa Pinasſen Reine Berthe. Indfind Eder imorgen Aften, med den Perſon, I veed nok, paa ſamme Sted, hvor I modtager diſſe Linier. Der vente Eder hjelpende Venner."

Min Forundring var ubeſkrivelig. Jeg troede, efter lang Grublen, at have fundet Nøglen til denne Gaade, ved at antage, at Lieutenant Heron, ifølge et Hverv af van Jonken, var i Pagt med mig. Strax beſluttede jeg, at følge Indbydelſen. Først og fremmeſt var det nu nødvendigt, at give Emilie Underretning herom. Jeg maatte vide, om og hvorledes hun, til den beſtemte Tid, kunde forlade Kaſtellet.

Krokonen, ſom i dette Øieblik traadte ind, var mig høiſt velkommen. Hun bragte mig Aftensmaden, men nølede ſaalænge med at gaae, at jeg vel mærkede, hun havde Noget at ſige mig, men fra min Side ventede en opfordrende Tiltale. Da fremtog jeg Emilies Sløife og viſte hende den.

„Jeg ſeer vel, at jeg maa tale først, tog hun nu, med et fiint Smiil, Ordet: af Jomfru Emilie har jeg hørt, at man kan ſtole paa Jer, og at I vil frelſe det kjære Barn af den vilde Dideriks Vold. Det er en god Gjerning, og man maatte ſlet ingen Religion have, hvis man ikke gjorde Sit dertil. Men her maa haſtes — derom lader hun Jer bede — thi alt i Overmorgen —

„Jeg veed nok, jeg veed nok! afbrød jeg hende og greb glad hendes Haand: Du er Emilies Veninde, og vil ikke forraade hende. Derfor vil jeg aabenbare Dig Alt." Da min Fortælling var tilende, tog hun Ordet: „Lykkes det Eder, at komme ombord paa Pi-

nassen, da ere I i god Behold. Jeg kjender Lieutenant Heron fra forrige Tider. Det er en Hædersmand, en Fjende af al Uret. Imorgenmiddag har jeg et Ærinde i Kastellet. Da kan jeg underrette Jomfruen om Alt og bringe Eder hendes Svar tilbage." Med disse Ord gik hun.

Efter en søvnløs Nat gryede endeligen den afgjørende Dags Morgen, der skulde bestemme Emilie's Skjebne og bestemme mit Livs Vel eller Vee. Hvor langsomt gik Tiden! Ofte stirrede jeg gjennem Vinduet ud i Søens vide Bækken: i lige Retning for mig laae Dideriks Pinke endnu for Anker paa sit gamle Sted; Pinassen havde nærmet sig Landet og navnligen hiin buskomgroede Bugt, hvor jeg igaar havde faaet Brevet, og iaften skulde finde hjelperige Venner.

Det varede en Evighed, inden min Veninde treen ind. „Alt gaaer godt, hviskede hun: Lykke og Tilfælde staae os forunderligen bi. Den gamle halvblinde Husholderske i Kastellet har imorges tabt Hovednøglen. Jomfru Emilie har fundet den, og med den Midlet til, uden Møie og Fare at forlade sit Fængsel. Om Nøglens Tab erfarer hverken Fader eller Søn det mindste. Husholdersken frygter deres Vrede, og lader i al Stilhed forfærdige en anden." — „Og hvor vil Emilie —?" faldt jeg hende spørgende i Ordet. — „Hun vil, paa den bestemte Tid, vente Eder ved Bagdøren til Haven. Vær nu paa Eders Post, mod Diderik især. Tro ikke den plumpe Trohjertighed, han bærer til Skue. Bag den skjuler sig Mistanke og Lumskhed."

Dermed gik hun. Nu var jeg tryg og sjeleglad. Jeg anede ikke mindste Fare eller Hindring; selv den

sidste Skygge af Frygt, at mit Foretagende skulde mislykkes, forsvandt, da nu Diderik om Eftermiddagen besøgte mig og gjentog sin Indbydelse til Bryllupet imorgen. Han beklagede derhos, at han ikke kunde gjøre mig Selskab i Kroen iaften, eftersom han endnu havde Meget at besørge paa Pinken, og forlod mig med den Forsikkring: imorgen maatte jeg drikke mig en dygtig Ruus, saasandt han var en Somand!

God Lykke til Bryllupet uden Brud! tænkte jeg ved mig selv, og begyndte nu, da det alt skumrede, at forberede mig til mit Foretagende. Jeg forsynede mine Pistoler med frisk Ladning, lagde nogle Guldstykker paa Bordet, hvormed Verten kunde gjøre sig betalt, stak alle de Penge, jeg ellers havde, i mine Lommer, hæftede paa min vellukkede Mantelsæk et mig bekjendt amsterdamsk Huses Adresse, og overlod det til Vertens, eller rettere, Vertindens Ærlighed, at besørge den afsendt. Alle vigtige Papirer bar jeg hos mig i min Brevtaske. Idet jeg nu listede mig ud, var det mig paafaldende, at der herskede saadan Stilhed i Skjenkestuen; men jeg erindrede strax, at Diderik jo, med sine Folk, var i fuldt Arbeid paa Pinken.

Det var en meget mørk Aften. Ogsaa Naturen syntes at begunstige mit Vovestykke. Paa høire Side fra Pinken af, lyste den udhængte Skibslaterne; langt hen tilvenstre, saae jeg ligeledes Pinassens Lygte. Jeg maatte bruge al min Opmærksomhed, for at holde mig paa den lidtbetraadte Strandvei. Kastellets sorte Masse maatte bestemme Retningen af mine Skridt. Jeg gik ikke feil; snart stod jeg for den lille Havedør.

I dette Øieblik kom det mig fore, som om jeg hørte en Forfølgers Fodtrin. See kunde jeg Intet, for det tykke Mørke; jeg lagde Øret til — nei, det maatte være Søens Gang, som havde forurolliget mig. Alt forblev stille, og jeg passede, med spændt Forventning, paa Døren, udaf hvilken den Elskede skulde komme. Det varede ikke længe, inden min Længsel blev stillet. Døren gik op! En hvidklædt Qvindeskikkelse kom mig imøde: det var Emilie.

Hun rakte mig sin skjælvende Haand. Jeg trykte den med Inderlighed, og troede — o Salighed selv i dette Banghedens Øieblik! — at føle et sagte Gjentryk. Rask og uden at tale, betraadte vi Veien til Bugten, hvor vi torde haabe at finde Venners Bistand. Emilie syntes at være i en yderst exalteret Tilstand: hun rystede heftigt, og opbød alle sine Kræfter, for at komme ret hurtigt bort.

Pludseligen stod hun stille, og tilhviskede mig bange: „Hører De ikke Noget? Kommer der Ingen? Hist forsvinder, synes mig, en sort Skikkelse i Mørket —" Jeg saae Ingen; jeg hørte Intet. „Vær uden Frygt! bad jeg hende: Vor egen Banghed er vor værste Fjende."

Langsommere maatte vi nu skride fremad. Emilie følte sig meget svag; min Arm maatte understøtte den Vaklende. End laae en viid Strækning for os, inden vi naaede vor Vandrings Maal. Neppe torde jeg haabe, at hun kunde vinde saa langt. Hvor behageligen følte jeg mig derfor overrasket, da jeg, allerede nu, i ringe Afstand fra Stranden, hørte Lyden af den velbekjendte Pibe!

„Vore Venner, vore Redningsmænd! sagde jeg til Emilie i opbrusende Glæde: Sandsynligviis have de taget i Betænkning at lande saa nær ved Strandvægterens Hytte, og ere seilede nærmere hid, beskyttede af Mørket." — „Gud være lovet, at Alt føier sig saa vel! svarte Emilie med svag Stemme: Alt følte jeg mine Kræfter svinde. Det var mig umuligt, at holde mig længere opret."

Vi vare tæt ved Strandbredden. Her laae en Baad, hvori befandt sig adskillige Mandsskikkelser. En af dem stødte igjen, gandske sagte. „I ere fra Pinassen?" spurgte jeg paa Fransk. — „Venner, fra Pinassen Reine Berthe, Lieutenant Heron!" var Svaret. — Overbeviist om, at jeg havde fundet mine Hjelpere, tvang jeg i Baaden, og vilde hjelpe Emilie efter. Da udstødte hun pludseligen et frygteligt Angstskrig; jeg saae, hvorlunde en fremmed Mand havde grebet hende, og strøbte at slæbe hende bort fra Stranden. Samme Øieblik blev jeg kastet om og fastholdt af saamange Hænder, at jeg ikke kunde røre mig. En Blindlygte oplyste Scenen. Med en Haanlatter saae Diderik ned paa mig.

„Du stjæler mig ikke min Due! raabte han, trædsk og overmodig: Klaas! bær mig flux den skjønne Synderinde tilbage til Kastellet, og overantvord hende til min Fader! Men Jer, her i Baaden, befaler jeg at støde fra Land ufortøvet. Vor Fart gaaer ad Pinken til." — Man havde bundet mine Hænder og Fødder. Mine Pistoler og mine Papirer bleve mig fratagne. Rask gik Baaden fremad. Langsomt hendøde Emilies Angstraab; da bares det mig fore, som jeg hørte stridende Mandsstemmer. Sofolkene agtede ikke derpaa.

Diderik spottede i plumpe Udtryk over mig og mit mislykkede Vovestykke. Jeg var Fortvivlelsen nær. Omsider forlode mig mine Sandser.

„Vær ubekymret, Patron! Saasandt jeg er Eders Ven, saa vist skal Fyren her gjøre Farten med til Island og Grønland paa Stokfiskfangst!" — Disse Hann's Ord vare det Første, jeg hørte, da jeg kom til mig selv. Mat slog jeg mine Øine op, og saae ved en Skibslaternes dunkle Lys, at jeg befandt mig ombord paa Pinken. Mine Hænder og Fødder vare atter frie; jeg sad paa en omstyrtet Tønde.

„Jeg troer Dig, Hann! saa lød nu Diderik's Stemme op fra Søen: hold ham iøvrigt vel, og lad ham Intet fattes. Jeg vil blot have ham af Veien en Tidlang. Naar han engang kommer tilbage, kan han være Vidne til min huuslige Lykke. Lykke paa Farten, Hann! — Farvel saalænge, Hr. Drømmer! Paa Kysterne af Island og Grønland kan I see Jer om efter smukke Piger! Her fisker I ingen."

Aareslag lød; en Baad fjernede sig fra Skibet. Ethvert af Dideriks Ord var en Giftpiil i mit Bryst. Saa rædsomt var altsaa mit skjønneste og sikkreste Haab gaaet under i Jammer og Fortvivlelse! Emilie var og blev Horraks Bytte. Og jeg — og mine arme Forældre — mit Hjerte var sønderrevet, jeg hulkede høit.

Hann nærmede sig mig, klappede mig paa Skulderen og sagde: „Vær ubekymret! Af Alt, hvad Diderik har truet Eder med, og hvad jeg har lovet ham, skeer — Intet! Emilie vorder ikke Dideriks Viv. I fa-

rer ikke med paa den islandske og grønlandske Kyst, men skal, inden en Times Forløb, see Eders kjæreste Ønsker opfyldte."

Studsende saae jeg paa ham. Var hans Tale Sviig eller Sandhed? „Stol paa mig, Alt vil gaae efter Ønske! vedblev han, idet han tog mig under Armen, og gik med mig frem og tilbage paa Dækket: Den hovmodige Podestat og hans indbildske Søn have skammeligen forregnet sig, da de meente, jeg skulde i denne Sag være deres underdanige Tjener. Siden Diderik fik de Giftermaalsgriller i Hovedet, seer han sine gamle Venner over Skuldrene. Han har fornærmet mig haardt, og det æsker Hævn. Alt er forberedt. Slaae Jer blot til Ro nogle Minuter endnu."

„Men saa sig mig dog idetmindste, spurgte jeg: hvorledes havde den unge Horrak erfaret min Plan?" — „Strandvægteren Klaas har beluret Eders Samtale med Franskmanden. Jaftes silde gjorde han Diderik opmærksom, og fra dette Øieblik af blev der agtet paa hvert Skridt, I gik. I gik i Fælden. Hovedsagen er isvrigt bleven skjult for Diderik og hans Klaas, og først nu kan maaskee Dennes blaa Ryg røbe Noget derom." Hans Ord vare mig gaadefulde. Medens jeg tænkte derover, saae Hann gjennem en Kikkert mod det franske Skib, hvis Laterne skinnede meget klart, og i en sælsom Ild, over til os.

„Alt er i Rigtighed! raabte han nu: Bruden er vores, Diderik narret. See engang selv, vedblev han, idet han rakte mig Kikkerten: Skinner ikke Laternen paa Pinasen i den skjønneste Morgenrøde?" Jeg saae did: det var virkeligen, som han sagde. — „Ned med

den lille Baad, bød Hann de nærmeststaaende Matroser: Slukker Lygten paa Landsiden. Tiden er der! vedblev han, vendende sig til mig: Kom! Nu gjelder det en gladere Fart, end den, den gale Diderik vilde tvinge Jer til."

Den lille Baad blev nedladt. Nogle kraftige Roerkarle toge Plads deri. Hann steeg ned, og jeg fulgte efter. „Ingen lades ombord, mens jeg er borte! tilraabte Hann Søfolkene paa Pinken: ei engang Patronen, om han kom! Hvo som handler herimod, vorder kjølhalet, saasandt jeg hedder Hann!"

Vor Fart gik lige mod Pinassen. Da vi kom den nær, saae vi pludseligen en Mængde brændende Fakler, som langs Stranden, bevægede sig hid og did i alle Retninger. Hann loe i Skjægget og tilhviskede mig: „Diderik søger Bruden ved Fakkelskin. Her lyder Ordsproget: hvo som søger, han finder."

I dette Øieblik raabte man os an fra Pinassen. Hann gav Parolen; vi lagde an, og stege ombord. En ung Mand i Uniform treen os imøde. Hann forestillede mig i ham Pinassens Commandeur, Lieutenant Heron. „Og I, spurgte Denne, idet han fæstede sit Blik paa mig: er I den Ventede?" — „Det er ham! svarte Hann: Farvel, Lieutenant Heron! Farvel, unge Ven! Jeg iler tilbage til Pinken, og letter strax Anker, inden Diderik kommer mig paa Nakken!"

Han sprang atter i sin Baad, og fjernede sig. Lieutenanten greb min Haand og førte mig ind i den klartoplyste Kahyt. Hvo maler min Forundring, hvo skildrer min Glæde, min Henrykkelse: Emilie treen mig

imøde, med blegt, men muntert Aasyn; bag hende stod mildtsmilende min faderlige Ven — Hr. Jeremias van Jonken.

En frisk Morgenvind hilste os, da vi, efterat Alt var meddeelt og forklaret, traadte op paa Dækket. Vi havde seilet hele Natten. Den friesiske Kyst laae langt bag os.

Hver Gaade var løst. Den Veninde, til hvem Hr. Jeremias havde sendt sin Niece, var ingen Anden, end Madame Charpantier. Marskalkinden af Belle-Isle kom, paa sin Reise til Frankfurt, gjennem den Stad, hvori Madame Charpantier boede. Denne havde fordum levet mange Aar som Gouvernante i hendes Forældres Huus. Nu bad Marskalkinden, at hun, tilligemed sin unge Veninde fra Holland, vilde gjøre hende Selskab paa Reisen til Kroningsherlighederne, og gjerne sagde hun Ja. Det Brev, hvori Emilie meldte sin Onkel dette, kom ham ikke tilhænde. I Frankfurt maatte Marskalkinden, da hendes Hotel var besat med hendes Gemals Følge, indlogere Madame Charpantier og Emilie i et Privathuus. Her havde jeg, ved hiin rædsomme Brand, fundet den Elskede. Da alle Kroningshøitideligheder vare forbi, besluttede Madame Charpantier at reise lige til Amsterdam, og her overantvorde Emilie i van Jonkens egne Hænder. Begge vare ikke langt fra den hollandske Grændse, da de traf sammen med en Dame af sat Alder og værdigt Udseende, der, som hun sagde, var bosat i Amsterdam, og ligeledes reiste did. Madame Charpantier blev saa ind-

tagen af den nye Reisefælles indsmigrende og derhos ædle Væsen, at hun fattede en fuldkommen Tillid til hende, og bad hende, hun vilde tage Emilie under sin moderlige Varetægt og bringe hende til van Jonken. Selv vilde hun da, for at spare Tid og Penge, reise lige til sit Hjem. Amsterdammerinden var strax villig. Begge Veninder skiltes ad med mange Taarer. I sin Landsmandindes Selskab fortsatte Emilie Reisen uden al Mistanke.. Kun forekom det hende underligt, at en lukt Vogn stedse fulgte deres i nogen Frastand, uden at hun nogensinde fik at see, hvo der var i den. Snart skulde Gaaden løses. Da man kom Hollands Hovedstad nærmere, besteeg man et Skib. Alt laae Reisens Maal for Emilies Øine i Aftenskumringen: da standsede Skibet pludseligen, en Baad nærmede sig, og af den steeg en Mand ombord. Han treen ind i Kahyten, hvori Emilie befandt sig' med sin Reisefælle; Denne gik siltiende ud. Manden kom nærmere — nu gjenkjendte Emilie ham, og det skjændige Forræderie var hende klart: for hende stod Diderik, triumpherende over sin vellykkede Plan. Hvorledes hun underrettede Onkelen om sin Nød, er bekjendt. Neppe havde jeg forladt Amsterdam, før den vakkre van Jonken fortrød, at han havde ladet mig allene imødegaae den Fare, som var forbunden med mit Vovestykke. Han besluttede at følge mig. Pinassen Reine Berthe laae seilfærdig for Anker. Han kjendte Lieutenant Heron og vandt ham let for sin Plan. Fra ham vare de Linier, jeg fik. At Diderik havde fattet Mistanke og sat en Snare for mig og Emilie, erfarede man først i Skumringen af den

paa Horrak forbittrede Hann. Nu sendte man et anseeligt Mandskab iland, for i Nødsfald at kunne fordrive Vold med Vold. Disse Redningsmænd kom vel for silde til at kunne underrette mig om Dideriks List, men dog tidsnok for at udrive den fortvivlende Emilie af Klaas's Hænder.

Allerede Dagen efter at vi vare komne tilbage til Amsterdam, lod Doctor Kneekenbrok sig melde til Besøg hos Hr. van Jonken. Jeg meente, det gjaldt min Fordring paa van der Rysen, og indfandt mig paa den bestemte Tid. Men storligen undredes jeg, da jeg bemærkede, at Doctoren havde et heel andet Ærinde. Med sig havde han nemlig sin nys fra Batavia hjemkomne Søn, Abel Kneekenbrok, som hist havde samlet sig en uhyre Formue. Han var alt en Mand paa fyretyve Aar og en vandrende Dødning. Og han torde oplofte sine Øine til Emilie? Det fortnede for mig. Den gamle Prokurator var med van Jonken gaaet ind i et afsides Værelse. Denne Omstændighed forekom mig høist mistænkelig. Abel underholdt Emilie imidlertid, og bar sig ad, som om jeg slet ikke var i Stuen. Nu vilde han ret fortælle hende Løier, sagde han. Disse Løier bestode i følgende Fortælling: En Negerinde beskyldtes for, at have stjaalet et Pund Kaneel. Den Anklagede benægtede det haardnakket. Da tilkjendte Abel hende hundrede Pidskeslag, for at faae Tilstaaelsen frem. Den dumme Qvinde udholdt rigtig sine 99 Slag — men da Fogden løftede Svøben, for at give hende det sidste, bekjendte hun, og blev strax hængt,

i Overeensstemmelse med Loven. Abel var færdig at lee sig ihjel over Delinqventindens Taabelighed — hun behøvede jo blot at have taget mod det ene Slag endnu, saa havde hun været fri. Emilie saae stivt paa ham; en Taare nedtrillede ad hendes Kind, derpaa udbrød hun oprørt: „Afskyeligt!" og gik ud.

Strax efter traf van Jonken igjen ind med Doctoren. Han var henrykt i den tredie Himmel. Doctoren havde forœret ham en kostbar Zwiebel, som endnu fattedes i hans Samling. Han fortalte mig ogsaa, at den gamle Kneekenbrok var saare gunstigt stemt for mig, og havde lovet at gjøre sit Bedste for mig hos Hr. van der Nyssen.

Jeg gjennemskuede den hele Vœv af Svig og Bestikkelse, indlod mig paa Intet, men iilte hjem.

Næsten hver Dag fandt jeg nu den utaalelige Abel hos Emilie. Min store Trøst blev det isvrigt, at hun behandlede ham med Ligegyldighed, ofte endogsaa med Foragt, medens hun altid kom mig imøde med himmelsk Mildhed. Hr. van Jonken var og blev den Gamle mod mig. Dog kunde jeg ikke undertrykke den Mistanke, at han i Stilhed begunstigede Abel's Hensigter. Denne var nu bleven heel forandret: han tiltalte Emilie i de sødeste og meest smœgtende Udtryk. Paa mig havde han kastet et bittert Had. Aldrig talte han til mig, men tidt hviilte hans falske Øine paa mig. At jeg var hans Medbeiler, mœrkede han vel.

Engang traf jeg Emilie allene. „Hvad vilde De sige, spurgte hun med et skalkagtigt Smiil: om jeg heed Fru Kneekenbrok?" Jeg maa have gjort en ret ynkelig Mine ved dette overraskende Spørgsmaal. Emilie

vedblev: „Tænk Dem, den hæslige Abel vil ægte mig, og hans Fader har allerede bedet min Onkel om min Haand. Men min Onkel giver mig kun til Den, jeg selv kan lide, og Abel kommer jeg aldrig til at lide." — Endnu stedse taus, greb jeg Emilies Haand, og trykte den mod mine Læber. Jeg saae den Elskte rødme mildt; hendes Haand trykte min igjen — Abel's Stjerne gik under i mulmfort Nat.

Fra nu af følte jeg mig mildere stemt mod min Medbeiler, end hidtil. Ogsaa indsaae jeg, at det vilde befordre mine Hensigter, med Hensyn paa Sagen med van der Nysen, om jeg, med en forekommende Adfærd, kunde vinde ham for mig. Han maatte tænke, at denne Sags Afgjørelse var mit Hovedanliggende, og naar den var tilendebragt, kunde han jo smigre sig med Haabet om min snare Bortreise.

Med en Kats Venlighed gjengjaldt Abel min Høflighed. Prokuratoren forsikkrede, jeg skulde inden otte Dages Forløb, see min Fordring paa van der Nysen tilfredsstillet. Jeg troede saaledes den hellige Grav velforvaret; snart skulde jeg, paa den skrækkeligste Maade, vækkes af dette Selvbedrag.

En Aften forlode vi, Abel og jeg, temmelig silde van Jonkens Huus. Alt i Aftenens Løb havde Abel, gjentagne Gange, klaget over Hovedpine. Da vi nu, i den fugtige Natluft, gik gjennem Gaderne, toge hans Klager til med hvert Øieblik. Han støttede sig paa min Arm, og syntes kun med Møie at kunne holde sig opret. Vi vare allerede nær det Sted, hvor vi pleiede at skilles ad og gaae hver til Sit. Her blev hans Klager heftigere. En stærk Svimmelhed, sagde han, formeente

ham at gaae videre. Han bad mig derfor følge ham til et nærliggende, ham velbekjendt Vertshuus, at han her kunde forfriske sig lidet — som en god og from Christen maatte jeg dog for Alting ikke forlade ham i hans store Nød! Alt, hvad Skurken sagde, bar, saavelsom hans hele Adfærd, Sandhedens Skin i høieste Grad. Jeg var meget rørt; al Mistanke var langtfra mig. Med Møie bragte jeg ham til det betegnede Huus. Saasnart vi bankede paa, blev Døren aabnet

End tænker jeg med Gysen paa min Indtrædelse i denne Morderkule. En gruelig Anelse greb mig, da den jernbeslagne Gadedør faldt til efter os. Samme Øieblik troede jeg at see et Haansmiil spille om Abel's Læber. Hvorledes? Om Du nu var skuffet, forraadt? Det var den græsselige Grundtanke, som bevægede mit Inderste. Og dog: hvad Andet kunde jeg gjøre, end at tie og vente?

Den Mand, som havde lukket os ind, lyste os med en Lampe gjennem en lang, smal Gang, til et Kammer, som vendte ud mod Gaarden. Her fandt vi ingen andre Gjæster. Abel, der endnu stedse spillede den Lidende, satte sig ned paa en Bænk, og forlangte Thee. Jeg bestilte Viin. Strax bragtes begge Dele. Men neppe havde jeg tømt et Glas, før mine Øine formørkedes — det var, som om Ild strømmede gjennem min Hjerne — Gulvet vaklede under mine Fødder — bevidstløs segnede jeg om.

Hvorlænge jeg har ligget i denne bevidstløse Tilstand, kan jeg ikke sige. Min første Fornemmelse, da jeg vaagnede, var et Tryk i Hovedet og en brændende Hede i Halsen. — Da jeg slog Øinene op, befandt jeg

mig i det forteste Mørke. Jeg søgte at reise mig: mine Hænder vare bundne, mine Fødder ligesaa. En kold Angstsveed brast frem af alle mine Porer. Høit udraabte jeg: „Nederdrægtige Abel, hvor er Du? Siig, Skurk: hvor har Du ført mig hen?"

Et dybt Suk i Nærheden var alt det Svar, jeg fik. Hvad? Om nu Abel ogsaa —? Nei, det kunde ikke være Abel! Han kjendte jo det Huus, hvortil jeg havde maattet lede ham. Det var en anden Ulykkelig, der deelte Skjebne med mig.

„Hvo er hos mig? vedblev jeg, efter en kort Pause: Svar mig, hvor er jeg?" — „O, spørg ikke derom! svarte en mat Stemme: End lever maaskee i Eders Sjel et Haab om Frelse, end nærer I maaskee et velgjørende Selvbedrag — o, vedbliv at nære det, og begjer ei at erfare den græsselige Sandhed!"

„Skjul mig Intet! raabte jeg heftigere: Hellere vil jeg see Døden i Øiet, end længere pines af Uvished." — Da sagde hiin matte Stemme mig et Ord, som bragte Marven til at stivknes i mine Been: „I er i Seelenverkoopernes Hænder!"

En lang Pause. — „Og ingen Hjelp? ingen Redning?" spurgte jeg langt om længe. — „Kun een Redning gives her, svarte min Medfangne med saare svag, næsten qvalt Stemme: Døden — og den venter jeg — næste Øieblik —

Ny Forfærdelse greb mig. Med Spørgsmaal, med Bønner om Svar, bestormede jeg den Ulykkelige.

Forgjeves! Ingen Lyd kom over hans Læber mere! Jeg var allene med et Liig.

Adskillige rædselfulde Timer vare forgangne, da aabnedes en Dør, og nogle Mænd traadte ind. En af dem bar en brændende Lampe, hvis Skin lod mig bemærke en afskrækkende Vildhed i deres Ansigtstræk. Jeg oversaae nu Stedet, jeg befandt mig paa: det var snevert og lavt, uden Vinduer. Tillige bemærkede jeg, at man, i min bevidstløse Tilstand, havde afført mig mine Klæder og givet mig en Matrosdragt paa.

Mændene stillede sig mellem mig og den Døde; jeg saae ham ikke. „Han hører ingen Fugl sløite mere! tog den Ene Ordet: Jeg sagde Herren strax, at den Krabat ikke duede til en Chinareise." — Man bar Liget ud. Men snart kom Bøddelknegtene tilbage, og deres Ordfører vendte sig nu til mig: „Med Dig har det ingen Nød! sagde han: Du vil kunne svinge Dig op til Baadsmand, med Tiden." — Jeg taug. Man aftog mine Baand, og lod mig allene. Nogle Levnetsmidler havde man hensat til mig, ogsaa Lampen beholdt jeg.

Mit Uhr, mine Penge, Alt var mig bersvet. Den grove Dragt, jeg nu bar, syntes mig at være den samme, hvori jeg havde seet den formeente Vert. Jeg undersøgte den: da faldt det fuldkomneste Beviis for den mod mig udøvede Skurkestreg i mine Hænder! Det var en Seddel, hvori Doctor Kneekenbrok og van der Nyssen opfordrede Seelenverkooperen Jansen til, at bringe mig ombord paa det til Ostindien bestemte Skib „Admiral Ruyter," og lovede ham en god Belønning derfor. Kneekenbrok havde forfattet dette Dokument; begge Riddinger havde egenhændigen underskrevet det. Omhyg-

geligen skjulte jeg det paa mit blotte Bryst. Maaskee kom dog en Tid, da jeg kunde gjøre det gjeldende mod mine Fjender.

Mange Dage og Nætter henrandt, inden min Stilling forandredes. Endeligen traadte igjen nogle Mænd ind i mit Fængsel, og bøde mig følge dem. De førte mig ud i en Baggaard, hvor jeg fandt mange Ulykkesbrødre, omgivne af Bevæbnede. Det var Nat. Parviis bleve vi ved Hænderne bundne til hinanden. Nu gik Toget udaf Gaarden, ordnet af de Bevæbnede, der havde en Mængde store Hunde med sig. Til min Forundring bemærkede jeg, at vi alt befandt os udenfor Staden, saa skjændigen havde man, i hiin Nat, misbrugt min Dødssøvn!

Uden Støi gik vort Tog, ad Sideveie, gjennem Nattens Mulm. Den, som giver en Lyd fra sig, er øieblikkeligen Dødsens: saa havde vore Vogtere truet. I en Frastand lød Bølgernes Brusen. Ak, det var Zuydersøen, der for kort siden havde baaret mig og Emilie og alle mine nu undergangne Forhaabninger. Et dybt Suk opsteeg fra mit inderste Bryst.

„Hvi sukker og jamrer Du saa? spurgte nu, med raa, men dæmpet Røst, min Sidemand, hvis Venstre var bunden til min Høire: alt dette er ikke saa slemt, som det truer til. Naar vi først ere paa Skibet, stifte vi et dygtigt Mytterie, slaae Capitainen og Patronen ihjel, og hele Menuetten er vores!" — Gysende vendte jeg mig bort. Da fængsledes min Opmærksomhed af en Samtale, som To af de Bevæbnede førte med hinanden. Jeg gjenkjendte den Enes Stemme. Det var — ja, det var Diderik Horrak!

„Kraftige Karle har J der! sagde han: Capitainen vil fryde sig, naar han seer det dygtige Mandskab. Jeg maa dog tale med den gamle Sohund, inden han reiser, thi i de næste ti Aar sees vi neppe igjen." — Endnu vidste Diderik ikke, at ogsaa jeg var blandt de Ulykkelige. Men ombord paa Skibet maatte han vorde det vaer. Hvilken Triumph for ham!

„Vi ere frie! tilhviskede mig min Sidemand: Jeg har løst den Knude, som sammenbandt vore Hænder. Trin nu sagte ud af Rækken. Jeg følger Dig, og da afsted, afsted som en Stormvind, over Stok og Steen!" —

Et gjenvaagnet Haab gjennembævede mig. Min Høire var virkeligen fri. Ubemærket traadte vi ud af Raden, og Øieblikket efter vare vi i fuldt Løb om den tilvenstre liggende Hede: jeg, understøttet af Smidighed og Kraft, han, følgende Lyden af mine Skridt, i lige Retning bagefter.

Da opstod bag os en høimælet Larm. Vogterne havde savnet os. Jeg hørte de Forfølgendes Stemmer, hørte de løsladte Hundes Tuden. Som et jaget Dyr fløi jeg ustandseligen fremad, med Anstrengelse af al min Kraft. Pludseligen lød min Ledsagers Angstskrig langt bag mig, og bebudede, at han var indhentet og greben af Seelenverkooperne.

Ret strax ville de rasende Dyr finde Dit Spor, hugge deres Tænder i dine Been, rive dig til Jorden, og slæbe dig for deres umenneskelige Herrers Fødder! Det var den Tanke, som pidskede mig fremad. Jeg sprang over Sumpe og Grøfter. Men trods al min Anstrengelse, hørte jeg snart de forfølgende Hunde puste bag

mig. Nu — frygtelige Opdagelse! Nu ſtandſede en Kanal, ſom gjennemſkjar Heden, min videre Flugt. Her gjaldt det, ei at nøle: hellere død, end ſolgt! Med det Udraab: „Herre, forbarme Dig!" ſprang jeg fra den høie Dæmning ned i Dybet.

Min Fod berørte intet Vand. Efter en øieblikkelig Bedøvelſe, mærkede jeg, at jeg lykkeligviis var ſprungen i en Baad. Gud har forbarmet ſig! det var min første Tanke. Nu løſte jeg Baaden, og lod den glide med Strømmen. Men ogſaa hid forfulgte mig de rasende Hunde. To af dem ſvømmede efter mig; jeg hørte deres blodtørſtige Fnyſen, jeg ſaae dem ved den opgaaende Maanes Skin. Den ene ſlog jeg for Panden med Aaren, ſaa den ſank; den anden traf jeg ſaa kraftigt, at den hylende vendte tilbage. Rap ſom en Pil gjennemſkjar nu min Baad Kanalens Overflade. Over en Time havde jeg vel roet med uafbrudt Anſtrengelſe, uden at mærke videre til mine Forfølgere: da viſte ſig paa begge Bredder af Kanalen, Haver og Landſteder. Egnen ſyntes mig bekjendt. Jeg lagde bi og ſteeg iland. Ad en banet Vei iilte jeg nu fremad. — Frihedens koſtelige Klenodie var vunden: den dæmrende Morgen fandt mig tæt udenfor Amſterdam.

Min Vert ſtudſede ikke lidet, da han ſaae mig vende tilbage, i Matrosdragt, ſaa aarle om Morgenen. Men jeg ſtudſede endnu mere, da jeg nu hørte, at man alt havde ſavnet mig paa tredie Uge, at Hr. van Jonken, faa Dage efterat jeg var forſvunden, havde til-

traadt en Reise med sin Niece, og efterladt en Brevpa-ket til mig.

„Emilie borte! raabte jeg, glemmende mig selv: fordømte Kneekenbrok, det skal Du betale mig dyrt." Verten saae paa mig med store Øine, og sagde: „Igaar var Doctor Kneekenbrok her, og sagde: han skulde hilse fra Eder, I havde nødvendigen maattet tiltræde en Reise, derfor havde I anmodet ham om, at ordne Eders Anliggender, og sende Eder visse vigtige Papi-rer. Til Beviis fremviste han Eders Uhr og Signet-ring. Men jeg fattede Mistanke og nægtede at lukke ham ind paa Eders Værelse." — „Nyt Bedrag! raab-te jeg tænderskjærende: de Nidinger troede mig i sikker Forvaring, men deres Garn er sønderreven, deres Syn-ders Maal er fuldt: Hævnen nærmer sig med Kæmpe-skridt."

Udaf van Jonkens Brev faldt en aaben Skrivelse fra min Fader. Den Første meldte mig, at Diderik Horrak atter befandt sig i Amsterdam og efterstræbte Emilie paany. Han havde derfor tiltraadt en Reise til Udlandet med hende. Forgjeves havde de ventet mit Besøg; efter to Dages utilfredsstillede Tøven havde han maattet beslutte sig til Afreisen, uden at kunne sige mig personligen Farvel. Emilie lod mig hilse paa det hjerteligste. Jøvrigt havde jeg at rette mig efter det hosliggende Brev fra min Fader.

Strax gjennemløb jeg dette. Det indeholdt den Befaling, at jeg strax skulde tiltræde Tilbagereisen til min Fødeby. Af van der Nyssen var dog, meente han, Intet at haabe; han og min Moder vare i største Uro og Bekymring for min Skyld, da de havde erfaret, i

hvilken Fare jeg havde været og endnu var stædt. Cousine Coco anbefalte sig ret venligt og den bevidste Brud ventede mig med Længsel.

Jeg kommer! jeg kommer! sagde jeg ved mig selv: af min Fader kan jeg jo faae Oplysning om van Jonkens Reise. Men den bevidste Brud, den kjære Cousine, tager mærkeligen feil, om hun troer, at jeg iler tilbage paa Kjærligheds Vinger! Emilie eller Ingen: derved bliver det. Min Fader lader sig nok bøie, naar jeg først har triumpheret over Kneekenbrok og van der Nyssen.

Strax konsulerede jeg en dulig og redelig Advokat. Efterat jeg havde gjort ham det hele Anliggende klart, betænkte han sig en Stund, og sagde derpaa: „Det er ingen Tvivl underkastet, at De, med slige Beviser ihænde, kan bringe Kneekenbrokerne og van der Nyssen i Tugthuset for Livstid. Men saa er det ligesaavist, at van der Nyssen erklærer sig insolvent, og De faaer Lidet eller Intet af Alt, hvad De har tilgode. Men ved de samme Beviser kunne vi tvinge Modpartiet til at fyldestgjøre Deres Fordringer. Det beroer paa Dem, at aabne en Privatunderhandling."

Det sidste Raad valgte jeg, og betroede Advokaten alle Dokumenter, for paa mine Vegne at bringe Sagen i det Rene. Han gik. Efter en halv Times Forløb kom han tilbage. Kneekenbrok og van der Nyssen vare blevne ligesom tordenslagne, da de hørte, jeg var fri, og saae deres Brev til Seelenverkooperen Jansen i min Sagførers Hænder. Uden Betænkning toge de mod hans Forslag, at tilkjøbe sig min Taushed og dette Brev med min lovlige Fordrings Betaling. Saasnart

jeg, i gode Vexler, havde faaet den fulde Sum udbetalt, forlod jeg ufortsvet Amsterdam, og fortsatte Hjemreisen Dag og Nat. Det var mørk Aften, da jeg holdt udenfor mit Fædrenehjem. Med stormende Hjerte fløi jeg op ad Trappen, og styrtede ind i Stuen. Et høit Frydeskrig hilste mig. Jeg laae i mine Forældres og Søskendes Arme. Cousine Coco tilhviskede mig: „Du har dog ikke glemt mig?" Men jeg agtede ikke derpaa, thi bag min Fader saae jeg — det var intet Bedrag, min Længsel havde fundet sit Maal — Emilie med huldtrødmende Kind og den gamle Hr. van Jonken!

Da greb min Fader min Haand, og sagde, idet han ledte mig til den elskte Pige: „Her er Din Brud. Vel havde jeg tilforn bestemt Dig en Anden, men Himlen har føiet det anderledes."

Hvor skulde jeg kunne skildre de salige Følelser, som gjennemstrømmede mig i dette Øieblik! Alle mine Ønsker vare opfyldte.

Fjorten Dage efter stod jeg med Emilie for Alteret. Til mine Medbeilere Diderik og Abel har jeg aldrig hørt noget siden.

(Dr. Georg Döring.)

Johanna Gray *).

Den ædle, skiønne Johanna Gray, der i sin første Ungdoms Blomster, i sit syttende Aar, maatte lade sit Liv paa Skafottet, hører til Historiens interessante og elskelige Personer. Hun blev givt med Guilford Dudley, en Søn af den navnkundige Hertug af Northumberland, som var øverste Minister under Kong Edvard VI, over hvem han erhvervede sig saadan Indflydelse, at han fik ham til at forandre den Arvefølge, der af Henrik VIII var givet, hvorefter Dennes Døttre: Maria og Elisabeth, skulde efter deres Alder bestige den engelske Throne, hvis Edvard døde uden Arvinger. Edvard indsaae, at om Maria kom paa Thronen, vilde Catholicismen seire over det begyndte Reformationsværk, der laae ham paa Hjerte, og han tog den Beslutning, at Maria og Elisabeth skulde forbigaaes. Kort derefter døde han, og den femte Dag efter blev Johanna Gray, som en Datterdatter af Kong Henrik VIII Søster Maria, skjøndt meget imod sin Villie, proclameret som Dronning. Men Prindsesse Maria havde et Partie, der blev større og større, formedelst det Had Hertugen af Northumberlands Myndighed havde paadraget ham. Maria seirede. Johanna næsten fri-

*) Denne ædle Qvindes sørgelige Skjebne er Æmnet for en Tragoedie, som Hr. Pastor S. S. Blicher nylig har udgivet, og som med det første ventes opført paa Khvns Theater.

villig fra den Throne, hun aldrig havde tragtet efter, og som hun kun i ni Dage sad paa. Maria blev nu erklæret for Dronning, og en af de første Haardheder hendes Regjering viste, var at Hertugen af Northumberland blev henrettet; ogsaa lod den grusomme Maria saavel sin egen Søster, Elisabeth, som Johanna Gray sætte i Tower. Hertugen af Suffolk, Johannes Fader, blev senere henrettet. Den samme Skjebne traf Johanna og hendes Mand, skjøndt de Begge vare uden Brøde.

Den 12te Februar 1554 var deres Dødsdag. Om Morgenen lod Johannes Gemal hende bede om at maatte tage Afsked med hende, men hun lod ham sige: „Nei, nu skal ei mine Taarer meer forøge Dødens Bitterhed. Snart vore Siele skal for evig samles! Men, her fra dette Vindue vil jeg see min Ven for sidstegang! Beed ham, at sende mig et venligt Smiil, det sidste Gidsel for hans Kjærlighed!" — Da han var henrettet, blev hun afhentet. Fra Skafottet bad hun Tilskuerne at bede for sig, imens hun selv bad den 51de Psalme. Derpaa gav hun sin Kammerfrue sine Handsker og sit Halstørklæde, Bønnebogen gav hun til sin Skriftefader. Hun løste nu sin Kjole op, hvormed Skarpretteren tilbød sig at hjelpe hende, men hun bød ham træde tilbage, vinkende sine Kammerfruer, der hjalp hende Kjolen af og rakte hende et Klæde til at binde for sine Øine med. Medens dette skete, knælte Skarpretteren for hende og bad hende om Forladelse, som hun meget venligt gav ham. Han bad hende nu, at træde paa Straaet, som hun gjorde; og da hun saae Blokken, sagde hun til ham:

„Vær saa god, og afkærdige mig snart!" Derpaa knæle-de hun ned, og spurgte: „Vil I hugge til, før jeg læg-ger mig ned?" Han svarte: „Nei, naadige Frue!" Da bandt hun Tørklædet for sine Øine, greb om sig ef-ter Blokken, spørgende: „Hvor er den? hvor er den?" En af de Hosstaaende ledte hende til den. Hun lagde sit Hoved derpaa, udstrakte sig, sagde: „Gud, i Dine Hænder befaler jeg min Aand!" og modtog Dødshug-get, der endte hendes skionne Liv.

Biographiske Notitser
af den engelske Ninon's, Miss Henriette Wilsons, Memoirer.

Hertugen af Wellington. Denne Mand har et ligesaa somt, som ubestandigt Hjerte. Inden han gik til Indien havde han allerede en Kjærlighedsforstaa-else med sin nuværende Gemalinde. Efter adskillige Aars Fraværelse gjenfandt han hende ligesaa kjærlig og tro, som da han havde forladt hende. Hendes Skjøn-hed var vel kommen i Schach paa en Maade; det gjorde naturligviis ikke hans Elskov hedere — dog ansaae han det for sin Skyldighed, at ægte hende. Hvorvel nu denne Adfærd var saare agtværdig, blev dog hans Lyst til Forandring den samme, som den altid havde væ-ret. Lady Wellington skal være meget elskværdig og

have et særdeles velvilligt Hjerte. Da Hertugen befandt sig paa Halvøen, sendte hun ham, ved en betroet Tjener, en uhyre Mængde Flonels Trøier, Skjorter, Couverter ꝛc. for at bevare Hans Herlighed mod Strenghed af et Vinterfelttog. Det holdt meget haardt, at bringe alle disse Siebensachen til Hovedqvarteret, dog kom det lykkelig gjennem Krigens Farer. „Hvad Djævelen er det, hvad skal jeg med det? spurgte Hertugen: I kan bringe det did igjen, hvorfra det er kommen!" En, eller, hvis jeg tør troe Hans Herligheds Adjutant, endogsaa to smukke Damer fulgte ham bestandigen i Spanien og Portugal, i mandlig Dragt, og deelte — alle Krigens Farer med ham.

Hertugen af Devonshire. En ung Mand, der har en meget betydelig Formue, som han bortødsler paa fyrstelig Viis. Hans Udgifter, hans Baller ꝛc. kunne maale sig med en østerlandsk Potentats. Og Hertugen selv, hvad gjør han? Han spadserer, han smiler, han rider, han kjøber italienske Malerier, og det er Alt. Hans Herlighed har hverken Elskovshandeler eller Talenter, han er hverken kjøn eller styg, hverken vel- eller ildevoxen, hverken gammel eller ung, hverken gjerrig eller gavmild, hverken grov eller fiin. Da man saaledes ikke kan sige noget Vist om ham, er det bedre, slet ikke at tale om ham.

Madame Moll Raffles. En Kone af simpel Herkomst, hvis Dyd og Yndighed forlængst er bleven et Rov for Soldater. Siden sværmede hun omkring i Londons Gader. Paa en af sine Vandringer mødte hun

Marquis'en af Wellesley, Hertugen af Wellingtons ældre Broder. Skjøndt Hs. Herlighed allerede var en sat Mand, samt en haabefuld Families Fader, blev han dog saa hentagen af Moll Raffles Yndigheder, at han strax lod sig spænde i hendes Aag. Han gav hende en anseelig Sum om Aaret, gav hende en egen Equipage, tog hende under sin synderlige Protection, fulgte hende allevegne, og fandt sig i alle hendes Luner og Taabeligheder. Hun tog ikke i Betænkning, at forlade Lorden, saa ofte hun fandt Nogen, der behagede hende bedre. Otte eller fjorten Dage derpaa, alt efter Omstændighederne, kom hun da tilbage til ham, og den ædle Marquis tog hvergang mod hende med aabne Arme.

Greven af Crawen. Denne Mand saae en Skuespillerinde, ved Navn Brunton, spille paa et Provindstialtheater, og blev dødeligen forelsket i hende. I en Række af Aar prøvede han, paa alle optænkelige Maader, at forføre hende, men da alle hans Konstgreb vare og bleve forgjæves, erklærede han hende for den dydigste Person i hele Verden, og ægtede hende.

Lord Melburne. En meget tapper Mand, som imidlertid hverken har kunnet lære at læse eller at skrive. Hans Majestæt var ham, men især hans Kone, meget bevaagen, og kaldte hende aldrig Andet end sin „dyrebare Emilie." Hendes anden Søn, Hr. Frederik Lamb, har stundom havt den Godhed at vise mig Hs. Majestæts Breve til hans kjære Moder. En tredie Broder, Georg Lamb, har en yderst paafaldende Liighed med Hs. Majestæt.

Jomfru Lieschen,
Pseudo-Arveprinds af Sachsen.

Da jeg, for omtrent 17 Aar siden, levede i Nærheden af Augustusburg, fortalte mig en troværdig Embedsmand følgende af Retsakter øste Begivenhed:

I Byen Wolkenstein levede i Aaret 1717, da August II, Konge af Polen og Churfyrste af Sachsen, dengang Arve- og Churprinds, var paa Reiser, en Toimagers Datter, ved Navn Elisabeth, omtrent 23 Aar gammel, som var meget utilfreds med sin Skjebne. Da hun uafladeligen maatte arbeide hos sin Fader som Svend, og blev holdt meget strengt af ham, studerede hun Dag og Nat paa, at skaffe sig et behageligere Liv. Især krænkede det hende, at hun hørte til det qvindelige Kjøn, og hun gik tidt irette med vor Herre, fordi han ikke havde ladet hende blive et Mandfolk.

Omsider faldt hun paa, hemmeligen at undfly af sin Faders Huus, og, i mandlig Forklædning, at søge sin Lykke i Verden. Dette Forsæt satte hun i Værk, da Faderen maatte gjøre en Reise paa nogle Dage. (Moderen var forlængst død.) Hun iførte sig hans sorte Klæder, som han aldrig brugte, uden naar han gik til Alters eller fulgte Lig, efter at have gjort dem om saavidt muligt. I denne Dragt vandrede hun, ved Nattetid, hjemmefra. Hun foresatte sig, at udgive sig for en affat Skolemester, og overlod Resten til Forsynet. Efter at hun havde gjennemvandret adskillige Egne og sat Herremænds og Præsters Velgjøren-

hed paa Prove, kom hun til Slottet Augustusburg, som beboedes af den churfyrstelige Overfiskmester von Günther. Det traf sig tilfældigviis, at Denne havde noget at forrette paa Slotspladsen; hun gik altsaa til ham selv, og bad ham, som en afdanket Skolemester, om en Tærepenning. Overfiskmesteren troede at bemærke, at den landflygtige Ludimagister lignede den daværende Churprinds, og virkeligen skal Elisabeth havde havt nogle Træk tilfælles med ham. Han forelagde Pseudo-Skolemesteren adskillige Spørgsmaal, som Jomfru Lieschen besvarte med sat Alvorlighed; han troede derfor, i disse Svar at finde en vis Høihed og Majestæt, og faldt omsider paa den Formodning, at det muligen kunde være Churprindsen selv. Tilmed gik dengang det Rygte i Landet, at Churprindsen slet ikke var i fremmede Lande, men, uden at Faderen vidste det, reiste omkring i Sachsen, for at see Alt med egne Øine. Kort at fortælle, Hr. von Günther fæstede stor Liid til dette Rygte. Han meente derfor, at hans Lykke var gjort, naar han modtog den formeente Churprinds vel. Han besad kun en maadelig Forstand, hvilket hele denne Historie noksom viser, men var dog ærgjerrig nok til at ville spille en betydelig Rolle under den tilkommende Regjering. Imidlertid vilde han dog ikke overile sig, men søgte først at udforske Alt tilborligen. Han tog altsaa Skolemesteren med sig paa sit Værelse, lod ham give et Bæger Viin, og begyndte allehaande Samtaler med ham. I dem opdagede Overfiskmesteren nu saamegen Forstand hos Jomfru Lieschen, at, efter hans Skjøn, en fattig Skolemester aldrig kunde besidde saa store Kundskaber. Med sine skarptseende Øine troede han, ved

hvert Ord at see den med Flid formummede Fyrstehøihed fremstraale, og hans Overbeviisning, at denne Person ingen Anden kunde være end Churprindsen, tog aldeles hans Fornuft fangen. Han vovede derfor, uden videre Betænkning, at yttre, hvorlunde han, hvis ikke Skinnet gandske bedrog ham, i denne Dragt troede at see en heel anden Person for sig, end en Skolemester, og da Lieschen, i sin Frygt for at røbes, ikke kunde skjule en brændende Rødme, men blev forlegnere, jo flere Spørgsmaale Günther gjorde hende, var det ham udenfor al Tvivl, at han under sit Tag bevertede Churprindsen, alle Sachsers Haab. Han priste sig lykkelig, at Himlen bød ham en saa velsignet Leilighed til at svinge sig op til de høieste Værdigheder i Staten, og ansaae det for en utilgivelig Eenfoldighed, om en saa klog Mand, som han ansaae sig for, ikke benyttede denne Leilighed. Han sagde derfor, at han ret vel indsaae, hvi Hs. Høihed reiste omkring i Landet i denne Forklædning, og at Høistsamme dog maatte behage, ret længe at beære hans Huus med sin Nærværelse, thi al hans Formue stod til Hs. Høiheds Tjeneste, o. s. v. Jomfru Lieschen, som ikke ønskede sig Andet, end gode Dage, betænkte sig ikke længe, for hun greb til med begge Hænder. Dog indsaae hun ret vel, hvor nødvendigt det var, at hun gik klogt og forsigtig tilværks i denne Sag; hun bad derfor Overfiskmesteren, han vilde forskaane hende med saa høie Titler, som slet ikke tilkom hende, men iøvrigt var hun ham forbunden for hans venlige Tilbud. Günther lovede herpaa, at lade de høitklingende Titulaturer fare, naar blot den kjære Gjæst vilde blive hos ham en Tidlang. Dertil bequemmede

Lieschen sig da hellere end gjerne; men ved sig selv besluttede hun fast, aldrig at udgive sig for Churprindsen. I den Undersøgelse, som siden indledtes, beraabte hun sig herpaa, og hverken for Kongen eller Kommissairerne trøstede Günther sig til at paastaae, at hun nogensinde havde vedgaaet at være Den, han antog hende for.

Den første Nat var Overfiskmesteren saa glad over det høie Besøg, at han ikke mægtede at lukke et Øie. Han drømte om at vorde Minister, Kongens høire Haand ꝛc. Da han eiede en anseelig Formue, troede han, nu var det paa Tiden, med viis Haand at udsaae noget deraf, for siden at nyde den rigeste Høst. Morgenen efter gjorde han derfor Prindsen det Forslag, at klæde sig som en Person af høiere Stand, hvilket jo ret vel kunde skee, uden at han blev røbet derved. Den grevelige Stand, meente han, vilde være meest hensigtsvarende, eftersom denne hverken var forbunden med Høihedens Tvang, ei heller formeente Prindsen at komme i Adelens Selskaber. Da han vel vidste — yttrede han fremdeles — at Hs. Kgl. Høihed ikke kunde være forberedt paa de Udgifter, denne nye Forklædning krævede, bad han underdanigst, at han vilde betjene sig af hans Formue som af sin egen. Prinds Lieschen gjorde nogle Indvendinger mod dette Tilbud, og forsikkrede alvorligen, at Sligt forlangte hun ikke. Imidlertid gav hun dog efter for Günthers Bønner, og overlod det til ham, at foranstalte Alt efter eget Behag.

Nu fik Hr. von Günther begge Hænder fulde. Fire kostbare Klædninger bleve forfærdigede, fire Betjente antagne, en prægtig Kareth og sex Heste anskaffede. I dybeste Underdanighed overrakte han Prindsen en

Pung med 300 Dukater, og gav ham et Grevenavn, som han skulde bære. For endvidere at underholde den høie Gjæst paa en behagelig Maade, indbød han flittigt hele Omegnens Adel til sig. Under det opdigtede Grevenavn blev Prinds Lieschen forestillet, men under fire Øine tilhviskede von Günther alle de Fremmede i største Fortrolighed, at det var Prindsen. Dette varede saaledes ved en Maanedstid. Alle holdt sig nær til von Günther, thi det var dem indlysende, hvilken vigtig Mand han om føie Tid vilde vorde i Staten.

Prinds Lieschen spillede sin Rolle fortræffeligt. Enhver, som talte med hende, var i sit Hjerte overbeviist om, at hun var Den, von Günther sagde hende at være. Men — nu blev dette Lystspil til et Drama.

Nogle af de Adelsmænd, der gjorde den formeente Churprinds deres Opvartning, havde Venner ved Hove, som de stode i Brevvexling med. Dem meldte de nu denne Begivenhed, som en hemmelig og vigtig Efterretning. Snart kom det for Kongens Øren, men han vidste bestemt, at hans Søn var i Wien, og troede det ikke. Imidlertid vilde han dog efterspore Rygtets Grund, og sendte En af sine Hoffourerer til Augustusburg, for at erfare den rette Sammenhæng. Hoffourereren lod sig indføre hos Overfiskmesteren, der øieblikkeligen hviskede ham i Øret, at den hos ham værende Greve egentligen var Churprindsen. At nu dette ikke var saa, derom overbeviste han sig strax, reiste derfor tilbage til Dresden, og forsikkrede Kongen, at den holsteenske Greve, som opholdt sig paa Augustusburg, vel havde nogen Liighed med Prindsen, men at dette ogsaa var Alt. Ufortovet sendte Kongen nu en Kommando

Soldater efter Prinds Lieschen og Overfiskmesteren. Men aldrig saasnart spurgte han sin foregivne Søn, hvo han var, før Lieschen med stor Frimodighed aabenbarede ham sit Kjøn og forklarede ham, hvorledes hun, uden selv at have gjort noget dertil, var bleven indviklet i denne Komedie.

Kongen lod sætte en Kommission, som skulde undersøge hele Sagen, og skaffe ham at vide, hvorledes Pigen havde opført sig, før denne Historie kom i Gang; men man hørte kun idel Godt om hende. Herpaa fældte Kongen selv denne Dom, at Prinds Lieschen, til retfærdig Straf for Hr. Günther, skulde beholde Alt, hvad han havde foræret og ligesom paanødt hende. Men Prinds Lieschen skulde sin øvrige Livstid i Tugthuset i Waldheim, dog sin Ære og sit gode Navn uforkrænket, ogsaa uden alt Arbeide. Overfiskmesteren maatte give hende en Daler daglig til hendes Underholdning.

Denne Dom er ogsaa vorden fuldbyrdet. Mange Mennesker have siden seet og talt med Prinds Lieschen i Waldheim. Hun havde i Tugthuset sin egen pene og reenlige Stue, spiste ved Opsynsmandens Bord, gik almindeligviis i Amazondragt, og holdt sig særdeles ordentlig og anstændig. Hun skal isvrigt have været munter, vittig, og veltilfreds med sin Skjebne.

(C. Halden.)

Kappen i Bulderup Kirke.

En sønderjydsk Legende.

I den vestlige Ende af Bulderup Kirke, Tønderns Amt, hængte en tyk, med Pile udstukket, uldden Kappe, der var saa hensmuldret, at den faldt ned af sig selv og, 1790 blev udfeiet med Skarnet. Til denne Kappe knytter sig følgende Legende:

I gammel Tid regjerede hertillands en aldersiegen Fyrste, som havde to Sønner. Af disse havde den Ældste, saalænge hans Fader levede, været ude af Landet, og forblevet der indtil han var død. Derpaa vendte han tilbage, i den Hensigt, at følge ham i Regjeringen. Denne Ret gjorde Broderen ham stridig. Endelig forligede de sig saaledes, at de vilde overlade Afgjørelsen til den ældste Herredsfoged i Landet. Efter anstillet Undersøgelse fandt man at Herredsfogden i Haistrup blandt alle i Landet var den ældste. Denne fik altsaa det Hverv, efter en vis Tid at afgive sin Dom i denne Sag. Dertil forberedte han sig blandt andet derved, at han lod sin hvide Ridehest fodre med Hvedeknopper og Melk og dygtigt øve i at løbe og springe, og anskaffede sig en tyk uldden Kappe, at en Piil neppe kunde gjennembore den. Dagen kom, da han skulde afgive sin Dom. Dette skulde skee i Wornhøi, et Sted paa Veien mellem Flensborg og Hadersleb, i Nærheden af Tollstedt, hvor endnu en Strækning af Veien, brolagt med Stene, skal betegne Pladsen, hvor Dommen blev affagt. Der reed Herredsfogden ned til be-

stemt Tid, indhyllet i sin Kappe. Begge Prindserne fandt han med deres bevæbnede Ryttere paa det bestemte Sted. Da han nu skulde afgive sin Dom om hvem der skulde følge Faderen i Regjeringen, reed han for Fronten og raabte høit: „Jeg holder med den Herre, som er i Landet!" gav sin Hest Sporene og flyede, forfulgt af den ældre Prindses Rytteres Pile lige til Bolderslеben. Foran denne Landsby var et Leed, der just var tillukket. En gammel Kone ilede til for at lukke Ledet op, da hun saae ham komme ridende saaledes over Hals og Hoved. Denne tilraabte han, at hun ikke skulde lukke op, satte flux over det, og vandt derved et saadant Forspring, at de nu ikke mere kunde naae ham med deres Pile, hvormed hans tykke Kappe var sværbetynget. Han tog sin Vei til Grunhofermarken, som dengang var bevoxet med en stor og tyk Kratskov, hvori han skjulte sig saalænge, indtil han med Sikkerhed kunde begive sig tilbage til sit Hjem. Af Taknemmelighed skjænkede den nye Fyrste Herredsfogden de Friheder for hans Gaard (Haistruphof), som den endnu nyder, og til Erindring om denne Begivenhed, blev den med Pile gjennemborede Kappe ophængt i Bulderup Kirke.

(Fortalt af Pastor Veier i Carlum.)

Skimmel-Rytteren.

I Felttoget 1813 og 1814 udmærkede sig paa fransk Side, en polsk Uhlan, ved Fægtningerne i Nederlandene. Man saae ham overalt, snart her, snart der; i hver Træfning var han fremmest. Med stor Færdighed tumlede han sin rappe Skimmel og svang sin Landse under munter Sang. Snart steeg han af, og flankerede tilfods, med sin Hest ved Bidslet, mod den fremtrængende Fjende, eller satte sig paa en Steen, hvor han, gandske rolig i den meest levende Pistolild, fortærede sin Frokost. Snart fløi han, inden man tænkte derpaa, ind blandt de fjendtlige Rader, og maalte den polske Landse med de tydske Klinger.

Hos de preussiske Avantgarder var han snart bekjendt under Navn af „Skimmelrytteren.“ Ved Vagtilden fortalte man en Historie om ham efter en anden, ogaldrig saasnart begyndte en Fægtning, før det lød: „Der er Skimmelrytteren igjen!“ Han savnedes aldrig; saasnart de første Skud faldt, var han paa Pletten og vovede sig paa det Yderste. Mange Tirailleurkugler søgte ham forgjeves; leende tumlede han sig blandt Fjenderne og svang sin Landse med færdig Arm.

„Kammerat! tilraabte han de preussiske Flankenrer: Hvi tjener Du længer under en fremmed Nation, der kun har bragt Ulykke over Dine Brødre, som over os! Alliantsens Ørne svæve over Dit Hjem! Kom til os!“ — „Paa denne Maade vil jeg komme!“ raabte han, idet han affyrede en Pistol, saa Kuglen peeb gjennem de preussiske Geleder.

Efter Fægtningerne ved Courtray trak det preussiske Korps, under Oberst von Hobe, sig tilbage til Audenarde. De Franske forfulgte det, anførte af General Maison. Hvor Striden var skarpest, saae man Skimmelrytteren i Spidsen. Da galopperede en ung Jæger, ved Navn Mattner, ud af den preussiske Arriergardes

Rækker, mod de Franske. „Kom hid, Uhlan! raabte han: og maal Din Landse med min Sabel!" Som en Piil foer Hiin imod ham med indlagt Landse. Jægeren afparerede Stødet, og hug til; Uhlanen dækkede sig med sit Vaaben. Begge tumlede deres Gangere, for at faae Seier, og gjentoge Angrebet adskillige Gange; dog blev ingen af dem betydeligen saaret.

„Du er en brav Dreng! raabte Uhlanen omsider: Kom hid, Du skal drikke af min Flaske!" — „En Niding den, som nærmer sig med Svig i Hjertet!" raabte Jægeren, og imødegalopperede Uhlanen, der nærmede sig med Flasken i Haanden. Hilsende drak Polakken Preusseren til. „Vakkre Karle ere I allesammen, I med de hvide Kraver!" sagde Uhlanen. — „Vi ere Pommerinker! Det feiler ikke, at I jo kjender os! sagde Mattner: snart tænke vi at være i Paris." — „Derom sømmer det sig os ikke at tale, Kamerat! tog Uhlanen Ordet: Lad os drikke engang endnu, saa vende vi tilbage til vor Pligt!" — „Her ved Flasken ere vi Venner! sagde Jægeren, idet han drak: saasnart vi atter have grebet til Vaaben, ere vi Fjender." — „Svorne Fjender! Fjender til Døden!" — „Farvel!" — „Farvel!" lød det fra begge Sider. Broderligen rakte de hinanden Haanden, og Øieblikket efter knaldede to Pistolskud mod hinanden.

Preusserne trak sig ideligen tilbage. Foran det efterfølgende franske Rytterie tumlede den dristige Uhlan sin rappe Skimmel, og fældede nu Landsen til Angreb. „Fyr!" kommanderede en preussisk Officeer. Fra et Baghold knaldede tredive Geværskud mod den franske Avantgarde, og — den brave Skimmelrytter styrtede. En Miil fra Audenarde fandt han, beklaget af Ven og Fjende, en ærefuld Grav.

Kort efter faldt den brave Mattner i en Forpostfægtning ved Lille. Heltehjerter døe skjønnest paa Ærens Seng!

(F. von Trautenstein.)

Grethe i Kjøbstaden.

Hvad har jeg hørt, hvad har jeg seet!
Mon jeg det vel kan male?
Der er dog rart i Staden, naar
Man veed, hvad Sprog de tale.
De snakke jo saa kaudervelsk
Og yttre sig saa narrisk,
At knap jeg veed, om det var dansk,
Hvad heller malabarisk.

Een sagde: i mit Ansigt han
Beundred Roser tvende;
En Anden i mit Hoved saae
To store Stjerner brænde.
En Tredje jamrede: „Vil Du
Nu læge Hjertevunden?
Thi Pilen i Dit Blik Du har
Og Elphenbeen i Munden!"

De Galninger ansaae mit Haar
For lutter Silkevaster;
De sagde ofte, at min Hals
Var gjort af Alabaster.
En gammel Herre med Paryk,
Bepudret og bestjernet,
Paastod, at jeg, som ad ham loe,
Var haardere end Jernet.

En Tyksak meente, at af Smør
Mit Hjerte maatte være;
En Mager sagde: Venus er
Din Moder, paa min Ære!

Jeg troer, ved Gud, de Mennesker
Er gangen reent fra Sandsen:
Forlængst jeg er jo moderløs
Og tjener hos Mads Hansen.

En vilde mig i Haanden bidt,
Om blot han havde tordet;
En Anden mig paa Foden treen
Bestandig under Bordet;
En Tredje mig i Kinden kneb
Og spottede: „Jeg siger
Forsandten, Du en Dronning er
For alle andre Piger."

Ja, mangen En paa sine Knæ
Fortalte mig, hvorledes
Jeg en Gudinde var, som vel
Fortjente at tilbedes.
— Man seer, at Gudsbespottelse
Gaaer stærkt i Svang, desværre! —
Saa maatte jeg jo være gift
— Man tænke! — Med vor Herre!

Kort sagt, de snakke saa forkeert,
At man derved maa blues,
Og Ingen tænker sig, hvor skjævt
Hver Ting af dem beskues.
Men Grunden, hvi saa falsk de see,
Kan ingen anden være,
End disse Dienglar, som de
Paa deres Næse bære.

(J. F. Castelli.)

Dandseskolen.

Fortælling af C. E. Waller.

I.

Aftenen begyndte alt at skumre, da jeg rev mig los fra mine Forretninger. Fra mine støvede Akter og fra det noget uordentlige Pebersvendeliv, tog jeg Afsked paa otte Dage, og fløi med let Hjerte ned af Trappen. Udenfor sneede og blæste det stærkt, den ventende Postillon hilste mig med nogle djerve Eder, men et venligt Tryk af min Haand stillede ham snart tilfreds, og Slæden fløi som en Pil med sin lette Byrde. I min varme Stue havde jeg længe ikke befundet mig saa vel, som nu i den kolde stille Decembernat. Bjældernes melodiske Klang, den uendelige, blændendehvide Flade, hvorover jeg gled i blidtgyngende Bevægelse, den skyfri Himmel med sit deilige Stjerneskin — alt dette gjorde mig ubeskriveligen vel. I sød Behagelighed lænede jeg mig tilbage, stoppede mig min Pibe, og blæste Maanen dampende Skyer i Ansigtet.

Det varede ikke længe, inden min skabende Phantasie dannede Skikkelser af Skyerne; de Dage, jeg nu skulde leve, gik mig forbi, som Indbildningskraften udmalte mig dem. Jeg saae min Søster, holdende sin Brudgom under Armen, byde mig velkommen; ret hjerteligt omfavnede jeg min kjære L—, og gik derpaa med ham ind i mine Forældres Huus, op ad Trappen. Deroppe var en glimrende Forsamling, ligesom for at

berede sig til Morgendagens Fest. Man forestillede mig; snart blev jeg bekjendt, og tumlede mig ret lystigt om i Pigernes Kreds. Vi snakkede, loe, legede Pant, dandsede, og saaledes gik det til henimod Midnat. Nu gik vi tilbords. Jeg fyldte mit Glas til Randen, løftede det høit iveiret, og udbragte det unge Pars Skaal. Alle stode op, klirrende stødte Glassene sammen, der blev en uhyre Larm. Da udstødte pludseligen En af Selskabet et høit Skrig, og samme Øieblik segnede adskillige Damer afmægtige om. Endnu kunde jeg ikke forklare mig det sælsomme Phænomen, da ogsaa min Søster styrtede bevidstløs om med det Udraab: „Gud i Himlen!“ Nu saae jeg hen til hendes Stol, og — og; saa jeg begyndte at svimle ved det frygtelige Syn, her frembød sig for mig. En arm Synder, klædt som Dellinquenter pleie at være klædte, naar man fører dem til Retterstedet, stod, med rædsomtalvorligt Aasyn, hvis fordreiede Træk syntes at være mig bekjendte, bag min Søster. Med begge Hænder præsenterede han et Sølvfad, hvori laae Hovedet af et vidunderligdeiligt Fruentimmer, og paa hans Pande brændte, med klar, blodig Skrift: „Til Bryllupsfesten.“ — Anende en utidig Spøg, vilde jeg styrte løs paa Spøgelset; da var, som med et Trylleslag, den hele Scene forandret. Lüig larmende Bacchanter, dreiede Parrene sig i rasende Vals, min Søster, høit leende og jublende, foran, ved den Blodiges Arm — men jeg stod midt i den mig ombølgende Hvirvel, og dandsede med den Myrdedes Lüig, som havde sit smukke Hoved bagvendt paa, en zierlig Gavotte.

II.

„Hr. Justitiarius! Hr. Justitiarius!" hørte jeg nu pludseligen En raabe med dyb Bas, og det var, som om mit dandsende Legeme blev gjennemrystet af et elektrisk Slag. Jeg saae op; dog trykkede jeg strax igjen Øinene til, thi istedetfor den klartoplyste Dandsesal saae jeg Intet, uden det tykkeste Mørke. En skjærende Nordenvind kjølede mine hede Kinder, og pustede Sneeflokker i mit brændende Ansigt.

„Det er da et Helvedes Sovehjerte, det Menneske har!" tordnede atter den frygtelige Stemme, og et Par Kæmpearme rystede mig, som Stormvinden den unge Eeg: „Vaagn dog op, Hr. Justitiarius! Vi ere kjørte vildt!" Nu foer jeg op, gned mine Øine, og bandede den Uforsigtighed, hvormed jeg, vel rigeligen i denne Kulde, havde lettet ved Romflasken, thi med sin Ild havde den sat min letbevægelige Phantasie i lys Lue. „Karl, hvad har Du gjort?" stormede jeg, ret vred, løs paa den i Snee til Knæene vadende Postillon, da jeg saae, at vi vare paa en ubekjendt Skovvei, midt i Krat og Morads. „Hvad jeg har gjort? svarte han, heller ikke paa det mildeste: Sagde jeg Dem ikke, før vi kjørte hjemmefra, at jeg ikke vidste Veien ret? Men da sagde De: Kjør kun rask til, jeg veed den desbedre. Ja, De veed den tilgavns, det skal jeg bande paa! Saa ofte jeg spurgte: denne Vei? nikkede De med Hovedet — og nu sidde vi her midt i Sumpen op over Ørene!" — „Dumme Djævel! skreg jeg forbittret: Saae Du da ikke, at jeg sov?" — „Ei, hvad Søvn! svarte han: De har jo forsikkret mig høit og

dyrt, De vidste Veien, ogsaa i Sovne! Nu er det bedre, De stiger ud, at vi kunne hjelpes ad at komme ud af denne hersens Suppedas!"

Hvad var at gjøre? Jeg maatte kaste Pelsen, stige af og lægge Haand paa det tunge Værk. Forgjeves piinte vi os henved en halv Time, Slæden var ikke at bringe ud af Sumpen. Jeg rystede af Kulde og Vaadhed. Mit Repeteeruhr slog halvelleve, og vi havde, efter min Beregning, endnu over en Miil tilbage. Da raslede det i Krattet, en eenlig Rytter nærmede sig; jeg foer op, thi den arme Synder svævede mig endnu for Øine, især da den i en hvid Kappe gandske indhyllede Skikkelse, saasnart jeg begyndte at klage min Nød, pludseligen slog en skraldende Haanlatter op og hoppede, som vanvittig, op og ned i Sadlen. „Ho, ho! skreg han med hæs Røst: Har I ogsaa forvildet Jer? Ere I ogsaa blevne siddende i Sumpen? Prosit die Mahlzeit! Hi, hi, hi! Tov lidt, Broerlille, tov, det bliver værre endnu. Jeg har ogsaa været vildt i lang Tid, jeg sidder ogsaa i Posen og kan ikke slippe deraf! Bær Dig bedre ad, min Broer, ellers qvæles Du, som jeg!" Med disse Ord begyndte han at ralle frygteligen. Postillonen korsede sig forfærdet; ængstet sprang jeg tilbage. Imidlertid var den Fremmede stegen af Hesten. Uden at sige et Ord mere, spændte han sin Hest ved Siden af vore udmattede Dyr – et Slag med Pidsken, og vor Slæde var atter paa jevn Vei. „Hvor vil De hen?" spurgte han, efter en Pause, med uendeligblid Stemme. — „Til ****, sagde jeg, idet jeg traadte nærmere, thi hans Venlighed gav mig Mod: kan De maaskee betegne os den rette Vei? De vilde meget forbinde

mig derved. Min Søster holder imorgen Bryllup, og vore Forældre ere sandsynligviis meget bekymrede for mig, da jeg, ifølge mit Løfte, skulde været hos dem for længe siden." — Det besynderlige Menneske taug længe, og saae eftertænksom hen for sig. Hans Ansigt vilde ikke ret falde mig i Øine, men den ranke, stolte Skikkelse imponerede mig. „De kjører denne Vei tilbage, sagde han endeligen: den bringer Dem, inden et Qvarteer er omme, paa Landeveien, da gaaer det ligefrem til ****." Postillonen sad alt rede, jeg vilde takkende stige op paa mit Sæde, da greb han mig pludseligen voldsomt ved Haanden. „Om Forladelse, Bedste! sagde han: Eet eneste Minut endnu! Hedder De ikke F**, og gik ikke Deres Søster Bernhardine, for nogle Aar siden i Dandseskole i ****?" — „Gandske rigtigt!" svarte jeg studsende. Da greb mig det gale Menneske med vanvittig Kraft, og valsede med mig, i rasende Hvirvel, gjennem Snee og Jis. „Hi, hi, hi! Brudedands! Bryllupsdands!" skreg og sang han med de sælsomste Modulationer, kastede mig derpaa omkuld, svang sig paa Hesten, og — afsted gik det i susende, halsbrækkende Galop, saa Haarene reiste sig paa mit Hoved. Ved den sidste Scene havde min Postillon taget Flugten, jeg selv var gjennemvaad. Min Forfatning var høistubehagelig. Efter kort Betænkning stod jeg op, og løb den foreskrevne Vei. Imidlertid havde jeg Leilighed til at tænke over det sælsomme Eventyr. Den Vanvittige — thi derfor ansaae jeg ham — maatte kjende mig og min Søster; men hvorofte jeg end gjennemgik mine Bekjendtskabers hele Række — ham kunde jeg dog ikke erindre mig. Pludseligen hørte jeg Hunde

gjøe; op fra Dalen glimtede enkelte Lys. Med vingede Fjed iilte jeg ned af Høien, og kom snart til Indgangen af en Landsby. Nu først saae jeg, hvor jeg var; det var den sidste Station paa denne Side ****. Her maatte min Slæde findes. Og virkeligen fandt jeg den ved Posthuset. Her forskede jeg ogsaa efter den Ubekjendte, men forgjeves — man havde ikke seet ham. Imidlertd blev det Midnat, jeg var atter tør og varm, og besluttede at kjøre videre. Uden flere Eventyr naaede jeg ****, hvor man ventede mig med Angst og Længsel.

III.

Fader, Moder, Søster og Svoger, Alle kappedes nu om at tjene mig. Papa bragte mig sin Sloprok, Mama en Hue, Dine et Par Tøfler, og Hr. von L. lagde Puden paa Kanapeen tilrette for mig. Snart sadde vi om det runde Bord, ved en Bolle Punsch, og nu begyndte jeg at fortælle.

Man studsede, tvivlede. Jeg spurgte Dine, som under min Fortælling, blev gandske bleg, om hun i Dandseskolen havde staaet i særeget Forhold til Nogen. Stiltiende rystede hun paa Hovedet, og jeg bemærkede et Par store Taarer, som dryppede langsomt over hendes Kinder ned i Glasset. Hr. von L. blev opmærksom; med den ommeste Uro bad han hende om en Forklaring, jeg understøttede hans Bønner, ogsaa mine Forældre bestormede den stakkels Pige. Heftigt sprang hun op, en feberagtig Hede farvede hendes Kinder. „Nu ikke! raabte hun veemodigt: Kun nu ikke! Klokken er næsten to, jeg trænger til Hvile. O, det frygtelige Menneske! Broder, hvilken Erindring har Du

vakt i mit Bryst!" Grædende vaklede hun ind i sit Sovekammer, L. fulgte hende til Døren, og kyssede omhekymret hendes Haand. „Imorgen, paa mit Livs lykkeligste Dag, kjæreste L.! hviskede hun, idet hun bød ham sin Kind til Kys: imorgen skal Du erfare Alt!"

Fader og Moder begave sig nu ogsaa til Hvile. De syntes slet ikke at tage det Hele alvorligt. Anderledes var det med mig. „Ret en fatal Aften!" brummede jeg, idet jeg ilte op paa mit Kammer. Forgjeves søgte jeg Søvnen. Neppe lukkede jeg mine Øine, før Hvidkappen stod for mig. Det gik rundt for mig i hvirvlende Dands, hvorhos det lød i eet væk: „Hi, hi, hi! Brudedands! Bryllupsdands!" Saaledes vedvarede det til Morgenen dæmrede. Da faldt jeg i en sagte Slummer, hvoraf jeg vaktes, da Pigen bragte mig min Kaffe, og tillige meldte nogle Bryllupsgjæsters Komme.

IV.

Paaklædt traadte jeg ind i Visitværelset. Mine Forældre og L. vare der alt, Dine endnu ikke. Jeg fandt Selskabet i en ivrig Samtale, som ikke interesserede mig, da jeg var bekymret for min Søster. „Hvorledes er det med Dine?" spurgte jeg min Moder afsides. „Hun lader sig klæde paa; men, Carl, jeg veed ikke, hvad den Pige fattes — saa bleg, saa ukjendelig har jeg ikke fundet hende siden hendes sidste Sygdom! Nette fortæller mig ogsaa, at hun ikke har lukket et Øie den hele Nat. L. skyder Skylden paa Dig. Du maa, siger han, søge at overbevise hende om, at hele Din Fortælling er et Eventyr, at Du har forsinket Dig

hos En af Dine Venner, og at Du her, ved et Glas Viin, har opfundet den hele rædsomme Historie." — Imidlertid traadte Bernhardine ind. Alle ilte Bruden imøde, Gratulationer strømmede fra alle Munde, de unge Herrer kunde ikke nokſom forſikkre, hvor fortryllende hun ſaae ud, de Gamle gjorde ſkalkagtige Hentydninger, Pigerne beundrede Brudekjolen, Konerne begyndte at indvie hende i deres Hemmeligheder.

Endeligen lød Klokkerne. Blidt greb L. ſin Trolovedes Haand, knælede med hende for vore ærværdige Forældre, og bad om deres Velſignelſe. Herpaa begav Toget ſig til Kirken. Jeg havde fraſagt mig al Deel i den hele Ceremonie. Mig behagede den klare, friſke Vintermorgen i det Frie langt bedre, end den fremkonſtlede Lysdag i den mørke Bygning.

Med ſtore Skridt vandrede jeg op og ned ad Gaden; mangehaande Tanker opſtege i mig. Jeg grublede paa, hvorledes jeg ſkulde opmuntre min Søſter og aflokke hende en for os Alle velgjørende Tilſtaaelſe. Forgjeves gjennemløb jeg Fortiden, for etſteds at finde Traaden til denne ſørgelige Væv; tre Aar havde jeg practiſeret i Reſidentſen: i den Tid kunde der være hændet Meget, ſom jeg ikke vidſte. I ethvert Tilfælde maa der være foregaaet Noget i Dandſeſkolen, ſagde jeg ved mig ſelv — og idet jeg ſaae op, ſtod jeg udenfor det muntre, i italienſk Styl byggede Huus, ſom tilhørte maestro di ballo. Nu vaagnede Erindringen om den gamle Signore Camiglione, og den Afſky, Bernhardine og jeg ſtedſe havde havt for hans gruelige Phyſiognomie, paany ret levende i mig. Ikke uden Gyſen tænkte jeg paa de lange, tørre, haarbegroede Fingre, med

hvilke han kneb os i Kinderne, naar vi gjorde et Feiltrin, og paa de frygtelige Grimasser og Bukkespring, han gjorde i sin Vrede, naar ikke Alt gik efter hans Hoved. Endogsaa hans Venlighed var os imod, naar han stundom klappede os paa Kinden med den svedte, smudsige Haand, eller vel endog, med den ildelugtende Mund og den krumme Tobaksnæse nærmede sig til et Kys. Utaalelig var han især for Bernhardine; hun udholdt det heller ikke længer end et halvt Aar hos ham. Dengang vare vi endnu Børn, men med Børnene voxte Hadet, og da jeg vendte tilbage fra Universitetet, overfaldt mig endnu en hemmelig Afsky, naar jeg saae Dandsemesteren i hans røde, guldbræmmede Frak, i de sorte Silkestrømper, med Hanefjerene paa den spanske Hat. Men min Søster vilde gaae til ham igjen, skjønt hun endnu følte den gamle Modbydelighed, thi adskillige af hendes Veninder kunde ikke nokſom rose Maestro Camiglione, af hvis Skole allerede mange berømte Balletdandserinder vare udgangne, og det hørte til den herskende Tone, paa Ballerne at dandse hans excellente Ecossaiser. Hvilken Pige havde vel kunnet modstaae denne Fristelse? — Da jeg bortreiste, havde hun været der togange, og der syntes ikke at være mødt hende noget Mærkeligt. Altsaa maatte hun først siden være kommen i Collision med min Ubekjendte. — Jeg vilde nu vandre ad Kirken til, da hørte jeg langtborte forvirrede Skrig, og saae en Menneskemasse bevæge sig imod mig.

Omtrent fyrretyve Skridt foran Hoben sprang en barok Skikkelse, som, under uafladelig Skrigen, svang sin Hat, og som Mængdens: Stop ham! syntes at

gjelde. Men hvor studsede jeg, da jeg saae, det var Dandsemesteren! Hans Skarlagenskjole var farvet med Sod, ogsaa hans Ansigt lignede en Skorsteensfeiers. Mig var han frygteligere, end nogensinde. Just vildejeg lade ham løbe forbi, da opsteeg pludseligen Anelsen om en uhyre Gjerning i min Sjel. Rasende sprang jeg frem, greb ham i Struben, og drev ham saaledes mod Muren af hans Huus. En mig velbekjendt Politiekommissair nærmede sig nu, og bød, man skulde bringe den Halvdøde ind i Huset; men mig drog han tilside med de Ord: „Godt, at jeg træffer Dem her, Hr. Justitiarius!"

V.

„For Himlens Skyld! bad jeg ham: Siig mig, hvad har alt dette at betyde?" — „Taalmodighed! De skal erfare Alt, det er en afskyelig Historie. Lad os for det første bringe Delinqventen i Sikkerhed. Han synes at staae i Pagt med Djævelen. Allerede eengang er han undvegen gjennem Skorstenen."

„Min Søster holder Bryllup idag, tog jeg Ordet: hun er sygelig — kunde De ikke forebygge al Opsigt?" — „Gjerne! svarte han: men — De maa vide, Hovedforbryderen vorder først indbragt siden, og ved slige Optrin er Pøbelen ikke let at holde i Tømme. Jeg maa bede Dem blive i Nærheden, thi Deres Nærværelse vil være heel nødvendig ved det første Forhør." — „Dog vel intet Mord — ?" spurgte jeg med bange Hjerte. Løftende paa Skuldrene forlod han mig.

Gysende iilte jeg hjem. De Nygifte vare komne tilbage fra Kirken, og syntes, til min største Glæde,

Intet at vide af det Forefaldne. Munterhed beſjelede hele Selſkabet, ſelv paa Bernhardines blege Kinder fremblomſtrede, lidt efter lidt, Glædens Roſer; hun ſpillede Klaveer, hun ſang, og da vi gik tilbords, faldt hun L. om Halſen med det Udraab: „Tilgiv mig, jeg var et Barn!“ Ogſaa jeg kom efterhaanden i den lyſtigſte Stemning. Mine Griller vare druknede i gammel Rhinſkviin. Min ſkjønne Naboerſke kunde ikke ophøre at lee ad mine Indfald. Nu fyldte min Fader den gamle, ſølverne Familiepokal med ſin bedſte Viin. „Leve Brudeparret!“ raabte han, ſvingende Bægret. „Det leve!“ gjenlød det fra alle Munde. —

Da hørtes paa Gaden et hvinende Skrig. Der raslede en Vogn, der klirrede Lænker. Nogle Gjæſter ſprang til Vinduet. „En Morder!“ lød det paa Gaden. „En Morder!“ gjenlød det i Salen.

Bernhardine var med L. traadt ud paa Balkonen. Forfærdet ſtillede jeg mig ved hendes Side. Jeg vilde drage hende tilbage, men hun var ikke at bringe af Stedet. Langſomt rullede Vognen frem, hvorpaa Delinquenten laae. Endeligen var han under vor Balkon. Jeg maatte holde mig ved Jerngitteret, thi mit Blik faldt paa den frygtelige Hvidkappe, ſom laae der, ſluttet i ſvære Lænker. Endnu mærkede min Søſter Intet; da reiſte han ſig pludſeligen op. Et mig bekjendt, grueligt Anſigt, ſom jeg dog kun dunkelt kunde mindes, ſaae ſtivt og gjennemborende paa mig. Med det Udraab: „Jeſus Maria! Det er ham!“ ſank Bernhardine livløs til Jorden. Alle Øine vogtede paa os. Den Frygtelige ſlog en forfærdelig Latter op, knyttede truen-

de de lænkebundne Hænder, og sang og skreg det velbekjendte: Hi, hi, hi! Brudedands! Bryllupsdands!"

Imidlertid kom Politiekommissairen, men desværre for silde, det Befrygtede var allerede skeet. Grædende vred min Moder sine Hænder over sit ulykkelige Barn, Bryllupsgjæsterne listede sig deels stille bort, deels stode de omkring os, i stille, ængstelig Forventning. L. og min Fader syslede med den afmægtige Bernhardine; jeg lukkede Vinduesskoderne, for at holde den nysgjerrige, gabende Pøbels Øine ude.

VI.

Langt om længe kom min Søster til sig selv. Men hun kjendte ikke de Omstaaende. Et stille Vanvid havde grebet hende, og da man havde bragt hende tilsengs, faldt hun i heftige Konvulsioner, som, trods Lægens Bistand, vedvarede hele Natten. Om Morgenen faldt hun i en dyb Søvn, af hvilken vi ventede Alt. Imidlertid blev jeg af Magistraten anmodet om, næste Dag at indfinde mig ved begge Forbrydernes Forhør, da Gjerningen selv var forefalden i min Jurisdiction, og man kun, paa Grund af, at Dandsemesteren var bosat her, havde bragt Sagen for dette Værneting.

Jeg gik til Kommissairen; han kunde ikke give mig den Oplysning, jeg ønskede. Dog erfarede jeg saameget: Hvidkappen var Dandsemesterens Søn — og nu først mindedes jeg, at jeg stundom, kort før min Afreise til Residentsen, havde seet ham i Selskaber, hvor han, med sin halvitalienske Snak, i Almindelighed spillede Pudsenmageren, og just derfor var mig en modbydelig Person, uagtet der ogsaa gaves Øieblikke, hvori

hans gode Aand syntes at vaagne, da talte han med den fyrigste Enthusiasme om Konst og Videnskab, om Alt, hvad Høit og Herligt der findes i hans blomstrende Fædreland. Da følte jeg mig, skjøndt ugjerne, med Magt hendragen til den Besynderlige; han kom mig fore som Abbadonna, som en falden Engel, der længselsfuld seer op mod det hellige Lys, og strider for at naae det, men ikke mægter det. De ædle, men af Lidenskab fordreiede Træk, syntes mig da at gjenvinde deres oprindelige Form; den krumme Ryg rettede sig, og pludselig stod den stolte, ranke Skikkelse der, fremragende over os Alle. Da havde jeg kunnet falde ham om Halsen og grædende udraabe: „Herlige Menneske, hvi qvæler Du den ædle Spire?" Men som om han mærkede det, standsede han pludseligen midt i sin fyrige, hjertevindende Tale, med et: „Hvad jeg nu vilde sige!" En tvetydig Spøg undfoer hans Læber, og med en skraldende Latter lønnede han sit eget Indfald. Om hans tidligere Skjebne var kun lidet bekiendt. I Rom blev han opdragen under en gammel Slægtnings Opsigt, medens hans Fader nødtvungen maatte flye til Tydskland. Siden traadte han i neapolitansk Tjeneste, som han dog snart forlod, og, dreven af en urolig Aand, gjennemflakkede han hele den kultiverede Verden, indtil han omsider slog sig til Ro hos sin Fader. Efter nogen Tids Forløb giftede han sig med en fransk Dandserinde, forlod pludseligen Staden, flyttede til et eensomt Landsted, hvor han i Forgaarsnat, i sin Faders Paasyn og vimeligviis med hans Bistand, myrdede sin Kone paa en gruelig Maade. — Med tungt Hjerte iilte jeg hjem.

VII.

„Bernhardine ønsker at tale med Dig, tilhviskede min Moder mig: hun er vaagnet temmelig styrket.“

Sagte aabnede jeg Døren til hendes Kammer. L. sad ved hendes Seng, jeg saae Taarer i hans Øine. Bernhardine saae bleg og lidende ud; ellers syntes hun meget fattet. Med svag Stemme begyndte hun: „Jeg skylder Eder Begge Oplysning om Meget, Dig især, kjæreste L. Gud veed, at jeg er uskyldig i den blodige Vending, Sagen har taget. Han forlade dem, som have knust dette Hjerte! Dog — jeg maa være kort — min Tid er vel allerede afmaalt. Du mindes vel endnu, kjære Broder, den gamle Signore Camiglione og min Afsky for ham. Snart udebley jeg gandske af hans Dandseskole. Dog lod jeg mig siden af nogle Veninder overtale til, at besøge ham paany. Pludseligen traadte hans nysankomne Søn som en ond Dæmon, iblandt os. Aldrig glemmer jeg den Følelse, som rystede mig, da jeg førstegang saae dette sælsomme Menneske. Det var ikke Frygt, ikke Had, ikke Kjærlighed, ikke Agtelse — men det gjennemgjøs mig. Allerede hans Tiltale mishagede mig. „Mine Frøkener! raabte han: Hermed har jeg den Ære, sikkert til Deres Fornøielse, at forestille Dem i min Person denne elskværdige Mands Søn. Jeg haaber, vi skulle snart vorde nøiere bekjendte, og hver af Dem skal finde sin længeventede Elsker i mig!“ — Nu syntes vel det Hele kun at være en tosset Spøg, men den gruelige Latter, hvormed de to modbydelige Skikkelser trykte hinandens Hænder, det betydningsfulde Sideblik, Italieneren, ved de sid-

ste Ord, kastede paa mig, fyldte mig med en Banghed uden Lige. Fra dette Øieblik af forfulgte Jeronimo mig, til min usigelige Qval, som min anden Skygge. Forgjæves viste jeg ham den yderste Foragt; han hang sig ved mig, som en blodsugende Vampyr. Da Du var reist, kjære Broder, naaede hans Paatrængenhed sin høieste Grad. Hans Fader syntes at ville spille Koblerens Rolle. Altid maatte Jeronimo dandse med mig; altid vidste han, efter Timens Udløb, at opholde mig, indtil de Andre vare borte, og jeg var allene med hans Søn. Da faldt den Rasende mig tilfode, forsikkrede mig, under tusinde Forbandelser, om sin brændende Kjærlighed, og naar jeg da afviste ham med haanlig Kulde, sprang han op med en skingrende Latter, gjorde en spodsk Compliment for mig og raabte: „Efter Behag, min Frøken! Jeg veed dog, at De elsker mig, og at De tilhører mig, kun mig — hvortil altsaa denne Forstillelse!" — — Forgjæves forsikkrede jeg ham, at jeg afskyede ham, han smaanynnede derved, takkede mig vel endogsaa for min Kjærlighed og Troskab. Endelig blev jeg kjed af denne Plage, og blev borte. Dog vedblev han at forfølge mig. En Aften sad jeg gandske allene hjemme i Skumringen. Fader og Moder vare reiste til Dig, kjære Carl. Pludseligen træder Jeronimo ind, hyllet i sin hvide Kappe. Maalløs synker jeg om paa en Stol. Haanligt bøier han sig ned over mig. „Est Du bange for de Døde, min Kjæreste?" spurgte han med huul Stemme, og klappede mig paa Kinden med sin kolde Haand. „Bort, bort fra mit Ansigt, Afskyelige!" skreg jeg. Men herpaa agtede han ikke, tillaasede Døren, og gik stiltiende op og ned nogle gange. Endeligen stillede han sig for mig, greb en af mi-

ne Hænder, og holdt den mod sit bankende Hjerte. „Bernhardine! sagde han med forandret Stemme: Bernhardine! for sidste Gang spørger jeg Dem, i denne vigtige alvorsfulde Stund: Elsker De mig? Betænk, at dette Spørgsmaal gjøres Dem af et Menneske, som staaer paa Grændsen mellem Himmel og Helved, fordi Tro og Haab kun ere tomme Ord for ham, og fordi han bærer Intet i sig, uden et øde, af Lidenskabernes Storm tilintetgjort Hjerte, som truer at ligge under i den svage Kamp mellem Godt og Ondt. Berøv mig ei den sidste Støtte, jeg fast omklamrer, anende min Undergang! Giv mig den Trøst, at have fundet et Væsen, som kan elske mig, naar alle Andre hade og foragte mig! Lad mig ei troe, at jeg er et Udskud af Menneskeheden, som, betynget med Naturens Forbandelse, maa staae allene i dens vide Kreds, medens den forener Alt, hvad der lever og elsker! Jeg har ingen Moder, ingen Fader, ingen Ven. Jeg har flakket gjennem hele Verden, for at finde en beslægtet Sjel, og Ingen fandt jeg. Lysets Engel i mig er fortrængt af Mørkets. Da saae jeg Dem. For første Gang dæmrede i mit Bryst en Gnist af det Guddommelige. Hun eller Ingen skal elske og luttre Dig! tilraabte mig en indvortes Stemme. De eller Ingen! siger jeg Dem endnu engang, kan bringe mig paa en bedre Vei, og nu — fælde de Dommen!" — Saaledes omtrent lød den lange, heftige Tale; han slap imidlertid ikke min Haand. Jeg var i den voldsomste Bevægelse, det følte jeg. Haab kunde jeg ikke give ham. Jeg stred en frygtelig Strid. Omsider stod jeg op, og førte ham med skjælvende Haand til Vinduet, som jeg aabnede. „Hisstoppe, sagde jeg,

pegende paa den stjerneklare Himmel: hist søge De det Forlorne, og De vil finde det; hist tænde De den udslukte Flamme, og den vil lyse for Dem gjennem hele Livet. Troe ikke, at Naturen har forstødt Dem, vend tilbage til dens inderste Helligdom; med Glæde vil den modtage sin forlorne Søn, og give ham, hvad jeg, hvad et dødeligt Menneske aldrig formaaer!"

„Er det Deres afgjørende Svar?" spurgte han med frygteligalvorlig Stemme. — „Ja!" svarte jeg fattet. — „Nu vel an, skreg han grueligen: saa falde al Skyld og Forbandelse tilbage paa Dem! Følgerne af dette Øieblik følge Dem engang til Graven, som natlige Spøgelser, og mit Blod komme over Deres Hoved!" — Afmægtig segnede jeg om! Rasende løb han bort, og — først igaar har jeg seet ham siden hiin forfærdelige Time. Paa hvad Maade, dertil vare I begge Vidner. Siden hiin gruelige Stund har jeg følt, at jeg maa dø, og denne Følelse blev mig først smertelig, da Du, kjære L., bad om min Haand."

Mat segnede hun tilbage. Grædende kyssede L. hendes Haand. Jeg Daare søgte at berolige Begge, og dog rullede mig de klare Draaber ned ad Kinderne. „Kun Eet ønskede jeg endnu! hviskede, efter lang Taushed, den Syge: at gaae ud af Verden, forsonet med Jeronimo." Derhos kastede hun et bedende Blik paa mig. Jeg lovede hende, at gjøre Alt, for at opfylde hendes Ønske. Kort efter faldt hun i en rolig Slummer, og vi listede os ud af Stuen.

VIII.

Næste Morgen treen jeg, i den sælsomste Stemning, ind i Retssalen. Man førte begge Fangerne ind. Med al den Anstand og Stolthed, jeg før havde beundret hos ham, stod Jeronimo der, medens hans Fader saae lumsk mod Jorden, og intet Svar gav paa alle de Spørgsmaal, man forelagde ham. — „Jeg er Borger i Staden Rom, og erkjender ikke denne Ret for gyldig!" Derved blev han. Men Jeronimo traadte frem, og raabte med bydende Røst: „Hvortil de mange Omstændigheder? Jeg bekjender mig skyldig, gjører det kort, og lader mig døe!"

Det overgik vor Forventning. Alle tang vi stille. Endelig spurgte jeg ham om de Grunde, som havde bevæget ham til denne gruelige Gjerning. Med Foragt saae han paa mig, uden at svare et Ord. Jeg gjentog Spørgsmaalet. „De har min Tilstaaelse! foer han op: og Mere behøver De ikke at vide." Forgjæves forestillede jeg ham, at vi, som Dommere, maatte være underrettede om de nærmere Omstændigheder, og da jeg lod nogle Ord falde om vort Møde igaar, om en Aandsfraværelse, hvori man ikke var sig selv mægtig, opslog han en Skoggerlatter. „Godt at De minder mig derom! sagde han bidende: spørg kun Deres Søster, hun vil bedst kunne sige Dem Motiverne til visse Handlinger!" — Min Bestyrtelse og Forlegenhed var grændseløs. Den usalige Hemmelighed, som jeg saa gjerne havde ønsket at kunne skjule for mig selv, svævede nu paa hans Læber; de Tilstedeværende saae paa mig med mistænksom Nysgjerrighed. Neppe formaaede jeg at fatte mig. Imid-

lertid taug dog Jeronimo, og jeg søgte at give Forhøret en anden Vending; men i Løndom besluttede jeg fast, hvad det end skulde koste, at løse den Skrækkeliges Tunge. Endnu gjorde man allehaande Forsøg, for at faae den Gamle til at bekjende — men forgjeves. Man var nødt til, med halvforrettet Sag, at sende Begge tilbage i Fængslet. Nu samledes Stemmer; de Fleste erklærede sig for Jeronimo's Henrettelse. Hvad Dandsemesteren angik, da besluttede man at skrive til Rom, for maaskee herfra at faae Oplysning i det mystiske Mørke, der hvilte over denne Mands Liv.

IX.

Da jeg kom hjem, fandt jeg mine Forældre og L. i Taarer. Bernhardine var meget slettere. Hun begyndte atter at phantasere, og Lægen erklærede, at dette nye Anfald rimeligviis vilde vorde dræbende for den Syge. Jeg gik, i høieste Uro, op og ned. Kort efter kom Bernhardine atter til sig selv, og forlangte, med bange Hast, at tale først med mig, derpaa med en Geistlig. Jeg ilte til hende, „Har Du talt med ham? Har han tilgivet mig?" spurgte hun urolig, med svag, skjælvende Stemme. Gud forlade mig, at jeg løi for en Døende, men kunde jeg Andet? Med begge Hænder omklamrede hun min Hals. „Broder! raabte hun: hav Tak! Du har taget en trykkende Byrde af mit Hjerte! O, det er bedre, naar vi fare heden, uden at noget Menneskes Forbandelse ledsager os! Lev vel, Carl! Vær lykkeligere end jeg, forglem ikke Din Søster, hun var Dig jo altid god, og har altid elsket Dig!"

Hulkende og halvafmægtig segnede jeg om paa hendes Seng. „Carl, vær en Mand! hviskede hun med qvalt Stemme: gjør mig ikke Skilsmissen endnu tungere — forlad mig — hist sees vi igjen!" Jeg sprang op, stammede endnu et Farvel, trykte endnu et Kys paa den Døendes Læber, og — befandt mig paa Gaden, uden at vide hvorledes.

Endnu kunde jeg ikke fatte nogen bestemt Tanke om det, jeg egentligen havde iſinde; men da jeg pludseligen stod for Stadsfængslet, blev det mig klart. „Det er bedre, naar vi fare heden, uden at noget Menneskes Forbandelse ledsager os!" mumlede jeg hen for mig, og lod mig vise Jeronimo's Fængsel. Man oplod det for mig, jeg traadte ind. Han sad, uden Lænker, ved et Bord og skrev, uden at lade sig forstyrre ved min Indtrædelse. Jeg nærmede mig ham, og lagde min Haand paa hans Skulder. „Min døende Søster ønskede gjerne at fare heden, forsonet med alle sine Fjender!" sagde jeg sagte. En uvilkaarlig Skjælven gjennemfoer ham, han lagde Pennen bort, og saae taus hen for sig. Nu ringede man med Dødningklokken. „Menneske, det gjelder hende! raabte jeg, ude af mig selv, og rystede ham voldsomt: fem Minuter endnu, og hun staaer, som Din Anklagerinde, for Guds Domstol; tre Dage endnu, og hun staaer, som Din Anklagerinde for Dig, og Du vil ikke forsone Dig med Den, som døer ved Dig?" — Da sank han, dybtrystet, paa Knæe. „Tilgivelse! raabte han, strækkende Hænderne mod Himlen: Tilgivelse, Uendelige! Det er min første Bøn!" — „Amen!" sagde jeg, inderligbevæget, og rakte ham min Haand, som han, raskopspringende, greb. Længe

holdt han den fast, og saae paa mig med et gjennemtrængende Blik. „Forlad os vor Skyld, som vi forlade vore Skyldnere!" sagde jeg, i dyb Alvorlighed, og grædende faldt han mig om Halsen med det Udraab: „Der gives dog Mennesker endnu!" Jeg førte ham til hans Stol, og satte mig hos ham. Efter en Pause, hvori han fattede sig, begyndte han: „Deres forevigede Søster vil have sagt Dem Meget om mig, De selv vil have bemærket Meget hos mig, som behøver Forklaring. Lad os dertil benytte denne vigtige Time, hvori jeg omsider er vaagnet til Selverkjendelse. Men giv mig ogsaa Deres Ord paa, at mine Bekjendelser skulle blive fortiede, til jeg er død."

Jeg vilde indvende Noget, men han lod mig ikke komme til Orde. „Jeg veed, hvad De vil sige, faldt han mig i Talen: men for mig gives der ingen Redning mere. Hør, og dom da, om jeg ikke har Ret:

X.

Mine Forældre vare nødte til at flye fra Rom, for at undgaae den hævnende Retfærdighed. Mig efterlode de hos en gammel Slægtning, der drev Koblerhaandværket. Mere behøver De ikke at vide, for at gjøre Dem et tydeligt Begreb om min Ungdomsopdragelse. Jeg opvoxte, saa at sige, i alle Lasters Bærme. Det første Ord, jeg lærte at stamme, var en Forbandelse, den første Tale en Uteerlighed. Vildt skjød jeg op, liig giftigt Ukrud i mørken Afgrund. Tidligen blev jeg bekjendt med de skjændigste Lidenskaber, der efterlode sig et frygteligt Mærketegn. Allerede som Yngling faldt jeg ofte i et Slags Bevidstløshed, der lod mig nedsynke

i Dyrenes Række. Da var jeg ingen Tanke mægtig, men faldt som oftest i en vanvittig Latter. Denne grue-lige Straf hviler endnu paa mig den Dag idag. Hvad skulde der vorde af mig, uden Soldat? Jeg traadte i neapolitansk Tjeneste. Her blev det mig klart, hvil-ket forvorpent Menneske jeg var. Min Adfærd, mit Udvortes, syntes at bortskrække Alle fra mig, ogsaa de Letsindigste. Jeg blev opmærksom paa mig selv; Na-turen havde ikke qvalt hver god Spire i mig, den almin-delige Foragt smertede mig, men — jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde forvandle den til Agtelse. Jeg er-kjendte Dyds, Kjærligheds, Venskabs Værd, men hverken Kjærlighed eller Venskab blev mig til Deel. Da greb Fortvivlelse mit Hjerte. Med rasende Vildhed styrtede jeg mig, stedse dybere og dybere, i det afskye-ligste Livs Hvirvel. Aldrig havde jeg hørt noget om et miskundeligt Forsyn, kun en dømmende Retfærdig-heds Billed svævede, i søvnløse Nætter, for mine Øine. Anelsen om et Maal, jeg aldrig mægtede at naae, piinte mig frygteligen; jeg sukkede, med vemodig Længsel, efter Lys, men Nat blev det i mig og om mig.

Det krigerske Livs Skranker blev mig omsider for snevre; jeg deserterede, og da jeg, paa samme Tid, havde vundet en betydelig Sum i Lotteriet, sværmede jeg, frydende mig ved det ustadige Liv, næsten gjennem hele Europa. Mangen smertelig Erfaring gjorde jeg paa mine Reiser; men luttret, forbedret, blev jeg ikke der-ved. Jeg saae det meest Ophøiede, det uendelige Ocean, saae Schweiz's Bjerge, saae Naturen i sin rige Mangfol-dighed; jeg traf, under hvert Himmelstrøg, tilfredse, troende Mennesker — jeg allene var den Vantroe, den

Utilfredse, den med evig Forbandelse Betyngede. Da kom jeg hid. Min Moder var død, alligevel blev jeg, ikke fordi min Fader vilde det, men fordi jeg havde seet Deres Søster. Lad mig overspringe hiin rædsomglade Tid, Bernhardine har sikkert fortalt Dem Alt. Nu til mit Livs Katastrofe. Jeg havde i Dandseskolen lært at kiende en fransk Dandserinde, som, med alle en Bolerskes Konstgreb, søgte at lokke mig til sig — fordi hun behøvede et Skjul for sine Udsvævelser. Jeg gjennemskuede hendes Plan, og faldt dog i det fintspundne Garn. Paa samme Tid, som jeg troede, med hellig Kjærlighed at hænge ved Bernhardine, i hvem jeg saae min Skytsaand, forfulgte jeg Bolerskен med rasende Lidenskab, og idet jeg paa det høitideligste tilsvor mig selv, aldrig at falde mere, styrtede jeg mig i hendes aabne Favn. Hun blev min Hustru, og nu havde Synden lænkebundet mig for evigt. Fra nu af kom jeg ikke mere til Bevidsthed. Gjerne opfyldte jeg Grev M—s Ønske, som Selskabsbroder at flytte til ham paa hans i en eensom Skovegn liggende Landsted, uden at bekymre mig om hans Bihensigter derved. Med slov Ligegyldighed bemærkede jeg den fortrolige Fod, hvorpaa Greven stod med min Kone. Jeg fulgte jo ogsaa mine Lyster, og havde altsaa Intet at lade hende høre. Anderledes tænkte min Fader herom; han besøgte mig stundom, og de kivedes hvergang. Endnu blandede jeg mig ikke i disse Stridigheder, skjøndt jeg ofte ærgrede mig over min Kones onde Tunge. Men hiin Nat, da jeg, halvberuset, mødte Dem i Skoven, skeete, hvad jeg længe havde anet. Jeg traf min Fader og min Kone endnu oppe, i det grueligste Skjænderie. Uden at tale

et Ord, kastede jeg mig paa en Stol, men i mig flammede et Helvede: jeg kunde kun tænke paa, hvad De havde sagt mig, at Bernhardine skulde giftes Dagen efter! Da forekastede min Kone, i rasende Harme min Fader det Forhold, han havde staaet i til sin Stedmoder, kaldte mig en forvorpen Bastard, som hun af Barmhjertighed havde givet sin Haand, og nu, nu brød det frem, som langsomt, men sikkert, var modnet i mit Inderste. Ude af mig selv sprang jeg op, greb hende i Haaret — og i næste Minut var Gjerningen fuldbyrdet. Da var det mig, som om jeg var bleven en trykkende Byrde qvit. Rolig, og uden i mindste Maade at bekymre mig om det Skete, kastede jeg mig, trods min Faders Raad: at gribe Flugten, paa min Seng, og faldt i den dybeste Søvn. Næste Morgen gik jeg til Greven, og sagde ham Alt. Han lod mig binde. Resten ved De."

XI.

Efter denne Fortælling bad han mig paa det Indstændigste, jeg vilde lade ham allene. Jeg iilte ud i den frie Luft, hjem kunde jeg ikke gaae i denne Stemning. Da jeg, efter en Times Forløb, traadte ind i Bernhardines Værelse, laae hun, med et forklaret Smiil, sødelig indslumret og smykket med den jomfruelige Krands, paa sin Seng. Den trøstiløse L. knælede ved den ene Side, de grædende Forældre ved den anden. „Hun er forløst! sagde jeg, idet jeg lagde min Haand paa hendes stille Hjerte: dødet er Ormen, som nagede her. Lader os hellige den Hjemgangne en Vemodstaare, men ikke fortvivle. Der gives Forhold i Menneskelivet, da

Døden er en velkommen Engel og Livet en martrende Dæmon. Vel os, naar vi finde den stille Trøster, som sover medens vi vaage, og vaager, medens vi sove. Han er os en velkommen Ven, og vi trykke ham til vort Hjerte, som et Guddommens Sendebud!" —Stiltiende omfavnede vi hinanden alle Fire, og hver af os søgte Eensomheden.

To Dage efter bar man Bernhardine til Graven, og forbi hendes Kiste transporteredes Jeronimo til Residentsen. Kort efter læste jeg i Aviserne, at den Ulykkelige havde endt sit Liv paa Retterstedet. Hans Fader er flygtet; hvorhen, veed Ingen, men ogsaa ham vil den hævnende Nemesis naae.

(C. E. Waller.)

Iwan.

I Fæstningsgaarden ved Schlüsselburg, et Kastel ved Ladogasøen, holdt opsadlede Heste, og et muntert Jagtselskab ventede Gouverneuren, som idag vilde være med. Den mørke Gamle treen ogsaa, efter et kort Ophold, ud af Huset, i en laaden Vinterpels, men ved hans Side viste sig, som en Himlens Engel, hans Datter Kasanka, som, efter at hun med huldsalig Venlighed havde gjengjeldt de Tilstedeværendes Hilsen, besteg sin Ganger. Ogsaa Gouverneuren sad nu paa sin høie

Mongole; Hestenes Hovslag mod Steenbroen, Jægernes Holla og Hundenes Hyl lød høit tilbage fra Kastellers Mure og lokkede en Fange frem af Fængselsvraaen. Han treen til sit Gittervindue, for at see ned, hvad den Larm havde at betyde. Et dybt Suk hævede hans Bryst, da han saae Jægerne ride ud af Porten. Alt vilde han igjen trække sig tilbage, da traf hans Øie Kasanka, som med Flid blev noget tilbage, og tilvinkede ham mildt. Lette Fjer bølgede paa hendes Hoved, en Ridedragt af Fløiel, besat med Zobelskind, skjulte de ædle Former. Hun var skjønnere, end nogensinde, og smilte medynksomt op til Fangen, inden hun fulgte de Øvrige. Under Jagten, yttrede hun liden Interesse for det, der foregik omkring hende, men fulgte villielos sin Faders Spor, uden at bekymre sig meget om de andre Jægere, der næsten Alle vare Officerer af Fæstningsgarnisonen. — „Det er dog, sagde pludseligen en blød Mandsstemme ved hendes venstre Side: det er dog meget strengt af Eders Fader, Frøken, at han nægter vor stakkels Iwan den ringe Glæde. Hvor vilde ikke den friske Luft, den frie Bevægelse, styrke hans Sundhed!"

„Ja, ja, svarte Frøkenen, og gav Lieutenanten tusindgange Ret i sit inderste Hjerte: men, kjære Mirowitsch, I glemmer, at min Fader er Borgen for ham, og at den raske Yngling let kunde finde Leilighed til Flugt under Jagten i Skovene her." — „Flugt! raabte Mirowitsch: Min Gud, hvorhen skal han da fly? Maaskee tilbage til Valdai, i Munkenes underjordiske Hvælvinger? I spotter udentvivl, min Frøken! Den Ulykkelige har jo ingen Tilflugt paa Jorden, og Fængsler

synes at være hans Hjem." — „Ak, saa mener I det da virkeligen godt med ham? spurgte Kasanka med Varme: See, det fryder mig, brave Mirowitsch! Sikkert fortjener han en saadan Ven, som I er — o, vedbliv at være det, og bliv det stedse mere! Men tænk derfor ikke ilde om min Fader, som — I veed det jo — har gyldige Grunde til alle sine Handlinger."

Under denne Samtale vare de blevne lidet tilbage efter de Andre. Pludseligen standsede Mirowitsch sin Hest, og sagde: „Ja, deri har I Ret, Frøken! Eders Fader, vor Hr. Gouverneur, har sikkert gyldige Grunde, og laborerer af en vægtig Fortid! Da vi nu engang ere komne paa Tale herom, saa maa jeg bekjende, hvor gjerne jeg ønskede, at erfare noget Nærmere om den arme Iwans Skjebne. I veed sikkert mere derom, end jeg og mine Lige, som det saa sjelden forundes, at komme ham nær." — „I feiler, afbrød ham Frøkenen rask: I feiler meget, gode Mirowitsch, om I troer, at jeg veed Mere om ham, end Andre. Det er nu to Aar siden, han blev bragt hid i en lukt Vogn, omringet af Soldater."

„Hm! mumlede Mirowitsch i sit stærke, sorte Skjæg: Saa ung, og alt behandlet som en Forbryder! Hvad kan han da, Almægtige, hvad kan han da have forbrudt?" — „Forbrudt? gjentog Kasandra halvt i Vrede: Intet har han forbrudt! Betragt dog hans rene Øie, hans rene Pande, og sig mig da, om I tør vove, i Eders Tanker blot at sigte ham for noget Ondt! Iøvrigt vil jeg betroe Eder, hvad han har meddeelt mig om sig selv. Han er gandske et Elendighedens Barn. Hans unge Phantasie har Intet modtaget, Intet op-

bevaret, uden sørgelige Billeder. Grædende, klagende Mennesker, raae Soldater og umaalelige Sneestepper vare hans Barndoms første Indtryk. Derpaa mindes han en stor Stad, samt en Munk, som førte ham did og forlod ham i et Fængsel. Her opholdt han sig til sit ottende eller tiende Aar. Saa slæbtes han til Klosteret Valdai, hvor han vel blev holdt som Fange, men dog nød Undervisning af nogle Munke. Al Frihed berøvet, kastede han sig her, med brændende Attraa, i Videnskabernes Favn; han begyndte at faae sin Stilling kjær, at elske sine Fangevogtere, da han en Nat blev reven op af Søvne, kastet i en Vogn og eskorteret hid. — Det er hans sørgelige og korte Historie, hvoraf det er klart, at han vel kan være en Søn af forviste og forbryderske Forældre, men ikke være Forbryder selv."

„Hvor smukt klæder Eder dog den ædle Iver!" sagde Mirowitsch, og vilde kysse Kasanka's opløftede Haand; men Gouverneuren, der med Misfornøielse havde bemærket, at hans Datter var bleven tilbage med den ukrainiske Officeer, vendte i samme Øieblik sin Hest, og befalte de Ridende, at slutte sig til Toget. „Jeg stoler paa Eders Taushed!" tilhviskede Kasanka Lieutenanten og ilte til sin Fader. Kort efter endtes Jagten, og med nogle skudte Ræve vendte Jægerne tilbage til det høitaarnede Slot, der hævede sig umiddelbart over Søens Isflade.

Hele denne Dag havde den ulykkelige Iwan ingen Opmuntring fundet ved sine Bøger. Vintersolen skinnede saa lokkende gjennem hans Gittervindue, den fjerne, blaa Horizont, de iisfunklede Skove — Alt vakte

Frihedsdriften i hans Bryst. Hundredegange stod han op, og gik med store Skridt op og ned ad Gulvet. Speile, der naaede fra Loft til Gulv, viste ham hans høie blege Skikkelse, fuld af Styrke og Ungdomskraft, som skulde fortære sig i sig selv. Han fortrak sit Ansigt og brast i en bitter Latter. „Vee mig! raabte han omsider med frembrydende Taarer: Hvor er dog min Skjebne gruelig! Folkene i dette Huus vandre frit omkring deri, gaae ud og ind efter Hjertenslyst. Uglen tuder fri paa Taarnet, Spurven hopper fra Qvist til Qvist, og Fluen paa Ruden her flyver ud mellem Stængerne, saasnart jeg aabner Vinduet. Vel vil den døe hisstude i Kulden, men den var dog fri! Kun jeg Ulykkelige, kun jeg — — . Han foldede mørktgrublende sine Hænder, og fra hans skjønne Øie neddryppede strivde Taarer paa et Rosentræ, Kasanka havde givet ham. Hans Blikke faldt dernæst paa en Mængde andre Gjenstande, som smykkede hans Kammer eller tjente ham til Underholdning — Kasanka havde givet ham Alt: Flygelet, hvorpaa hun ofte, dog kun, naar hendes Moder var tilstede, gav ham Undervisning, Tegninger, Racine's Sørgespil, Tasso's befriede Jerusalem o. m. a. Alt dette betragtede han nu stykkevis; han tog Bøgerne i sine Hænder, han kyssede Roserne, og satte sig derpaa til Instrumentet, hvor han tabte sig, snart i stormende, snart i blidtklagende Phantasier. Saaledes gik det til Aften; da kom Jagtselskabet tilbage. Iwan hørte Larm af Heste og Mennesker; det kom ham ogsaa fore, som om en Vogn fremrullede tungt, og han gik til Vinduet, mindre af Nysgjerrighed, end for at see Kasanka's kjære Skikkelse end-

nu engang. Men i den trange, høitombygte Slotsgaard var det alt saa mørkt, at han Intet kunde skjelne. Dog syntes der at herske mere Liv, end sædvanligt. Iwan lod sine Rullegardiner gaae ned, tændte sin Voxkjerte, og vilde idag ikke bekymre sig mere om den ham fremmede, næsten forhadte Ydreverden. Da gik Døren til hans Forstue op, man bankede paa hans Kammerdør og en Officeer treen ind, for, i Gouverneurens Navn, at indbyde Iwan til hans Taffel. Dette skete vel undertiden, men ugjerne fulgte han altid slige Indbydelser, thi skjøndt han kom i Kasanka's Selskab, gruede han dog for at være Faderen nær. Vel kunde han ikke bebreide ham nogen særdeles haard Behandling, men den mørke Gamle havde i sit Væsen noget Rædsomt, der oprørte hans inderste Væsen. Han vægrede sig derfor ved at komme, og gjorde det endnu bestemtere, da Officeren tilføiede, at der var kommen en Fremmed, som bragte et usædvanligt Liv i Gouverneurens Huus. Officeren gik, Iwan hensank i sine forrige Grublerier. Ikke længe varede det, inden Døren gik op endnu engang, og Kasanka treen ind i al sin himmelske Ynde. Hun skjændte, fordi han vægrede sig, og befalte ham, i spøgende Tone, strax at følge hende.

„Hvorledes skal jeg forstaae det, at Du allene opsøger mig, min smukke Pige? sagde Iwan, kysende hendes Hænder: det har Du jo aldrig gjort før!" — „Deraf kan Du see, svarte hun skjelmsk: hvilken Priis vi sætte paa Dit Selskab. Min Fader er idag særdeles vel stemt, kjære Iwan, og beder Dig ret indstændigt komme ned!" — „Fra et Fængsel i et andet! svarte Ynglingen mørk: Hvi tog han mig ikke hellere med paa

Jagt idag, at jeg dog engang kunde frydes ved mit Ungdomsliv! Ak, Kasanka! jeg har atter levet en ret sørgelig Dag, jeg har fortæret mig i frugtesløs Smerte; jeg har grædt bitterlig, og vil nu lægge mig til Hvile. Siig Din Fader, jeg kommer ikke."

Med et vemodigt Blik trykte Kasanka hans Haand mod sit Bryst, og begyndte derpaa atter at bede, idet hun bebreidede Ynglingen, at han slet ikke bragte det i Anslag, den hele Aften at kunne være i hendes Selskab. „Og jeg var saa lykkelig, vedblev hun: da jeg fik Befaling at indbyde Dig! Jeg havde kunnet omfavne den gamle, sorte Herre, som er kommen, fordi han talte med min Fader om Dig, og udentvivl har forandlediget den Soupee, vi give idag. Ja, denne Herre, vedblev hun rask, da hun bemærkede den Sky, som allerede fløi over Iwans Pande: denne gamle Herre vil more Dig, min Ven. En lille, bevægelig Mandsling i fransk Stadsdragt — en uhyre Alongeparyk bedækker hans Hoved og Skuldre — og hvilket Galanterie! Tænk Dig, mig, som han aldrig har seet før, har han medbragt den skjønneste Farvelade fra Petersborg!"

Medens Munden saaledes løb paa den fortryllende Pige, stod Iwan smilende op, plukkede en Rose, og stak den paa sit Bryst. Derpaa viste han sig villig at følge ned med, og greb sin Ledsagerindes Haand. — Betragtende ham med inderligt Velbehag, udbrød hun: „Gud, hvad Du er smuk i dette Øieblik! Jeg kunde strax falde Dig tilfode, som en Helgen!"

Han smilte rødmende, og lod sig af hende lede til Gouverneurens Selskabsværelse. Dette var meuble-

ret med megen Pragt, store Billeder med forgyldte Rammer hang paa Væggene, meest Portraiter af Russlands gamle Czarer og Czarinder. Men i Midten hang et, større end de Andre, bedækket med et Silkeforhæng. Da Rammen endnu saae ny ud, havde det vakt Iwans Nysgjerrighed, hvergang han havde været i denne Stue. Engang vilde han løfte Forhænget, men Gouverneuren holdt hans Arm tilbage, idet han, eengang for alle, bad ham med kold Alvorlighed, han vilde ikke prøve tiere derpaa. Dette Forbud fristede Ynglingens Skuelyst endnu mere; derfor følte han, strax ved sin Indtrædelse i Salonen, et lønligt Mismod, da han saae det store, tildækkede Billed. — Selskabet bestod af Besætningens Officerer, Gouverneurens Gemalinde og Kasanka. Den Fremmede stod og samtalte med Gouverneuren; men da nu det skjønne Par treen ind gjennem Flsidsren, afbrøde de Samtalen, og den lille, sælsomt pyntede Herre greb sin Lorgnet, for gjennem den at betragte Kasanka, men endnu mere hendes Ledsager.

„Tillad, sagde Gouverneuren, efter de første Hilsener, til Iwan: at jeg forestiller Dem vor kjære og fornemme Gjæst, som for faa Timer siden er hidkommen fra St. Petersborg. Hr. Geheime-Statsraad L'Estocq vil gjerne underholde sig med Dem."

Iwan, som kun kjendte Verden af Bøger, og ikke havde noget Begreb om sit Aarhundredes Titelsyge, gjorde en let Compliment for Geheimeraaden, og sagde derpaa, ikke uden Bitterhed, til Gouverneuren: „Men De glemmer jo, at forestille mig for Hr. L'Estocq. — Behag dog at nævne ham min Stand og mit Navn!"

— „Ah Ciel! raabte Geheimeraaden, som ikke vidste, at Iwan forstod hans Sprog: tant d'esprit et tant de beauté!“ *) — Men Gouverneuren saae mørk paa Ynglingen og overlod ham til Geheimeraadens Underholdning.

Imidlertid stod Mirowitsch hos Kasanka, som, paa en stor Trefod, lavede Cardinal, og bød hende hjelprig Haand, idet han snart fyldte Glassene og rakte Tjeneren dem, snart øste hele Flasker i den store Sølvskaal. — „Saa sig mig dog, ved alle Helgene, min Froken! hviskede han: hvad hiin brogede Paradiisfugl vil her i Uglernes Rede? Det maa have Noget at betyde! See kun, hvor han gjennemborer vor Yndling med de smaae, funklende Øine, hvor han dreier og vender sig og snakker og tager Tobak — !“ — „Ja, ja! svarte Kasanka: Keiserindens Livlæge — men vi ere jo ikke syge! Iwan ikke heller, og see, han kan ikke slippe fra ham.“

Dog — nu slap han. Kasanka's Moder forløste ham, Underholdningen blev efterhaands almindeligere, man satte sig tilbords, og snart begyndte Cardinalen at yttre sin Virkning i høirøstet Munterhed. Kun Iwan, som slet ikke drak, forblev aldeles ædru. Livlægen blev følsom og sværmersk, og drog, efter Tafflet, sin Ven Gouverneuren ind i et Kabinet, hvor han tog et brodered Tørklæde op af Lommen og begyndte at væde det med sine hede Taarer.

*) Ak, min Himmel! Saamegen Forstand og saamegen Skjønhed!

„De har Ret, svarte han hulkende, da Gouverneuren, der, af den nydte Vin, var bleg som Døden, søgte at tale ham tilfreds: De har virkeligen Ret! Jeg begaaer en Sottise, idet jeg fælder disse Taarer, men det er alt for ynkeligt, grueligt er det — en Engel i Menneskeskikkelse — og saaledes bedragen!" – „Er De rasende?" spurgte Gouverneuren rolig, og trykte, med sine iiskolde Fingre, Geheimeraadens brændende Haand.

„Maaskee! En Smule, maaskee! sukkede Denne: men det gaaer nok over — det er en kort Rørelse! See, min Ven: jeg var rigtignok ikke tilstede, da vor naadigste Monarkinde besteeg Thronen. Havde jeg været det, da havde jeg vel ogsaa Deres lykkelige Rolighed! Men — det finder sig nok. Leve Elisabeth!" — „Hun leve!" gjentog Gouverneuren med skjælvende Læber. Medens de To nu fordybede sig i en anden Samtale, og de lystige Bordgjæster, ved Kort og Terningspil, glemte Alt omkring sig, stod Iwan for det tildækkede Billed, og holdt Snoren til Forhænget i sin Haand.

„Slip, kjæreste Ven!" hviskede Kasanka, som havde listet sig bag ham. — „Hvorfor ikke? spurgte han alvorlig: Nu vil jeg vide, hvad Billed dette Forhæng skjuler." — Hun beraabte sig paa sin Faders Forbud, men Ynglingen sagde vredt: „Din Fader er min Tyran — Pige, vil ogsaa Du vorde det?" — „Nei, nei! svarte hun bedende: men slip, jeg gruer for dette Billed — holder Du af mig, Iwan, saa kom herfra!"

Virkeligen forsøgte hun at drage ham bort, hun faldt ham i Armen — et Ryk — og Silkeforhænget fløi tilbage. Rystet treen Ynglingen et Skridt tilbage, og stirrede, bleg som en Dødning, paa det deilige Portrait,

som viste sig for hans Øine. En Dame i Legemsstørrelse, fuld af stolt og henrivende Majestæt, nedsmiilte fra Lærredet. To Minuter fæstede Iwan sit Blik ufravendt paa hende; derpaa slap han Snoren, Forhænget rullede ned, og samme Øieblik treen Gouverneuren ud af Cabinettet med L'Estocq, som var i Begreb med at begive sig paa sit Værelse, og nu, i en lang Tale, ønskede Ynglingen Godnat. Det varede ikke længe, inden ogsaa det øvrige Selskab anbefalte sig. Drømmende søgte Iwan sit Leie. Han havde ret vel mærket, at L'Estocq yttrede en synderlig Interesse for ham, hvormeget han end stræbte at skjule den. Dog grublede han ikke over Grunden dertil. Han var vant til, at behandles med en vis Udmærkelse af dem, som omgikkes ham, og anede ikke noget nærmere Forhold mellem sig og Øvreverdenen.

Alligevel undrede det ham, da Geheimeraad L'Estocq næste Morgen besøgte ham i egen Person, og indbød ham til en Ridetour. — „De glemmer, min Herre, sagde Iwan, behageligen overrasket: at Gouverneuren neppe vil tillade det." — „Jovist, jovist, svarte L'Estocq: han har allerede tilladt det, paa min Bøn. Og jeg, jeg skal ledsage Dem!" — „De, min Herre? loe Ynglingen godmodig, og maalte den lille, høist pyntelige Geheimeraad fra Hoved til Fod: De vil stige tilhest? Nu, det er moersomt!"

L'Estocq lod, som han ikke hørte denne Spot, saae sig lidt om i Iwans Værelse, og trak et Par uhyre Handsker paa, som næsten bedækkede hans Arme; en indtrædende Jokei gav ham Støvletter paa. Men

Iwan trykte den polske Hue paa sit lokkerige Hoved, iførte sig den snevre, guldsnorede Zobelpels — nedenfor vrinskede og stampede Hestene — og i sit Hjertes Glæde omfavnede han, paa Trappen, Geheimeraaden saa kraftigt, at Denne blev gandske bange for sin zirlige Paryk.

Selskabet reed nu ud; Mirowitsch og Gouverneuren, Kasanka og L'Estocq omgave Fangen, hvis muntre Neapolitaner dandsede med ham over den frosne Jord. „Sagte! Sagte! raabte Geheimeraaden ængstelig, naar Iwan losnede Bidselet, og den hurtige Ganger ilte forud med ham. Smilende vendte Ynglingen da tilbage og omkredsede L'Estocq's Hest i korte Galoppader.

„Skulde det ikke være raadeligere, sagde Gouverneuren til L'Estocq: at vende om igjen? Han har den hurtigste Hest, og er yderst overgiven, som De seer — hvad om han undveeg?" — Geheimeraaden agtede kun halvt paa disse Ord, thi han var just i Begreb med, trods den gyngende Bevægelse, at tage sig en Prise. Pludseligen studsede hans Hest — en liden Grøft gjennemskjar Veien. Let som en Fugl satte Iwan over, og medens Mirowitsch og Gouverneuren grebe efter L'Estocq's Bidsel, og Denne, med begge Hænder ved Sadlen og med lukte Øine, beredte sig til det frygtelige Spring, trykte Iwan Sporerne i sin Gangers Side — i kjækt Overmod bruste han hen over Sletten, og forsvandt, inden Hine endnu kunde besinde sig ret, bag en Skovpynt.

„Mon Dieu! raabte Geheimeraaden, da han var kommen lykkeligen over paa den anden Side: Hvad er dog det? Efter ham! efter ham! Allons!" — Men

denne Opfordring var unfornoden, thi alt jog Gouverneuren, stille og forbittret, efter den Flygtende. Mirowitsch og Kasanka fulgte ham i nogen Fraſtand, men nu blev den ulykkelige Geheimeraads Heſt ſtædig, og vilde ikke af Stedet. Forgjeves prøvede han alle ham bekjendte Ridekonſter — han klappede, han trykte Hælene lempeligt i Dyrets Side — han raabte: „Eh, marchez donc! allons! ayez la bonté!“ Men Uhyret ſtod ſom et Fjeld, og vi lade den ſtaae, for at ſee os om efter Iwan.

Løſt flagrede Ynglingens lysbrune Haar i Luften, vidt aabnede ſig hans Bryſt for den friſke Luftning, ſom bølgede ham imøde. Det kom ham fore, ſom han fik Vinger, jo mere hans Heſt flog ud i vilden Carriere; han ſkreg høit af uſigelig Lyſt og uſigelig Smerte. Hvad der egentligen bevægede ham til dette gale Ridt, vidſte han ikke ſelv; nok, at en uimodſtaaelig Drift rev ham affted. Alt var han langt forbi Skovpynten, og bøiede om ad en Huulvei, ſom gaaer Syden om Ladoga, da han, under et Træ, fandt en Olding, der, ſom afmægtig, lænede ſig mod Stammen, idet han lod ſit ſølvgraae Hoved ſynke ned paa Bryſtet. Iwan ſtandſede ſtrax ſin Heſt, ſteeg af og nærmede ſig Manden, der bar Munkedragt. Hans ſtivnede Haand holdt en Vandreſtav og en liden Byldt laae for hans Fødder. Ynglingen bøiede ſig over ham, ruſkede ſagte i ham, og der fattedes ikke meget i, at Munken, da han aabnede de matte Øine, troede at ſee en Engel for ſig.

„Muntre Jer, kjære Gamle! ſagde Iwan: hvorofte overraſker ikke Døden de Sovende i Vinterkulden! Men, hellige Gud! vedblev han, idet han nøiere be-

tragtede den Gamles Træk: Hvad seer jeg? Er I ikke Pater Saphidpha, fra Klosteret Valdai?" — „Det er mig! svarte Munken med svag Stemme: Men hvo er Du da? Jeg kjender Dig ikke, og kjender Dig dog!" — „O, min Fader! raabte Ynglingen, idet han nedkastede sig for Gubben; I kjender ikke mere Iwan, Eders Discipel? — Kom i mine Arme — slut Eder tæt til mit hede Bryst — jeg skal varme Eder, min elskte Fader!"

„Iwan! Iwan! stammede Oldingen og befølte hans Lokker: Lyv ikke, Ungersvend — Du synes fri, og Hiin er fangen — han vansmægter i den nærmeste Fæstning . . . . " — „Ja, han vansmægter i Fangenskab! græd Iwan: Men I tager ikke feil, det er dog mig!" — Det varede endnu en Stund, inden Pater Saphidpha overbeviste sig om, at den, han egentligen søgte, stod for ham alt. Men jo varmere Blodet igjen begyndte at rinde i hans stivnede Aarer, desto kraftigere fattede han sig, og den sædvanlige, raskoverveiende Klogskab treen atter paa hans Pande. Neppe havde han hørt, hvilket Tilfælde han skyldte sit Møde med Iwan, for han ihast foreskrev ham, hvad han nu havde at gjøre. „Jeg kommer langveisfra, kjære Søn, sagde han: for at kunne være Dig nær i denne skjebnesvangre Tid, der let kunde gribe ind i Dit Liv. Dog er det nødvendigt, at vi holde vort Bekjendtskab skjult. Jeg vil søge at forskaffe mig Indgang i Schlüsselburg; ved Gouverneurens Datter, hvis Mildhed og Medynk Rygtet priser saa høit, haaber jeg, at udvirke Tilladelse til at blive der. Men nu løfte Du mig paa

Din Hest, og føre den de Ryttere imøde, som hist komme jagende!"

„List, min Fader? tog Iwan Ordet, idet han hovedrystende adlød Munkens Befaling: List for min Skyld? Hvad har da min ringe Skjebne med Sandhedens Fornægtelse at gjøre?" — „Din ringe Skjebne! mumlede Pateren: Som Du forstaaer det, min Søn! Saa ringe er Din Skjebne ingenlunde — og min ei heller — thi Den, som nu leder min Hest — o, I Helgene — hvad er Jordens Herlighed!"

Store Øine gjorde Gouverneuren, da Ynglingen saaledes kom ham imøde. Den bittre Bebreidelse, hvorpaa han havde belavet sig, døde paa hans Læber, og han, saavelsom Mirowitsch, blottede Hovedet for Munken paa Iwans Hest. Efter kort Overlæg ansaae han det for bedst, slet ikke at lade Iwan ane, hvorlunde man havde befrygtet hans Flugt; han lod sig derfor noie med nogle spidse Bemærkninger over hans rasende Ridt. Han lod sig fortælle, at Iwan havde fundet den syge, valfartende Pater halvdød paa Veien, at han havde hjulpet ham tilrette og lovet at føre ham til Slottet. Den Ærefrygt, man i Rusland bærer for Geistlige, forbunden med Kasanka's Forbøn, tillod ikke den gnavne Gouverneur, at afslaae dette. Ogsaa Geheimeraaden, som det omsider var lykkedes, at besværge den onde Trolddom, der havde naglet hans Hest til Jorden, kom nu hidjagende i fuldt Firspring. Han undredes ikke mindre over Iwans sælsomme Optog, og der blev gjort en Spøg af det Hele.

Samme Aften var L'Estocq allene med Gouverneuren paa hans Værelse. Mørk sad Denne, med Haanden under Kinden, medens Hiin, nynnende en Arie, skred op ned ad Gulvet med korte, flyvende Skridt. „Hvorfor saa surr, Gamle?" spurgte endeligen Geheimeraaden, stillende sig foran ham. — „Jeg er ikke surr, lød Svaret: men jeg grunder paa, hvad Eders Plan skal lede til. Det kommer mig fore, at I har indladt Jer i et farligt Spil!" — „Farligt Spil! gjentog Geheimeraaden alvorlig: Farligt Spil? Hvilket evigt Grillenfængerie! Petrowitsch, kjender Du mig da saalidet, at Du troer, jeg flytter en Fod, naar jeg ikke veed, at Grunden er sikker, jeg træder paa? Hvor er da Din Eftertanke, Petrowitsch? Skal jeg da nodes til, at minde Dig om Natten til hiin 25de, da denne min Haand tog Kronen af eet Hoved og satte den paa et Andet?"

„En gruelig Nat! sagde Gouverneuren, rystet af alvorlige Mindelser, og stod op fra sit Sæde: Ja, I er en stor Mand, L'Estocq — man skulde ikke troe det, naar man betragter Eders Væsen; men I har viist det. Dog ville I tage mod et godt Raad af Eders Tjener, der altid har bøiet sig for Eders Aand. I bygger Alt paa Monarkindens Gunst, hendes Taknemmelighed mod Eder har ingen Grændser; jeg vil troe det, thi ogsaa mod mig har hun viist sig saare naadig, det viser mit Generalsdiplom og den Post, jeg her har. Men hvi hænger hun, ved disse Naadesbeviisninger, en evig Frygts tunge, nedtrækkende Lod, idet hun lader et Menneske vandre levende omkring . . . et Menneske . .

som vi Begge have tilfoiet den grueligste af alle Krænkelser?"

„Pah — Pah — afbrød Geheimeraaden ham: I veed, at Elisabeth ikke kan ihjelslaae — hendes blode Hjerte krymper sig ved, at udtale nogen directe Dødsdom." — „Det er det just, sagde Gouverneuren: Tiger og Lam sammensmeltet! Hvad vil slig en Mellemting udrette mod den unge Løve, naar han engang vaagner? Og er det noget saa Uhørt i Rusland, imorgen at see triumphere, hvad idag laae i Støvet, og omvendt?"

„Vær ubekymret, svarte L'Estocq: Folket elsker sin Keiserinde og har forgjettet Den, det anseer for død!" — „Men hvor let kan det udrives af sin falske Tro! afbrød Gouverneuren ham hidsigt: End vide Mange ret god Besked om den Dreng, som har baaret Kronen med Rette, og der gives Phantaster nok, som vilde begeistres for ham, naar hans uhyre Skjebne kom dem for Øre. Mit Raad er derfor, at han skal døe."

„Kan vel skee, sagde Geheimeraaden rolig, idet han tog en Prise: men for det første maae vi tilfredsstille Qvindens Lune, som længes efter at see ham. Jeg veed intet Farligt deri. Overlad det dog til mig, Gouverneur. Jeg kjender Elisabeth . . . naar hun har grædt sig mæt, naar hun har ligget for hans Fødder, vil hun uden Betænkning udtale hans Dødsdom." — „Gruelige Leeg! stormede Gouverneuren: hvortil kan den føre?"

„Petrowitsch! sagde Geheimeraaden, med en Værdighed, som gav hans lille bevægelige Ansigt et næsten rædsomt Udtryk: Petrowitsch, I har været Soldat fra

Dreng af, I er uindviet i Hoffets labyrinthiske Væv og i en kronet Qvindes Følelser — I har kun været Kniven i en færdig Haand, og er nu vorden graa bag disse Mure. Mig derimod har Skjebnen ført en anden Vei, jeg har staaet fire Monarker nær, blandt hvilke de Tre vare Qvinder, og har lært at kjende deres menneskelige Lidenskaber. Peter var min første Herre. Den store Mand viste sig for Livlægen som Menneske. Intet om Katharina, som ofte var Mere, ofte Mindre. Men hvo mindes ei endnu — ak Petrowitsch, med hvilken Følelse! — den milde, skjønne, blege Fyrstinde, den herlige Anna, som sikkert havde været lykkeligere i Hyrdindedragt, end i Czarernes Hermelin. Hende var det, der satte Kronen paa Drengen, hendes Neveu, den Krone, vi have bersvet ham — ved hendes Bryst har han slumret — paa sine skjønne Arme har hun baaret ham — paa hendes Skjød har han leget!" Det Sidste udtalte Geheimeraaden med halvqvalt, skjælvende Stemme; han fortrak sit Ansigt i underlige Folder; pludseligen rev han, med de Ord: „pardonnez Géneral!" Tørklædet op af Lommen, og holdt det for sine grædende Øine.

„Tiger og Lam! mumlede Generalen i Skjæget og loe frygteligt: Kun videre, Hr. Geheimeraad! Monarkinden døde. Et Aarstid bar den lille Iwan Antonowitsch, under Biron's Formynderskab, den arvede Krone — hvad — vedblev han med lurende Blik — hvad skete da siden?" — „Det veed I saa godt som jeg! sagde L'Estocq med funklende Blik og gjenvunden Fatning: under Majestætens Vuggesang slumrede det keiserlige Barn, og i Tobolzk's nøgne Ørk opvaagnede

det. — Dog, nok derom! Skjebnen løfter Een og styrter en Anden. — Denne Stunde var Elisabeth den Begunstigede. — Dog, Gouverneur! Je vous prie, laissez cela! Det Skete kalder ingen Almagt tilbage, men Midler gives der dog til at stille Sjelens Pine." — „Virkeligen?" spurgte Denne ondskabsfuld. „Ingen Rolighed — vedblev Hiin: ingen Natteſøvn — og dog den første Qvinde i Europa!"

Han gik til det tildækkede Portrait, og trak Forhænget fra. „See, vedblev han: denne straalende Skikkelse krymper sig om Natten paa sit Leie som en Orm, og kan ingen Sjelefred finde! Disse skjønne Øine ere om Morgenen hovne og røde af udgydte Taarer." — "Naar saa er, sagde Gouverneuren med betænkelig Mine: saa kan man vente, den Dag vil komme, da hun nedstiger af Thronen, løfter ham derpaa, og vi —" „Vi, mener I, kunne da ogsaa finde vor Plads i Høiheden! svarte L'Estocq leende: Det er Eders Anskuelse, Gouverneur, men ikke min. Elisabeth nedstige af sin Throne! Før stiger hun i sin Grav. Ven! Et Gode, man har kjøbt for saadan Priis, opgiver man ikke for en menneskelig Rørelses Skyld. Som jeg har sagt Eder, vi ville først forsøge et andet Middel . . .

En sælsom Larm i Sideværelset, som af noget Faldende, gjorde nu Begge opmærksomme. Heftig spurgte L'Estocq, om det var muligt, at de vare belurede. Gouverneuren greb et Lys, aabnede Døren, og gjennemsøgte det tilstødende Værelse, uden at finde noget Mistænkeligt deri. Gemakket havde desuden kun den ene Ud- og Indgang, man beroligede sig derfor, og skiltes ad, for at gaae til Hvile.

En smal Corridor gik langsmed det Værelse, hvori Samtalen forefaldt. Gouverneuren skjød nu Slaaen for, og gik ind i sit Sovekammer, der laae tæt ligeover for den lukkede Dør. Da Intet rørte sig mere i de forladte Værelser, og Vagterne paa Taarnene alt raabte Tolv, syntes pludseligen et af de røde Damaskes Vinduesgardiner i det Gemak, hvor Larmen havde ladet sig høre, at antage Liv og Bevægelse. En bleg Ovindeskikkelse viklede sig ud deraf, og iilte, med rasske, skjælvende Fjed, til den Dør, Gouverneuren havde skudt Slaaen for. Da hun fandt den tillaaset, gik hun tilbage til Vinduet, og Maanen, som skinnede derigjennem, belyste Kasanka's blege, forstyrrede Træk. Silde paa Aftenen havde hun ønsket sig en Bog, og, med en brændende Voxkjerte i Haanden, begivet sig til sin Faders Bogskab. Trækvinden slukte Lyset, men Kasanka, som vidste god Besked her, aabnede Skabet. Da hørte hun pludseligen Døren gaae op til det tilstødende Gemak; hun hørte sin Faders og L'Estocq's Stemme, uvilkaarligen ogsaa deres Ord, og snart fængslede Betydningen af deres Underholdning, Pigens hele Opmærksomhed. Hendes Aandedræt standsede, en Dødsskjælven greb hende, hun svævede i Fare at falde ned.

Omsider gjenvandt hun saamegen Fatning, at hun gandske sagte steeg ned og famlede omkring i Stuen; men Angsten og Mørket formeente hende at skjelne mellem Gjenstandene — uforsigtig stødte hun mod et Bord — Voxstablen faldt paa Gulvet. Støien, dette voldte, var alt for lydelig; hun troede sig forloren og blev staaende ubevægelig et Øieblik. Men derpaa tog hun Voxstablen op med hurtig Haand, lukkede Bogskabsdøren

til, og netop havde hun svøbt sig ind i et af de store Vinduesgardiner, da Gouverneuren traadte ind med Lyset.

Var det Pigens Genius, som omtaagede den Gamles Blik, saa han ikke saae, hvorlunde Gardinet rørte sig, eller anfaae han det for en Virkning af Træk — nok, han gjennemlyste hver Vraa i Værelset, uden at opdage sit ulykkelige Barn. Men endnu var Kasanka i den ængsteligste Stilling. Hvorledes skulde hun komme ud? hvorledes undgaae at opdages? Hun vinede ingen Mulighed; thi det Vindue, hvori hun stod, var i andet Stokværk, Døren tillaaset, og en saa skjærende Smerte brændte i hendes Bryst, at hun hvert Øieblik befrygtede en Afmagt. „Jeg er forloren, hviskede hun ved sig selv — det gaae nu saa eller saa — jeg er forloren. Men det skader intet — jeg vil døe med ham — Lad dem kun myrde ham — mig, mig, skulle de lade døe med ham — Begge ere vi udstødte af Livet."

Mørktgrublende satte hun sig paa en Stol, og stirrede ned for sig. Men pludseligen sprang hun op, styrtede til Vinduet, og saae ned i Slotsgaarden. Hun hørte Skildvagternes Trin paa fjerne Volde; sky og vild saae hun op til Jwans ligeoverfor liggende Vinduer: da aabnedes nedenfor en liden Dør, og en høiet Skikkelse var i Begreb at gaae over Gaarden. – Kasanka tøvede, til Maanskinnet belyste den, og gjenkjendte nu Munken, som idag var kommen med Jwan. Hun aabnede Vinduet og hostede sagte. Munken standsede, saae opad, og spurgte med dæmpet Røst, om dette Tegn gjaldt ham. — „Ja, Pater Saphiepha! hviskede den Engstede: Ja, for alle Helgenes Skyld, ja, det gjelder Eder! Hjelp, ak hjelp mig!"

Studsende stod Pateren der, og det varede længe, inden det blev ham ret klart, hvori Kasanka's Begjering bestod. Men da han nu hørte, hvo Pigen var, hørte, at hun bad om Hjelp for Iwans Skyld, der havde hjulpet ham: da var han strax rede til at hjelpe. — „Naar der blot er en Slaa for Eders Værelse, sagde han: saa vil jeg liste mig sagte op paa Gangen og skyde den fra." — „Det gaaer ikke an, indvendte Kasanka: Gouverneuren har en alt for let Søvn. Han hører det Ringeste, og Døren piber lydt."

Der var da intet Andet for: Pater Saphiépha maatte løse en af de korte Brandstiger, som hang paa Muren. Ikke uden Møie satte han den op til Vinduet, og steeg selv op paa nogle Trin, for at række den arme Kasanka sin Haand. Brændende i Feberhede viste hun sig nu paa Vinduesgesimset. Forsigtig drog hun Vinduet til efter sig, greb Munkens Arm, og idet hun saaledes, langsomt og skjælvende, steeg ned, blæste en skarp og skjærende Nordenvind fra Gaardsrummets aabne Side. Kasanka's Blod stod stille, og neppe var hun kommen paa Stigens sidste Trin, før hun, med et stille Klagesuk, sank livløs i Paterens Favn.

Munken, der ikke tabte sin Fatning saa let, bar midlertidigen den skjønne Byrde gjennem den endnu aabne Dør, og lagde hende paa det nederste Trin af en Trappe. Derpaa bragte han ihast Stigen did, hvor han havde taget den, udslettede Sporene af Fodtrin under Vinduet, og vendte tilbage til hende, som imidlertid var kommen sig lidet, og med mat Stemme bad, han vilde lede hende til hendes Værelse.

Bekjendt med Veien i Huset, opfyldte Pateren hendes Ønske. Hun kastede sig, rystende af en begyndende Sygdom, paa sit Leie. Angst og Kulde havde virket saa voldsomt paa den ellers stærke Piges Nerver, at hun, i en Række af Dage, svævede mellem Liv og Død, og i sine Feberphantasier røbede Meget af det, der foregik i hendes Sjel. Naar hun, i lyse Øieblikke saae Gouverneuren sidde, bleg og kummerfuld, ved hendes Hovedgjerde, foer hun sammen og yttrede alle Tegn paa den grueligste Skræk.

„Hvad feiler Pigen? sagde han, idet han stod op, og stirrede, med hule Øine, paa de Tilstedeværende: Hvad er Grunden til denne pludselige Sygdom?" — Men Ingen vidste at give ham en Forklaring, og den Gamle sneg sig bort med Taarer i sit Øie, men med Dødstanker i sin Sjel; thi alt begyndte den Mistanke at opstige i ham, at hans eneste Barn, ved et eller andet ham uforklarligt Tilfælde, var indviet i hans Hemmelighed.

Ret vel havde han bemærket, hvormeget Iwan interesserede Kasanka. Han havde taalt det, fordi han intet Begreb havde om en inderlig Kjærligheds Magt. Nu begyndte han at faae en dunkel Forestilling derom, og fast i ham stod den Tanke: „Nu maa han dø!"

Rørende var den hjertelige Deeltagelse, Frøkenens Sygdom vakte hos alle Fæstningens Beboere. Alle elskede hende, fordi hun var saa mild og velgjørende, som hun var smuk, og Besøgene toge ingen Ende. Lieutenant Mirowitsch veeg næsten aldrig af Forgemaket. Med stormende Heftighed spurgte han Enhver, som kom ud fra hende, hvorledes hun havde det.

Saaledes gik det til, at Pater Saphièpha, som, paa Kasanka's Begjering, tidt maatte underholde hende, og i hvis Tiggermunkedragt Gouverneuren ikke anede noget Mistænkeligt, adskillige Gange traadte Ynglingen iveien, og følte sig tiltrukken af hans aabne Pande, hans fyrige, sværmerske Væsen.

Hurtigt skred han en Dag forbi ham, og da Mirowitsch greb ham i Kutten og ikke vilde slippe ham, før han havde givet ham ordentlig Besked om Kasanka's Tilstand, bad han ham om et Besøg til den og den Tid — saa vilde han stille den Spørgendes Nysgjerrighed.

Mirowitsch kom og gjentog sine Besøg. Snart opdagede den kloge Munk, hvor varmt han følte for Iwan; snart saae han, at dette fyrige Hjerte var et dygtigt Redskab til hans Planers Fuldbyrdelse, og besluttede at bruge det ved given Leilighed.

L'Estocq var afreist Morgenen efter hiin Samtale med Gouverneuren, efterat Denne, i Hovedsagen, havde samtykket i sin Herres og Mesters Mening. Dog aandede Gouverneuren friere, da den indflydelsesrige, kloge, farlige Mand, med hvem han engang havde udført saa stort et Foretagende, kjørte bort over Vindebroen. Gammelt Kameratskab, Mindet om de Bedrifter, de havde udført sammen, som ellers pleier at forbinde og opvarme Oldingers Hjerter, havde hos dem en modsat Virkning, og de stode ligeoverfor hinanden som uforgængelige Mindesmærker om en Tid, de gjerne, om de kunde, havde begravet i evig Glemsel.

Lykkeligere, end de, var deres Offer. Iwan kjendte vel Smerten; dog ikke den, som nedværdiger, men den, som adler Sjelen. Hans dunkle Skjebne,

hans Længsel efter Frihed formørkede vel hans Inderste, men det var gyldne Morgenskyer, som bekrandse og forskjønne en Himmel. Da han hørte tale om Kasanka's pludselige og heftige Sygdom, sagde han smerteligt smilende. Hun vil døe, fordi hun har elsket mig." Hver Morgen sendte han sin Tjener, en stum Tartar, med et Blad af Tankred's Klager, til den Syge, som med Glæde modtog disse dyrebare Beviser paa hans Deeltagelse. Gouverneuren vidste Intet deraf, da Pateren modtog og afærdigede Budet; men da Iwan, efter en Uges Forløb, bad om Tilladelse til, personligen at bevidne Kasanka, med hvem det nu var bedre, sin Deeltagelse, søgte han at forhindre det.

Kasanka kom sig; men jo mere Naturen hjalp hendes ungdommelige Legeme, jo klarere det, med den tilbagevendende Sundhed, blev i hendes Aand, destomindre kunde hun bekæmpe den Smerte, som sønderrev hendes Bryst. Hun bar en Hemmelighed i sit Inderste, som forstyrrede alle hendes Livs Forhaabninger og undergrov hendes hellige, stillenærede Kjærlighed. Ved den ulykkelige Iwan hang hendes Sjel — fra Czarens Søn maatte hun losrive den, thi enten' gik han Thronen eller Døden imøde. Gouverneuren, som hun hidtil havde elsket med barnlig Ømhed, viste sig nu for hende som en Morder, under hvis barbariske Haand hendes Yndling udaandede sit Liv. Saa ofte hun hørte hans Stemme, følte hun sig greben af en uvilkaarlig Gysen. Længe kunde hun ikke holde den uhyre Qval indsluttet i sit Bryst: hun maatte meddele sig.

Munken, som drev sit Væsen taus og stille, og ingensteds bemærkedes, skjøndt han var allevegne, mærkede snart, hvad der foregik i den Lidendes Sjel. Hans Hensigt var intet mindre, end at udspeide Leiligheden, og, saasnart han fandt Terrainet gunstigt, at udsaae Hemmeligheden om Iwan den Tredies Tilværelse, som, foruden Keiserinden, Gouverneuren og L'Estocq, Ingen var indviet i, uden han. Ved sine Agenter i Hovedstaden var han bleven underrettet om Geheimeraadens Reise til Schlüsselburg, og kombinerede gandske rigtigt, at denne Reise maaskee stod i Forbindelse med Prindsens Skjebne. At gribe det rette Øieblik: deri bestod Paterens Philosophie. Og saaledes hængte han da Tiggerposen paa Ryggen, greb Vandrestaven, og valfartede gjennem Ørkener og sneebedækte Egne til det Sted, hvor Iwan fandt ham. Dette ansaae Munken for et lykkeligt Varsel. Det laae i hans Plan, at forberede Ynglingen paa den store Hemmelighed; derfor undlod han ikke, saa ofte han talte med ham, at henkaste didsigtende Bemærkninger.

„Hvad vil I, min Fader, spurgte han engang heftigt, da Munken, ved slige sælsomme Hentydninger, havde ophidset hans Phantasie: Hvad vil I? Jeg forstaaer Eder ikke mere. Har I en Hemmelighed at meddele mig? O, vogt Eder — mig kan Intet redde!"

Saaledes stode Sagerne, da Mirowitsch en Aften treen ind i Fangens Værelse, og i Gouverneurens Navn bad ham komme ned, at tilbringe Aftenen hos Denne. "Faaer jeg Kasanka at see?" spurgte Iwan rask. — „Sikkert! svarte Mirowitsch: De vil faae hende at see, hende, som kun aander og lever for Dem. O, kjære

Iwan, De er høiere elsket, end De troer; ogsaa jeg hænger ved Dem med gandske Sjel." — Han greb hans Haand, trykte den fast, og saae ham med et Jdblik i Øiet.

„Sælsomme Mennesker! smilte Iwan: Hvo blandt Eder ere da de, som elske mig, og de, som forfølge mig? Tilstaae, Mirowitsch, at De hører til de Sidste! Og forlang ikke, at jeg skal gjengjelde den varmere Følelse, De yttrer her. Hvormed have J Mennesker erhvervet Eder en Fordring paa min Kjærlighed?" — „De har Ret, svarte Mirowitsch: men disse Yttringer komme dog ikke fra Deres Hjerte — jeg veed, at De med brændende Attraa vilde kaste Dem i en Vens Arme, naar disse aabnede sig for Dem. Iwan, kast Dem i mine — skjenk mig Deres Tillid, og jeg er rede, at udgyde mit Blod for Dem!" — „Det vilde være spildt! svarte Iwan smilende, men dog rækkende ham sin Haand: Hvad vilde Du dermed udrette, min Ven?" — „Hvad? raabte Mirowitsch: Hvad Andet, end sprænge Dit Fængsel, og give Dig de Menneskerettigheder tilbage, man saa grusomt har berøvet Dig! Føler Du ingen Trang til Frihed, Iwan? Kan Du fordrage, at tilbringe Dine skjønneste Aar — Dit hele Liv i mørkt Slaverie?"

„Hør op! afbrød ham Iwan, med en mørk Rødme paa Kinderne: Nævn mig ikke oftere det Ord, som myrder min Fred og oprører mit hele Væsen. Frihed! Frihed! Ja, min Ven, jeg bekjender for Dig, at jeg tørster derefter, som Dyret efter Kildens Vand. Men — hvad kunde Livet byde mig? Er jeg ikke et afrevet

Blad af Menneskeslægtens store Træ? Kjender jeg den Green, hvorpaa jeg er skudt frem? Har jeg Frænder? Har jeg Brødre og Søstre, som andre Lykkelige?" — Mirowitsch saae lurende paa ham. Men da Iwan saae ham imøde med uskyldig Aabenhed, sagde han: „Jeg troer dog næsten! Ja, Iwan! jeg har Formodninger, som ingen Ro lade mig, Dag eller Nat, og dem har Munken kastet i min Sjel. Endnu ere de ikke modne, men de kunne vorde det!" — „Lad Sligt ei komme for Dagen, svarte Iwan eftertænksom: og den stakkels Gamle maa flygte herfra! Kom, lad os gaae!" — Han tog ham under Armen, og de gik. „Gode Menneske, hviskede han underveis: Du udruger Chimærer, som føre til Intet. Ogsaa i min Hjerne have de boet, men de boe der ikke mere. Du seer i mig den sidste Ætling af en anseelig Familie, som er undergangen i politiske Storme — videre Intet. Mit Fangenskab er en Lod, jeg deler med saamange Andre, det vidner jo Historien. Vel er det saa godt som afgjort, at Gouverneuren har Haand med i Spillet her, og at han, af personlig Interesse, gjerne holdt mig fangen min Levetid, og derfor tilstaaer jeg, jeg hader den Gamle ligesaa bittert, som jeg elsker hans Datter høit."

Nu traadte de ind ad Døren, paa hvilken Kasanka's Blik havde vogtet med utaalmodig Længsel. Da hun saae dem komme, slog hun Øinene mod Jorden. Synet af Iwan opløftede og gjennemborede hendes Hjerte i samme Moment. Han nærmede sig hende, glemte Alt omkring sig, greb hendes Haand og førte den mod sine Læber. Men kold som Is var Haanden, og han spurgte med Skræk, om hendes Sygdom maa-

skee ikke var forbi endnu. Der laae saamegen Deelta-gelse, saamegen Bekymring i hans Stemme, at hun følte sig ubeskriveligen bevæget. Neppe formaaede hun at svare ham uden Taarer.

Iwan havde kun Øie, kun Sands for hende. Kun lidet lagde han Mærke til Gouverneuren, som, mere sysselsat end sædvanligen, gik fra og til, modtog og bortsendte Ordonnantser — han var glad, at han lod ham i Fred, og ikke, som ellers, lurede paa hvert hans Trin og Ord.

Saaledes vare nogle Timer hengangne. Kasanka begyndte at aande friere i den Elskedes Nærhed; det var som om Lyden af hans Røst, Synet af hans kraftigædle Skikkelse dæmpede den dødelige Angst i hendes Bryst. „Nei, sagde hun ved sig selv: nei, de ville ikke vove, at lægge Haand paa ham!" — og beroliget af denne Tanke, begyndte hun at hengive sig Øieblikkets søde Tryllerie.

Næsten uvilkaarligen var hun gaaet med Ynglingen ind i det yderste af de aabne Værelser. Her slyngede han, useet af Alle, sine Arme om hende, og trykte hende, heftigt og længe, til sit Bryst. Hun modstod ikke, men, glemmende Verden omkring sig, laae hun ved hans Hjerte, da han pludseligen spurgte med sagte Røst: „Siig mig, kjære Pige, hvis er dette Portrait?"

Hun hørte det knn halvt, men da han gjentog Spørgsmaalet, saae hun op, og hiint Malerie, som Iwan, under Omfavnelsen, havde draget Forhænget fra, saae, i al sin Alvorlighed, i al sin Skjønhed, ned paa dem. Hun lod Armene synke, hendes Øine stir-

rede did, og hendes Kinders Rødme fortrængtes atter af Dødningbleghed. — „Hvis er det Portrait?" spurgte Iwan, efter en lang Pause, og flereganger maatte han gjentage sine Ord, inden Kasanka, sagte og bævende, svarte: „Det er Keiserinden!"

„Det anede jeg! sagde Iwan beklemt: Man seer det paa hende. Men — hvorfor spurgte jeg? Næsten vidste jeg det jo, da jeg saae hende førstegang." — „O, kom bort herfra! bad Kasanka: Her er en farlig Grund, min Ven — hvis min Fader saae os!" — „Just det, vedblev han med alvorsfuld Kulde: just det vilde jeg gjerne have oplyst, hvi Din Fader ikke maa træffe mig her? Hvad veed Du derom, Pige? Fortæl mig det, snart, strax!"

Hun søgte at rive sig løs. Men han holdt hende fast, og jo høiere hendes Angst, hendes Forvirring steeg, desto heftigere blev han, desto vildere hans Blik; han bød hende give ham Forklaring strax, og det med en Røst, som bragte hende til at skjælve. — „Du lyver, Kasanka! sagde han: idet Du foregiver, ei at vide, hvi Din Fader skjuler dette Portrait for mig. O, nu vorder det mig klart, jeg har ingen Ven, thi ogsaa Kasanka er paa mine Fjenders Side. Men vee Dig og ham, hvis jeg skaffer mig Lys uden Eders Hjelp! Det dæmrer alt! Jeg siger endnu engang: Vee Dig, hvis ogsaa Du har forraadt mig!"

Det var en Lykke, at Mirowitsch treen ind i dette Øieblik, thi Kasanka vilde just styrte for hans Fødder og bekjende Alt, hvad hun havde hørt hiin gruelige Nat.

Stiv og bleg lænede hun sig mod Væggen, dog havde hun, trods sin Bedøvelse, trukket Forhænget for Maleriet igjen, og den kloge Soldat, som strax mærkede, at ikke Alt var her, som det skulde være, tog spøgende Begges Arme og førte dem ud af det usalige Værelse. Kort efter slog Midnatstimen og Enhver forføiede sig til Sit.

Kasanka kunde ingen Hvile finde. Hun udkaste-de og forkastede en Mængde Planer, som hun vilde udføre næste Morgen; deres Resultat bestod deri, at indvie den Elskte i den for ham saa vigtige Hemme-lighed. Men der var endnu en anden Omstændighed, som foruroligede hende.

Hun troede nemlig at høre en sælsom Støi i Slot-tets Indre; hendes Faders Dør blev slagen i adskil-lige Gange; de gamle Trapper gjenlød af Fodtrin — i Gaarden raslede det, enkelte Stemmer hørtes, men forstummede strax igjen, ja, det kom hende end-ogsaa fore, som om hun hørte Iwans Røst. Disse ydre, utydelige Indtryk sammensmeltede omsider med den indre Grublen i Kasanka's drømmende Sjel, hun indslumrede og vaagnede først silde om Morgenen.

„Veed J, Frøken, sagde Mirowitsch, som ved Middagstid indtreen i hendes Kammer, med Bestyr-telse i alle Træk: veed J, hvad der er foregaaet i denne Nat? Hvorledes? Endnu veed J ikke, at Eders Fader er bortreist og har taget vor Ven med sig, J veed ikke, at Pater Saphiépha er hæftet og overantvordet til min Opsigt? Hvorledes? J veed Intet af alt dette?" — Blegnende hviskede Kasanka:

„Intet veed jeg, Intet, kjære Mirowitsch, men, for Himlens Skyld, fortæl!"

„Velan, vedblev Hiin iilfærdig: jeg maa være kort, men alt Væsentligt skal I dog erfare. Igaaraftes, strax efter at vi havde sagt Godnat, lader Eders Fader mig og Nogle af mine Kamerater kalde til sig. Vi finde ham i Reiseklæder, bevæbnet, han giver os nogle Ordrer, og gaaer derpaa foran os over de smaae Gange og Trapper til Sidebygningen, hvor Iwan boer. I Forstuen, som han aabner med en Hovednogle, byder han os vente. Ikke længe havde han været derinde, før der opstaaer Larm, og Eders Faders Stemme raabe mit Navn. Jeg styrter ind og finder ham i formeligt Haandgemæng med Fangen. Næsten ude af sig selv, med gnistrende Øine og flammende Kinder, holder Iwan Gouverneuren i Brystet, ryster ham voldsomt og raaber: „hvo er jeg? Bekjend det, eller Du er Dødsens!" — Forgjeves søgte jeg at skille dem ad. Iwan holdt fast med Løvestyrke, og kun Soldaterne, som Gouverneuren kaldte til Hjelp, lykkedes det med megen Møie, endog først efter Blodsudgydelse, at overmande den Forbittrede. Nu først bemærkede jeg Munken, som, stille og bleg, sad foran et Bord, hvorpaa laae nogle Papirer og et Kapsel af rødt Safian. Hen til ham styrtede Gouverneuren, rev hine Sager til sig, og stirrede maallos paa Pateren. Overraskelse og Forfærdelse talte af hver hans Mine. Denne Forfærdelse steeg saa høit, at hans Ansigt omsider fibrerede i frygtelige Trækninger. Nu hidvinkede han to Soldater og bød dem bortføre og bevogte Munken. Den svage Olding blev mere

bortbaaren, end bortført. Han kastede et dødende Blik paa Iwan, som man paa samme Tid bortførte ad en anden Nedgang, og nu befandt jeg mig allene med Gouverneuren i det øde Værelse. „Ved alle Helgene, Hr. Greve! tilraabte jeg ham: hvad betyder alt dette?" — „De er dog, sagde han: De er dog En af Keiserindens Officerer, og rede at gjøre Deres Pligt?" — Det bekræftede jeg, og nu vedblev han: „Saa befaler jeg da Dem, Lieutenant Mirowitsch, i Keiserindens Navn, som De tjener, inden fireogtyve Timer at lade den hæftede Munk skyde. De indestaaer mig for, at han i den Tid ikke taler med Nogen, og hvad han muligen kunde falde paa at aabenbare Dem, det har han — forstaae mig vel! — Det har han sagt En af Monarkindens tro Undersaatter!" — Jeg vilde tale, men Gouverneuren lagde sin kolde Haand paa mine Læber. „Intet Ord! bød han: Din Chef, unge Menneske, har befalet; Du kjender nu Din Pligt. Jeg gaaer nu til Hovedstaden, og kaster mig for Monarkindens Fødder. Hun vil rose Dig og mig, naar Du viser Dig som en lydig Tjener." Han gik bort, og lod mig bedøvet tilbage. Kort efter rullede Vognen over Vindebroen — han er borte, Iwan er borte, og jeg Ulykkelige vanker nu omkring med en Dødsdom paa Læberne!"

„En Dødsdom, som De dog, for alle Helgenes Skyld, ikke vil fuldbyrde?" spurgte Kasanka. — Mirowitsch trak paa Skuldrene. „Kan jeg Andet, kjære Frøken?" spurgte han sørgmodig. — Forstyrret sprang Kasanka op. „Unge Menneske! raabte hun med vilde Blikke: De vil dog ikke myrde den gamle

Mand?" — „Ikke jeg myrder ham, men Deres Faders Befaling, som jeg maa lystre." — „Min Fader! raabte Kasanka smerteligt: altsaa min Fader myrder ham! — o Himmel, min Fader myrder ham!" Uden selv at vide, hvad hun gjorde, sank hun paa Knæe og oplostede bedende sine Hænder: „Red ham, bad hun grædende: red ham, vær barmhjertig!"

„Jeg veed ikke mere, hvem De mener?" sagde han, idet han medynksfuld bøiede sig over hende. — „Jeg veed det selv ikke mere! raabte Kasanka lydt: hulkende: kun saameget veed jeg, at vi Alle ere forlorne. Men nu ihast ned til Pateren, jeg maa tale med ham." Mirowitsch holdt hende tilbage. „De glemmer, kjære Froken, at jeg har Befaling, ei at lade Nogen tale med ham." — „Hvo har befalet Dem det?" — „Deres Fader!" — „Og i hvis Navn?" — „I Keiserindens!" — „Og jeg — raabte Kasanka — men hun afbrød sig selv, greb Lieutenantens Haand og drog ham med sig ind i et afsides Kabinet, hvor de bleve nogle Minuter. Bleg traadte Mirowitsch ud igjen, men Pigen blussenderød.

„Vil De nu føre mig til ham?" spurgte hun bydende. — Han bekræftede det med Tegn. — „Vil De lade ham henrette?" — „Vidste jeg et Middel til at redde ham!" — „Det maa List give os ihænde! sagde Kasanka: De seer, min Ven, at Intet uden List og Vold, kan redde ham, mig, Dem selv! Ja, ogsaa De er forloren, kjender jeg min Fader ret. De maa dræbe Munken, eller ikke: han kan have meddeelt Dem sine Hemmeligheder, og disse ville koste Dem Livet. Altsaa har De intet Valg

mere. For mig derned!" Hun drog ham med sig. En heftig Kamp arbeidede i hans Sjel underveis; han standsede mere end eengang i de lange Korridorer.

De afgjørende Øieblikke i den unge Mands Liv vare komne, og grebe, med kold Forfærdelse, hans Livs glade, enthusiastiske Hjerte. Med skye, mistroiske Blikke saae han paa Kasanka. „Er hun — spurgte han ved sig selv — er hun min gode eller min onde Engel? Skal hun døe — skal jeg det — eller skal Munken bløde for os? Eller skulle vi lade Livet alle Tre?" — Een eneste i ham opluende Tanke gjorde Udslaget. Udenfor Fængselsdøren sank han paa Knæe for Kasanka, trykte sin brændende Pande mod hendes Haand og stammede: „Leve Iwan!"

De traadte nu ind i Fængslet, hvor Pater Saphièpha sad. Forladt af alle sine Aander, opløst i Taarer, sad den ulykkelige Gubbe ved et Bord, med Haand under Kind. Vel kjendte han endnu ikke den ham truende Skjebne, men Gouverneurens natlige Overfald, Iwans Bortførelse, hans Fangenskab, Tabet af hans Papirer — alt dette havde knækket hans Sjels Standhaftighed.

Mirowitsch fjernede Vagterne. Han og Kasanka tiltalte Oldingen med trøstende Ord. Dog lod det sig ikke vel dølge, hvilket Hverv Lieutenanten havde faaet angaaende ham; halvt om halvt gjættede ogsaa Pateren det. Hiin søgte at berolige ham, idet han sagde: Frygt ikke, gode Fader, at jeg skal fuldbyrde den blodige Dom paa Eder. Nei, nu, jeg har erfaret Alt af denne Pige, nu staaer mit Liv til Eders Tjeneste."

Saphiëpha studsede, og Kasanka begyndte nu at fortælle, hvad hun havde hørt hiin Nat, da Munken havde befriet hende. „O Himmel! raabte Denne: saamange Undere lod Du skee, for igjen at gjøre dem Alle til Intet! Han har rørt Eders Hjerter, mine Børn, og Du, Mirowitsch, skal give mig Døden! O, Guds Veie ere underfulde. Sætter Eder hid, vedblev han, aftørrende sine Taarer: betragter mig — saa dybt har Skjebnen bøiet mig — denne nøgne Isse har engang baaret et Diadem — ja, erfarer det nu — den Ulykkelige, man her offrer, angaaer mig nærmere, end I troe!"

Begge knælte for Paterens Fødder, og hørte Ting, som bragte deres Sjel til at svimle og lærte dem med frygteligt Alvor, hvor forgængelig Jordens Storhed er.

Læserne ville nu følge os til de indre Pragtgemakker i et eensomt Slot, som laae omtrent midtveis mellem Hovedstaden og Fæstningen. Det var Aften, og store Solv-Candelabrer udgjøde deres magiske Lys over adskillige paa gammeldags Viis udstafferede Kabinetter, hvori ambrosisk Vellugt kappedes med den behageligste Varme.

Dog saae og følte man let, at ingen huuslig Genius havde sit Hjem i disse Gemakker. Forunderligen nedstirrede de store, i Olie malede Portraiter fra deres gyldne Rammer. Overalt raslede Tapeterne, og de uhyre Fløielsdraperier bevægede sig med uhyggelig Hvisken. Møblerne knagede — det var, som

om de livløse Gjenstande talte til hverandre. I et af de sidste Værelser, det mindste, men prægtigste af Alle, brændte i Kaminen en Flamme af Cedertræ, og kastede sit usikkre Skin paa to sælsomt kontrasterende Skikkelser. Den Ene, en smuktvoxen Yngling, som bar en Rose paa sit Bryst, saae sig om med nysgjerrige, brændende Øine; Flammens Skin farvede hans Kind endnu rødere, end den virkeligen var. Aldrig havde hans lysbrune Haar bølget om hans Pande i yppigere Lokker. Den anden Skikkelse derimod var mindre og blegere.

„O, min kjære L'Estocq! raabte Ynglingen og bøiede sig ned mod Denne: Udenfor Schlüsselburg lever altsaa virkeligen endnu et Væsen, som interesserer sig for mig, en Frænke af mine ubekjendte Forældre — en Kone, som har seet min Fader, min Moder, og elsket dem som en Søster — og her i dette Huus skal jeg see hende? — O, hvor takker jeg Dem, Gouverneuren, Himlen, ak Hestene selv, som have ført mig hid!"

„Kun ikke saa heftig, min kjære Iwan! svarte L'Estocq, vristende sig af hans Favn: Belav Dem snarere paa, at modtage Deres Tante med roligt Sind. Det holder hun meest af." — „Virkeligen? sagde Iwan: O, hun skal lære at elske mig, hun, som har forsømt og forglemt mig saalænge! Ja, L'Estocq, med Magt vil jeg rive dette Hjerte til mig, det eneste, som er knyttet til mig ved Naturens Baand, og aldrig slippe det mere. — L'Estocq, jeg er ude af mig selv — jeg kunde elske og velsigne en Verden — sig mig, hvi har jeg ingen Verden at omfavne?"

Geheimeraaden smilte lidet og gik lyttende til Døren. — „Kommer hun maaskee? sagde Iwan: O, svar mig, hvordan seer min Tante ud, er hun gammel eller ung, smuk eller hæslig?" — „Stille, stille! vinkede L'Estocq: Jeg hører Støi, og lader Dem nu allene, Iwan, med Deres gode eller onde Genius. Glem kun ikke, at Reisen, efter en Times Forløb, gaaer tilbage igjen, ad Fæstningen til."

Iwan hørte ham ikke mere, hans skarpe Øie gjennemspeidede den hele Række af Værelser, indtil det sidste, hvor han troede at skimte en hvid Skikkelse. „Er det hende?" spurgte han, men alt var L'Estocq forsvunden, og da han nu tydeligen saae en Dame, som syntes at vente paa ham i det sidste Værelse — greb ham dog en sagte Gysen.

En mægtig Trang tilskyndte ham at flyve hende imøde, men en Blyvægt hang ved hans Fødder. Men da han nu var hende nær, og saae Omridsene af den herlige Skikkelse, de blide Træk i det blege Ansigt, seirede Naturen i ham, og med et lydt, men uforstaaeligt Udraab, styrtede han for hendes Fødder, omslyngende hendes Knæe.

Ogsaa Damen bævede lidet, det Udtryk af stolt Kulde, som formørkede hendes ubeskrivelig milde Træk, svandt pludseligen; hun trykte den ene Haand mod sit Hjerte, medens hun rakte den knælende Yngling den anden, som han bedækkede med brændende Kys.

Hidtil havde han skjult sit Ansigt i hendes Klædebons Silke; nu sprang han op, og kastede sig i hendes Favn. Hans Arme omsluttede hende, hans Hoved sank paa hendes Skulder, varme Taarer nedrypp-

pede derpaa. „O, min Tante, min Moder, min Søster — hvi har De glemt mig saalænge? Hvi forviist mig fra Deres Aasyn? tilhviskede Iwan hende: Det var ikke smukt af Dem, at De har forsømt mig saalænge, at De slet intet Forsøg har gjort til min Befrielse!" — „Stille derom, min Neveu!" svarte Damen sagte og beklemt. — „Men det være tilgivet! vedblev Iwan: jeg vil glemme det; frels mig blot nu, skaf mig min Frihed, mine Menneskerettigheder igjen, som man saa skjændigt har berøvet mig — nævn mig mine Forfølgere, at jeg kan tage Hævn over dem — o, min Moder — min Moder! Jeg tilsværger Dem, de Uslingers Blod skal flyde — ei ustraffet skal man have mishandlet Deres Søn og fratjaalet ham hans Ungdom!" — „Ulykkalige! sagde Damen, idet hun, næsten med Magt, løsrev sig fra ham og treen et Par Skridt tilbage: Men lad mig dog see ret paa Dig, tilføiede hun efter en Pause: hvordan seer Du ud?" — Begge stirrede paa hinanden en Stund, uden at sige et Ord. Jo længere hun betragtede ham, desto klarere blev hendes skjønne, lysbrune Øie.

Hendes Skikkelses Majestæt forsvandt i henrykkende Nedladenhed — ung var hun vel ikke mere, dog skjøn nok, for endnu at fortrylle en Yngling. Men Iwan saae paa hende med stedse mørkere Blikke. „Hvad hedder Du, min Neveu?" spurgte Damen omsider. — „Det veed De ikke, min Tante? svarte han mismodig: O Himmel, De er ingen god Tante, ellers vidste De det nok!" Han sagde sit Navn. — „Iwan! Iwan! vedblev hun: O, jeg vidste det vel! Jeg vilde kun høre Navnet af disse Læber. — Og

hvor gammel er Du?" — „Skulde De ikke ogsaa vide det? Tante! Besind Dem dog! i alt Fald er jeg ældre, end De kan forsvare. Tyve Aar!" — „Herlige Alder! sagde Damen, vemodigt bøiende sit Hoved: Herlige, stormende, uskyldige Alder, kunde jeg dog kjøbe dig tilbage! — Siig mig, Iwan, har Du elsket alt?"

Han svarte ikke, thi hans Blikke hang brændende paa hendes Skikkelse, hans Arme strøbte hende imode — hans Knæe rystede. Forfærdelse, glad og skrækfuld Overraskelse, stod malet i hans Træk, men Damen mærkede det ikke. „Nævn mig engang, sagde hun med om, bedende Stemme: nævn mig engang Navnet: Elisabeth!"

„Elisabeth! raabte han, ude af sig selv: Ja, jeg feiler ikke — det er Dem — det maa være Dem — jeg har seet Dem engang før! Ved Gud, jeg har seet Dem!" — „Du raser vel, Afsindige!" svarte hun blegnende, og søgte forgjeves at vriste sin Haand af hans.

„Nei — vedblev Iwan: — bliv — jeg raser ikke, jeg skal strax besinde mig. Ha! skreg han pludseligen, og slap hendes Haand: — det er Dem — almægtige Gud! Nu staaer det klart for mig — De er Keiserinden!" — Dette Ord virkede paa Damen som et Tordenslag. Hendes Øine funklede, hun rødmede, fattede sig dog snart, og vilde forlade Gemakket.

„Bliv, Keiserinde! raabte Iwan, gribende hendes Slæb: Bliv, jeg maa have Oplysning, nu eller aldrig!" — „Men hvo har da sagt Dig det, Ulykkalige!" spurgte Elisabeth vredt. — „Altsaa ved-

gaaer Du det? Altsaa er Du Keiserinden, som hersker i dette uhyre Rige? Men er Du da ogsaa min Tante? Hvorledes? Du skulde være Peters Datter, og jeg Din Neveu? Qvinde, Qvinde, var jeg Peters Dattersøn, og Du min Tante . . . .

Elisabeth svarte Intet. Ingen Lyd kom over hendes blege Læber. Lig en Vredens Genius stod Iwan ligeoverfor hende. Pludseligen lagde hans Heftighed sig, han knælede, og bad, blid som et Barn, med opløftede Hænder: „Tilgiv, min Keiserinde! tilgiv en Ulykkelig, som, saalænge han har aandet, har været en Bold for den grusomste Skjebne. Nævn mig den Forbrydelse, hvorfor jeg bøder. Jeg har ingen begaaet; men have mine Forældre begaaet nogen, da vil jeg gjerne have baaret deres Skyld, og ikke klage. Men nu udtale De dog omsider det Ord, som giver mig min Frihed igjen! De er Keiserinden — jeg seer det — jeg veed det, jeg tvivler ikke mere derom! Min Skjebne staaer i Deres Haand! — De er forsonet — Deres milde Hjerte har forbarmet sig over en Ulykkelig, som hidtil bar Straffen for en ubekjendt Misgjerning — derfor har De lader mig bringe hid — derfor knæler jeg for Dem her — o, min Keiserinde, Forbarmelse!"

Halvt bortvendte Keiserinden sig fra den Knælende, og trykte begge Hænder fast mod det arbeidende Bryst. — Iwan vedblev at bede i de meest rørende Udtryk; hans Ord, hans Stilling, hans Miner havde maattet bevæge en Løvinde, hvormeget mere Elisabeths Hjerte, som alt begyndte at bløde af tusind Vunder! Hun brast i Graad — hendes Taarer neddryppede paa Iwans

Hoved. „Min Søn, bad hun: min Søn, saa hør dog op! Du borer tusind Dolke i min Barm!"

„Ikke dette Navn, Eders Majestæt! sagde Iwan: Spot mig ikke! Deres Søn, Deres Neveu, Deres Frænde kan jeg ikke være — ellers var jeg vel ikke vorden et Elendighedens Barn. Hvorledes? foer han pludseligen op, og traadte nogle Skridt tilbage: Hvorledes? Eller skulde det dog være sandt? Man har stødt mig fra Thronen og fornedret mig til Slave — hvor jeg kunde være Herre? Umuligt, Elisabeth! Det Nidingsværk var altfor stort."

I heftig Kamp med sig selv vaklede Keiserinden op og ned ad Gulvet, og blev omsider staaende for en Nische, hvori der stod et græsk Crucifix. Hendes grædende Øie hvilte paa Forløseren; over hendes Læber zittrede en kort Bøn. Derpaa treen hun rask til Iwan, greb hans Haand, og inden han kunde forhindre det, sank den ædle, herlige Skikkelse for hans Fødder.

„Vil De gjøre mig vanvittig?" raabte Ynglingen. — „Nei! svarte hendes qvalte Stemme, idet hendes Arme omslyngede hans Knæe: Nei, min Neveu — Iwan Antonowitsch — Peters ulykkelige Dattersøn — det vil jeg ikke! Jeg vil oplofte Dig til den Himmelske, naar Du tilgiver Dine Fjender, blandt hvilke jeg er den Første og Værste! Iwan! Under tusind Taarer og Kampe har jeg afstridt mig denne Time — see ei saa vildt ned paa mig, at jeg ikke skal vorde afmægtig og tabe dens Priis!"

Ynglingen svarte ikke, men det var ham, som om han laae i en Drøm. Han foer med Haanden over Panden, han lagde den paa den knælende Keiserindes

Hoved, Gjenstandene dreiede sig omkring ham i Hvirvelvands, han maatte holde sig ved et Bord, for ikke at falde.

„Du hører mig dog?" spurgte Elisabeth endeligen, idet hendes Læber glede sagte hen over hans Haand. — „Jeg hører!" svarte han. — „Vel an! vedblev hun, efter en Pause: Hør min Bekjendelse, Iwan! Jeg har bedraget Dig, bedraget Dig saa uhyre, som endnu aldrig nogen Dødelig blev bedragen. Kronen, Du alt i Vuggen bar, har jeg fravendt Dig og sat paa mit Hoved. Dine Venner, Dine Beskyttere, Dine Forældre, har jeg ladet vansmægte i fjerne Ørkner, jeg har qvalt enhver Naturens Røst, og kun tørstet efter Kronen. Du selv, Iwan, var forlængst vorden et Dødsens Bytte, hvis ikke underfulde Begivenheder havde bevaret Dit Liv. Da Du, mod min Villie, vedblev at leve, har jeg slæbt Dig fra Fængsel til Fængsel — indtil dette Øieblik er Du en Fange, og Dit Hoved er Fordærvelsens Magt hjemfalden!" — Her taug Keiserinden — hendes Stemme brast, hendes Hoved sank ned paa Ynglingens Fødder; dødsbleg stirrede han ned paa hende.

„Og intet videre? spurgte han tænderskjærende: Intet videre?" — „Jeg Ulykkalige! vedblev Elisabeth, og opløftede igjen det skjønne, af Taarer overstrømmede Ansigt: Hvad er det, jeg har stridt saa bittert for! Da jeg bedækkede mit Bryst med Hermelin, droge Furierne derind! Tyve Aar have de boet derinde; deres forborgne Flamme har fortæret mit Hjerte og tilintetgjort min Sjel. — Dit Billed har forfulgt mig,

naar jeg vaagede, det har i Drømme piint mig som et Spøgelse — længere kunde jeg ikke udholde det — jeg maatte see Dig."

„Og De haaber, tog Iwan Ordet: og De haaber, at jeg skal tilgive Dem, og De frygter ikke, at jeg myrde Dem med mine Hænder?" — „Derimod, sagde Keiserinden smerteligt smilende: derimod har man truffet Forholdsregler. Det var ei heller det Værste, som kunde vederfares mig. O Iwan, vedblev hun med en uudsigelig Blødhed i Stemmen, idet hun atter greb hans modstræbende Høire: besmit ei denne skjønne, rene Haand med Blod! — Det er en farlig Sæd, som bringer farlige Frugter. Begjer ei at bytte med Din arme Keiserinde, thi lykkeligere laae Du for mine Fødder, end jeg ligger for Dine."

„Staae op, Tante! raabte Iwan heftigt: Slip min Haand, kys den ikke! — Jeg kan ikke fordrage Synet af Dem — ikke taale at berøre Dem — jeg føler Dødssmerte derved. Ulykkelige, græsselige Qvinde, slip mig!" — „Ikke før, raabte Keiserinden: ved Himlen, ikke før et Ord fra Dine Læber har løst den Forbandelse, som myrder mig! Iwan, et Ord, eet Ord! Ved Din Moders Skygge, som var min Søster — et Trøstens Ord! — Frygteligen har jeg krænket Dig, men endnu fortjener jeg Medynk. — Yngling, hvis mine Hofmænd, mit Folk, mit Rige nu saae Keiserinden krympe sig for en Fanges Fødder, som hendes Aandedræt kan tilintetgjøre — tilstaae — at jeg endnu er ædel!"

„O, mit Folk, mit Rige!" udbrød Iwan klagende. — „Dit Folk skal erfare, hvad Du gjør, sagde Keiserinden vildtstirrende: dets Sk..bne, saavelsom min, hviler nu paa Dine Læber. Ved et Vink af Din Haand hænger alle mine Millioners Lod. Nu, Iwan! nu er Du Keiser, meer end jeg nogensinde har været det — et Aarhundredes Herskervellyst lægger jeg i eet af Dine Aandedræt — hvad Du gjør mig til, det vil jeg fra nu af vorde for Dine Lande — Engel eller Djævel, Velsignelse eller Forbandelse!"

Saaledes vedblev den ulykkelige Keiserinde at tale en Stund endnu, og var ikke at bevæge til, at forandre sin knælende Stilling, før Iwan var udsonet med hende.

I ham raste den vildeste Kamp. Mordtanker gjennemlynte hans Sjel; det syntes ham tilladt, ret og billigt, at øve Straffens Embed her, at bore det første det bedste Staal i det skjønne, ulykkelige Bryst, som aandede for hans Fødder. Han udstødte uforstaaelige Lyd, det blev med hvert Øieblik fortere for hans Blikke. Forgjeves holdt han sig ved en Stol, hans Kræfter forlode ham. Pludseligen segnede han forover, og styrtede, liig et Marmorbilled, afmægtig i Keiserindens Favn.

Adskillige Minuter laae Begge uden at aande. Da rev L'Estocq Døren op, indtrædende med Gouverneuren og to Officerer. Ærbødigen løftede han Keiserinden op; hun var sig ikke selv bevidst, og fandt sig i Alt. Derpaa gav han Gouverneuren et Brev, hviskede ham Noget i Øret, og Officererne grebe den afmægtige Yng-

ling, som de bare ud i en Vogn, der holdt forspændt i Gaarden, og strax rullede afsted.

„Deres Majestæt er syg!“ sagde Geheimeraaden i Keiserindens Værelse, hvor Denne endnu, efter en Times Forløb, ikke mægtede at fatte eller besinde sig —

„Til Døden! svarte Elisabeth med qvalt Røst: og derfor har jeg Dig at takke, Uhyre! Bort fra mine Øine!“

Maaneder vare henrundne og paa Fæstningen Schlüsselburg var, efter det Udvortes at dømme, Alt omtrent ved det Gamle. Den til Døden dømte Munk var undvegen, og Kasanka tog hele Skylden paa sig. Derved, at den kloge Mirowitsch, paa den bestemte Dag, lod Alt forberede til Exekutionen, bekjendtgjorde Gouverneurens Befaling, og, da han nu, idet han vilde hente Pateren til Døden, fandt Fængslet tomt, og Skildvagten, ved Kasanka's Forsorg, i dyb Slummer, undgik han Gouverneurens Mistanke, skjøndt han ikke gandske formaaede at stille hans Vrede.

Gouverneuren havde ikke undladt at meddele sin Ven Geheimeraaden, hvis Træk han havde troet at gjenfinde i den ulykkelige Paters Ansigt. L'Estocq bestred Muligheden deraf, idet han sagde: „I har seet feil, Petrowitsch — de Døde opstaae ikke! Jeg har jo dog ogsaa, da jeg var hos Eder, seet denne Munk; men hvo Djævelen kunde, ved den lille sammenknugede Skikkelse, det blege, runkne Ansigt, det ragede Hoved,

tænke paa den høie, stolte Anton, hvis Dødsbeviis vi saagodtsom have ihænde!"

„Jeg kunde tage feil, svarte Gouverneuren, listigtsmilende: og selve Papirerne, jeg fratog Pateren og gav Eder, kunde være eftergjorte eller stjaalne, og I maa forsvare mig hos Keiserinden, hvis hans Kloster skulde røre sig."

L'Estocq lovede det, og Gouverneuren udspurgte nu Mirowitsch, om ikke den Undvegne havde besværet ham med Klager — Historier — Eventyr, men han nægtede det paa en Maade, som stillede den Gamle tilfreds. Imidlertid havde dog en roligere Jagttager let kunnet opdage, at der i den unge Officeers Inderste foregik noget Usædvanligt, at kun een Tanke sysselsatte hans Sjel, og at det Adspredte i hans Blik, den Rødme og Bleghed, som skifteviis fløi over hans Kinder, ikke maatte have nogen ringe Aarsag.

Den eneste Fortrolige, som han hidtil havde, og med hvem han raadførte sig ved betydningsfulde Øiekast, var den ulykkelige, blege, skjønne Kasanka. Men Mirowitsch søgte mandige Venner, stærke Arme, slebne Sværd — og han fandt dem med Tiden.

Imidlertid bevogtedes Iwan strengere, end nogensinde. Siden hiin Reise havde Ingen seet ham, Ingen torde komme til ham, hans Værelse var altid lukket, den eneste Forbindelse mellem ham og Verden var hans stumme Tartar. Men Kjærligheden vidste ogsaa at bruge ham som et Organ for gjensidig Meddelelse, og det var ikke det første Brev, han havde besørget, da Iwan en Dag modtog følgende Linier fra Kasanka:

„Taalmodighed, min byrebareste, min eneste Ven! Min Herre, min Beherſker — kun nogle Dages Taalmodighed endnu! Dit Fængsel vil aabne sig, og som Solen træder frem af et Taagehav, skal Du træde, herlig og straalende, ud i Verden! — L'Estocq er landsforviist og vanſmægter i Siberien, min Fader har fortalt mig det med en Mine, hvori den hævnende Nemesis grov sit rædſomme Spor. Nu frygter ogsaa han, og sniger sig omkring, frygtelig som en Tiger. Tag Dig i Agt. O Iwan, Iwan! Din stolte Fod vil skride hen over vore Liig. Alt seer jeg Dig bære Kronen, naar jeg ikke er mere. Glem da ikke, glem ikke gandske

Din stakkels Kasanka."

Kort Tid efter plantede Gouverneuren det sorte Flag paa Schlüsselburgs Taarne. — Elisabeth var død. Hendes Neveu, Peter, besteeg Thronen, men kun for, kort efter, at vorde traadt i Støvet af sin Gemalindes aandelige Overlegenhed. Han blev afsat og myrdet, men Catharina forstod at bringe sit blodige Scepter til at grønnes og at flette Verdens Beundring, liig en Straaleglorie, om sin Krone. Laurbær og Elskovsroser fremblomstrede for hende af de Dødes Grave. Ukændsede af hende, flød den ulykkelige Iwans Taarer i hans Fængsel. L'Estocq blev kaldt tilbage, gjenindsat i alle sine Værdigheder, og Alt hvad man gjorde for Iwan, var, saa omhyggeligen som muligt at tilintetgjøre Beviserne for hans retmæssige Fordringer.

Lang Tid efter begav det sig en Sommeraften, at en tilhylket Qvindeskikkelse vandrede langsmed Bredden

af Ladogasøen. Hun bankede paa en Fiskerhytte, som laae skjult i Krattet, en Olding lukkede op, og neppe var hun inde, før hun med Jil kastede Kaabe og Slør, og greb den gamle Fiskers Hænder. „Min Fader, sagde hun: Alt er i Rigtighed. Imorgen ved denne Tid kastes det store Lod. Hold Alt beredt. Saasnart det skumrer, hidkommer jeg, forklædt som nu, og forsynet med alt Nødvendigt. Vi stige i Baaden og styre hen mod det østlige Taarn, fra hvis Vindue et hvidt Tørklæde skal vaie os imøde til Tegn paa et lykkeligt Udfald. Ved Søbredden møde da den Befriede og hans Redningsmænd; vi tage dem til os i Baaden — bliver denne Sydenvind staaende, da komme vi ihast til Serdapol, hvor Mirowitsch har sørget for Heste. — Den bothniske Kyst er ikke langt borte, Gud vil hjelpe os did — forklædte som Søfolk komme vi til Aland, og ere vi først der — udbrød Kasanka begeistret: o, da naae vi ogsaa det frelsende Sverrig!"

„Gid det maa lykkes! sukkede Fiskeren, i hvem man neppe gjenkjendte Pater Saphièpha: Dig, min Datter, synes det saa let: men jeg har erfaret, hvor Lidet man tør gjøre Regning paa i dette Liv, og venter intet Fryderligt mere! Dog vil jeg ikke nedslaae Dit Mod, men bede til Gud, at han vil lade os lykkeligen fuldbringe det store Værk. Du altsaa — vedblev han — Du vil ledsage os, Kasanka! Du vil forlade Dit Fædreland og følge os Banlyste? Betænk Dig vel!"

„I spørger? svarte Kasanka: Jeg elsker Ingen paa Jorden, uden h a m, og skulde ikke følge ham?

Fader, hans Vei maa gaae, hvorhen den vil, jeg følger ham, om det saa var i Døden! — Verden er mig en Ørk, naar han ei lever meer — mit Fædreland en Grav."

„Altsaa er Alt i Rigtighed? spurgte Oldingen videre: Iwan er underrettet om Alt?" — „Om Alt, min Fader! Mirowitsch besætter Vagterne, og fordeler dem blandt paalidelige Folk. Ak, det har kostet megen Forstillelse og List, inden det kom saavidt! Forklædte Officerer staae Skildvagt ved Portene, og flye med os. Vi maa derfor tage den store Baad. Men nu, god Nat, ærværdige Fader! tilføiede Kasanka: jeg maa tilbage paa Slottet, at man ikke skal savne mig."

„Godnat, mit Barn!" svarte Munken. – „O, jeg vil ikke kunne sove, jeg vil giennemvaage Natten i angstfuld Bøn. Velsign mig, min Fader, thi det er, som Hjertet skulde springe i mit Bryst." Hun knælede, og Pater Saphièpha lagde sine rystende Hænder paa hendes Pande. Hun kysséde dem, Taarer styrtede frem af hendes Øine — omsider stod hun op og gik tilbage til Fæstningen, hvor hun, i usigelig bange Forventning, tilbragte Tiden til næste Aften.

Langt om længe skumrede den. Midnat nærmede sig, dyb Stilhed herskede i Slottet og Omegnen, i første Qvarteer stod Maanen paa Himlen, og gjød et usikkert Lys over Ladoga, som, omkrandset af dunkle Skove, laae der i høitidelig Stilhed. Enkelte Skyer svævede gjennem Luftrummet. Kun sagte rislede de mod Bredden skyllende Bølger; Løvet hviskede paa Træernes

Grene — det var som om Dødens Genius gik gjennem Naturen, som om dens Aandedræt var standset.

Pludseligen blev det lydt og levende inde i Slottet. Raab og Skrig løde fra det østlige Taarn, og med forstyrret Ansigt, med blodige Klæder og Hænder, rædsom som en midnatlig Aand, styrtede Gouverneuren ud af Iwans Kammer, henover Liig, som sperrede ham Veien, ned af Trapperne. Skud faldt bag ham, i Slotsgaarden styrtede et Menneske ham imøde, som omklamrede ham og søgte at bringe ham under sig — Gouverneuren greb en Kniv, og, truffen af et dræbende Stød, segnede Mirowitsch ned paa Granitbroen.

Nu raabte han med frygtelig Stemme om Hjelp. Løsrivende en Fakkel, som blussede udenfor Vagthuset, løb han til næste Bastion, og løste Skydset. — Hulbrølende rullede Kanonernes Torden over Søen. Larmtrommerne bleve rørte, Garnisonen traadte under Vaaben: „Han er død!" løb det fra Mund til Mund, og, staaende paa Bastionens yderste Forspring, ombølget af Krudtdamp, omknittret af Lynglimt, skreg Gouverneuren i den vildene Sky: „Han er død!"

Da bemærkede han, dybt under sig, paa Søens Flade, en Baad, besat med talrigt Mandskab, som søgte at undflye. Rask sprang han ned, og rettede, med egne Hænder, et let Feltstykke mod de Flygtende. Han rev den hidilende Kanoneer Lunten af Haanden, og brændte af.

„Er jeg ikke en Mester i Konsten?" raabte han vildtleende, da Skuddet var skeet, Dampen fordeelte

sig, og den omstyrtede, sønderknuste Baad blev synlig paa Bølgerne. — Fra denne Nat af savnedes Kasanka; hendes Liig blev ikke, som Munkens og de sammensvorne Officerers, kastet op paa Stranden. Søen havde begravet hende i sit Skjød, og gav ikke sit hellige Bytte tilbage.

(Ernst Wodomerius.)

Elisabeth,

Keiserinde af Rusland.

En sælsom Characteer, mere higende efter Lyst end efter Ære, ligegyldig, som det syntes, mod alle politiske Planer. Hun var en Datter af Peter den Store, til hvis Navn saa store Minder vare knyttede; dette skaffede hende et Partie, og hun lod sine Tilhængere gjøre, hvad de vilde, for at løfte hende paa Thronen. Sammensværgelsen brød ud. Regentinden Anna blev, med sin Gemal Anton Ulrich, overrumplet om Natten og bragt paa en Øe ved det sorte Hav; deres Søn Iwan bragtes paa Schlüsselburg. Nu lod Elisabeth sig udraabe til Keiserinde. Hun regjerede i tyve Aar. Høit og dyrt havde hun svoret, at Ingen under hendes Regjering, skulde vorde straffet med Døden. Men andre, endnu grusommere Straffe bleve ligefuldt ved Magt.

Den skjønne og aandrige Frue Laputschin, som var indviklet i en Sammensværgelse mod hende, lod hun straffe med Knut, lod Spidsen af hendes Tunge afskjære, og sendte hende derpaa til Siberien. Hun udøste Strømme af Taarer over Krigens Jammer, og dog flød Blod paa Valpladserne, under hendes Regjering. Kjærlighed var hendes herskende Lidenskab, og tidt sagde hun selv til sine Fortrolige: „Jeg er aldrig lykkelig, uden naar jeg er forelsket!" Hun vilde gjelde for den skjønneste Qvinde i sit Rige, og denne Forfængelighed havde undertiden skrækkelige Følger. Hendes Elskere, meest Gardeofficerer, bleve underholdte med keiserlig Pragt, og ofte nedlod hun sig med dem til Intriguer, der kun sømmede sig lidet for hendes høie Rang. Men midt i sine vellystige Nydelser følte hun en overtroisk Frygt, som hun søgte at stille ved religiøse Ceremonier. Russerne kaldte hende „den Gode." Hun døde 1761, 52 Aar gammel.

Johan Hermann L'Estocq.

En i den russiske Historie mærkværdig Mand, som, i sit lange og daadrige Liv, gjorde en fuldkommen Erfaring af Lykkens Ustadighed, der ophøiede ham togange, for togange at styrte ham, uden at Skjebnens haardeste Slag formaaede at nedslaae hans Munterhed. Han var franskfødt, havde lært Saarlægevidenskaben,

og gik til Rusland, hvor han haabede at gjøre sin Lykke. Han traadte i Peter den Stores Tjeneste, og nød i høi Grad hans Gunst og Fortrolighed. Men pludseligen skiftede Keiseren Sind, og L'Estocq blev, uden at man veed hvorfor, forviist til Kasan. Catharina I kaldte ham, efter Peters Død, tilbage, og udnævnte ham til Chirurg ved sin Datters, Elisabets, Hof. Her fandt L'Estocq en viid Skueplads for sin daadlystne Aand. Iwans umyndige Alder benyttede han med Statsklogskab, til at løfte Elisabeth paa Thronen, som hun besteeg den 25de Novbr. 1741. Den nye Keiserindes Taknemmelighed var meget udmærket. Han blev virkelig Geheimeraad og første Livlæge, men faldt siden i Unaade. 1748 blev han arresteret. Han fandt sig deri, uden at tabe sit muntre Mod, men da han skulde lægges paa Pinebænken, for at tvinges til at bekjende, vedgik han at være skyldig. Han blev berøvet alle sine Værdigheder og Eiendomme, og forviist til Uglitsch, hvor han i 3 Aar bar den største Elendighed med det letteste Sind. Siden blev han bragt til Usting-Weliki, hvor han tilbragte 9 Aar i Jammer og Usselhed. Hans Hustrue fulgte ham overalt og deelte hans Skjebne med mønsterværdig Opoffrelse. Da Peter III besteeg Thronen, blev L'Estocq kaldt tilbage og gjenindsat i sine Værdigheder. Han døde 1767.

Brudstykker af Grevinde Genlis's Memoirer.

Af alle de Personer, jeg som Barn saae i Etioles, fængslede især een Mand min Opmærksomhed. Denne Mand var Marskalken af Loewenthal. Han var en Ætling af Danmarks Konge, Frederik den Tredie, var født 1700, og dengang 52 Aar gammel. I sit 13de Aar gik han i Krigstieneste som gemeen Soldat; men i Løbet af eet eneste Aar avancerede han til Capitain, og siden naaede han en stor Navnkundighed. Jeg havde hørt, at denne Mand var en Helt. Man havde forklaret mig, hvad det vilde sige, og jeg betragtede ham med studsende Øine. Han mærkede det, tog mig paa Skjødet, og kjærtegnede mig.

Jeg havde en uforklarlig Antipathie mod en Mand, som kaldte sig Hr. de Chalons og var omtrent 30 Aar gammel. Han stod i saadant Rye for sin Gudsfrygt, at man næsten ansaae ham for en Helgen. Hans Ansigt var ret smukt, men indgjød mig altid Rædsel. I Kirken havde jeg seet, hvorledes han fordreiede sit Ansigt, vendte det Hvide ud af Øinene, lagde Hænderne korsviis over Brystet ꝛc. Deraf sluttede jeg, at han var en Hykler, og siden viste det sig, at jeg ikke tog feil, men at han var den største Skurk, som Jorden kunde bære.

Stolende paa det Fromhedsrygte, han ved sin Skinhellighed havde vundet, blev han stedse dristigere i sine Idrætter, og begik omsider de værste Misgjernin-

ger med den ubegribeligste Ubesindighed. — Under det Paaskud, at hans Huus trængte til en Sypige, lod han en smuk lille Jomfrue komme fra Autun. Omtrent sex Uger havde hun været paa hans Slot, da hun pludseligen forsvandt. Han meldte hendes Moder, hun var løben sin Vei med en Elsker. Tillige bad han, hun vilde sende ham den Undvegnes yngste Søster, som ogsaa var meget smuk. Det skete. Efter to Maaneders Forløb forsvandt ogsaa hun, og Uhyret tilskrev Moderen, at hun havde fulgt sin Søsters Exempel og var løben bort med en Galan. Nu aabnedes Moderens Øine, hun anklagede ham for Retten, og der blev gjort Undersøgelse. Nidingen blev underrettet derom, og greb Flugten. Man har aldrig kunnet opdage, hvad der er bleven af ham siden. Forsynet har sikkerlig forfulgt ham overalt. Imidlertid visiterede man hans Slot, og fandt, i et af hans Værelser, Spor af Blod, i et Skab den rædsomste Gift, og i Haven en Mængde nedgravede qvindelige Liig, blandt dem hine to ulykkelige Slagtoffre. Den Første af disse unge Piger gjenkjendtes paa en Haarring, hun pleiede at bære.

Et yderst sælsomt Væsen havde jeg i hele sex Maaneder Leilighed til dagligen at see og tale med. Det var den berømte Særling, som dengang levede i Paris, under Navn af Greve Saint-Germain. Man ansaae ham neppe for 45 Aar, men efter deres Forsikkring som have kjendt ham for 35 Aar siden, var han langt ældre. Han havde et aandrigt Ansigt og megen Anstand, talte med stor Færdighed Fransk, Ita-

lienſk, Tydſk, Engelſk, Spanſk og Portugiſiſk, var meget muſikalſk, ſpillede Klaveer ſom en Meſter, var en ſtor Phyſiker og Chemiker, ſamt en fortreffelig Maler. Han havde reiſt meget og var velbevandret i den gamle og nye Hiſtorie. Han yttrede de bedſte Grundſætninger og opfyldte med ſtor Samvittighedsfuldhed alle Religionens udvortes Pligter. Derhos var han meget gavmild, alvorlig og reen i ſine Sæder.

Imidlertid maa man dog tilſtaae, at denne overordentlige Mand havde mange Særheder ved ſig, og udenfor al Tvivl er det, at han var i Beſiddelſe af viſſe Hemmeligheder, hvorved han havde forſkaffet ſig en ſaa urokkelig Sundhed og et ſaa uſædvanlig langt Liv. Jeg er overbeviiſt om, og min Fader vidſte beſtemt, at Saint-Germain, ſom dengang ſyntes at være 40 Aar gammel, idetmindſte maatte have fyldt ſine 90. Jeg har endnu den Mening, at han havde opfundet et phyſiſk eller chemiſk Middel, hvorved han forlængede ſit Liv.

En Dag ſpurgte min Moder ham, om det var ſandt, at Tydſkland var hans Fædreland. Med et hemmelighedsfuldt Blik ryſtede han paa Hovedet, ſukkede dybt og ſvarte: „Alt, hvad jeg herom kan ſige Dem, er dette, at jeg, alt i mit ſyvende Aar, flakkede omkring i vildſomme Skove, og at der var ſat — en Priis paa mit Hoved!“ Diſſe Ord bragte mig til at gyſe. „Aftenen før min Flugt — vedblev Saint-Germain — bandt min Moder, ſom jeg aldrig ſaae mere, dette Baand om min Arm!“ — „O Gud!“ raabte jeg. Saint-Germain ſaae paa mig, og ſyntes rørt, at mine Øine fyld-

tes med Taarer. „Jeg vil vise Dem det!" vedblev han, opsmøgede sit Ærme, og løste et meget konstigt malet Armbaand, smykket med en saare deilig Kones Portrait. Jeg betragtede det dybtbevæget. Han sagde intet Videre, men søgte at afbryde Samtalen. Da han var gaaet, talte min Moder, i forblommede Udtryk, om ham; hiin Priis, som var sat paa hans Hoved, hans Flugt i Skoven — dette gav at forstaae, at han var en dethroniseret Fyrstes Søn.

Efter en Snees Aars Forløb gjorde jeg en Reise til Holsteen. Her fortalte mig Prindsen af Hessen, Kongen af Danmarks Svoger og den daværende Kronprindses Svigerfader, at Saint-Germain, sex Maaneder før min Ankomst, var død hos denne Fyrste, der forsikkrede, at han hverken saae gammel eller svagelig ud, men at det syntes, som om en uovervindelig Sørgmodighed havde fortæret ham. Fyrsten havde indrømmet ham en Vaaning paa sit Slot, og anstillet chemiske Forsøg med ham. Vel ikke fattig, men dog uden Glands og Følge, var han kommen til Holsteen. Endnu eiede han adskillige kostelige Brillanter. Han døde af Tæring, og da det lakkede mod Enden med ham, blev han betagen af en saa gruelig Frygt for Døden, at han miste sin Forstand to Maaneder forinden. Alt hos ham røbede en ængstet Samvittigheds græsselige Uro. Denne Fortælling fyldte mig med Vemod, thi den overordentlige Mand interesserede mig levende.

Da min Bedstefader, Marquis de la Haie, var død, sagde Hertugen af Burgund, Dauphinens ældste

Søn, som dengang var tolv Aar gammel og siden døde af en Sygdom, som Ingen kjendte: „Han har voldet min Sygdom, men jeg har lovet ham, ikke at sige det." Da man spurgte Prindsen om en nærmere Forklaring, fortalte han: han havde engang været hos Hr. de la Haie, og Denne havde villet sætte ham paa en stor Træhest, men havde ladet ham falde. Vel var ingen synlig Skade skeet, men fra den Tid af begyndte Prindsen at vorde svag og mager, uden at Lægerne vidste, hvad ham fattedes. Det var et Slags indvendigt Vollenskab, hvoraf Prindsen døde. — Var han bleven ilive, da var den ulykkelige Ludvig XVI ikke bleven Konge, og det havde naturligviis givet alle Begivenheder en heel anden Vending, end de siden toge. Saaledes forandrede da en Barneleeg Frankrigs og Europa's Skjebne!

Grevinde Coigny, en Dame paa atten Aar, elskede Anatomien med den heftigste Lidenskab. Hun reiste aldrig, uden at føre et Liig med sig. Hun døde meget ung, som man paastaaer, fordi hun ideligen indaandede Forraadnelsens Lugt. — Frøken Biron nærede samme Lidenskab. Hun forfærdigede Præparater, der fremstillede Hovedet, Lunge, Hjerte ꝛc. saa skuffende, at man neppe kunde skjelne mellem dem og de naturlige. Med stor Tydelighed og Bestemthed holdt hun Forelæsninger over den anatomiske Videnskab. Midt i sin Have havde hun et med Glasskabe trindtbesat Værelse, og i disse Skabe havde hun de

Liig, hvorefter hun dannede sine sørgelige Efterlignelser. Hun var en meget from og beskeden Pige.

Hertuginden af Cerifalco havde en rædsom Skjebne. Ni Aar maatte hun tilbringe i en underjordisk Hvælving. Hendes grusomme Gemal havde ladet hende indesperre der, uden at hun eller Verden nogensinde erfarede hvorfor. Religionen, som er nyttig til alle Ting, reddede hendes Liv, thi Uhyret, som endnu nærede nogle religiøse Følelser, vovede ikke at forgive hende, og da han selv laae paa sin Dødseng, tilstod han i Fortrolighed sin Kammertjener, at han, af Familiegrunde, havde indesperret en gal og lastefuld Qvinde i den og den Kjelder. Han vogtede sig vel for at sige, at det var hans egen Kone, som man i ni Aar havde anseet for død. Kammertjeneren, som fik en Nøgle til Kjelderhvælvingen, for at hjelpe den Ulykkelige, der i to Dage ingen Næring havde faaet, bankede forgjeves paa Døren; hun kom ikke, at tage mod sit Vand og Brød, thi hun laae i dyb Afmagt. Kammertjeneren sprængte Døren, gjenkjendte hende, og nu var hun reddet. Han sendte strax et Jilbud til hendes Fader, Prindsen af Palæstrina; i fire Linier, som Budet fik med, gav Hertuginden ham Vished om sit Liv og anraabte hans Hjelp. Da Prindsen kom, levede Hertugen endnu. Man sagde Denne, at hans Forbrydelse var røbet, og man kom for at frelse hans Slagtoffer. Faa Timer efter døde Hertugen. Meget omhyggeligen havde Prindsen opbevaret sin Datters Billet. Han viste mig den. Næsten i alle Ordene fattedes den sidste

Stavelse. En sælsom Bemærkning, som, saavidt jeg veed, endnu Ingen har gjort, er denne, at naar man, uden Forstandsforvirring, mister sin Hukommelse, da er det altid de sidste Stavelser af Ordene, man glemmer. Dette var ogsaa Tilfældet med den engelske Robinson, John Selkirk, som, efter 25 Aars Forløb, blev gjenfunden paa en øde Ø. Han talte endnu meget godt Engelsk, paa det nær, at han havde glemt de sidste Stavelser af hvert Ord. — Efter sin Befrielse levede Hertuginden af Cerifalco i stor Indgetogenhed, thi hun havde i sit Fængsel faaet den faldende Syge. Jeg saae hende een eneste Gang. Skjøndt hun først var 46 Aar gammel, syntes hun dog at være en Kone paa 70. Alle Spor af hendes fordums Skjønhed vare forsvundne. Hun sad med bøiet Hoved og nedslagne Øine, og havde, fra Tid til anden, smaae Trækninger. Hun var mild og from som en Engel.

Jeg vil fortælle et Træk af Overtro, som et gandske usædvanligt Tilfælde gav Skin af et fuldkomment Mirakel. Jeg fik et Brev fra Fru de Merode, som dengang endnu ikke var Enke, men havde en Mand, der var Sundheden selv. Hun bad mig ret indstændigen, jeg skulde spørge en klog Mand, som heed saa og saa, og boede der og der, hvad Skjebne der forestod hende. Da jeg foragter alt Hexerie, vilde jeg ikke opfylde hendes Ønske. For imidlertid ikke at synes utjenstvillig, tog jeg min Tilflugt til et Middel, der syntes mig ret spøgefuldt. Jeg svarte hende, at jeg havde forelagt den kloge Mand hendes Nativitæt, og at jeg

hermed sendte hans Svar, som var affattet i følgende Ord:

„Den Person, som ønsker at forudvide sin Skjebne, skal lade gjøre en Blyring, som hun skal bære tre Dage paa den venstre Haands Lillefinger; derpaa skal hun lægge den i et Glas Kildevand, som hun, tre Nætter i Rad, skal sætte i Maaneskin. Derpaa vil hun faae en prophetisk Drøm, som aabenbarer hende hendes Fremtidsskjebne."

Alt blev punktligen udført. Natten efter at hun havde taget Ringen af Vandet, drømte Fru Merode, at hun var i dyb Sorg, og befandt sig i et Værelse, beklædt med Sort. Pludseligen gik Døren op, Grev Launoy, hendes gamle Elsker, træder ind og kaster sig for hendes Fødder! — — Samme Øieblik vaagner hun. Hun tilmeldte mig strax denne Drøm paa det Omstændeligste. Man begriber let, at hendes ophidsede Indbildningskraft havde fremkaldt den, men det Vidunderlige er, at Hr. Merode, otte Dage efter, gaaer frisk og munter paa Jagt, echaufferer sig, drikker koldt Kildevand og derved paadrager sig en Lungebetændelse, hvoraf han døde syvende Dag efter. Det varede da ikke længe inden Enken heed Grevinde Launoy.

Den franske Gesandt spillede mig og adskillige andre, med Neapels Lokaliteter ubekjendte Damer, en ret ondskabsfuld Streg, som voldte os den største Skræk. Han førte os nemlig paa den Plads, hvor Lazaronerne opholde sig, og hvor de have Tilladelse til, at vandre gandske nøgne, uden Skjorte, uden noget Slags Bedækning. Deres hele Legeme, saavelsom deres

Ansigt, er mørkerødt; de see gandske ud som frygtelige Vildmænd.

I Rom annammede jeg adskillige Gange Pavens Velsignelse, og næsten dagligen gik jeg til Peterskirken, for at beundre og tilbede. I hele mit Liv har jeg kun seet to Ting, som have overtruffet Alt, hvad min Indbildningskraft var istand til at forestille mig: Havet og Sanct Peterskirken i Rom.

Det haardeste Slag i mit Liv ramte mig, da Døden bortrev min ældste Datter i hendes 21de Aar. Hun døde i Barselseng. Jeg vaagede hos hende de tre sidste Nætter, og hun opgav sin Aand i mine Arme. Halvanden Time i forveien havde hun mistet Mæle og Bevidsthed; dog trykkede hun endnu min Haand. Man vilde give hende Aetherdraaber; men hun erindrede uvilkaarligen, at jeg ikke kunde fordrage Lugten deraf, stødte Skeen tilbage, og saae smilende paa mig. Dagen efter hendes Død bragte hendes Mand mig en liden Lommebog, som hun altid bar hos sig. Deri fandtes tre Sider, som hun havde skrevet, de to sidste kun faa Dage for sin ulykkelige Nedkomst. Paa den ene Side havde hun slaaet en Streg og ovenover skrevet: „Beregning over, hvor ofte min Mand, i de fem Aar vi have været gift, har været mig utro." Dette regnede hun sammen, Aar for Aar, og Hovedsummen, som beløb 21 Gange, havde hun sat nedenunder. Herpaa havde hun skrevet: „Nu kommer min egen Regning."

For hvert Aar havde hun sat et Mul, og derunder de Ord: „Facit: Tilfredshed.“ — Hvilken Ynde, Reenhed og Leveviisdom ligger ikke i dette Spøg!

I Spaa saae jeg en ung, meget deilig Spanierinde: Grevinde af Rechteren, som var gift med en Mand, der havde kunnet være hendes Fader. Dog elskede hun ham ret trofast. I Spaa indgjød hun adskillige Mænd en ulykkelig Kjærlighed. En ung fransk Hertug blev dødeligen forelsket i hende. Da det var meget vanskeligt at komme hende nær, fordi Manden sjelden veeg fra hendes Side, troede han en Morgen at have fundet det gunstige Øieblik ved en Frokost i Vauxhal, thi den Dag sad hun ikke ved Mandens Side. Hertugen og nogle andre Herrer, som havde den Artighed at opvarte Damerne, havde ikke sat sig tilbords. Hertugen tog altsaa sin Plads bag Grevindens Stol. Halvsagte begyndte han sin Underholdning; pludseligen bøiede han sig mod hendes Øre, og gjør hende, rask og sagte, en formelig Kjærlighedserklæring. Grevinden hørte rolig til — derpaa svarte hun: „Hr. Hertug, jeg kan slet ikke Fransk, og har derfor ikke forstaaet et Ord af det, De sagde mig nys. Men min Ven (saa kaldte hun sin Mand) er langt lærdere end jeg. Behag at gjentage alle de smukke Ting for ham, han vil nok udtyde mig dem!“

Fanden og Tom Walker.

Et nordamerikansk Folkesagn.

Nogle faa Mile fra Boston, i Massachusetts, er en dyb Bugt, som gaaer ind i Landet og ender i en med Træer tætbevoxen Sump. Paa den ene Side af denne Bugt er en smuk dunkel Trægruppe; paa den anden en steil Klipperyg, hvorpaa staae enkelte Egetræer af høi Alder og uhyre Omfang. Under et af disse Kæmpetræer skal, efter de gamle Sagn, Sørøveren Kidd have nedgravet en stor Skat. Fanden var, hedder det, tilstede derved, og tog Skatten i sin synderlige Varetægt, hvilket han da gjerne gjør med enhver Skat, især naar den er erhvervet ad onde Veie. Det være nu som det vil, vist er det, at Kidd aldrig vendte tilbage at hente sin Rigdom, thi kort efter blev han greben i Boston, sendt til Engelland og her hængt som Sørøver.

Omtrent Aar 1727 boede, i Nærheden af dette Sted, en mager, gjerrig Knark, ved Navn Tom Walker. Han havde en Kone, der var ligesaa gjerrig, som han selv, og Begge vare saa nøieregnende, at de endogsaa søgte at bedrage hinanden. Alt, hvad Konen stik Fingre i, gjemte hun; aldrig saasnart kaglede en Høne, før hun var ved Haanden, for at bringe det friske Æg i Sikkerhed. Hendes Mand havde travelt med at snuse omkring efter hendes hemmelige Gjemmesteder, og de kivedes tidt, da de aldrig kunde vorde enige om, hvad der var Fællesgods i Huset. Begge boede i en forfalden Rønne, som laae afsides, og saae gandske

forsultne ud. Af deres Skorsteen opsteeg aldrig Røg, og ingen Reisende standsede udenfor deres Dør.

Saavel Huset, som dets Beboere, stode nemlig i et meget slet Rygte. Toms Hustru var saare trættekjær, havde et yderst voldsomt Gemyt, en rørig Tunge og en stærk Arm. Meget ofte hørte man hende skjændes med Manden, og hans Ansigt røbede stundom, at hun ikke blot slog om sig med Ord. Den eensomme Reisende foer sammen af Skræk ved det gruelige Skraal, hastede forbi, og frydede sig, naar han var Ungersvend, ved sin eenlige Stand.

En Dag, da Tom Walker havde været langt borte i Omegnen, tog han en, som han meente, kortere Hjemvei, gjennem Sumpen. Som alle Gjenveie, var denne meget ilde valgt. Sumpen var bevoxen med store, mørke Graner, der frembragte Nat ved Middagstid og lokkede alle Ugler i hele Nabolaget. Den var tilmed fuld af Grøfter og Huller, der tildeels vare begroede med Ukrudt og Mos, hvis grønne Overflade ofte lokkede den Reisende i en Afgrund af Mudder. Her fandtes ogsaa mangen mørk, stillestaaende Pøl, Frøers og Vandslangers Bolig.

Alt længe havde Tom, med stor Forsigtighed, søgt sin Vei gjennem denne forræderske Skov, idet han samlede for sig og klattrede sig frem. Omsider naaede han fast Jordbund, der strakte sig ind i Sumpen som en Halvøe. Dette havde været et af Indianernes Bolværker i deres første Krige med Kolonisterne. Det var alt silde om Aftenen, da Tom Walker kom hid. Han standsede, for at hvile sig. Enhver Anden vilde ugjerne have dvælet paa dette øde eensomme Sted, der havde

et slet Rygte paa sig, idet man paastod, her havde de Vilde øvet deres Trolddomskonster og offret til den onde Aand.

Tom Walker var imidlertid ikke den Mand, som lod sig skrække af slige Sagn. Han hviilte sig en Tidlang paa Stubben af en Gran, lyttede til Frøernes Qvækken, og ridsede, med sin Vandrestav, i Jorden, som til Tidsfordriv. Pludseligen stødte han med Stokken paa noget Haardt. Han ragede det frem af Muldet, og see! en kløvet Pandeskal laae for ham. Han sparkede til den med Foden —

„Lad den Pandebraskligge!" sagde en raa Stemme. Tom slog Øinene op, og saae en stor, sort Mand sidde ligeoverfor paa Stubben af et Træ. Derover undredes han nu storligen, eftersom han hverken havde hørt eller seet Nogen komme. Men endnu mere studsede han, da han, saavidt Mørket tillod, bemærkede, at den Fremmede hverken var en Neger eller en Indianer. Sandt er det, at han, halvt om halvt, var klædt paa indianske Viis, og bar et rødt Belte om Livet; men hans Ansigt var hverken sort eller kobberfarvet, men sortagtigt og besmurt med Sod, som om han pleiede at arbeide ved Ilden. Han havde paa Hovedet en Dusk stride, sorte Haar, og paa Skulderen bar han en Øxe.

Et Øieblik saae han vildt paa Tom med sine store, røde Øine. „Hvad gjør Du paa min Grund?" spurgte han med brummende Stemme. — „Paa Eders Grund? svarte Tom spodsk: Det er ligesaalidet Eders, som det er min! Den tilhører Diakonus Peabody." — „Fanden tage Diakonus Peabody! sagde

den Fremmede: Og det vil ogsaa skee snart, haaber jeg, naar han ikke lærer, at bekymre sig lidt mere om sine egne Synder, og lidt mindre om sine Naboers. See engang did, at I kan erfare, hvorledes det staaer sig med Diakonus Peabody!"

Tom saae did, hvor den Fremmede pegede hen, og saae et af de store Træer, udentil gandske sundt og blomstrende, men opraadnet i Marven, og næsten gandske omhugget, saa det maatte styrte ved det første Vindstød. Paa dets Bark stod Diakonus Peabody's Navn; han var en betydelig Mand, som havde samlet store Rigdomme ved sine snilde Handelsforbindelser med Indianerne. Tom saae nu videre omkring, og sade, at de Fleste af de høie Træer vare betegnede med en eller anden stor Mands Navn, samt at der meer eller mindre var hugget i Stammen af dem Alle. Det, hvorpaa han havde siddet, og som sienspnligen var fældet gandske nyligen, bar Navnet Crowninshield; Denne var en saare bemidlet Mand, som var yderst hovmodig af sine Penge.

„Moden til at brænde! sagde Manden med en triumpherende Brummen: Du seer, jeg har et godt Forraad af Brænde til Vinteren." — „Men hvad Ret har I, sagde Tom: til at fælde Diakonus Peabody's Træer?" — „Den tidligere Besiddelses Ret, sagde den Anden: Disse Træer tilhørte mig, inden nogen Blank satte sin Fod paa denne Grund." — „Og hvem er I da, om jeg tør spørge?" sagde Tom. — „O, jeg har forskjellige Navne. I nogle Lande heder jeg den vilde Jæger, i Andre den sorte Bjergmand. I denne Egn er jeg bekjendt under

Navn af den sorte Skovløber. Det er mig, de røde Mænd have helliget denne Plet, mig, til hvis Ære de stundom ristede en Blank, for at bringe mig et sødtduftende Offer." — „Tager jeg ikke feil, sagde Tom gandske kjæk: saa er I Den, man pleier at kalde den onde Fjende?" — „Den Samme, til Tjeneste!" svarte den sorte Mand med et Hovednik.

Man skulde tænke, det maatte ryste ethvert Menneskes Nerver, at træffe et saa besynderligt Væsen paa dette vilde, eensomme Sted. Men Tom var en modig Karl, som ei saa let lod sig skræmme. Han havde levet saalænge med en ond Qvinde, at han ikke var bange for Satan selv.

Man siger, at Begge, efter denne Indledning, havde en lang og alvorlig Samtale med hinanden paa Toms Hjemvei. Den sorte Mand fortalte om de store Pengesummer, Sørøveren Kidd havde nedgravet under Egene paa den høie Bjergryg, ikke langt fra Sumpen. Alle disse stode i hans Magt, saa at Ingen kunde finde dem uden hans Bistand. Han tilbød, at overlade Tom Pengene, da han havde fattet en synderlig Forkjærlighed for Denne; dog kunde det kun skee paa visse Vilkaar. Hvilke disse Vilkaar vare, kan man let tænke sig, skjøndt Tom aldrig nævnte dem offentligen. Men de maae vel have været meget strenge, thi han udbad sig Betænkningstid, og Tom var just ikke den Mand, der brød sig om Smaating, naar Talen var om Penge. Da de kom til Enden af Moradset, blev den Fremmede staaende. „Men hvorpaa skal jeg kjende, at Alt, hvad I der har sagt mig, er sandt?" spurgte Tom. — „Her er mit Tegn!" sagde den

sorte Mand, og trykte en Finger paa Toms Pande. Med disse Ord gik han tilbage i Sumpen, og syntes, som Tom fortalte, at synke ned i Jorden stedse dybere og dybere, indtil han gandske forsvandt.

Da Tom kom hjem, fandt han et sort Aftryk af en Finger, der, som det lod, var indbrændt i hans Pande, og som Intet formaaede at udslette.

Den første Nyhed, hans Kone fortalte ham, var, at Absalon Crowninshield pludseligen var død. Hans Bortgang var anmeldt i Aviserne med sædvanlig Pomp, nemlig: „at en Høvding i Israel var falden."

Tom var nu overbeviist om, at det, han havde hørt og seet, intet Blændværk var. Ellers pleiede han just ikke, at gjøre sin Kone til sin Fortrolige, men da dette ingen behagelig Hemmelighed var, meddeelte han hende den gjerne. Al hendes Havesyge vaagnede ved denne Fortælling om det forborgne Guld, og hun besvor Manden, han skulde indgaae den sorte Herres Betingelser, og derved tilegne sig, hvad der vilde gjøre dem rige for deres hele Liv. Hvorlidet Tom end havde imod, at give sig Djævelen i Vold, var han dog fastbesluttet, ikke at gjøre det forat føie sin Kone, og saaledes afslog han det ligefrem, af reen Modsigelseslyst. Begge havde mangen bitter Trætte om denne Gjenstand; men jo mere hun kivedes derom, desto fastere blev Toms Beslutning, ingenlunde, hende til Gefal, at forskrive sig til Fanden.

Endeligen besluttede hun, at gjøre Handelen paa sin egen Haand, og, hvis den lykkedes, at be-

holde Udbyttet for sig selv. Da hun nu var ligesaa uforsagt, som Manden, begav hun sig, en Sommeraften, paa Veien til den gamle indianske Skandse. Hun var adskillige Timer borte. Da hun igjen kom tilbage, gav hun korte og gnavne Svar. Hun fortalte Noget om en fort Mand, hun havde truffet i Skumringen, just som han var i Færd med, at omhugge et høit Træ. Men han havde været meget mørk, og ikke villet indlade sig paa Noget. Hun maatte gaae did igjen med et Offer — men hvori dette bestod, sagde hun ikke.

Næste Aften gik hun atter til Sumpen, med Forklædet fuldt af, Tom vidste ikke hvad. Længe ventede han efter hendes Tilbagekomst, men forgjeves. Midnat kom, hun lod sig ikke see; det blev Morgen, Middag, atter Nat, men hun kom ikke. Tom blev nu bekymret for hendes Sikkerhed, især da han fandt, at hun i sit Forklæde havde medtaget Sølvtheepotten, Sølvskeerne og alt Rørligt af Værdie. Der forgik endnu en Nat, der kom endnu en Morgen, men ingen Kone. Kort, man hørte aldrig Noget om hende siden.

Hvad Skjebne hun egentligen har havt, veed Ingen, blot fordi de Fleste troede at vide det. Det er en af de Kjendsgjerninger, som fremstilles paa forskjellig Maade af Historieskriverne. Nogle paastode, hun var gaaet vildt i Sumpen og falden i en Grøft eller et Hul; Andre, som tænkte strengere, gave at forstaae, at hun var løben sin Vei med det erobrede Huusgeraad og havde begivet sig til en anden Provinds; endnu Andre forsikkrede, at Fristeren havde

lokket hende i en Pol, og at hendes Hat var funden svømmende ovenpaa.

Nok er det, Tom Walker blev saa urolig over Forliset af sin onde Kone og sit gode Sølvtøi, at han endeligen begav sig selv paa Veien, for at opsøge Begge i det indianske Fort. En heel lang Sommer-eftermiddag søgte han paa det mørke Sted, men ingen Kone var at see. Han kaldte paa hende, men hun var ingensteds at høre. Endeligen blev, som man fortæller, just i Skumringen, da Uglerne begyndte at tude og Flaggermusene at snurre, hans Opmærksomhed vakt ved Skriget af en Hob Ravne, som flagrede om et Cypretræ. Han opløftede sine Øine og saae en i et tærnet Forklæde knyttet Byldt, som hang paa en Green af Træet, og en stor Glent tæt derved, som syntes at holde Vagt derover. Han sprang af Glæde, thi han gjenkjendte sin Kones Forklæde, og troede sikkert, at finde sit Sølvtøi deri. „Naar jeg blot først har min Eiendom igjen, sagde han, trøstende sig selv: da skal jeg nok vide at behjelpe mig uden Kone."

Da han klattrede op i Træet, udbredte Glenten sine mægtige Vinger og fløi skrigende ind i Skovens Skygge. Tom tog det tærnede Forklæde, men fandt, o jammerfulde Syn! kun et Hjerte og en Lever deri.

Dette var, efter det troværdigste Sagn, Alt, hvad der var at finde af Toms Hustru. Sandsynligviis havde hun villet behandle den sorte Mand, som hun pleiede at behandle Tom, men skjøndt en ond Qvinde altid ansees at være Fanden fuldkommen voxen, syntes hun dog, i dette Fald, at være kommen tilkort.

Imidlertid havde hun dog sikkert stridt en haard Strid, thi man siger, at Tom, ved Roden af Træet har fundet Haartotter, der gandske saae ud, som om de vare revne af Skovløberens Hoved. Tom kjendte af Erfaring sin Kones Heltemod. Han trak paa Skuldrene, idet han betragtede Tegnene paa den haarde Kamp. „Nu, sagde han ved sig selv: jeg skal love for, at Seiren er kommen den onde Fjende dyrt at staae!"

Tom fandt, i Tabet af sin Kone, Trost for Tabet af sin Eiendom, thi han var en Mand, som besad megen Aandsstyrke. Han følte endogsaa en Følelse af Taknemmelighed mod den sorte Skovløber, der, som han betragtede Sagen, havde gjort ham en væsentlig Tjeneste. Derfor søgte han hans nøiere Bekjendtskab, dog en Tidlang forgjeves. Den gamle Svartfod lod sig ikke see, thi, man maa sige hvad man vil, saa kommer han ikke hvergang, man kalder paa ham.

Omsider, da Toms Begjerlighed var spændt paa det høieste, mødte han en Aften den sorte Mand, i hans sædvanlige Skovløberdragt, som han, med Øxen paa Skulderen, vandrede ved Randen af Sumpen, brummende Melodien af en Vise. Han gjengjeldte Toms Høflighed med stor Ligegyldighed, gav korte Svar, og vedblev at nynne.

Efterhaands bragte Tom ham dog paa Sagen angaaende den belovede Skat, og Begge begyndte nu at kives om Vilkaarene, hvorpaa Tom skulde have Sørøverens Rigdomme. Eet Vilkaar var der, som slet ikke behøver at nævnes, da det i alle Tilfælde,

hvor Djævelen indrømmer en Gunstbevisning, anta-ges stiltiende, men der vare flere, som, skjøndt langt uvigtigere, dog fordredes opfyldt. Skovløber-ren paastod nemlig, at det Guld, han hjalp Tom at finde, skulde anvendes til hans Tjeneste. Han fore-slog derfor, at Tom skulde sætte dem i den sorte Han-del, det er, at han skulde udruste et Slaveskib. Dette afslog Tom imidlertid meget bestemt; han var vel ikke meget samvittighedsfuld i det Hele, meente han, men Fanden selv skulde ikke formaae ham til, at vorde Slavehandler.

Da nu Sidstnævnte fandt Tom saa betænkelig i denne Sag, opgav han sin Fordring, og foreslog derimod, at han skulde vorde en Aagerkarl. Dette fandt ingen Modsigelse, thi det var en Ting, gandske efter Toms Smag. „Næste Maaned maa Du aabne en Mæglerbod i Boston!" sagde den sorte Mand. — „Imorgen, om J vil!" sagde Tom Walker. — „Du maa udlaane Penge til to Procent maanedligen." — „Jeg vil tage fire!" svarte Tom Walker. — „Du maa afpine Folk Forskrivninger, gjøre deres Pant fast, drive Kjøbmændene til Bankerot!" — „Ja, drive dem Fanden i Klørne, vil jeg!" raabte Tom Walker med stor Begjerlighed. — „Du er en Aager-karl efter mit Hjerte! sagde Svartfod glad: Naar vil Du have Pengene?" — „Endnu inat." — „Top!" sagde Fanden. — „Top!" sagde Tom Walker. Og dermed gave de hinanden Hænderne, og Handelen var fluttet.

Faa Dage efter sad allerede Tom Walker bag sin Pult, paa sit Contoir, i Boston. Snart udbredtes

det Rygte, at han var en Mand, som eiede rede Penge og udlaante mod en god Kjendelse. Der var dengang just stor Pengemangel i Landet; derfor var hans Dør, om føie Tid beleiret af Kunder. De Trængende og de Velhavende, den vovende Speculant, den drømmende Godshandler, den forarmede Kræmmer, den vaklende Kjøbmand, kort, Enhver, som var nødt til at skaffe Penge ved fortvivlede Midler og fortvivlede Offre, ilte til Tom Walker.

Saaledes var Tom bleven alle Trængende en „Ven i Nøden," d. e., han laante, men forlangte altid prompte Tilbagebetaling og god Sikkerhed. Strenghed i hans Betingelser rettede sig efter den Nød, hvori den Søgende befandt sig. Han opdyngede Forskrivninger og Panter, trykte sine Kunder, og bortjog dem, tørre som Svampe.

Paa denne Maade samlede han snære Penge, blev en riig og anseet Mand, og bar sin trekantede Hat meget høit paa Børsen. Af Pragtkjærlighed byggede han sig et stort Huus, men af Gjerrighed lod han det ufuldendt og umeubleret. Han anskaffede sig endogsaa, i sin Forfængeligheds Fylde, en Kareth, skjøndt Hestene, som trak den, vare færdige at dratte om af Sult, og naar man hørte de usmurte Hjul knarre og pibe, fristedes man til at troe, det var de arme Skyldneres Sjele, han kneb.

Da Tom blev gammel, blev han ogsaa eftertænksom. Efterat han havde nydt denne Verdens Gode, begyndte han at anstille Betragtninger over den Tilkommende. Med Drøvelse tænkte han paa den Han-

del, han havde sluttet med sin sorte Ven, og opbød al sin Opfindelseskraft, for at bevige ham. Pludseligen blev han en flittig Kirkegænger. Han bad saa høit og ivrigt, som om han vilde erobre Himlen ved sine Lungers Styrke. Ja, efter Larmen af hans Søndagsandagt kunde man altid med Sikkerhed bedømme, naar han i Ugens Løb havde syndet meest. De rolige Christne, som, beskedent og ufortrødent, valfartede til Zion, gjorde sig bittre Bebreidelser, at denne Nysomvendte saa pludseligen var ilet dem forbi paa Banen til Himlen. Tom var ligesaa streng i Religions- som i Pengesager. Han talte endogsaa om, hvor ønskeligt det vilde være om Forfølgelserne mod Qvækerne og Gjendøberne atter kom i Gang.

Men trods denne punktlige Opmærksomhed paa de udvortes Former, bar dog Tom stedse en lønlig Frygt, at Fanden omsider skulde holde sig til den indgangne Akkord. Paa det han nu ikke skulde overrumple ham, bar han stedse en liden Bibel i Kjolelommen. Ligeledes havde han en stor Foliobibel liggende paa sin Pult i Contoiret; i den læste han tidt med stor Andagt, naar Folk kom at afgjøre Noget med ham. Ved slige Leiligheder pleiede han at lægge sine gamle grønne Briller i Bogen, forat betegne det Sted, hvor han var sluppen, og vendte sig derpaa om, at slutte en eller anden Aagerhandel.

En varm Eftermiddag, i Hundedagene, just som et rædsomt Tordenveir trak op, sad Tom paa sit Contoir, med sin hvide Bomuldshue paa, iført sin Silkeskoprok. Han var i Begreb med at gjøre et Pant fast, hvorved han vilde ødelægge en ulykkelig Spekulant,

for hvem han udvortes havde yttret det ømmeste Venskab.

Den Ulykkelige bad om nogle Maaneders Frist. Tom var egensindig og heftig: ikke een Dag vilde han indrømme ham. — „Min Familie vil vorde tiggefærdig og falde Sognet til Byrde!" — „Enhver er sig selv nærmest, sværte Tom: jeg maa, i disse trange Tider, sørge for mig selv." — „De har fortjent saamange Penge hos mig!" sagde Spekulanten. — Toms Taalmodighed og Medynk var nu aldeles forbi. „Fanden skal hente mig, sagde han: om jeg har fortjent en Døit ved Dem!"

I dette Øieblik bankede det tregange meget stærkt paa Døren, som gik ud til Gaden. Tom gik, for at see, hvem det var. En sort Mand holdt en sort Hest, som vrinskede og stampede af Utaalmodighed.

„Tom, hentet skal Du vorde!" sagde den sorte Mand, meget barsk. Tom foer tilbage, men for silde. Den lille Bibel laae inde i hans Kjolelomme, den store laae paa Skriverpulten, under det Pant, han just vilde gjøre fast. Aldrig er vel nogen Synder bleven stærkere overrasket, end han. Den sorte Mand løftede ham, som et Barn i Sadlen, gav Hesten et Slag, og bort galopperede den, midt i Tordenveiret. Contoirbetjenten stak Pennen bag Øret, og saae efter ham ud af Vinduet. Bort fløi Tom Walker, saa Gnisterne sprudede om Gangerens Hover; hans hvide Hue bævede, hans Sloprok flagrede i Vinden!

Tom Walker vendte aldrig tilbage, for at gjøre Pantet uløseligt. En Landmand, som boede i Nærheden af Sumpen, fortalte, at han, just som Uveiret

var sværest, havde hørt stærke Hovslag og ynkelige Raab paa Vejen; da han løb til Vinduet, saae han en Skikkelse, lig den nys Beskrevne, siddende paa en Hest, der, som galen, galopperede over Høi og Slette, ned i den sorte Sumpgrund, til den indianske Skandse.

Man udnævnte Personer, som skulde tage Toms Efterladenskab i Forvaring, men der var Intet efter ham. Da man undersøgte hans Kasser, fandt man alle hans Beviser og Forskrivninger brændte til Aske. Istedetfor Guld og Sølv, fandtes Høvle- og Sauge-spaaner. Istedetfor hans to forsultne Heste, laae to Beenrade i Stalden, og næste Dag afbrændte hans store Huus lige til Grunden.

Saadan Ende tog Tom Walker og al hans fleterhvervede Rigdom. Gid alle Agerkarle vilde opbygge sig ved Historien derom!. Dens Sandhed er udenfor al Tvivl. End sees Hullet under Egetræerne, hvor Tom udgrov Kidd's Skatte, og ved den indianske Skandse sees ofte, ved Nattetid, en Skikkelse tilhest, med Nathue og Sloprok paa: det er Agerkarlen, som gaaer igjen. Virkeligen er Historien bleven til et Ordsprog og har givet Anledning til den Talemaade, der er saa hyppig i Ny-Engelland: Fanden og Tom Walker!

(Washington Irwing.)

Toldforvalteren i Saalhorn.

For nogle Aar siden levede i Saalhorn, i det Magdeborgske, en Toldforvalter, lykkelig som Ægtefælle, ulykkelig som Fader. Han havde fem haabfulde Sønner, som Alle vare hjemme. De holdt altid sammen, og havde kun liden Omgang med andre Børn. Den Ældste førte i Almindelighed de Andre an ved deres Barndomslege, hvori allerede den Yngste kunde tage Deel. Hvor man søgte den Ene, kunde man være vis paa, ogsaa at finde de Andre. Ofte saae Forældrene med Henrykkelse paa deres Konster, thi alle fem Sønner vare sunde, fulde af Kraft og Liv. Alt havde de lykkeligen overstaaet den barnlige Alders farligste Sygdomme, og Tanken om at miste Nogen af dem, blev stedse mere fremmed for Fader- og Moderhjertet. Alt sysselsatte Forældrene sig med deres fremtidige Bestemmelse, de lagde mangehaande Planer, og følte allerede den Lykke, som ventede dem i kommende Aar. Mangen Fader og Moder har vel spurgt sig selv: Hvilket af Dine Børn vilde Du bedst kunne finde Dig i at miste? Og svaret sig selv: De ere mig Alle lige kjære, jeg har Ingen at miste! — Saaledes havde ogsaa disse Forældre ofte gjort, og Svaret blev altid: Ingen af de Fem kunne vi afsee!

En smuk Vinterdag vare de raske Drenge gangne ud paa Isen at glide. Faderen havde Forretninger, og kunde ikke holde Øie med dem. Nu, da han savnede dem, randt det ham i Tanke, de kunde være gangne ud paa Isen; han ilte efter dem, for at ad-

vare dem. Paa en Arm af Elben fandt han dem alt i fuld Bevægelse, den Ældste foran, de Andre bagefter indtil den Yngste, som sluttede Troppen. Han saae dem just i den farligste Egn, uden at være dem saa nær, at han kunde kalde dem tilbage, og dog var det ham klart, at de, i den Fart de vare, løbe lige i Faren. Skræk og Forfærdelse bestormede det faderlige Hjerte, og naaede den høieste Grad, da han saae sine fem Sønner, efter hverandre, fra den Ældste til den Yngste, styrte i Vandet, forlorne uden Redning. Man tænke sig, hvad der i dette Øieblik maatte foregaae i Faderens Hjerte! Alle hans Glæder, alle hans Forhaabninger vare gangne tilgrunde. Alt blev opbudt, vovet, prøvet, for at redde Børnene, men de vare forlorne. Den første Tanke, som i dette Mørke oprandt i hans Sjel, var denne: hvorledes skal Du sige Moderen det? Han eftertænkte, hvorledes han mildest skulde meddele hende Rædselsbudskabet, og det kan være, at hans egen Smerte derved har tabt Meget af sin Styrke og Bitterhed.

Han fattede sig med Magt. Som om slet Intet var forefalden, med gandske rolig Mine, kom den barnløse Fader hjem til sin Kone, som just var sysselsat med Børnenes Tøi. Nu begyndte følgende Samtale:

Faderen. Det er godt, Moder, at Du sørger for Børnene; det glæder Dig vel ret, naar Du seer Dine Sønner voxe fra deres Klæder?

Moderen. Som Du let kan tænke! Intet er mig kjærere, end naar jeg kan arbeide for de kjære Drenge.

Faderen. Nys har jeg seet dem hos hverandre; trods Kulden færdedes de muntert paa Isen, kan Du troe. Det er dog fem herlige Gutter.

Moderen. Ja, og de vil sikkert vorde brave Mænd med Tiden.

Fad. Blot vi maatte beholde dem sammen! Vi maa altid tænke os det som muligt, at vi kunne miste Eet eller Flere af dem.

Mod. Deri har Du Ret; men Gud kan ogsaa lade os beholde dem Alle.

Fad. Vi ville lade Gud raade, og tryggelig troe, at han vil gjøre det vel, hvorledes han end mager det. Skulde han berøve os Nogen af dem, da ville vi tænke som hiin Fader, der i een Time mistede alle sine Børn: Herren har givet dem, Herren har taget dem, Herrens Navn være lovet!

Mod. Bedrøv mig ikke, Fader! Gud vil jo nok lade os beholde vore Børn; vi have jo Intet at frygte, da de ere raske allesammen.

Fad. Jeg vil ikke bedrøve Dig, kjære Moder; men vi gjøre dog vel i, at belave os paa Alt. Et Uheld kunde dog ramme os, og vi ville bære det lettere, naar det ikke rammer os gandske uforberedte. Denne Forestilling blev især levende i mig, da jeg saae Drengene sammen paa Isen. Hvad om nu Isen brast under deres Fødder, tænkte jeg: saa vare de Alle forlorne i et Øieblik!

Mod. Du skulde have taget dem hjem med.

Fad. Det havde jeg gjerne gjort, men de vare for langt borte, jeg kunde ikke kalde dem tilbage. Skulde vi miste Eet af vore Børn, var det dog det

bedste, vi gave os tilfreds, thi Klage og Grœmmelse gav os det ikke tilbage.

Mod. Ak Gud, der er dog vel ingen Ulykke skeet?

Fad. See engang, kjære Moder, hvor urolig Du vorder ved Tanken om Muligheden af et Uheld! Hvorledes vilde det vel gaae, om det nu virkeligen skete, og Du ikke var beredt derpaa! Det er dog godt, naar man belaver sig paa Alt.

Mod. Du har Ret — men jeg kan ikke dølge det, mig bedrøver alt den blotte Tanke, at vi kunde miste Eet af vore Børn.

Fad. Mig gaaer det sandeligen ikke bedre, dog undlader jeg ikke, fra Tid til anden, at forestille mig, at Een eller Flere af de kjære Drenge kunde døe. Man mindes jo derom, naar Døden bortriver andre Forældres Børn. Sjelden, sjelden bliver slig en Flok sammen.

Mod. Ak Gud, gid der dog ingen Død var til!

Fad. Naar jeg saaledes tænker mig, at eet eller nogle af vore Børn kunde døe, saa tænker jeg tillige paa forældreløse Børn og spørger mig selv: Hvad var vel bedst for Dine Børn, enten at døe før deres Forældre — saa vare de jo velforvarede og velforsørgede — eller at miste deres Forældre i deres unge Alder, saa maatte de vandre ud i den vide Verden, uopdragne, uforsørgede.

Mod. Ja, Fader, her veed jeg ikke selv, hvad jeg skal anseе for det Bedste. Naar dog idetmindste Een af os blev hos Børnene, til de vare voxne til, saa skulde det med Guds Hjelp ingen Nød have. Men

naar vi Begge skulde forlade dem, da var det rigtignok noget Andet. Tænk engang paa de sex Børn i B***, som nys have mistet Fader og Moder. Under slige Forhold mener jeg, Forældrene toge gjerne deres Børn med sig ud af Verden.

Fad. Det Exempel vilde jeg just kalde Dig i Minde. Gud vil nok sørge for disse Børn, men de ville dog komme til at gaae meget Ondt igjennem for det Første. Fire af dem ere allerede velanbragte, men de to Yngste vil Ingen have.

Mod. Hvad mener Du, kjære Fader, om vi toge dem til os?

Fad. I Guds Navn! Vi ville hente dem endnu idag.

Mod. Hvor vil ikke vor lille Fritz glæde sig over de fremmede Børn! — Men — vore Drenge blive saalænge borte, synes mig.

Fad. Kjære Moder, de komme ... de komme ..

Mod. Nu, Fader? De komme dog snart?

Fad. De komme aldrig mere!

Mod. Aldrig mere! — Gud i Himlen! Hvor ere mine Børn?

Fad. Hos deres himmelske Fader, hvor de ere velforsørgede og velforvarede.

Mod. Ak, hvad siger Du! Det bliver min Død! (hensynker i stum, taareløs Smerte.)

Fad. Dig skal jeg ogsaa miste, min Eneste paa Jorden? (bryster i Graad.)

Mod. (vaagnende af sin Bevidstløshed) Hvor er min Mand? Han er dog vel ikke ogsaa borte?

Fad. Her er jeg, Maria', og bliver hos Dig saalænge Gud vil. Vi skulle see vore Børn igjen hos Ham.

Mod. Ak, bedste Mand, hvad var jeg nu uden Gud og uden Dig?

Fad. Skulle vi lade de forældreløse Børn hente?

Mod. Ja, strax, strax! Jeg kan ikke fordrage denne Tomhed i mit Hjerte. Hid med de stakkels Børn, at jeg i dem kan gjensee min Carl, min Edvard, min Ludvig, min Adolph, min Fritz. (Hun græder.) Ak, hvor ere mine Børn blevne af?

Fad. De ere forulykkede paa Elben, og mig traf den rædsomme Lod, at see dem glide i Vandet, En efter en Anden, uden at kunne redde dem. Kunde jeg dog redde Dig, min kjære Hustru, saa var endnu ikke Alt forloren! Gud, hvor har det ikke sønderknust mig, at jeg maatte undertrykke min Smerte, for at forberede Dig paa dette haarde Slag! Tænk paa Ham, uden hvis Villie ingen Spurv falder til Jorden, og tilbeed ham i Støvet, thi Alt, hvad han gjør, er velgjort!

Mod. O, hvor er mit Hjerte sønderrevet! — Fader, — dog, Du er ingen Fader og jeg ingen Moder mere — ak, kjære Mand, hvad er der bleven af os, og det i een eneste Time! —

Fad. Men hvad var der bleven af vore Børn, hvis vi havde maattet forlade dem?

Mod. Kunde jeg dog døe med dem! —

Fad. Og jeg skulde blive ene tilbage?

Mod. Ak, gid vi Alle vare i hiint Land, hvor der ikke er nogen Skilsmisse mere!

Fad. Did komme vi engang, dog ikke paa een Gang, men efter hinanden, og ikke naar det behager os, men naar Gud kalder!

(Streithorst.)

Digteren Hoffmann og Skuespilleren Leo.

(Udaf Nachträge zu dem Wercke: Aus Hoffmann's Leben und Nachlaß. Berlin 1825.)

Kort Tid efter at nysnævnte Værk om Hoffmann var udkommet, yttrede en Ven for Udgiveren: om det ikke, i Betragtning af den Maade, hvorpaa Hoffmann var død — efter hans Anskuelse nemlig: uforsonet med Gud og Frelseren — havde været en from Pligt mod den Afdøde, ikke at afsløre hans Billed for Verden, efterdi man ikke, naar høiere Hensyn paabøde Taushed, torde betragte Fremstillingen af Nogens Liv som en literair Mærkværdighed.

Med Hensyn paa denne Yttring har Udgiveren bekjendtgjort et Brev, han kort efter modtog, saalydende:

„Bamberg var mig kjær, i mere end een Henseende. Den romantisk-skjønne Egn, de godmodige Beboere, og især et Par elskværdige Familier, tiltrak mig ligesom magnetisk, saa at jeg ofte i hele Maaneder, efter korte Mellemrum af et Par Aar, opholdt mig der paa min Pungs Bekostning. Ogsaa Hoffmann havde Adgang til de Familier, jeg besøgte, men jeg skyede ham med Ængstelighed. Den lille Figur med det sarkastiske Smil, den evigtsprudlende, ofte bidende Vittighed, var mig imod i inderste Sjel, og jeg følte en sand Antipathie imod ham; ikke længere end en Minut kunde jeg udholde at være ham nær, og kjendte ham altsaa naturligviis meget overfladisk. En Dag gik jeg udenfor Byen, og læste i Richard den Tredie. Pludseligen stødte En mig, i Forbigaaende, paa Armen, jeg seer op, og af Skræk og Ærgrelse taber jeg Bogen af Haanden, thi — Hoffmann staaer for mig! Han tager Bo-

gen op, kaster et Blik dert, rækker mig den med et godmodigt Smiil, beder om Forladelse, og springer derpaa pludseligen over til Shakespeare, til Richard den Tredie. Han udvikler hele Stykket med en Ild, med en Veltalenhed, som henrev mig. Bevidstløs vandrer jeg videre med ham, begynder efterhaanden ogsaa at tolke min Følelse, min Mening, og omsider bliver Samtalen saa levende, at ikke en Minuts Pause finder Sted. Hvad vi talte, hvo vilde, hvo kunde bringe det paa Papiret, men jeg glemmer det aldrig i Evighed! To Sjele aabnede sig for hinanden, og erkjendte deres uendelige Slægtskab. Fire Timer henrandt for os som fire Øieblikke; det var bleven stjerneklar Aften. Fra Phantasiens blomstrende Regioner vare vi efterhaands neddalede paa det virkelige Livs fattige Grund. Især beklagede jeg mig over den Stand, hvori jeg levede og, desværre, endnu lever. Ligesom for at søge Hjelp, saae vi Begge, paa een Gang, op mod det uendelige, stjernebesaaede Firmament — vore Øine vare vaade, vi saae vemodelig paa hinanden, nu brast vore Taarer frem. Uvilkaarligen sank vi i hinandens Arme, hørligt bankede vore Hjerter mod hinanden — og da vi fattede os, strakte hver af os sine Arme mod Himmelteltet — „Gjensyn!" — lød det, i eet og samme Øieblik, fra vore Læber; krampagtigt trykte vi hinandens Haand, og styrtede derpaa, hver sin Vei, hjemad. — En mere religiøs Time har jeg aldrig havt i mit Liv, og Hoffmann skulde være død uden Religion? — Nei! — „Gjensyn!" tilraaber jeg Din Aand, som, i hiin stjerneklare Nat, plantede Troens og Haabets Blomster paa min mørke tornefulde Vei, Blomster, som aldrig skulle visne i mit Bryst, men holde mig opret i den trykkende Virkelighed! Siden saae jeg ham kun et Par Gange, og da var han som omskabt. Naar jeg nærmede mig det Selskab, hvori han var, blev han ligesom udreven af det muntreste Lune, blev,

til Alles Forundring, stille, ordknap, saae tidt vemodigen paa mig, gav mig vel endogsaa i Londom sin Haand, trykte den, hviskede: „Mod! Gjensyn!“ og sneg sig bort. Kort efter forlod jeg Bamberg, og saae ham ikke mere. Gode Hoffmann, Fred over Din Grav! „Modet“ er forloren; men — „Gjensyn!“

Weimar, den 8de November 1823.

C. Leo,
Medlem af det herv. Skuespillerselskab.

Omtrent sex Maaneder efter at dette Brev var skrevet, var ogsaa dets Forfatter hedengangen. Hvor høit end Leo agtedes i Weimar for sit fortreffelige Characteerspil, hengav han sig dog til et Mismod, der længe havde behersket ham, og, forenet med Sygelighed, omsider førte ham til Fortvivlelse, saa han besluttede, at ende sit Liv paa en voldsom Maade. Længe maa han havde baaret paa dette Forsæt, thi to Maaneder før han fuldbyrdede det, opdagede en Ven en ladt Pistol i hans Kjolelomme, og da han vilde gjøre ham Bebreidelser, svarte han leende: Det kom ikke ham ved; han bar denne Pistol hos sig, fordi han troede at skulle segne om hvert Øieblik, og da vilde han ikke pines længe, men strax sætte et Maal for sin Elendighed.

Den 23de Maii 1824, Dagen før hans Endeligt, anmeldtes et Stykke, hvori han ugjerne spillede. Han ansaae dette for en Chikane fra Directionens Side, og nægtede, under Paaskud af Sygdom, at fremtræde deri. Da han imidlertid havde været ude Dagen iforveien, og derfor ingen Doctorattest kunde faae, vilde man tilholde ham at opfylde sin Pligt; men han erklærede, han kunde og vilde ikke spille. Derpaa gik han fra Weimar, over Skydebanen, hvor han kjøbte sig

en Flaske Champagner, til Oßmannstädt. Her satte han sig, efter at have spurgt Eiermanden om Forlov, i Mollerens Lysthuus. Da det blev Nat, vilde Molleren og hans Kone nøde ham til, at trine indenfor, men han bad om, at maatte sidde i Ro. — Kort efter faldt Skuddet, som knuste hans Hoved.

Keiser Alexander og Bondekonen.

Paa Keiser Alexanders Reise fra St. Petersborg til et langt bortliggende Gouvernement i Aaret 1824, kom hans Reisevogn til Skade underveis, og han saae sig nødt til at holde under aaben Himmel, mens Vognen blev gjort istand, General D. bød han derimod, at reise i forveien til næste Station og forberede Alt til Reisens videre Fremme, hvorved den nærværende Forhandling kunde vorde indhentet.

Lidt efter kom der en meget gammel Bondekone og spurgte Keiseren troskyldig: „Kommer I fra Petersborg?" — Keiseren svarte Ja. — „I hører vel til Keiserens Folk?" — „Ja!" — „Har I ikke bragt et Brev med Penge til mig fra min Søn?" — „Nei, hvem er Hendes Søn?" — „Hvad, kjender I ham ikke og I er dog hos Keiseren, og han lægger dog Ild i Kakkelovnen paa Vinterslottet!" Denne Troskyldighed behagede Keiseren, og han spurgte hende videre ud om hendes Søn. Hun fortalte ham: at hendes Søn,

da hun var en gammel fattig Kone, som ikke kunde fortjene noget mere, gav hende aarlig af sin Løn 70 Rubler, men at han dennegang havde skrevet hende til, at hun skulde faae dem med En af Keiserens Tjenere, da Keiseren vilde foretage sig en Reise der i Egnen.

„Jeg erindrer det nu meget godt, svarte Alexander: Hun har gandske ret Moder, hendes Søn har vel ikke givet noget Brev med, men dog Penge til hende, som han har leveret til en Officeer, som er med i Keiserens Følge; men I tager vist feil i Summen, thi det er ikke 70 men 500 Rubler." — „Er det Jeres Alvor?" raabte Bondekonen, og slog Hænderne sammen. „Mit ramme Alvor! svarte Keiseren: gaae kun hentil næste Station, der vil hun finde Officeren." Monarken beskrev nu General v. D. saa nøie for den gamle Kone, at hun ikke kunde tage feil af ham, og sagde: „Naar Hun saa har fundet en Mand, som seer saadan ud, saa lad ham kun betale Hende de 500 Rubler." — Konen gav ham sin Haand og takkede ham for den gode Underretning.

Da hun nu havde fundet D—s Logis, gik hun til ham og sagde: „Maa jeg bede om de 500 Rubler, som min Søn har givet Jer med til mig." Generalen stirrede paa den Gamle og meente, at hun var ikke rigtig klog. „Gode Kone, svarte han: I tager feil, jeg kjender hverken Jer eller Jeres Søn, og har ikke modtaget nogen Penge til at udbetale her i denne Egn." — „Det har dog en Herre sagt, svarte Konen: som dog maa vide det, da han har beskrevet mig Jer gandske

nøie og sagt, jeg skulde søge Jer og forlange Pengene af Jer," — „Der har Nogen bundet Jer det paa Ærmet, gamle Mutter!" — „Nei, det har han vist ikke! Han saae ikke saadan ud; gjør derfor ingen Omsvøb, men giv mig Pengene!" — „O gaae Jer Vei! raabte Generalen fortrædelig: Jeg har ikke modtaget nogen Penge til Jer; af mig faaer I ikke en Kopek!"

Keiseren var imidlertid ankommen og traadte ind i Værelset. Neppe havde Konen faaet ham at see, førend hun pegede hen paa ham og sagde: „Naa, der er den Herre, som har sagt mig, at I havde Penge til mig fra min Søn!" — Keiseren gav Generalen et Vink og sagde til ham: „Besind Dem! Har De ikke modtaget af en Fyrbøder i Petersborg 500 Rubler til denne gamle Kone." Generalen forstod Vinket, slog sig for Panden og sagde: „Jo, det er sandt, nu husker jeg det! Det har sin Rigtighed Moder med Pengene, hun skal strax faae dem." Han lukkede nu et Reisechatol op og betalte Konen 500 Rubler. Den Gamle stod forbauset og ubevægelig, og saae paa den Skat, som blev hende tilbudt, men torde ikke røre ved den. „Saa tag den dog!" sagde Generalen. — „Jeg vilde gjerne, svarte hun: var jeg kun sikker paa, at min Søn ikke har stjaalet dem." — „Det har han vist ikke!" svarte Keiseren. — „Men hvor i al Verden har han faaet saamange Penge fra?" — „Keiseren har givet sine Betjenter en overordentlig Gave, og da Hendes Søn har ført sig vel op, saa har han faaet 500 Rubler." — „Ak! raabte Konen, med Taarer i Øinene: kunde jeg dog engang, førend jeg dør, faae den Lykke at faae Keiseren at see!"

Alexander blev kjendelig bevæget. Da sagde Generalen: „Hendes Ønske er opfyldt. Han staaer foran Jer!" Skjælvende og bævende kastede Bondekonen sig ned for Keiseren, der godmodigen løftede hende op, og sagde: „Det glæder mig, at Hun har en saadan god og taknemmelig Søn, som tager sig saa godt af Hende paa Hendes gamle Dage. Hendes Frygt gjør Hende Ære, og for at Hun for Fremtiden kan leve uden Sorg, skal Hun for sin Livstid faae en Pension, som kan beskytte Hende mod al Mangel, saa hendes Søn ikke videre har nødig, at knappe af for sig selv, for at opfylde sin sønlige Pligt. Naar han fører sig vel op, skal der ogsaa blive sørget for ham."

Søster Anastasia.

Paa Veien fra Sheffield til Leeds seer den Reisende en smuk Bygning paa den Høi, der allerede hilser ham i nogen Fraskand. De med Epheu beklædte Taarne og den brede Strand, hvori de afspeile sig, give et skjønt Landskabsmalerie. Ei blot er det Bygningens Beliggenhed, som fængsler Vandrerens Blik. Den blev et Tilflugtssted for nogle Benedictinernonner som, under Revolutionen, flyede fra Frankrig. Aldrig havde de kunnet træffe et bedre Valg. Stedets Eensomhed

og Bygningens Omgivelser give Landskabet et saa ubeskriveligt Udtryk af Stilhed og Rolighed, at hver jordisk Følelse, hver vanhellig Lidenskab, synes at maatte forstumme i Vandreren. Alvorlig opstiger bag Bygningen en tæt Skov, og i nogen Fraskand rager den nærliggende Landsbyes beskedne Kirketaarn op over Træerne. Jeg traadte ind paa Kirkegaarden. Under det høie, yppige Græs saae jeg, ved Siden af Bøndernes simple Gravminder, den lille katholske Menigheds stolte Marmormonumenter. Blandt Indskrifterne læste jeg:

ANASTASIA,
Söster af Benedictinerindernes Orden,
21 Aar gammel,
Novize 1813,
aflagde Löftet 1814,
döde 1815.

Neppe havde jeg læst denne Indskrift, før jeg bemærkede en Fremmed, som, tungsindig og eftertænksom, betragtede samme Gjenstand med stor Deeltagelse. Jeg nærmede mig ham, og paa mine Spørgsmaal om Anastasia gav han mig Efterretninger, som jeg uden Betænkning meddeler:

Da den engelske Hær, i Krigen paa Halvøen, stod i Leir ved Lissabon, besøgte to Officerer den hellige Clara's Kloster, hvori der befandt sig to smukke Søstre, som man, ved skjændig Svig, havde forledt til at aflægge det Løfte, der gjorde dem ulykkelige. Deres Historie vakte de to unge Mænds Interesse, og Søstrenes Skjønhed vakte ømme Følelser i deres Bryst. De saaes adskillige Gange, og omsider gjorde Officererne de ulyk-

kelige Piger det Forslag, at bortføre dem til Engelland, hvor de lovede at ægte dem. Dertil vare de enige. Oberst P. og hans Ven T. vare begge af fornem Byrd og eiede stor Formue; de ulykkelige Søstre, Constanze og Ines, ansaae dem for Mænd af Ære. Strax blev den Foranstaltning truffen, at Oberstens Broder, som kommanderede et seilfærdigt Krigsskib, skulde tage Klosterdamerne ombord og bringe dem til Engelland, hvorhen begge Officererne vilde følge dem, saasnart de havde faaet Orlov.

Langt om længe saae Nonnerne det aftalte Tegn, hvorefter Skibet næste Dag skulde gaae under Seil. Deres Venner vilde vente dem ved Midnatstid under den vestlige Klostermuur. Timen slog. Klar og blaa laae Bugten i det sommerlige Maaneskin. Krigsskibets Baad holdt, med omviklede Aarer, i nogen Frastand fra Kysten. En qvindelig Skikkelse viste sig paa Klostermuren. „Hun er Min!" raabte P., da den høihjertede Constanze, for at indgyde sin Søster Mod, først steeg ned ad Trappestigen. Ines vilde følge hende, men Stigen kom af Lave, hun vaklede, og da hun vilde holde sig ved en Pille i Muren, styrtede hun ned i Klosterhaven. Hendes Angstskrig vakte Klosterdamerne, som strax iilte hid, og, efter kort Leden, fandt den Afmægtige, medens man bragte Constanze paa Skibet, der førte hende til Engelland. Kort efter kom hendes Elskede, men troløs nægtede han at opfylde sit Løfte. Tre Aar tilbragte hun i fortærende Hjertesorg, uden Kjærlighed og uden Glæde. Da vaagnede omsider P's Samvittighed; han ægtede den Bedragne, for at gjøre sin Uret god, saavidt han kunde. — Nogle Uger efter var

hun i Operen, og hvormeget hun end havde tabt af sin fordums Skjønhed, var hun dog smuk nok til at drage Alles Blikke paa sig. T. saae og gjenkjendte hende. Han gik til hende. Med bevæget Røst spurgte hun til sin Søster, fra hvem hun i al den Tid ikke havde hørt det ringeste. „Kan De taale, at høre Sandheden?" spurgte han. — „Alt, Alt — o, fortæl!" svarte hun. Nu fortalte han, med al Skaansel, hendes ulykkelige Historie. Ines havde brudt Armen ved sit Fald, men, uden at hjelpe hende, havde man strax bragt hende i Fængsel, hvor hun, indmuret med et Brød og en Krukke Vand, leed en langsom Dods Qvaler.

Constanze udstødte intet Smertesudraab, men fra dette Øieblik saae man hende aldrig smile mere. Med sin Mands Tilladelse besluttede hun at vende tilbage i et Kloster. Hun hørte, at nogle Nonner havde dannet en ny Klostermenighed i Grevskabet York; her lod hun sig optage. Efter et strengt Noviziat tog hun det sorte Slør, under Navn af Anastasia, og to Aar efter laae hun i Graven.

„Og hvad er der bleven af T.?" spurgte jeg. — „Han — sagde den Fremmede, med Fortvivlelsens kolde Rolighed: han staaer hos Dem!"

(W. A. Lindau.)

Lord Wellington og Miß Wilson.

(Af Sidstnævntes Memoirer, 3die Deel.)

Hver Dag ventede man Wellington, som i Spanien havde gjort Underværker. En Aften bleve Kanonerne løsnede og Staden illumineret. Min Elsker Argyle kom tidligere end sædvanligt, og da han fandt mig paa mit Værelse, sagde han: „Udentvivl venter De Wellington?" — „Hvilken bizar Idee gjennemkrydser Deres Hoved? svarte jeg ham: Har De alt forglemt alle de Møisommeligheder, som Hans Herlighed har udstaaet, og som udentvivl ville være tilstrækkelige til at stille hver Hede, ogsaa en Helts. Troe mig, han vil sikkert ikke forurolige os i Nat."

Neppe havde jeg udtalt, før der bankedes heftigt paa Gadedøren. „Leve Kjærligheden, leve Krigen! sagde Argyle: det er ham." Øieblikkeligen kastede han en af mine Kjoler over Hovedet, satte min Natkappe paa, forbød Tjeneren at indlade Nogen, hvo det saa var, stak Hovedet udaf Vinduet, og gjenkjendte den berømte Helt. Han forandrede sit Mæle, efterlignede en gammel Kjærlingestemme, og spurgte: „Hvem banker?" — „Kom herned, gamle Hex! mumlede den moderne Blaaskjæg: kom, og lad mig ikke staae saalænge i den Satans Regn!"

„Min Herre, svarte Argyle: hav den Godhed og sig mig Deres Navn, ellers vover jeg mig ikke ned. Der bliver i denne Tid stjaalet saa Meget af de lumpne Soldater, som vende tilbage fra Spanien, at de stakkels Fruentimmer nok maa være bange."

Wellington tog sin Hat af, dreiede sig mod Lyset, og gjorde en Figur, liig Ridderens af den sørgelige Skikkelse. Regnen strømte ned paa hans Næse, og dannede to Strømme ned paa hans Kinder. „Kjender Du mig nu, gamle Fæ?" sagde han med en Utaalmodighed, som grændsede til Raserie.

„Tænk engang, vedblev Argyle: afvigte Uge har man frastjaalet os en Potte, derfor har mit Herskab anbefalet mig den største Forsigtighed." — „Gid Fanden annamme Dig!" sagde Lorden, og trak af hjemad, til sin gode Kone.

O, gid Nogen havde været i Nærheden, der havde kunnet aftegne Wellington, som han stod der udenfor min Dør, gjennemblødt af Regnen, med dirrende Knæe og klapprende Tænder! Og gid jeg havde ham saaledes kobberstukken.

Lord Byron og Miß Wilson.

(Sammesteds fra.)

I nogen Tid havde jeg følt et Slags sentimental Kjærlighed for Lord Byron. For at gjøre hans Bekjendtskab havde jeg tilskrevet ham et Brev, saalydende:

„Hvis mid Ligegyldighed for enhver anden af den nyere Tids Digtere, og den Iver, hvormed jeg har gjennemlæst ethvert af Deres udødelige Aandsværker, fortjene nogen Erkjendtlighed, vil De sikkert bære mig med Deres Venskab."

Vil vel Læseren troe, at disse saa veltalende Linier bleve ubesvarede i tre samfulde Dage? Jeg var rasende af Ærgrelse, jeg tilskrev ham andengang, for at sige ham, at han ret var en Pedant. Mit hele Brev var fuldt af meget haarde Udtryk, men naar jeg engang har fattet Tilbøielighed til Nogen, da maa jeg partout træde i et bestemt Forhold til ham, og vil eller kan man ikke elske mig, saa maa og skal man strides med mig. Siden finder Resten sig nok. — Næste Dag fik jeg følgende Svar fra Lord Byron:

„Det gjør mig meget ondt, at min Taushed har krænket Deres Delikatesse. Troe mig, det var ingenlunde min Hensigt at fornærme Dem. Mangehaande Sysler hindrede mig fra, at takke Dem for Deres første Brev saa hurtigt, som jeg havde burdet. Kan min Tak endnu fornøie Dem, saa beder jeg Dem hjerteligen tage derimod. Det kan kun smigre mig, at De ønsker mit Bekjendtskab. Deres Navn og Deres Skjønhed ere mig ikke ubekjendte, og allerede har jeg hørt Meget tale om Deres ualmindelige Talenter, men jeg er ikke den Mand, der kan tjene Dem, som Ven eller som Elsker. Aldrig havde jeg drømt om, det kunde falde Dem ind, at fatte mindste Tilbøielighed til mig. Jeg er ikke skikket til at elske, ei heller tænker jeg paa, at vække Kjærlighed hos Andre. Troe ikke, at jeg vil affectere Stoicismus; jeg er hverken bedre eller stærkere end Andre. Men nu for Tiden er jeg aldeles ligegyldig for de Ting. De ønsker, at kjende mig nærmere, som De siger, fordi De holder af mine Skrifter. De veed sagtens, at en Skribent sjelden ligner sine Værker, men næsten altid skuffer deres Forventning, som i hans Omgang søgte en sjelden Elskværdighed. Min Egenkjærlighed er, ved den Fornøielse, mine Digte have voldet Dem, smigret alt for meget til at jeg vil

udsætte mig for, at tabe noget af den gode Mening, De nærer om mig, hvilket jeg sikkert vilde, hvis De kjendte mig personligen.

Deres hengivneste

Byron."

Det var en temmelig tør Affærdigelse, som man seer. Da det imidlertid ikke var mit Ønske, at indgyde ham Kjærlighed, beholdt jeg endnu stedse det Haab, at gjøre hans Bekjendtskab. Jeg forundrer mig selv over, at jeg ikke har forelsket mig i ham; men det er vist, at, skjøndt jeg vilde have givet Alt i Verden for at være hans fortrolige Veninde, var dog hans Skjønhed ingenlunde af den Art, at den skulde have kunnet indgyde mig nogen ømmere Følelse.

Da vort Venskab omsider var begyndt, havde jeg megen Umage med at gjøre Lord Byron det begribeligt, at han aldrig vilde have passet til min Elsker. Han gjorde virkeligen ikke mindste Indtryk paa mig. Dog skjenkede han mig sin fuldkomne Tillid, sit inderligste Venskab, og var henrykt over at have fundet et Væsen, som deelte og forstod at vurdere hans Følelser.

Amazonesøstrene.

(Af Grevinde Genlis's Memoirer.)

Paa et Landgods i Holsteen, som hedder Sielk, lærte jeg at kjende En af hine to Amazonesøstre, som, med saa megen Tapperhed og Udmærkelse, havde tjent i Krigen, uden at Nogen kunde kaste mindste Skygge paa deres Sædelighed. Nødvendigheden af et rask Selvforsvar forvandlede disse unge, beskedne og blye Piger, af hvilke den Ene var fjorten, den Anden sexten Aar gammel, til to kjække og frygtelige Krigere. For at beskytte Qvinder og Børn i Landsbyen Mortagne, som de beboede, mod de tøilesløse Østerrigere, iførte sig Felicitas og Theophile Fernig — det var deres Navne — deres Brødres Klæder, bevæbnede sig med Jagtgeværer, sluttede sig til Nationalgarden, og fægtede med den, for at fordrive Fiendens Partigængere og Marodeurer. General Beurnonville blev opmærksom paa dem, de røbede sig ved den Angst, hvormed de søgte at undvige hans Blikke. Generalen forestillede dem for Dumouriez, der ansatte dem som Officerer i sin Generalstab. Disse to unge Piger bleve, midt i en Krigsleir, Gjenstanden for hele Armeens Agtelse og Beundring. De fægtede ved Valmy, Jemappes, Anderlecht, Nerwinden, overalt med den meest glimrende Tapperhed. I en Træfning udenfor Brüssel kom de, henrevne af deres Ild, midt ind blandt de fjendtlige Bagtropper. En Stabsofficeer tilraaber dem: „Strækker Vaaben!" men istedetfor at svare, jager den Yngste imod ham, og strækker ham til Jorden med et Pi-

stolskud. Ved Jemappes kaster sig den samme Søster, med nogle ridende Jægere, mod en ungarsk Bataillon, tager, med egen Haand, den af alle Grenaderer, som saae frygteligst ud, tilfange og afvæbner ham. Den Fangnes Høide tilfods ragede frem over Heltindens tilhest. Den anden Søster ledsagede Hertugen af Orleans og veeg aldrig fra hans Side, end ikke ved de farefuldeste Angreb. De fulgte siden Dumouriez og dækkede hans Flugt. Men neppe vare de komne paa fremmed Grund, før de skiltes fra denne General, iførte sig Pigeklæder, og viste sig saa blye og beskedne, at man maatte beundre dem. De vare ikke høie af Vext, deres Ansigtstræk vare yderst fine, deres Stemme overordentlig blid. Felicitas ægtede siden en belgisk General. Theophile, den Yngste, var 22 Aar gammel, da jeg saae hende i Sielk, havde et deiligt, beskedent Ansigt, og smaae hvide fine allerkjæreste Hænder. Hendes Sjels Sagtmodighed og Ligevægt gav hendes Omgang en ubeskrivelig Ynde.

(Genlis.)

En Nats Begivenheder i Neapel.

Giulietta tjente hos en ung, med al Skjønhedens Ynde udstyret Dame, som endnu ikke havde indviet hende i sine hemmelige Kjærlighedsanliggender. Giulietta, atten Aar gammel, fortryllende som en Engel, havde naturligviis selv sine smaae Hemmeligheder. Hver Aften lod hun Gadedøren staae aaben, og en ung Mand, ved Navn Giovanni, listede sig ind til hende.

En Nat var det trykkende hedt; det var midt i Julius. For at nyde den friske Luft, gik Giulietta med sin Elsker op paa Balkonen. Her satte de sig, og havde vel tilbragt en god Time i den ligegyldigste Samtale af Verden — det ville vi idetmindste formode — da en sagte, men gjennemtrængende Piben, som lød op fra Gaden, afbrød deres fortrolige Underholdning. „Det er Tyve!" sagde Giovanni. — „Mon de ville stjæle Teltet over Balkonen her?" spurgte Giulietta. Samme Øieblik hørte hun en Larm i det tilstødende Værelse. „Bliv her, sagde hun til Giovanni: og søg at forhindre, at Tyvene ikke stige op, men vogt Dig for at gjøre Larm."

Neppe havde Giulietta forladt ham, før han, ved Maanens matte Skin, saae en ung Mand klattre op langs Muren og sætte Foden paa Balkonen. Let havde han kunnet støde ham ned, men Frygt, at Scenen skulde faae en alt for tragisk Ende, holdt hans Haand tilbage. Den Opklattrende var Ferdinando, en Ven af Fruen i Huset, som, ved Lyden af den velbekjendte Pibe, var stgaet op og traadt ind i Sideværelset.

Da nu Ferdinando var kommen op paa Balkonen, vendte Giovanni sig mod ham med bister Mine, for at bevæge ham til, at vende tilbage ad samme Vei, han var kommen. Da Ferdinando saae det barske Ansigt, indbildte han sig, det var en Snigmorder, som Hr. Gemalen havde lagt i Baghold, for at ombringe ham, og da han havde Mandshjerte, lagde han Haanden paa Pistolen. Neppe saae Giovanni dette, før han greb ham om Livet med saadan Magt, at han ingen Brug kunde gjøre af det dræbende Vaaben. Saaledes tumlede de vældeligen om med hinanden, thi hver af dem troede, at den Anden vilde myrde ham. Dervom vare de saa fast overbeviste, at de pludseligen, Begge i eet Nu, begyndte at brøle: „Mordere! Mordere!"

Denne Larm vakte Husherren, Gaudenzio. „Therese, sagde han til sin Kone: Fanden er løs derude!" Da han intet Svar fik, udrakte han Haanden og famlede ved Siden, for at vække hende. Pladsen var varm, men hun var der ikke. Forundret stod han op, tændte Lys, tog sin Sloprok paa, og gik ud paa Balkonen. Her havde just Kampen naaet sin høieste Hede. Pistolhanen havde indviklet sig i et Knaphul — Skuddet gik løs og peeb gandske tæt forbi Gaudenzio's Øre. Skrækket ved Knaldet løb han omkring som en Rasende, og skreg: „Jeg er skudt, jeg er skudt!"

Naboerne vaktes af deres Slummer og iilte hid. Men nu var Striden tilende. Fruen havde beroliget sin Ferdinando og Giulietta sin Giovanni, og Begge listede sig bort i dybeste Stilhed.

Da Gaudenzio igjen var kommen tilsengs, begyndte han at holde Taler til sin Kone. Taalmodig hørte hun

paa ham en Stund; derpaa sagde hun gandske koldsindig: „Kjære Mand, vil Du ikke vise mig den Artighed, at lade mig sove i Fred? Imorgen vil jeg hjertensgjerne forlade Dit Huus; tænk imidlertid paa, at udbetale mig Renterne af de 30,000 Ducati, jeg bragte Dig i Medgift."

Det virkede. Otte Dage efter gik Ferdinando ind og ud af den ordentlige Gadedør, som en erklæret Ven af Huset, og otte Uger efter ægtede Giulietta sin Giovanni.

(Riemann.)

Dødskaldet.

(Fortalt af en tydsk Officeer i græsk Tjeneste.)

En forunderlig Skjebne havde ført os sammen i Grækenland. Hvor forskjellige end vore Meninger, vore Anskuelser i vore forrige Livsforhold havde været: her havde lige Meed, lige Nød, lige Strøben jevnet enhver Forskjellighed, og vi levede i største Samdrægtighed. Alt havde vi, i Samfund med hverandre, bestaaet adskillige Farer, og vor Forbindelse havde vundet Styrke derved. Oprindeligen bestod vort lille Selskab af fem Medlemmer: to Preussere, en Dansker, en Mecklenborger og en Polak. For nogle Dage siden havde en Officeer fra Bayern, von Warnike, sluttet

sig til os; men alt havde hans muntre Lune, aabne Frimodighed og udmærkede Tapperhed indtaget os for ham. Nu befandt vi os paa Veien til et nærliggende Kloster, hvor vi vilde besegle vort Venskab ved at tømme nogle Bægre kraftig Zeaviin.

Gjennem en herlig Olivenskov slyngede Fodstien sig, ved Siden af en sølvklar Bæk, opad Bjerget, paa hvis Spidse det rige Kloster laae. Muntert samtalende skrede vi opad Bakken. Hvo der havde seet os, vilde neppe have troet, at vi, fjernede fra Fædrelandet, maaskee for stedse, befandt os i et fremmed Land, blandt et fremmed Folk, som var i den meest anarkiske ste Tilstand. Men naar man er ung, tager man sig Verden let. Saaledes vi. Kun for Øieblikket levede vi.

Vi naaede Klostret, og forlangte nogle Kander Zea, som vi ogsaa fik, kjølig og god, vel at mærke, mod Forudbetaling. Nu ginge vi, med den kjære Guds Gave, ned i et Lysthuus. Polakken valgtes til Mundskjænk, og Enhver holdt sit Glas frem. Warnike var sidst ved Haanden. Neppe sprudlede den kostelige Druesaft i hans Glas, før det sprang sønder med skjærende Lyd. En mørk Sky overtrak øieblikkeligen hans Pande; ogsaa vi andre følte os ubehageligen grebne, men alt vare vi paa Veie, at ansee Sagen for et blot Tilfælde, alt var et nyt Glas bestilt — da sagde den Ene af Preusserne: „Blot det ikke er en ond Forbetydning!" — „Ei, hvad er det for Præk! raabte jeg ærgerlig: Hvad kan det vel betyde Andet, end at Ingen kan drikke mere af dette Glas?"

Vor forrige glade Stemning var dog forstyrret, og vendte først tilbage, da vi havde drukket muntert.

Det modbydelige Indtryk var halvudslettet, og da vi, nogle Dage efter, havde en temmelig heed Fægtning med Tyrkerne, af hvilken Warnike kom uskadt tilbage, da blev den Tro aldeles forkastet, at det sønderspringne Glas skulde være os en ond Forbetydning.

Saaledes vare nogle Maaneder henrundne, uden at der forefaldt noget Mærkeligt, og næsten havde vi glemt vort Klosterbesøg, da Skjebnen atter førte os sammen. Det var en barsk, stormende Aften, Regnen nedstyrtede strømmevis, og vi kunde altsaa, trods Fjendens Nærhed, overlade os til den største Sikkerhed*). Et halvforstyrret Huus tjente os til Tilflugtsted. Vi vidste, at dets samtlige Beboere, en Tyrk med Kone, tre Børn og to Tjenestyende, vare blevne myrdede her paa den grusomste Maade; Vægge, Dørre og Gulv viste endnu tydelige Spor af det udøste Blod. Men alt dette afholdt os ikke fra, at opslaae vort Qvarteer her. Det lave Arnested tjente os til Bord, Gulvet til Divan, og alt vilde vi til at slaae en Sviir af i muntert Samqvem, da en allerede før bemærket modbydelig Lugt kom os imøde med forstærket Magt. Vi søgte, idet vi gik efter Næsen, Aarsagen dertil, og fandt endeligen, i en Krog af Stuen, Noget, som man havde afhugget den Ene af Tyrkerne. Gysende skaffede vi det bort, og iilte derpaa at fordrive vor Væmmelse,

*) Tyrker saavelsom Græker have den dybtrodfæstede Overtro, at de aldrig angribe deres Fjende i daarligt Veir. Begge Nationer kunne derfor, i dette Tilfælde, gjensidigen vide sig aldeles sikkre for fjendtligt Overfald.

idet vi lettede flittigt ved Vinkanden. Vi vare just i det bedste Lag, da Stuedøren pludseligen sprang op paa vid Væg, efter at der først var skeet et heftigt Slag paa Klinken.

Flux fore vi op, grebe til Vaaben, tændte Brænde, og gjennemsøgte hele Huset. Men ikke det Ringeste kunde vi opdage, skjøndt der ikke var eet eneste Sted, Nogen kunde have skjult sig paa.

Vi leirede os atter om Arnestedet, og vedbleve at drikke, dog i en mørk, forstyrret Stemning. Efter et Qvarteers Forløb havde vi gjenvundet vor forrige Munterhed, og begyndte at istemme en munter Sang. Da sprang Døren atter op med et voldsomt Slag paa Klinken, og atter fore vi op, at undersøge Alt. Forgjeves. Vi fandt Intet, som kunde have givet os ringeste Oplysning, og dette besynderlige Tilfælde — thi for et Tilfælde vilde vi, trods dets paafaldende Gjentagelse, gjerne ansee det — var os saameget uforklarligere, som Dørene paa de simple græske Huse kun lade sig aabne indenfra.

Atter hengik lang Tid, inden vi befandt os i den forrige rolige Stemning, men dog vendte denne omsider tilbage, hvortil Vinen uden tvivl bidrog Sit. Saaledes havde vi snart glemt hiint Spøgerie, eller hvad man vil kalde det. „Gid Stormen paa Napoli maa lykkes vel!" raabte Polakken, og opløftede sit Bæger, men atter sprang Døren op med et endnu voldsommere Slag, end før. Atter undersøgte vi Alt, atter var vor Møie forgjæves.

„Ei, saa skal jeg da nok lære den Dør at holde i!" raabte Warnike, der endnu var den muntreste

blandt os, og med disse Ord bandt han Klinken saa fast til Krampen, at selv det skarpeste Sværd neppe vilde have kunnet overskjære Knuden med eet Hug. Saaledes betryggede, begyndte vi paany at tømme Bægrene. Morgenen begyndte at dæmre. Da opløftede Danskeren sit Bæger, og sagde: „Gid hver af os maa gjensee sit Fædreland med Glæde!" Men samme Øieblik tørnede det mod Døren som et Tordenskrald, og tydeligen hørte vi Alle en mat Dødningerøst, som sukkede: „Warnike!"

Denne blegnede, men snart fattede han sig, og overvandt den uvilkaarlige Skræk. „Venner, sagde han: en Spøgefugl maa have skjult sig her, for at skrække os Alle, dog mig især, men I maa indrømme mig, at det er en skammelig Spøg, og jeg beder Eder hjelpe mig at finde dette Menneske, thi ustraffet bør han ikke slippe."

Vi lovede dette, men Vinen vilde ikke smage os mere. Vi svøbte os ind i vore Kapper, for at beskytte os mod Morgenkulden, og gjorde os Umage for at falde i Søvn. Begge Dele lykkedes os kun yderst ufuldkomment, og vi vare derfor glade, da den oprindende Sol varmede os med sine Straaler.

Tre Dage efter foretoges Stormen mod Napoli. Grækernes Feighed var Hovedaarsagen til, at vi bleve tilbageslagne. Vel kostede denne Storm os kun faa Kammerater, men blandt dem var ogsaa Warnike. Truffen af tre Kugler i eet Øieblik, blev han, strax ved første Stormløb, dødeligen saaret, og udaandede, kort efter, sit Liv i mine Arme.

Hurtigt udbredte sig nu Rygtet om det Dødskald, han havde faaet, og fra den Tid af vovede Ingen sig ind i hiint Huus, af Frygt for, der at høre en lignende Dødningeraab.

(Gustav Sellen.)

Nogle holsteenske Talemaaders Oprindelse.

Hr levt Fastelabend. Denne Talemaade bliver tydeligere, naar man gjør sig bekjendt med Fasten i den romerske Kirke. Fasten i de 7 Uger for Paaske, bestaaer deri, at man afholder sig fra al Kjødspise, og i dets Sted nyder Bælgfrugter, Meelspiser og Fiske. Da nu vor Forløser har fastet i 40 Dage, saa vil man gjøre ham det efter. Paa det at dette Tal kommer noie ud, saa begynder man Søndagen Qvinqvagesima, som indfalder 50 Dage før Paaske. Efter den romerske Kirkeorden fastes ikke om Søndagen, følgelig fragaaer otte Søndage, og der bliver 42 Fastedage igjen. Mandagen og Tirsdagen efter Qvinqvagesima blev ogsaa given fri til at nyde Kjød, og Fasten begyndte paa Askeonsdag, hvorved da de 40 Dage kom ud. Man forestillede sig de 40 Dage, i hvilke man undværede Kjød, meget sørgelige. For nu at holde sig nogenlunde skadesløse derfor, saa levede man i de sidste Dage før Fasten i al optænkelig Yppighed, især Fastelavns Mandag og

Tirsdag. Man kaldte disse Carnevallet, fordi man ligesom tog Afsked fra Kjødet. I de katholske Lande, og især i Venedig, driver man endnu denne Yppighed. Førend Læreforbedringen drev man ogsaa i det Holsteenske alleslags Udsvævelser, idet man løb omkring med alleslags naragtige Optøier, for at afstedkomme Latter, hvoraf Ordsproget kom: he löpt Fastelabend.

Naar man i Holsteen vil beskrive en enfoldig Mandsperson, saa siger man: dat is een rechten Joseph. Denne Talemaade har ligeledes sin Oprindelse fra Pavedømmet. I Julefesten vilde man ret levende forestille Folket Omstændighederne ved Frelserens Fødsel. En veldannet Kone paatog sig Marias Person. Josephs Skikkelse paatog sig en gammelagtig Mand, den eenfoldigste den bedste. Joseph maatte vugge en Dukke i en Vugge, Marie og Joseph sang derhos nogle Vers i tydsk Sprog. Et Vers er endnu bekjendt. Maria sang: „O Joseph, lieber Joseph, mein, wilt Du nicht wiegen das Kindelein." De hellige tre Konger med deres Stjerne af Papiir, kom og sang ogsaa deres Sang. Dette skete ikke blot i Kirkerne, men ogsaa i de 12 Dage mellem Juul og Helligtrekonger, gik de omkring i Sognet og sang i Husene og fik derfor en Foræring. Efter Læreforbedringen fortsatte man endnu i mange Aar denne Omgang i Sognet indtil den efterhaanden afskaffedes, og intet mere blev tilbage, end at et Par unge Mennesker gaae omkring i de 12 Dage med Stjernen og synge en Sang, hvorfor de faae en Gave. Men den ovenmeldte Talemaade: „dat is een rechten Joseph," er endnu brugelig og har derfra sin Oprindelse.

Naar i det Holsteenske mange Folk see med Opmærksomhed paa en forefaldende Begivenhed, saa siger man ofte: dat is en Kieken, as wen Ostermahn opgeit. De, som have nogen Indsigt i Almanaken, veed, at den første Fuldmaane efter Foraars-Æquinoctium, bestemmer Paasken, thi Søndagen efter bemeldte Fuldmaane er de Christines Paaske. I de Tider, da Overtroen i Pavedømmet var paa det Høieste, optænkte man mange Undre, især at Paaskemaanen, naar den om Aftenen gik op, ligesom og Solen, naar den Paaskedag kom over Horizonten, hoppede af Glæde over Christi Opstandelse. Hvermand gik derfor paa begge Dage ud i Marken for at betragte dette Under. Men denne Hoppen var gandske naturlig, thi naar man seer en Tidlang stivt paa en glimrende Ting, saa synes det, at den bevæger sig; men denne Bevægelse har ikke sin Grund i Tingen selv, men i Tilskuerens Øine.

Endnu en i det Holsteenske brugelig Talemaade, er, at man siger om en Mandsperson, som fører sig uskikkelig op: he is Osterdoll. Disse Ord have ligeledes deres Oprindelse fra den Tid, da Pavedømmet der herskede. Man maatte faste hele 7 Uger, som forhen er beskreven. Især var Fasten i Paaskeugen meget streng. I Paasken var det tilladt at spise Alting. Efter den langvarige Faste vilde man nu fornøie sig; selv Præsterne bidrog deres dertil, idet de fra Prædikestolen fortalte alleslags Historier, hvorved de bragte Tilhørerne i høi Latter, som blev kaldet Paaskelatteren. Ogsaa udenfor Kirken drev man alleslags naragtige Optøier. Man løb forklædt og formummet gjennem Gaderne, for at opvække Latter, hvorved man sædvanlig

berusede sig. I Staden Rendsborg er denne Udsvævelse i Paaskefesten endnu dreven i Aaret 1555, men som tog en sørgelig Ende. Lampertus Alardus fortæller i hans Nordalbingia følgende sørgelige Historie: En Borger i Rendsborg dandsede med mange Andre Paaskedag de af Kirken Kommende imøde. Denne Dands blev fortsat til sildig ud paa Natten, og blev denne Borger paa en uforsigtig Maade ihjelstukken af en dansk Adelsmand, som boede hos ham i Huset. Denne Historie lærer, at der endog efter Læreforbedringen dreves saadanne naragtige Udsvævelser i Paasken i Holsteen, og de have givet Leilighed til, at man siger om et Menneske, som opfører sig naragtigt: He is Osterdoll.

I den holsteenske Mundart hører man ofte: Ick will dat vermanteniren, ick will i. eventüren, dat schall en Eventür seyn, he is so wat eventürisch. —

For at opdage Oprindelsen til disse Talemaader, maa man gaae tilbage til de Tider, da man holdt Turneer- og Ridderøvelser. Disse Øvelser ere opkomne efter Keiser Henrik den Førstes Tider. Før den Tid blev Tydskland meget ødelagt af Hunnerne fra Ungarn. Hunnerne stride til Hest, og Tydskerne, som stride tilfods, kunde ikke imodstaae dem. Keiseren befalede derfor, at de tydske Adelsmænd skulde, i Fredstiderne, øve sig i at stride tilhest. Den, som stred tilhest, havde et Jernharnisk paa. Armene, Laarene og Benene bleve ogsaa bedækkede med Jernringe, som blev kaldet en Krebs. Paa den venstre Arm havde han et Skjold, hvorpaa stod visse Billeder. Deraf ere de adelige Vaa-

ben opkomne. Ved samme Side hang et stort Sværd, og i den høire Haand havde han et Spyd. Hovedet var bedækket med en Hjelm. Ansigtet med en Jernrist, som efter Behag kunde opskydes og nedlades. Neden omkring Harnisket var fastgjort Metalbjelder, hvori der var smaae Messingkugler, omtrent som man har om Halsen paa smaae Hunde, men de vare meget større; deraf Ordsproget: „Store Narre have store Bjælder." Naar nu Rytteren gjorde en Bevægelse med sin Hest, saa gjorde de en stor Allarm. En vis Ridder lod de Fremmede indbyde ved et Skrift at møde et vist Sted og en vis Dag, og da vilde han udholde Kampen med dem En efter den Anden. Denne udfordrende Ridder blev kaldt Manutenerer d. e. som med sin Haand vil udholde mod alle fremmede Riddere. De fremmede Riddere kom paa Kamppladsen med tillukte Hjelme, saa at man ikke kunde kjende dem, og disse Riddere hedde Adventurerere, d. e. fremmed Ankomne. At Riddersvelserne i Holsteen have i gamle Dage været meget brugelige, stadfæster Historien om den holsteenske Greve Claus, som regjerede fra 1350 til 1400 og opholdt sig flittig paa Paaskegaarden (Osterhof) ved Itzehoe. Om ham fortælles der, at han i Slaget ved Hanerau kløvede en Ditmarsker fra Hovedet til Sadlen. Det er ogsaa sandsynligt, at den saakaldte Riddergade i Itzehoe, som er bebygget med smaae Huse, forhen har været en Plads til Riddersvelser, thi Stedet er ikke langt fra Paaskegaarden, hvor bemeldte Greve boede. Paa Veien fra Itzehoe til Rendsborg ligger en Bye, ved Navn Ridders. Man kan formode, at Byen har sit Navn af Riddersvelserne, der bleve holdte. Ikke langt

fra Byen ligger Byen Pøienberg, egentlig Papagøybjerg, som Fuglen blev kaldt, hvorefter de skjød med Staalflidsbuer og Pile; ja hvert Gilde i en Bye havde dengang en Fuglestang, og hver Bye maatte holde en Ryttер til Hest i fuld Rustning.

Hvorledes Ordet Eventyrer i hine Tider var brugeligt i Holsteen, viser følgende Historie: En berømt Musikant, eller som det i vore Dage hedder, en Virtuos, som var reist igjennem hele Danmark, og ved sin Dueлighed i Musik havde forhvervet sig mange Guld- og Sølv-Klenodier, meldte sig hos Grev Claus, for at lade sig høre. Greven hørte ham, lod ham spise med sin Hofmusikant, og begavede ham med 4 Skilling daværende Penge. Da nu hans Hoffolk forestillede ham, at det var for lidet, og at han vilde tale ilde om Greven andre Steder, svarede Deune: Wat söcht de Eventûrer by my, dewyl he dyhrbarere Kleder dregt denn ick.

I det Holsteenske er endnu den gamle Vuggevise brugelig: „Bukoh von Halberstadt, bring myn lütjen Hans ock wat ꝛc.“ De Fleste kjende ikke sammes Oprindelse. Aarsagen til denne Vise er denne: I Halberstadt var en Biskop ved Navn Bukoh, Aaret 1059 til 1088. Historien melder om ham, at han var en stor Børneven, og naar han saae et Barn, saa gav han det en Foræring. Keiser Henrik den IV lod ham tage fangen og sendte ham til Ungarn. Han var allerede kommen til Baiern, men her smuttede han fra Keiseren ved nogle Adeliges Hjelp, kom lykkelig igjen til Halberstadt, hvor han blev modtaget med stor Glæde.

En mærkværdig Kriminalhistorie.

I Nürnberg fandt man, Aar 1680, i en afsides Gade, et Liig, der bar adskillige Mærker af voldsomt Drab. Strax gjenkjendte man i den Myrdede en Skomagersvend, og bragte ham paa Skomagernes Herberg. Her fandt man, ved nærmere Undersøgelse, en gandske ny, skarp Kniv i den Afsjeledes Bryst. Magistraten tog strax samtlige Stadens Knivsmedde i Forhør; En af dem, Tobias Haupt, kjendtes ved Kniven som sit Arbeid, og erklærede, at Grovsmedesvenden Frederik Schray havde kjøbt den af ham igaar. Strax lod Magistraten denne Svend hæfte, og efter nogle Udflugter tilstod han, at han havde stødt Skomagersvenden denne Kniv i Brystet. Skinsyge havde — saa lod hans Udsagn — forledt ham til denne Misgjerning, da han, midt om Natten, havde seet den Ulykkelige komme ud fra hans Kjæreste. Han vidste ret vel, at han fortjente Døden, og var ogsaa villig til at lide den. Han vilde — tilføiede han — have angivet sig selv, hvis man ikke havde fængslet ham. Man behøvede ikke at lænkebinde ham, han skulde sikkert ikke undvige, men ærligt oppebie sin velforskyldte Straf. Kun bad han, at det høiædle Raad vilde give ham den unge, men meget ærværdige Præst, Rosenau, til Sjelesørger, at han kunde vorde rettelig beredt til sin Død.

Alt dette vakte almeen Deeltagelse. Rosenau besøgte Forbryderen hver Dag, og blev jo længere jo inderligere fængslet til den ulykkelige Schray. Det var ham aldeles ubegribeligt, sagde Rosenau, efter nogle

Ugers Forløb, til sine Venner: hvorledes dette fromme, sædelige, milde Menneske havde kunnet besmitte sine Hænder med Blod. Han viste det fortroligste Bekjendtskab med Christendommens Lærdomme, og talte om alle Mennesker med den hjerteligste Kjærlighed. Fangevogterens Børn vare næsten altid hos ham; han fortalte dem mange lærerige Historier, og de holdt mere af ham, end af deres Forældre. Ja, han selv, Rosenau nemlig, maatte tilstaae, at han elskede ham som en Broder, og skjalv for det Øieblik, da Øxen skulde ende hans Liv. Schray frygtede ikke for dette Øieblik, men længtes hjerteligen derefter. For kort siden havde han overrasket Fangen, just som han, i en Samtale med sig selv, tydeligen udtalte denne Længsel.

Processen varede, efter de Tiders Brug, adskillige Aar, og stedse større blev Rosenaus Interesse for Synderen, stedse inderligere hele Stadens Medynk med den Ulykkelige, der i al den Tid blev sig selv liig. Endeligen kundgjordtes den længe frygtede Dom over den elskede Forbryder: „Schray skulde henrettes med Sværd.“ Alle rørtes, da de hørte denne Dom, indtil Taarer; selve Dommerne følte sig grebne af Vemod.

Med tungt Hjerte gik Rosenau samme Aften, for sidste Gang, til sin Vens Fængsel. Her spurgte han ham, hvorledes det var muligt, at han kunde være saa rolig, munter og glad, da han imorgen skulde miste Livet, og da Bevidstheden om et Mord jo dog maatte være høist pinlig for et Hjerte saa ømt som hans.

„Ærværdige Ven! svarte Schray: Jeg har en Hemmelighed at betroe Eder! Sværg mig ved Eders tilkommende Salighed, at I vil fortie den.“ — „Jeg

sværger ikke, sagde Rosenau fattet: men jeg lover Eder det som en ærlig Mand. I vil sikkert ikke forlange Noget, som er imod min Pligt."

„Jeg er ikke Skomagersvendens Morder — fortalte Fangen nu: Hvo der er det, maa Himlen vide. Siden mit fjortende Aar har jeg havt en uovervindelig Lede til Livet og en uendelig Længsel efter Himlen. Ofte fristedes jeg til at lægge Haand paa mig selv; men jeg frygtede, ved Selvmord at falde i den Ondes Vold. Men at døe ret forberedt, som en Uskyldig med Forbrydelsens Skin, ja, som en Martyr for en Skyldig — ligesom vor Frelser døde for mange Skyldige — det var stedse mit Yndlingsønske. Lykken føiede mig omsider. Jeg fandt Skomagersvenden myrdet, stødte den nye Kniv, som jeg, ved Guds Styrelse, havde hos mig, i den Myrdedes Bryst, blev anseet for hans Morder, vandt Eders Venskab, og — staaer nu ved Maalet for min Længsel. Ei engang naar jeg er død, maa I gjøre min Uskyldighed bekjendt. Saa var man istand til at opdage den sande Gjerningsmand, og jeg vil saa gjerne døe for en Skyldig."

Man tænke sig, hvad Rosenau maatte føle ved dette Skriftemaal! Han gjorde Alt, for at bringe sin Ven paa andre Tanker, men forgjeves. Han truede at angive Alt for Dommerne; da bad Schray ham, med sine grædende Taarer, at tie. Og da Rosenau erklærede det for en Samvittighedssag: at aabenbare Alt, da erklærede Schray, modig og bestemt: For Retten, ja selv paa Pinebænken, vilde han standhaftigen fragaae Alt.

Dommens Fuldbyrdelse blev, efter Rosenau's Forestilling, udsat. Der begyndte en ny Række af For-

hører. Schray erklærede det Hele for en Opfindelse af Rosenau, som derved tænkte at redde ham. Han var ham hjerteligen forbunden for hans gode Mening, men hans Samvittighed tillod ham ingenlunde at benytte sig deraf. Efter mangfoldige frugtesløse Forsøg lykkedes det omsider den ædelmodige Rosenau, ved Grunde, hentede fra Religionen, at bringe den ulykkelige Schray fra hans Sværmerie til den offentlige Bekjendelse: at han ikke var Morderen.

Da Schray havde været saa villig til at vedgaae Mordet, havde man dengang ikke undersøgt Liget saa nøie, som man i vore Dage, under alle Omstændigheder, vilde have gjort. Nu kunde en saadan Undersøgelse ikke mere finde Sted; Dommerne havde desuden al den Vished, de forlangte. Schray blev høitideligen frikjendt. Med Jubel og klingende Spil førte man ham ud af Fængslet, og da han, af en elskværdig Skamfuldhed, ønskede at forlade Staden, gav man ham den rigeste Understøttelse med paa Veien.

I Aaret 1685 kom der fra Augsburg til Nürnberg en Skrivelse, som indeholdt Følgende: En Grovsmedsvend, ved Navn Frederik Schray, havde i nogle Aar arbeidet hos en Mester der i Staden. Bemeldte Mester og hans Kone vare høibedagede Folk, temmelig velhavende og uden Børn. De behandlede Schray som deres egen Søn, og indsatte ham, ved et formeligt Testament, til deres Arving efter deres Død. For et Aar siden døde Mesteren meget hurtigt; man sagde, Slaget havde rørt ham. Nogle Maaneder efter fandt man ogsaa Konen død i Sengen, og ved Besigtigelsen viste det sig, at man havde slaget hende

et Søm i Hovedet. Nu opgrov man den for ti Maaneder siden begravede Mester, og i hans Hjerneskal fandt man ligeledes et Søm. Efter Naboernes Udsagn, fattede man strax en svær Mistanke til den fremmede Svend, og ved megen List og Møie havde man bragt ham til at bekjende sin Misgjerning. Ja, bemeldte Frederik Schray havde endvidere, af egen Drift, tilstaaet, at han i Aaret 1680 havde myrdet en Skomagersvend i Nürnberg, men ved en snedig Streg undgaaet sin velfortjente Straf. Raadet i Augsburg forlangte de, i saa Henseende, fornødne Meddelelser ꝛc.

(K. Müchler.)

En gammel Modeartikel.

Paa Richard den Andens Tid vare Spidserne paa Skoe og Støvler saa lange, at man endeligen ved en Lov maatte bestemme, de maatte ikke være længere end to Tommer.

Anna Boleyn bar Sorg for Catharina af Arragonien i gule Klæder.

Under Dronning Maria bleve Fiskebeenskjolerne bragte fra Spanien til Engelland. Deres spanske Navn betyder oprindeligen „et Barneskjul," som om de vare opfundne for at skjule Svangerskabet.

De gamle Portraiter vise, at Mændene holdt meget af lange Skjæg. Biskop Gardine havde et Skjæg, som blev sammenlignet med Halen af en Komet.

Under Dronning Elisabeth afragede Engellænderne Haarene paa Issen, og lod det kun vore ved Siderne. Beenklæderne gik ikke over Knæet, men vel Strømperne. En Grev Pembroke var den Første, som bar strikkede Strømper. Samme Tid bar man Hatte af Form som Potten i en Natstol.

Efter Elisabeths Død fandt man i hendes Garderobe 3000 Kjoler af alle optænkelige Moder. Snørlivene bares overordentlig lange.

En Greve af Oxford var den Første, som, under Jacob den Første, bar en hvid Fjerbusk paa sin Hat. Gjækkene begyndte at krølle deres Haar, lægge det i Lokker og bære Ringe i Ørerne.

Grevinden af Essex viste sig, efter at hun var bleven skilt fra sin Mand, ved Hoffet i jomfruelig Dragt, med flagrende Haar, som naaede hende ligened til Fødderne. Denne Dame blottede sit Bryst mere, end hidtil havde været Skik.

Under Carl den Første saae man Hatte i Form af en Kegle. Haarene bleve kæmmede ned i Ansigtet. Dog bar Kongen, følgeligen ogsaa Hofmændene, en Favoritlok paa den venstre Side.

Ved sin Ankomst til Engelland fandt Vandyk de store Halskraver i Moden. Naar man gik paa Bal, trak man spanske Støvler med Sporer paa. Nu begyndte Damerne at blotte Bryst og Arme. Hælene vare saa høie under deres Skoe, at de ikke vare istand til at gaae allene, og Slæbene saa lange, at En maatte bære dem, naar Damerne blot vilde gaae af et Værelse ind i et andet.

Frankrig leverede de første Parykker, der syntes at indgyde Ærefrygt. Dommerne og Lægerne tilegnede sig dem først.

En Fortegnelse over alle Moder vilde være den menneskelige Daarskabs trøeste, men tillige kjedeligste Historie.

(A. Kotzebue.)

Den sjeldne Julefest.

Jeg trængte — saa fortæller en reisende Franke — ved Fakkelskin dybt ned i Hulen paa Antiparos, og kom endeligen til en vid pyramidalsk Marmorblok. Paa dennes Fod læste jeg, i Romersproget, disse Ord:

Christus selv
var her tilstede
paa sin Fødselsfest,
som feiredes her
i Midnatstimen
1673.

Min Veiviser gav mig følgende Oplysning om denne Indskrift: I hiint Aar, ved Juletid, befandt sig Marqvis de Nointel virkeligen i denne Grotte, tilligemed hans Folk, mange Venner og endnu flere Indfødte, som, femhundrede i Tallet, havde forenet sig om at feire deres Religionsstifters Fødsel i en underjordisk Hule paa en af Archipelagus's Øer. Glimrende var Festen, ja vel mageløs. Hundrede Voxfakler og firehundrede Lamper, som brændte Dag og Nat, udbredte en saadan Glands i dette Dyb, at Grotten lignede en klartoplyst Kirke. Ved Enden af Hulen var Alteret, ved hvilket Præsten forrettede sin Tjeneste, og ved Indgangen havde man opstillet adskillige Kanoner. Fra Alteret til Indgangen stode, i afmaalt Frastand, Folk ved Afgrundene, og gave hinanden et Tegn med deres Tørklæder, naar Præsten oplæstede Monstrantsen. Samme Øieblik bragede Skytsets Torden, saa Afgrunden bævede; derpaa lød Trompeter under Paukehvirvel, og nu stemte en høitidelig Symphonie Sjelen til Andagtens mildere Følelser. Høitideligheden var endt. Hiin Indskrift opbevarer dens Minde.

Saa fortalte min Veiviser. Hans Fakkel belyste Marmorblokken paany, og Følelsen af Guds Nærværelse gjennembævede ogsaa min Sjel.

(G. A. v. Halem.)

Poetiske Miscellen.

I et Barns Stambog.

Min lille Ven! hvi har Du alt Dig gjort
En Stambog? mørknes Dig alt Livets Stjerne?
Vil Dine Barndomsvenner drage bort?
Vil Du fra dem Dig maaskee alt bortfjerne?
O nei, Du vil kun om de blide Aar
En liden Krands af Vennehaand Dig flette,
For, naar Du længer frem paa Banen gaaer,
Dig let tilbage i Din Vaar at sætte.
Og fra min Haand Du ønsker barnlighuld
En simpel Blomst! ja kom, saa skal jeg sætte
Den hen i Krandsen, men tidt gaadefuld
Vil jeg dens Blade blandt de andre flette.

En Smed staaer i en liden Esse,
Og paa en Guldklump stedse slaaer,
Skjøndt liden, Taaren dog at presse
af Guldets Eier han formaaer.
Naar han sin Dont begynder, skinner
Det Guld, som Sol paa Himlens Blaa;
Naar endt den er, man tidt det finder
Sort som den Jord vi træde paa.
Ved første Slag er Klumpen liden,
Men voxer ved hvert Slag og Tiden,
Og stedse naar den liden er,
Man og den allerblankest seer.
Fra den udspringer al vor Fryd og Glæde
Og al vor Kummer og vor Sorg hernede.
Hvert Menneske en saadan Guldklump bær,
Skjøndt han den føler kun, men aldrig seer;
Og skjøndt usynlig kan saa tung den være,
At heller man et Bjerg, end den vil bære.
Min lille Ven, Dig er den nu saa let,
O, at den altid maatte blive det!
O, at den altid i sin skjulte Vraa
Var Dig som Solen hist paa Himlens Blaa!
Da vil Du altid med en barnlig Hu

Henvandre gjennem Livet glad, som nu,
Og naar den Jord, hvorpaa Du er saa fro,
I sneehvid Alder skjenker Dig sin Ro,
Da vil ved Straalen af Din blanke Skat
For Dig i Himlen blive hist opladt;
Og Gud, som da af Skattens Straale seer,
At end som før et skyldfrit Barn Du er,
Hvad engang Dig er sagt, da og vil sige:
„Smaabørn, som Dig, tilhøre Himlens Rige!"

Barnet til sin grædende Moder.

Tak, min Moder! tak, at hid Du kom
At besøge mig iblandt de Døde,
O, jeg veed det nok, hvorfor Du kom;
Og min Skygge iler Dig imøde.

Ak, her er saa luunt og godt at bøe,
Her i Gravens tause, stille Kammer,
Her er Hvile, her er stedse Ro,
Hid naaer aldrig Verdens dunkle Jammer.

Moder! Moder! græd dog ikke saa,
Aftør dog Dit taareblændte Øie!
O, Du maa ei saa mismodig gaae
Og saa haabløs stirre mod det Høie.

Gjerne i min sidste Afskedsstund
Vilde jeg et sødt Farvel Dig sige,
Men, saasnart jeg vaagned af min Blund,
Var jeg jo i Herrens lyse Rige.

O, Du kan det troe, han var saa god
Og saa mild, den søde lille Engel,
Som dernede ved min Vugge stod
Og afbrød den svage Livets Stengel.

Blidt han sagde: „Kom, min lille Ven!
Følg mig paa de ubekjendte Gange,
Slumre lidt — og vaagn saa op igjen —
Ræk mig Haanden og vær ikke bange!"

Og jeg blev saa søvnig strax derpaa,
Og min Smerte var forbi, og siden,
Da jeg vaagnede, ak Moder! da
Var Dit Barn alt en Guds Engel liden.

Og nu har jeg det saa godt! saa froe
Kan jeg altid her, min Moder, være,
Thi her er saa mange Engle smaae,
Mange Lege ville de mig lære.

O, jeg længes saa, Du Moder kjær!
Efter Dig, jeg ønskede saa gjerne,
At Du ogsaa kunde være her,
See med mig paa Herrens blanke Stjerne.

Haab, o haab dog! maaskee inden kort
Dødens huldе Engel vil Dig kalde,
Haab og taal og tør Din Taare bort,
Lad den ei paa Barnets Aske falde.

Gak fra Graven med Din Himmelven,
Stir paa Ham med Troens klare Øie!
Sørg ei meer! Vi samles jo igjen
Alle, Alle i det lyse Høie.

(V. Wexels.)

De Elskendes Frihed.

(Skreven til en fransk Melodie.)

Farvel Celi! Mit Haab, min Trøst, min Glæde!
Farvel Celi! Farvel, det er forbi! —
Jeg uden Dig vil Livets Torne træde,
Du Roserne afbrød — og være fri!

Ei vil jeg meer Dit Lunes Lænker bære,
Ei sige Dig, hvad elskende jeg leed;
Ei vil den Lidenskab jeg daarlig nære,
Som røved mig mit Hjertes stille Fred.

Derfor, Farvel for evigt jeg Dig byder,
Paa Livets mørke, kummerfulde Sti!
Og skjøndt min tunge Afskedstaare flyder,
Saa vil jeg, som Naturen, være fri! — —

Men naar Dig Mnemosyne engang maler
Din Blomstervaar, da ubeelt Du var min;
O, tænk da ømt paa mig, naar Stjernen daler!
Du græder?! — O, nu er jeg evig Din!

(Niels Juel.)

Romantisk Forliebthed.

O, du farefulde Lyst!
Fjender virke jo tilsammen:
Molly's Mine, Molly's Bryst,
Sneen her og hisset Flammen!

(Haug.)

Den eenfoldige Elsker.

Rasmus.

Min Ven, hvor seer Du da daarlig ud!
Saa mørk af Mine, saa bleg af Hud!

Asmus.

Jeg elsker; men Jis er min skjønne Hyrdinde —

Rasmus.

Det veed jeg; men kunde Du ikke vinde
Ved søde Miner den Knipskes Ja,
Mon sure vil gjøre det bedre da?
Kan Du ej smelte hende ved Varme,
Mon over den Kolde hun vil sig forbarme?
Kan Du ei ved Ord erobre Din Pige,
Vil det da hjelpe, slet intet at sige?
Kan hun ej indtages af røde Kinder
Mon Du hende bedre ved blege vinder?

Asmus.

Saa vil jeg døe —

Rasmus.

O! eenfoldige Nar!
Mon noget ved Døden Du vundet har?
Kan hende den Levende ikke behage,
Hvor kan Du da troe, hun den Døde vil tage?
(Charadrius pluvialis.)

Du og Jeg.

Du er liden, jeg er ſtor —
Hvor er Munden? Kan jeg naae'n?
Jeg kan bukke mig, mit Noer,
Du kan løfte Dig paa Taaen.

Du er fattig, jeg er riig —
Falſk Fortuna har Dig ſveget;
Jeg vil dele ſtrax med Dig,
Saa vi veie ligemeget.

Du er blond og jeg er bruun —
Kan man det en Hindring kalde?
Hvo vil ſee paa Haar og Duun?
Tiden bleger jo dem alle.

Du er ſmækker, jeg er feed —
Lad mig Ægteſtandens Ager
Ploie, da beſtemt jeg veed,
At jeg vorder meget mager.

Du er Qvinde, jeg er Mand —
Følg mig gjennem Livets Brænding!
Denne Forſkjel hine kan
Hæve i en Haandevending.
(J. F. Caſtelli.)

Til en ſmuk men ſlet Sangerinde.

Jeg føler, ſaaſnart jeg Nikandra hører:
Hun ſaarer baade Hjerter og Ører.
(Charadr. pluvialis.)

De Dandsende.

En Ven:

See Din Hustru zephyrlet
Lig en Aand, i Dandsen svæve!
Slig en Mage maa Dig ret
Næsten til en Guddom hæve.

Egtemanden:

Sku os hjemme begge To,
Der hun for mig svæver ikke,
Siddende med vendte Blikke
Gjør hun med mig dos a dos.

(W. Protz.)

Beskyttelse mod Ulykken.

A.

At skjerme mig mod Skjebnens barske Vind,
Jeg i min Dyd mig hyller ind:
Da skal mig intet Uveir kyse!

B.

Min Ven, Du kommer til at fryse.

(Fr. Kind.)

Drankerens Ønske.

Naar jeg nedlægge skal min Vandrestav,
Et Orehoved være skal min Grav.
End er det fuldt, men dog jeg haaber,
At drikke, før jeg døer, de sidste Draaber.
Derudenpaa skal staae: „Her ligger Brav,
Han har udhulet selv sin egen Grav."

(J. F. Castelli.)

Ægtemanden og hans Ven.

Vennen.

Hvor kan Du paa Din kydske Kone være
Saa reent jaloux, min Kjære?
Hun elsker Dig —

Manden.

Det synes ikkun saa.

Vennen.

Er reen som Snee —

Manden.

Hvad tænker Du dog paa?
Jeg kjender hende bedre.

Vennen.

Du miskjender hende;
Nys hørte jeg Din ædle Viv bekjende:
At om endog forbuden Kjærlighed
Sneeg sig i hendes ømme Hjerte ned;
Da ville hun, for saadan Lyst at tvinge,
I Floden springe!

Manden.

Dog ikke for at drukne sig;
Thi vid: hun svømmer ypperlig.

(R. Roos.)

Letsind.

Laura! Du stoler paa Skjønhed, men Skjønhed snarlig forsvinder;
Rosen i Haven dør, den dør og paa Dine Kinder.
Liliens Snee vorder guul, Din Lilje ogsaa skal visne,
Vandet fryser i Bæk, Dit Blod det ogsaa skal isne.

Lad Rosen, lad Liljen forgaae, en Tidlang dog de fortrylle;
Skal jeg forglemmes engang, min Skjønhed nu man skal hylde.

Naar mit Blod vorder koldt, da kan jeg taale at glemmes;
Nu flyder Blodet let, nu kan mit Letsind ei hemmes.
(Sophus Zahle.)

De to Drankere.

Mads drak sig fuld fra aarle Morgenstund.
„Fy! raabte Las: Din slemme Fyldehund!
Jeg ta'er mig og en lille Taar;
Dog — det forstaaer sig selv — først naar
Mit Dagværk er til Ende,
Jeg mig til Flasken monne vende." —
„Ej ej!
Det samme gjør jo jeg!
— Var Madses Svar —
Men naar jeg har
Paa Flasken alt om Morgnen lettet,
Saa er mit Dagværk og forrettet."

(Charadr. pluvialis.)

Blomsterne paa Maskeraden.

En Levkoy. (ved Indgangen.)

Tilgiv, de Herrer Entrepeneurer,
At jeg og disse smaae Maseurer
Har listet os herind til Staden
Og komme her paa Maskeraden;
Vi ønskte og et Maskebal at see,
Thi det kan hænde sig maaskee,
O ja, det gandske sikkert bliver,
Vor kjære Moder Flora giver
Et Bal til næste Pindsefest;
De Herrer bedes da til Gjæst.
Man træder af ved Kildens Fald,
Gaaer ind i Skovens grønne Hal,
Der møder milde Zephyrvinde,

Og talrigt Selskab vil De finde;
Musiken taer ei Pladsen op,
Den har sit Sted i Træets Top.
Paa smukke Dragter vi ei skaane,
Vi Guld og Sølv fra Solen laane.
Men vil De see os, maa De søge,
Thi mellem Græsset vil vi spøge.
Vi gandske sikkert vente Dem;
Farvel! Nu maa vi længer frem.

Rosen.

Rosen som Glæden er blussende rød,
Den til at nydes med Maade er sød;
Thi kysser man heftig det duftende Blad,
Da skilles den ad.

En anden Rose.

Der var ingen røde Roser skabt
Før Venus havde sin Adonis tabt;
Da ledende hun gjennem Torne brød
Og med sit Blod hun farved Rosen rød,

En hvid Rose.

Som jeg nu er jeg stod i Eden,
Hellig Elskov, skabt for Evigheden;
Englene i Himlens Straaleglands
Smykke sig med hvide Rosenkrands.

Smaae Februar-Lilier.

Vi Vaarens første Spæde er,
Os huld modtag!
Et venligt Barn er Alle kjær;
Hvo ønsker ikke, fjern og nær,
Sin Barndomsdag.

Gyldenlakken.

Mon jeg mig tør liste ind
Med min flemme gule Kind?
Jo her er mange Kinder gule,
Mange Hine røde, hule.
Guult jo Falskheds Farve er,
Derfor har jeg Masker kjær.

Hyacinthen.

Guden Apollo saa elsket og god
Udgjød sin Vens Hiacinthi's Blod,
Men da det var skeet, blev hans Sind saa mod,
Og nu som en Blomst hans Yndling opstod.

En grøn Qvist.

Kast ei Haabets Farve bort,
Thi er end dets Glæde kort,
Er det ofte dog, min Ven,
Bedre end Opfyldelsen.

En rød Nellike.

Rødt er Kjærlighed,
Blaat er Bestandighed,
Hvidt er Lykksalighed,
En god Samvittighed.

Violen.

O mon vi Stakler ind tør gaae,
Vi er' saa blye, vi er' saa smaae,
Man kalder os Violer blaae.

En anden Viol.

Digterne os monne kalde
Et Billed paa Beskedenhed;
Vi søge ei i Høine falde,
Men skjule os i Græssets Beed.

En Tulipan.

Barnlig, Søster, er Din Røst,
Pragt er just min største Lyst;
Spraglet er min Høitidsdragt,
Stor er Skjønheds Seir og Magt.

Cypressen.

Skjøndt jeg er Sorgens Blomst, forband mig ei,
Naar jeg Dig stundom møder paa Din Vei,
Thi havde Viisdom ingen Kummer skabt,
Da havde Glæden mangen Ynde tabt.

(Sara Marie Føns.)

Evighedsblomsten.

En lille Blomst fra Jordens Favn
Fremspired', og dens hulde Navn
Gjentoner venligt i vort Indre;
Ei pralende man seer den tindre,
Men tryllende lig Maaneglands
Den vinker os i Floras Krands.

Ei spreder den balsamisk Duft
I Vaarens rene Ætherluft,
Der vifter sagte om dens Krone,
Dog hørtes mangen Harpe tone,
Som hylded' den med venlig Lyd:
Thi Blomstens Navn kan skjænke Fryd.

Ei blot i Vaar den grønnes blid,
Men selv i mørke Vintertid.
Naar Sneen dækker Eng og Vove,
Og naar dens hulde Søstre sove:
Med Navn og Præg af Evighed,
I Storm og Slud den smiler Fred.

Naar Vaarens faure Rose brat
Maa blegne hen i Dødens Nat,
Skjøndt nys den stod med Purpurlue,
Med Taarer vi dens Falmen skue;
Men Blomsten troe, som visner ei,
Erstatter Rosen paa vor Vei.

Nakt Dig af ædel Vennehaand,
Dens Stengel ofte blev det Baand
Som bandt Dig varigt til hans Minde;
Ei kan det af Dit Hjerte svinde,
Thi Blomsten ømt tilhvisker Dig:
See, jeg er uforanderlig.

Naar engang ved Naturens Bud
Den svage Lampe slukkes ud,
Vort sidste Blik mod Blomsten svæver,
Thi Haab om Evighed den hæver;
Og fra den brudte Vandringsstav,
Sin Rod den hæfter til vor Grav.

(Violanta.)

Gaade.

Jeg er en lille Fugl i Livets Have,
Saa klagende vemodig er min Røst,
Ei fik af Himlen jeg den skjønne Gave
Til Støvets Børn at qvidre venlig Trøst;
Ak ofte maa min tunge Vinge dølge
Hver Glædesblomst paa mangen Vandrers Vei,
Og synker jeg end mat i Livets Bølge,
Jeg verler Skikkelse, men dør dog ei.
Ja, overalt jeg sikkert Dig ledsager
Fra Livets Morgenstund til Nattens Fred,
Paa hver en Plet Du sikkert mig opdager:
I Stadens Larm, i landlig Eensomhed.
Selv om det glade skyldfri Barn jeg svæver
Og lokker Taaren paa dets Rosenkind,
Dog roligt ved min Magt det ikke bæver,
Jeg flagrer kun om det liig flygtig Vind;
Den unge sorgfri Barm jeg ei kan tynge,
Snart tørres Taaren som jeg kaldte frem;
Ei bygger jeg i faure Rosers Klynge,
Kun mellem Torne er mit rette Hjem.
Ak, til min Priis ei nogen Harpe lyder
Endskjønt jeg ofte toner i dens Klang,
Naar Skjaldens Graad paa Harpestrengen flyder,
Da er det mig Du hører i hans Sang;
Jeg stirrer fra det længselsfulde Øie
Han hæver, medens Strengene han slaaer,
Mod Aftenstjernen i det hvalte Høie
Naar intet jordisk Væsen ham forstaaer;
Jeg klynker høit i Pigens svage Hjerte
Naar hun er tumlet hjem fra flygtig Dands,
Hvor vilde Glæders Ruus hun kjende lærte,
Men ei Tilfredsheds eviggrønne Krands.
Kun naar i Alderdommens Vinterdage
Jeg i den fromme Oldings Hjerte boer,
Der toner jeg ei meer med bitter Klage,
Thi ei min Bolig slaaer for denne Jord;
Med hellig Taalmod, stille blidt han higer
At lægge ned i Fred sin Vandringsstav;
Naar Støvet synker og naar Sjælen stiger,
Jeg synger Mindesangen ved hans Grav.

(Violanta.)